

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**BRO
SIS**

ELIN HILDERBRAND

Tek Mazereti

Aşkta

Çeviren: Deniz Topaktas

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.com>

ELİN HILDERBRAND

Tükenen aşk değil, yalnızca zamandır

Kendini bildi bileli Dabney'nin çöpçatanlıkta yeteneği vardır. Bazıları bu yeteneği mistik bulsa da, tanınmış ekonomist eşi John ve yanlış adamla nişanlanan kızı Agnes buna işgüzarlık deyip geçer. Fakat rakamlar yalan söylemez. Aşkla bağlı kırk iki çiftin birbirini bulmasına o vesile olmuştur ve söz konusu romantizmse Dabney asla yanılmaz. Kendisi ve henüz lise çağlarında kalbini çalıp gazeteci olma hayaliyle uzak kıtalara yelken açan Clen dışında tabii.

Yirmi yedi yılını dünyanın bir ucunda geçirdikten sonra Clen adaya dönmeye karar verince işler fena halde karışır. Dabney hayatında hiç bu kadar allak bullak ve bir o kadar yaşam dolu olmamıştır. Ancak beklenmedik bir trajedi eline geçen bu ikinci şansı tehdit ettiğinde, Dabney'nin yaptığı seçimler ve ailesinden sakladığı sırlarla yüzleşmesi gerekecektir.

Instagram.com/martiyayinlati
Facebook.com/martiyayinlati
Twitter.com/martiyayinlati

ISBN 978-605-186-215-6

www.marten.sipariş.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Pennsylvania'da büyüyen
Elin Hilderbrand, John Hopkins
Üniversitesi'nden mezun
olduktan sonra Iowa
Üniversitesi'nde yazarlık
eğitimi almıştır. Daha önce
*Ada, Güzel Bir Gün,
Aşktan Başka Her Şey* ve
Biraz Yağmur Biraz Güneş
isimli kitapları Martı Yayınları
tarafından yayımlanan
Hilderbrand, eşi ve üç
çocuğuyla birlikte
Nantucket'ta yaşamaktadır.

**“Elin Hilderbrand’ın
dokunaklı yeni romanında,
en yakınındakiler için aşkı
bulmaya çalışan bir kadının
başından geçenleri okurken
büyük keyif alacaksınız.”**

Publishers Weekly

**“Çoksatan
romanların kraliçesi
Elin Hildebrand’dan hüznün,
pişmanlık ve aşk dolu
bir ada hikâyesi.”**

Coastal Living

**“Aşkı kaybedip yeniden
bulmak üzerine yürek
burkan bir roman.”**

The Boston Globe

Tek Mazereti Aşkta

Elin Hilderbrand

Copyright©Elin Hilderbrand

1. Baskı: Ocak 2017

ISBN: 978-605-186-215-6

Yayınevi Sertifika No: 12330

Özgün Adı	: <i>The Matchmaker</i>
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Deniz Topaktaş
Editör	: Gamze Büyükkaya
Düzeltili	: Merve Akıncı Almaz
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım	: Filiz Odabaş
Baskı	: MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

ELN HILDERBRAND

Tek Mazereti

Askı

Çeviren: Deniz Topaktaş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİRİNCİ BÖLÜM

DABNEY

Dabney buna inanamıyordu. Artık bir genç kızın, hatta genç bir kadının bile gözlerine sahip olmadığı düşüncesini aklından geçirerek gözlerini iki kere kırptırdı, son zamanlarda pek de iyi hissetmediğini düşündü. Yoksa bu, zihninin bir oyunu muydu? Yirmi yedi yıl sonra? Konu başlığı: *Selam*.

Yirmi iki yıl boyunca Nantucket Adası Ticaret Odası şefi olarak hizmet veren Dabney Kimball Beech ikinci kattaki, tarihi ve parke taşlı Anacadde’de tepeden bakan ofisinde oturuyordu. Nisan ayının son günleriydi, Dabney için yılın ikinci en önemli hafta sonu olan Nergis Festivali’nin cuma sabahıydı, hava tahminleri güzel bir bahar gününü haber veriyordu. Hava bugün on beş derece, güneşli; cumartesi-pazarsa on yedi derece ve yine güneşli olacaktı.

Dabney az önce bugün için hava durumunu beşinci, bu hafta içindeyse beş bininci kez kontrol etmişti ki (önceki yıl sezon normalleri dışında bir kar fırtınası Nergis Festivali’ni mahvetmişti) gelen kutusunda Clendenin Hughes’dan bir e-posta belirmişti.

Konu başlığı: *Selam*.

“Aman Tanrım,” dedi Dabney.

Dabney asla küfretmezdi, Tanrı'nın adını da nadiren boş yere ağzına alırdı (adanmış bir Katolik olan büyükannesi tarafından, *of* dediği için ağzına tatbik edilen arnavutbiberi sağ olsun). Bu sebeple de az önce ağzından dökülenler, geçen yirmi iki yılın on sekizinde Dabney'nin asistanlığını yapan Nina Mobley'nin dikkatini çekmeye yetmişti.

“Ne oldu?” dedi Nina. “Sorun ne?”

“Yok bir şey,” dedi Dabney hemen. Nina Mobley, Dabney'nin en yakın arkadaşıydı ancak Dabney ona asla Clendenin Hughes'dan bir e-postanın ekranında belirmediğini söyleyemezdi.

Dabney yoğun konsantre olduğu zamanlardaki gibi incilerinden birini kemirmeye başladı, hatta neredeyse ısırıldı. O anda dünya üzerinde milyonlarca insanın e-posta aldığını biliyordu; çoğunluğunun da can sıkıcı, hatta bir kısmı da şok edici olmalıydı. Ancak o an gezegen üzerinde herhangi biri bu kadar can sıkıcı ve şok edici bir e-posta almış mıdır, diye merak etti.

Ekrana gözlerini dikti, göz kırptı, inciye dişleri arasına aldı. İncisi kumluydu, zaten gerçekliği de buradan anlaşılırdı. *Selam. Selam mı?* Yirmi yedi yıl boyunca hiç ses yokken... Şimdi bu mu gelmişti? İşyerine bir e-posta. *Selam.* Clen, Tayland için çekip gittiğinde bu e-posta yoktu. Adresini nasıl bulmuştu? Dabney kahkaha attı. Adam Pulitzer ödüllü bir gazeteciydi, bir e-posta adresini bulmak için çok çaba harcamamış olmalıydı.

Selam.

Dabney'nin parmağı fareye hafifçe dokundu; bir tık. E-postayı açacak mıydı? Ne yazıyor olabilirdi ki? Yirmi yedi yıllık sessizliğin ardından ne söylüyor *olabilirdi*?

Selam.

Dabney e-postayı açamadı. Hayatında hiç sigara içmemiş, nadiren de likör yudumlamış biri olarak bir sigarayla bir tek viski istedi. Dabney'yi bundan daha fazla şoka sokacak tek şey, annesinden alacağı bir e-posta olabilirdi.

Annesi ölmüştü.

Selam.

Dabney bütün iliklerine elektrik şok veriliyormuş gibi hissetti.

Nina kendi bilgisayarının başındaydı, altın hac kolyesini emiyordu; masaları arasındaki bir buçuk metre arasından geçen kötü bir alışkanlıktı bu.

Nina, "Dabney, hakikaten ne oldu?" dedi.

Dabney incilerinin ağzından düşmesine izin verdi, göğsüne düşünce sanki kurşundan yapılmışlar gibi çınladılar. Haftalardır iyi hissetmiyordu, hatta belki de bir aydır ama o anda vücudu kontrolden çıkıyordu. Clendenin Hughes'dan bir e-posta.

Dabney, Nina'ya gülümsemek için kendini zorladı. "Bu hafta sonu hava mükemmel olacak!" dedi. "*Garantilenmiş güneşimiz* olacak."

"Geçen yıldan sonra," dedi Nina, "bunu hak ediyoruz."

Dabney, "Ben bir frappe için aşağıya iniyorum. Sen bir şey ister misin?" dedi.

Nina kaşını kaldırdı. “Frappe mi?” Başını çevirip duvardaki takvime baktı, her sene Nantucket Araba Tamirhanesi bir tane gönderirdi. “Ayın o periyodu yine mi geldi?”

Dabney bu kadar kolay tahmin edilebilir olmamayı dile-di ama tabii öngörülebilirlik, onun alametifarikasıydı. Ayda sadece bir kere frappe alırdı, o da periyodu başlamadan bir gün önceydi; aslında daha önünde on gün vardı.

“Niyeyse bugün canım istedi,” dedi Dabney. “Sen bir şey ister misin?”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Nina. Dabney’ye olan dikkati bir kat daha arttı. “Sen iyi misin?”

Dabney yutkundu. “İyiyim,” dedi.

Dışarısı son derece hareketliydi. Dört soğuk, acımasız aydan sonra bahar Nantucket’a teşrif etmişti. Anacadde sarılar içinde insanlarla dolup taşıyordu. Dabney on yıl önce tanıştırıldığı Levinsonları gözledi (Çift No. 28). Larry, Yale ve Stanford üniversitelerinde okuyan ikizleri olan biri duldu; Marguerite ise prestijli kız yatılı okulunun müzmin bekâr müdürüydü. Larry sarı bir kaşmir süveterle hastane yeşili fitilli kadife pantolon giyiyordu. Marguerite ise sarı poplin ceket giymişti, bir elinde de golden retriever cinsi köpekleri Frank Amca’nın tasmasını tutuyordu. Dabney bütün köpeklerle bayılırdı ama Frank Amca favorisiydi; zaten Larry ve Marguerite de “onun çiftleri” arasındaydı, evlenmemelerinin tek sebebi Dabney’nin onları tanıştırmasıydı. Dabney durup sohbet etmesi gerektiğinin farkındaydı, Frank Amca’nın gıdısını

okşamalıydı. Ancak o an numara yapacak halde değildi. Karşıya, Nantucket Eczanesi'nin olduğu tarafa geçti ama içeri girmedi. Anacadde'ye doğru, A&P'nin otoparkından geçerek yürüyüp Straight Wharf'a yöneldi. Straight Wharf'un ucundan limanı izledi. Jack Copper orada, kiralık balıkçı teknesiyle uğraşıyordu. Birkaç hafta içinde yaz bütün çılgın ihtişamıyla adaya varacaktı. Jack el salladı, Dabney de tabii ki karşılık verdi. Dabney adadaki herkesi tanırdı ancak bu dünyada aldığı e-postayı anlatabileceği kimse yoktu. Dabney'nin kendi başına mücadele etmesi gerekiyordu.

Selam.

Dabney kıyıya yakın seyrederek Brant Point'in etrafından dolaşan vapuru görebiliyordu. Bir saat sonra Ticaret Odası ziyaretçi dolup taşacaktı, Dabney ise Nina'yı bir başına bırakmıştı. Bu da yetmezmiş gibi, ofisi "kütükteki çıkışı imzalamadan" terk etmişti, ki bu, Ticaret Odası yönetim kurulu başkanı Vaughan Oglethorpe'un kesinlikle şart koştuğu tek şeydi. Dabney'nin o anda ofise dönüp, son yirmi yıldır son derece düzgünce yaptığı işinin başında olması gerekiyordu.

Konu başlığı: *Selam.*

Üç saat sonra onu açtı. Açmayı hiçbir şekilde planlamamıştı ama dürtüleri öylesine büyüdü ki sonunda fiziksel bir acıya dönüştüler. Dabney'nin sırtıyla kasıkları ağrıyor, bu e-postanın varlığı onu içten içe yiyip bitiriyordu.

Sevgili Dabney,

Nantucket'a belirsiz bir zaman aralığı için döndüğümü

bilmeni istedim. Altı ay kadar önce son derece ciddi bir kayıp yaşadım, iyileşme sürecim yavaş ilerledi. Dahası, muson sezonundayız ve dünyanın bu kısmıyla ilgili yazma hevesim azalmış durumda. Times'a tebligatımı ilettim. Zaten hiçbir zaman da Singapur bürosuna atanmadın. Birkaç yıl önce epey yaklaşmıştım ama –her zamanki gibi– aklımdakileri söyleyerek yanlış kişiyi sinirlendirdim. Singapur ertelenmiş bir hayal olmayı sürdürüyor. (Koca bir of.) Benim için en iyisinin eve dönmek olduğuna karar verdim.

Senin uzun zaman önceki “bir daha [seninle] asla iletişime geçmeme” buyruğuna saygı gösteriyordum. Çeyrek yüzyıldan fazla zaman geçti, Cupe. Umarım o “asla”nın bir son kullanma tarihi vardır ve bu e-posta için beni affeder sin. Sana haber vermeden adada birden ortaya çıkmak istemedim, haberleri bir başkasından duymanı da istemedim. Trevor’la Anna Jones’un 436 Polpis Yolu’ndaki evleriyle ilgilenip misafir kulübelerinde kalacağı.*

Hem çok konuşmaktan hem de yeterince şey söylemekten korkuyorum. Ancak öncelikle ve en önemlisi şu ki, işlerin bu hale gelmesinden dolayı ne kadar üzgün olduğumu bilmeni isterim. Bu şekilde olması gerekmiyordu ama uzun süre önce bu durumu İMKÂNSIZ HAL kategorisine koydum: Kalamazdım, sen de gidemezdin. Seni düşünmediğim –gerçekten Cupe– bir gün bile geçirmedim. Giderken yanımda bir parçanı götürdüm, o parçayı bunca yıl boyunca hazinem gibi sakladım.

**İlerleyen bölümlerde açıklanacağı üzere Dabney’nin lakabı, Aşk Tanrısı Cupid’in kısaltması olan Cupe’dur. (ç.n.)*

Artık o tanıdığın adam değilim; ne fiziksel, ne zihinsel ne de duygusal olarak. Ancak tabii ki her zaman da aynıyım.

Seni görmeyi çok isterim ama bunu umut etmenin abartılı olduğunun farkındayım.

Bu e-postayı Los Angeles Havaalanı'ndaki aktarma sırasında yazıyorum. Eğer bir sorun çıkmazsa yarın sabah Nantucket'a dönmüş olacağım.

436 Polpis Yolu, arkadaki kulübe.

Sevgiler, Clen

Dabney e-postayı bir kere daha okudu, beyninin gördüklerini algıladığından emin olmak istiyordu.

Yarın sabah.

Çift No. 1: Phii ve Ginger (kızlık soyadı O'Brien) Bruschelli, yirmi dokuz yıldır evliler

Ginger: Kendime Dabney'nin en yakın arkadaşı demek küstahlık olur çünkü 1981'de, okuldaki ilk yılımızda bile Dabney okuldaki en popüler kızdı. "Popüler" dediğimde aklınıza onun sarışın ya da ponpon kızlar lideri veya Centre Caddesi'nde büyük bir evde yaşadığı gibi şeyler gelebilir. Hayır, hayır, hayır; küt kesim, gür, kahverengi saçları vardı, her zaman bandana takardı. Kocaman kahverengi gözleri, birkaç çili vardı, gülümsemesi doğan güneşi andırırdı. Boyu 1,60'tı, sevimli ve ufak tefekti ama asla gösteriş yapmazdı. Ya saç örgüsü süveter ve pilili İskoç eteği ya da yıpranmış

Levi's kot pantolon ile büyük beden Oxford tişörtler giyerdi. Aynı tişörtün dört rengi de onda vardı: beyaz, mavi, pembe, turuncu. Hep kahverengi mokasen ayakkabı giyer, inci kol-yelerle küpeler takardı. Dabney buydu işte.

Dabney Kimball okuldaki en popüler kızdı çünkü her-kese samimi bir şekilde nazik davranırdı. Suratında porto şarabı gibi bir leke olan Jeffrey Jackson'a, ikinci sınıfta maf-ya ayakkabısı giyip evrak çantası taşımaya başlayan Henry Granger'a. Yılsonu toplantısı ya da Aralık Partisi gibi etkin-liklere herkesi dahil ederdi. Bir polis memuru olan Yüzba-şı Kimball tarafından tek çocuk olarak yetiştirilmişti. An-nesi... Eh, aslında kimse annesine ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Ortalıkta birkaç farklı hikâye dolaşıyordu ama her dedikoduda olduğu gibi tek bildiğimiz Dabney'nin artık bir annesi olmadığıdı; bu sebeple onu daha fazla severdik.

Dabney aynı zamanda Nantucket Lisesi'ndeki herkesten daha zekiydi; İngilizce öğretmenimiz Bay Kane'in ifade et-tiği üzere "yüzyıllık zekâ" sahibi Clendenin Hughes dışın-da. Dabney muhtemelen doksán dokuz yıllık zekâyá sahipti.

İlk yılımızda Dabney'yle yıllık komitesinin acemile-riydik. Komite daha çok üst sınıf erkeklerden oluşuyordu. Aslında Dabney'yle ben dışında hepsi öyleydi. Dabney dü-şük statümüze rağmen birinci sınıfların da diğer üç sınıf gibi temsil edilmesi gerektiğini düşünüyordu. Eğer biz kendi ba-şımızın çaresine bakmazsak kimse bizimle ilgilenmezdi. O yüzden de o kış Dabney'yle epey vakit geçirdik. Her salı ve perşembe okuldan sonra toplantılara gidiyor, işimiz bitince

de okuldaki en iyi oyuncuların oluşan basketbol takımını izliyorduk.

Phil Bruschelli'ye dev gibi ve korkunç şekilde âşıktım. Phil ikinci sınıftaydı, maçlarda da çoğunlukla yedek kulübesinde otururdu. Eğer takım yirmi sayıdan daha ilerideyse Phil birkaç dakikalığına oyuna girerdi. Bu anlarda heyecanla Dabney'nin kolunu yakalardım.

Dabney'nin yüzündeki ifadeyi hiç unutamam. Sanırım ona şu anda memnun kavrayış diyebilirim. "Ondan hoşlanıyorsun. Phil'den hoşlanıyorsun," demişti.

"Hayır, hoşlanmıyorum," demiştim. Dabney'yle en yakın arkadaşlar olsak bile Phil'e olan aşkımla paylaşmak istemediğim bir sırды.

"Evet," dedi. "Hoşlanıyorsun. Bunu görebiliyorum. Sen... pespembe oldun."

"Elbette pembeyim," dedim. "Hava burada kırk derece, ben İrlandalıyım."

"Suratından bahsetmiyorum, salak," dedi Dabney. "Senin, ne bileyim, auran kızardı."

"Auram mı?" dedim. "Kızardı mı?"

Oyundan sonra Dabney onunla beraber erkeklerin soyunma odasının dışındaki koridorda beklemem için ısrar etti. Babasının onu almaya geleceğini söyledi.

"Neden yürümüyorsun?" diye sordum. Dabney okulun hemen karşısındaki sokakta oturuyordu.

"Sadece bekle sen," dedi Dabney. Sonra da saçlarımı omuzlarımın arkasına atıp tişörtümün kollarımı kıvırdı. Bana o kadar yakın duruyordu ki çillerini sayabiliyordum.

“Nasıl oluyor da sevgilisiz kalabiliyorsun? Çok güzel-sin, herkes seni seviyor,” dedim.

“Erkek arkadaşım var. Sadece henüz kendisinin haberi yok,” dedi.

Kimi kastettiğini sormak istedim ama o anda Phil Bruschelli soyunma odasından 1.92’lik boyunun bütün heybetiyle çıktı. Saçları duş aldığı için hâlâ nemliydi, üzerinde koyu kahverengi bir ceket vardı. O kadar tatlıydı ki neredeyse bayılacaktım.

Dabney onun yoluna çıktı. “Selam Phil.”

Phil durdu. “Selam Dabney.”

Dabney, “Bugün biraz oynaman iyi oldu. En iyiler takımı... heyecanlanmış olmalısın,” dedi.

Phil omuz silkti. “Eh, neyse işte. Koç sorumluluklarımı yerine getirmem gerektiğini söylüyor. Önümüzdeki yılı bekle sen.”

Dabney beni yanına çekti. “Ginger’ı tanıyorsun, değil mi Phil? Ginger O’Brien. Birlikte yıllık komiteye gidiyoruz.”

Phil bana gülümsedi. Bir anda etraf bulanıklaştı. Olduğum yerde sallanmaya başladım. *Gülümse!* diye düşündüm. *Sen de ona gülümse!* Ama onun yerine ağlayacakmışım gibi hissettim.

Phil, “Sen kilisede çalışıyorsun, değil mi? Rahip yardımcısıym,” dedi.

Utanç alevlerinin yanaklarımdan süzülüğünü hissettim. Gerçekten de kırmızıydı. Evet anlamında başımı salladım, sonra da serçe gibi cıvıltılı bir ses çıkardım. Kim rahip yardımcısı olarak tanınmak isterdi ki? Ama işte yardımcısıydım, on yaşımdan beri de öyleydi. Çok da sır sayılmazdı.

Phil, “Annem de ayda bir kere ayine gitmem için beni zorluyor, her gittiğimde seni orada görüyorum,” dedi.

“Ginger’ı fark etmene şaşırmadım,” dedi Dabney. “Muhteşem bir kız.” Bununla beraber Dabney kolunu boynuma dolayarak kavurucu sıcaklıktaki yanağımı öptü. “Görüşürüz, gitmem lazım. Babam geldi!”

Arka otoparka çıkan kapıyı açtı ama babası orada değildi. Yüzbaşı Kimball bir polis arabası kullanıyordu, gelmiş olsa onu tanırdım. Bekleyen araba yoktu. Dabney eve yürüyor, beni ihtiyacım olan anda yalnız bırakıyordu. Onu asla affetmeyeceğime karar vermiştim.

Ancak o anda Phil bana basketbolu seviyor muyum diye sordu. Ben de evet, dedim. O da bir sonraki gün, öğleden sonra yıldızlar takımındaki maçını izlemeye gelmek ister miyim, diye sordu. Elbette, dedim. Bu oyunda çok daha uzun süre alacağını söyledi. Ben de, tamam, harika, dedim. Sonra da, Peki, yarın görüşürüz, beni unutma! dedi. Ben de göğüskafe-simde bir sürü kuşun uçtuğunu hissettim.

Phil’le yirmi dokuz yıldır evliyiz, dört muhteşem oğlumuz var, en gençleri Villanova Üniversitesi’nde uzun forvet konumunda oynuyor.

Gerçekten de kıpkırmızı.

Dabney ofisten her zamanki gibi dört buçukta çıktı. Nergis Festivali hazırlıkları tamamlanmıştı. Dabney istese organizasyonu uykusunda bile yapabilirdi ancak bütün öğleden sonrasını Clen’in e-postasını tekrar tekrar okuyup kafasına takmaya ayırmıştı.

Altı ay kadar önce son derece ciddi bir kayıp yaşadım, iyileşme sürecim yavaş ilerledi.

Nasıl bir kayıptı bu, diye merak etti Dabney. Yakın bir dostunu ya da sevgilisini mi kaybetmişti? Dabney on yıl önce babasını kalp krizinden kaybetmişti, ayrıca sevgili çikolata labradoru Henry de Noel'den hemen önce, on yedi yaşında ölmüştü. Ancak ikisi de Clendenin'in kaybıyla kıyaslanamazdı.

Seni düşünmediğim –gerçekten Cupe– bir gün bile geçirmedim.

Dabney de onu düşünmediğini iddia etse yalan söylemiş olurdu. Hayatının aşkı, mükemmel eşi, alm yazısı. Çocuğun babası. İletişimi koparmak Dabney'ye nasıl da acı vermişti. Ancak yıllar sonra Dabney bu kararının bilgeliğiyle olgunluğu karşısında kendisi bile sersemlemişti.

Bunu atlatabilmemin tek yolu temiz bir ayrılık. Lütfen isteklerime saygı duy ve bırak, sevgili çocuk gideyim. Lütfen, Clendenin Tabor Hughes, bana benimle bir daha iletişime geçmeme iyiliğini yap.

Clendenin çok ama çok öfkelenmişti. Dabney'yi gece yarısı sesinin kesik kesik geldiği, zaman gecikmeli telefonda aramış, ilişkilerinde ilk kez birbirlerine bağırmışlardı. Clen, *Hepimiz tercihler yaparız*, deyip de telefonu kapatana dek birbirlerinin sözünü kesip durmuşlardı. Yine Dabney'nin isteklerine saygı göstermişti. Onunla hiç iletişime geçmemişti.

İMKÂNSIZ HAL: Kalamazdım, sen de gidemezdin.

İşte mesele buydu.

Buna rağmen Dabney, doğum yaptığı gün Clendenin'in hastanede ortaya çıkacağım düşünmüştü. Box'la evlendikleri

öğleden sonrasında kilisenin arka tarafında aniden filmlerdeki gibi vücut bulup da rahibin sözünü keseceğini düşünmüştü. Agnes'in ilk piyano resitaline katılacağını ya da Dabney'nin Balina Müzesi'ndeki kırkıncı yaş gününe geleceğini düşünmüştü. Annesi Helen öldüğünde adaya geleceğini de düşünmüştü ama Helen Hughes yakılmış, cenaze merasimi de yapılmamıştı.

Dabney hep geri geleceğini düşünmüştü.

Eğer bir sorun çıkmazsa yarın sabah Nantucket'a dönmüş olacağım.

Dabney işten eve yürüyerek gitti. Keşke hafta içi olsaydı diye düşündü. Böylece yalnız başına düşünmek için evde zamanı olurdu. Dabney'nin eşi John Boxmiller Beech –arkadaşları ona Box derdi– Harvard'da ekonomi bölümü yönetim kurulundaydı, haftanın dört gününü Cambridge'de ders vererek geçirirdi. Box, Dabney'den on dört yaş büyüktü, altmış iki yaşındaydı, saçları tamamıyla beyazlamıştı. Dâhi bir akademisyendi, akşam yemeği etkinliklerinde zekice davranırdı, Dabney'n'i kültürünü besleyip onu milyonlarca kez kurtarmıştı. Hepsi bir yana, Dabney'yi Clendenin Hughes'un onlarca yıl öncesine ait anısından kurtarmıştı. Box, Agnes'ı daha üç yaşındayken nüfusuna almıştı. Başlarda kıza garip davranıyordu –aslında hiçbir zaman çocuk sahibi olmak istememişti– ama Agnes büyüdükçe Box ona satranç öğretmekten, Avrupa başkentleri testine tabi tutmaktan keyif alır olmuştu. Agnes'ı Harvard'a hazırlamış ama o, Dartmouth'u seçince hayal kırıklığına uğramıştı. Yine de

Agnes'ı Hanover'a –yer yer amansız kar fırtınaları arasından– bizzat götürmüştü çünkü Dabney hayatı buna bağlı olmadıkça adadan ayrılmazdı.

Yarın sabah. Günlerden cumaydı, yani Box, Charter Caddesi'ndeki evlerindeydi. Nergis Festivali boyunca Dabney'ye eşlik edecekti. Ne yazık ki dizindeki platin sebebiyle artık daha yavaş hareket ediyordu, ayrıca yirmi yılda öğrenemediği isimler sebebiyle de sorun yaşıyordu. Eve gittiğinde Box çalışıyor olacaktı ama Dabney kapıyı çalarsa kalemını bırakacak, Dabney'nin söyleyeceği, yirmi yıldır korktuğu o sözleri dinlerken Mozart'ın sesini açacaktı.

Clendenin Hughes'dan bir e-posta aldım. Belirsiz bir süre için Nantucket'a dönüyor Yarın sabah geliyor.

Box ne diyecekti? Dabney tahmin dahi edemiyordu. Tanıştıkları günden beri Box'a dürüst davranmıştı ama eve yürürken ona Clenden'den bahsedemeyeceğine karar verdi. Önce geçmişi düzenledi, e-postayı okumadan silmiş gibi görünecekti, ardından e-postayı çöp kutusundan da sildi. Yani artık yoktu; o kadar yoktu ki sanki en başında hiç var olmamıştı.

Çift No. 8: Albert Maku ve Corrine Dubois, yirmi iki yıldır evliler

Albert: Dabney Kimball, Harvard'da ilk tanıştığım kişiydi. Bardaktan boşanırcasına ağlar bir halde Grays Hall merdivenlerinde oturuyordu. Diğer bütün birinci sınıflar, iyi giyimli anne babalarıyla neşeli ağabey ablalarıyla beraber valizleriyle kolilerini Harvard Yard'a taşıyorlardı. İnsanların

sarılıp çığlık atışlarını –yine kavuştuk!– izliyordum, bazıları birlikte Kamp Wyonegonic’e gitmiş, biri Gilman, diğeri Calvert Hall’da oynadığından hokey takımında rakip olmuş, birlikte Newport’tan Bermuda’ya yelken açmış, Gstaad’da kayak yapmışlardı; gitgide daha da absürd bir hal aldığı için kendimi yersiz yurtsuz hissedemeden bir saniye daha kulak misafiri olamamıştım. Bense Güney Afrika, Plettenberg Koyu’ndan geliyordum; babam bir kamyon şoförü, annemse bir turistik otelin odacısıydı, Harvard okul harcım Birleşik İsa Kilisesi tarafından verilen bursla karşılanıyordu. Grays Hall’a, Harvard’a, Cambridge’e ve Amerika’ya ait değildim. Kaçma niyetiyle yan kapıdan sızıışmıştım; T istasyonuna, Logan Havaalanı’na, oradan da Cape Town’a dönecektim.

O anda Dabney’nin ağladığını gördüm, Şuraya bak Albert, Harvard’da en az senin kadar perişan görünen biri daha var, diye düşündüm. Yanma oturup mendil uzattım. Annem beni dünyanın bir ucuna, gezegenin en prestijli üniversitesine birkaç beyaz işlemeli mendilden sadece biraz daha donanımlı göndermişti.

İlk mendilim de bana ilk arkadaşımı kazandırmıştı. Dabney mendili kabul etti ve alelade bir şekilde burnunu sildi. İki metrelik boyuma, seksen kilo olmama, ten rengimin Harvard Square’deki manavda satılan kuşüzümleriyle aynı mor-siyah renkte olmasına rağmen varlığım onu şaşırtmamış gibiydi.

Burnunu sümkürmesi bitince mendili düzgün bir kare şeklinde katlayıp pantolonunun yamalı dizine koydu.

“Geri vermeden önce yıkayacağım,” dedi. “Benim adım Dabney Kimball.”

“Albert,” dedim. “Albert Maku, Güney Afrika, Plettenberg Koyu’ndan.” Sonra da espri olsun diye, “*Ngiyajabula ukukwazi*,” dedim, Zulu dilinde, “Tanıştığımıza memnun oldum,” demekti.

Yeniden hıçkırıklara boğuldu. Belki de Zulu dili onu korkutuyordur, diye düşünüp bir daha Amerika’da biriyle tanıştığımda bu taktiği asla kullanmamayı zihnime not ettim.

“Sorun ne?” dedim. “Yalnız mısın? Korkuyor musun?” Bana bakıp evet anlamında başını salladı.

“Evet, ben de,” dedim.

Sonra Bay Bartley’nin Burger Kulübesi’ne yürüdük. Birinci sınıflar için hazırlanan el kitabında adı geçen, meşhur bir hamburgerciydi burası. Soğanlı, acı biber soslu, peynirli, turşulu, kızarmış yumurtalı hamburgerlerle soslu patates kızartması siparişi verdik. Yemekleri yediğimiz sırada Amerikan yemeğinin işte bu olduğunu ve ona bayıldığımı memnuniyetle düşündüm.

Dabney Kimball, Nantucket Adası’nda doğup büyümüş-tü, ki bu ada karadan doksan beş kilometre, üzerine de denizde yetmiş beş kilometre ilerideydi. Bana ailesinin adada doğan beşinci neslinden olduğunu söyledi, bir Amerikalı için bunun büyük başarı olduğunu anlamıştım. Büyük büyük büyükbabası Nantucket’a Harvard’dan mezun olduktan hemen sonra taşınmıştı.

Dabney’nin söylediğine göre adadan ayrılmak istemesinin sebebi çocukluğunda gerçekleşen bir şeydi.

“Ah, gerçekten mi?” dedim. “Ne oldu ki?”

Belki saldırıya uğramıştır ya da trafik kazasıdır, diye düşünüyordum ama dudaklarını sımsıkı kapatınca yeni başlamış arkadaşlığımızın sınırlarını aşan bir soru sorduğumu anladım.

“Nantucket’ta üniversite yok,” dedi. “Aksi takdirde orada okurdum.” Kalan son patatesi alıp sosa batırdı. “Bir fobi bu. Adayı terk edince panik oluyorum. Sadece adadayken güvende hissediyorum. Orası benim evim.”

Ona benim evimin de Plettenberg Koyu olduğunu, iki gün öncesine kadar Güney Amerika’dan hiç dışarı çıkmadığımı söyledim. Ancak Plettenberg Koyu bir ada değildi, ayrıca kilise korosuyla beraber ülkenin büyük kısmına seyahat etmiştim: Cape Town, Knysna, Stellenbosch, Franschhoek, Jo-burg, başkent Pretoria, Durban sahilleri... Dabney’ye kıyasla ayaklarımın yere daha sağlam bastığını hissettim.

“Ayrıca,” dedi, “Clendenin Hughes adlı bir çocuğa âşığı. O, Yale’e gidiyor, korkarım onu kaybedeceğim.”

O anda bütün dikkatimi kazanmıştı. O günlerde aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Dabney’yle Harvard’daki dört yılımız boyunca arkadaşlığımız sürdü. Her hafta sonu, her tatilde Nantucket’a gidiyor, her seferinde beni de davet ediyordu. Aklımda Nantucket’ı bembeyaz, pahalı, elit bir yer olarak hayal etmiştim; Dabney kadar iyi bir insan orada yaşasa bile acı verici derecede zayıf, yoksul ve bursla okuyan, mor-siyah tenli bir Afrikalı gencin hoş karşılanmayacağını hissederek her seferinde hayır diyordum.

Ancak sonunda, son sınıfın bahar tatilinde, Columbia Dok-

torlar ve Cerrahlar Tıp Okulu'na kabul alıp Charles Otel'deki valiz taşıma işinden para kazandıktan ve sadece gelecekte doktorluk yapacağımdan değil, aynı zamanda da artık bir çeşit Amerikalı olmamdan kaynaklanan özgüvene sahip olduktan sonra, (Mickey Rourke'un oynadığı filmleri seviyor, arada sırada Rathskeller'da bira içiyordum) evet dedim, gelirim.

Dabney o zamanlar 1972 model Chevy Nova kullanıyordu, ben de kendimi bir anda arabanın içinde, Nantucket'a giden feribotu yakalayacağımız Hyannis'e giderken buldum.

Dabney, "Bil bakalım ne oldu? Arkadaşım Corinne Dubois de geliyor," dedi.

Dabney'nin, hayal kırıklığımı sezmesini istememiştim. Dabney'nin ilgisine ihtiyaç duyuyordum, Dabney şu arkadaş Corinne Dubois'le çene çalarken orada sessizliğe bürünmek istemiyordum.

"O harikadır, muhteşem, güzel, akıllıdır, onu çok seveceksin," dedi Dabney. MIT'den astrofizik derecesiyle mezun olmak üzere."

Corinne Dubois'i, Edward Land Bulvarı'ndaki Bilim Müzesi'nin önünden aldık. Kıvrıkcık, bakır renkli saçları vardı. Uzun, gümüş küpeler takıyor; uzun, otantik bir etek giyiyor; koyu renkli, yuvarlak güneş gözlüğü takıyordu. Bütün bunları ilk anda fark ettim, Corinne Dubois'in MIT'den astrofizik derecesiyle mezun olacak birine benzemediği fikriyle başa çıkmaya çalıştım. Ancak arabaya binince parfümünün kokusunu aldığımda içimde bir şeyler hareket etti. Kapıyı kapatıp gözlüklerini kafasına takınca kendimi tanıttım.

“Albert Maku,” deyip elimi uzattım.

Elimi kuvvetlice sıktı. “Corinne Dubois,” dedi. “Seninle tanıştığıma çok sevindim, Albert.”

Gözleri yeşildi, bana gülümsüyordu. Daha aşkın ne olduğunu bilmesem de o an hissetmişim.

Dabney fark etmişti. Bana bakıp, “Albert, kızardın,” dedi.

Ben de, *Mavi-siyah tenli bir adam nasıl kızarabilir?* diye düşündüm.

Fakat haklı olduğunu biliyordum.

Dabney Kimball Beech bir istisna dışında, güçlü kadınların soyundan geliyordu.

Dabney ismini büyük büyük büyükannesi Dabney Margaret Wright’tan almıştı, ki kendisi balina avcılığı yapan *Lexington* gemisinin kaptanı olarak hizmet veren Warren Wright’la evliydi. Kaptan Wright denize ikinci açılışında ölmüştü. Dabney’nin üç oğlu vardı; en küçükleri olan David Warren Wright, Alice Booker’la evlenmişti. Alice bir Protestan tarikatı üyesiydi, anne babası Pennsylvania’da köle karşıtlarıydı, firari kölelere yardım ediyorlardı. Alice iki kız doğurdu; büyük olanı Winford Dabney Wright, Nantucket’in o zamanki tek avukatı olan Richard Kimball’la evlendi. Winford’un bir kadın hakları savunucusuydu. Winford’un Richard Kimball, Jr. isimli, Skip diye bilinen bir oğlu oldu ancak çocuk Harvard’ı yarıda bırakıp utanılacak bir biçimde Agnes Bernadette Shea isimli bir İrlandalı kat hizmetlisiyle evlendi. Agnes Bernadette Shea, Dabney’nin sevgili büyükannesiydi. Agnes, Dabney’nin babası David Wright

Kimball'ı doğurdu. Oğlu Vietnam'da Amerika'nın öncü kuvvetlerinde savaştı. Eve dönünce de Nantucket polis gücüne katıldı. David Kimball, Nantucket'in yazlıkçılarından Patricia Beale Benson isimli bir kızla evlendi.

Dabney'nin annesi Patty Benson, aile kütüğündeki zayıf halkayı temsil ediyordu. Dabney sekiz yaşındayken Nantucket'ı terk etti, bir daha da dönmedi.

Dabney hamile olduğunu fark edince (gerçekten de biri skandallar hakkında konuşmak istiyorsa, 1988 yılında Dabney Kimball'ın evlilik dışı hamileliğinden büyüğü yoktu), bir oğlu olmasını diledi. Annesiz büyümüş biri olarak kız çocuğuna bakmak Dabney'ye beceremeyeceği bir şey gibi görünüyordu. Ancak küçük kız, Dabney'nin kolları arasına verildiğinde, bütün yeni annelere özel o sevgi hepsinin üstesinden geldi. Bebeğe büyükannesi gibi Agnes Bernadette ismini verdi. Annesinin, onu terk edip gidişinin acısının ancak kendisinin doğruyu yapmasıyla iyileşeceğine karar verdi. Bir kere anne olan, sonsuza kadar anne kalırdı.

Dabney, Charter Caddesi'ndeki evine yaklaştığında Agnes'in aracını girişte gördü.

Agnes! Dabney'nin havası değişti. Agnes, Nergis Festivali için eve gelmişti! Agnes ona sürpriz yapmıştı, demek ki her şey affedilmişti.

Dabney, Noel'deki yanlış anlaşılma konusunu düşünmek istemiyordu. O zamandan beri, ki en kötü yanlış anlaşılmıydı... Aslında Dabney'yle kızı arasındaki tek gerçek çatışma, Agnes on altı yaşındayken Dabney'nin ona gerçek babasının kim olduğunu açıkladığı zaman meydana gelmişti. O za-

manki kasırgaya kıyasla Noel'deki patlama ufak kalıyordu.

Dabney hole girdi.

“Agnes?” diye seslendi.

Agnes mutfakta, tezgâha yaslanmış sandviç yiyordu. Dabney'ye zayıflamış göründü. Kot pantolonu kalçasından düşecek gibiydi. Daha da garibi, saçını kestirmişti!

“Ay!” dedi Dabney. Uzanıp Agnes'in kırpılmış başına dokundu. Bütün o güzel, düz siyah saçlar, Agnes'in beline kadar uzanan o saçlar kırpılmıştı. Bir erkek gibi görünüyordu.

“Biliyorum, tamam mı?” dedi Agnes. “Çok farklı, kendimi başka biri gibi hissediyorum. Dün sabah aynada kendimi bile tanımadım.”

Dabney yaklaşık elli tane can sıkıcı anne sorusunun kaçmasını engellemek istercesine dudaklarını sımsıkı kapadı: *Ne zaman kestirdin? Neden kestirdin? Ah, tatlım, neden?*

Agnes tavuklu sandviçinden bir ısırık aldı. Dabney, *Evet, ye, ye,* diye düşündü. Bunun iki yüz kadar davete rağmen New York'a kızını ziyarete hiç gitmemesinin cezası olduğunu düşündü. Kızı eve, 1966'daki *Rolling Stones* çekimindeki Twiggy'yle çocuk hapishanesinden yeni salıverilmiş bir ergen çocuk karışımı olarak dönmüştü.

Agnes yutkunup, “CJ kesmem için ikna etti,” dedi.

Tabii ya, CJ.

Dabney kızma sarılarak, “CJ nasıl?” diye sordu.

“Harika!” dedi Agnes. “O da burada. Benimle geldi.”

“Öyle mi?” Dabney'nin sesi kendi kulaklarına bile heyecanlı ve mutlu gelmişti. “Nerede peki?”

“Koşuya çıktı,” dedi Agnes.

“Ah, ne güzel!” dedi Dabney. Bu “ah ne güzel” kulağa doğru geliyordu. Sanki, *Ah CJ'in böyle muhteşem bir bahar havasının tadını çıkarması ne güzel!* gibi geliyordu. Asıl kastettiğiye şuydu: *Ah, daha ilk andan CJ'le uğraşmak durumunda kalmaması ne güzeldi.*

Dabney derin bir nefes alıp CJ konusunda eleştirel yaklaşmama yeminini yineledi. Agnes yirmi altı yaşındayken, Charles Jacob Pippin kırk dördündeydi, Dabney'den sadece dört yaş küçüktü. Ancak Box'ın altını çizdiği üzere, Dabney'nin yaş farkı konusunda şikâyet etme hakkı yoktu çünkü Box, Dabney'den on dört yaş büyüktü, hiçbir zaman mesele olmamıştı. CJ, Annabelle isimli bir kadından boşanmıştı. Kadın – CJ'in bahsetmekten hoşlandığı üzere– artık Boca Raton'da yaşıyor, CJ'in ona nafaka olarak yıllık ödediği milyonlarca doları umarsızca harcıyordu. CJ, New York'ta bir spor menajeriydi, müşterileri arasında dokuz New York devi, dört önde gelen Yankees beyzbol takımı oyuncusuyla üst düzey tenisçilerle golfçüler vardı. CJ, Agnes'la geçen eylülde, Agnes'in yöneticilik yaptığı Morningside Heights Boys & Girls Club için yıllık olarak düzenlenen toplantıda tanışmıştı. CJ kulübe hatırı sayılır bir çek yazmış, sonra da Agnes'la gece boyunca Waldorf balo salonunda dans etmişti. Ertesi pazartesi günü yirmi yeni basketbol topunu barındıran bir koli kulübe gelmiş, bunu da salı günü bol miktarda sanatsal gereçler izlemişti. Çarşamba günü de Victor Cruz'un başını çektiği futbol devleri kulübü arayıp çocuklar için imza vermek istediklerini söylemişti, Agnes başta bunun bir şaka olduğunu düşünmüştü. Perşembe günü kocaman bir buket çiçek Agnes'a ulaşmıştı,

beraberinde de cuma günü Nougatine’de CJ’le akşam yemeği daveti yer alıyordu.

Film sahneleri gibi bir flörttü bu. Dabney yelkenleri suya indirdiği için Agnes’ı suçlamıyordu. Yirmi altı yaşında biri neye direnebilirdi ki? CJ zeki, başarılı, çok yönlüydü. Frank Lloyd Wright’tan Dünya Güreş Federasyonu’na kadar her konu hakkında konuşabiliyordu. Flörtleri başladığından beri CJ, Agnes’ı Nashville, Las Vegas ve İtalya’ya götürmüştü, oradan da kiraladıkları Ferrari’yle Amalfi kıyısına gitmişlerdi.

Daha önce kimseden etkilenmemiş olan Box, CJ’in dilimli ekmekten sonraki en harika şey olduğunu düşünüyordu. CJ golf oynuyor, ekonomi teorisini anlıyordu, bir Cumhuriyetçiydi. Box’ın zihninde bir taşla iki kuştı: Agnes için kaval-ye, kendisi için arkadaş.

Noel’deki kavga da Agnes’in annesine CJ’le mükemmel uyumlu olup olmadıklarını sormasıyla başlamıştı.

Dabney’nin kalbi sızlamıştı. O Aşk Tanrısı Cupid’in ardından “Cupe” lakabını almıştı. O, Nantucket’in çöpçatanıydı, listesinde kırk iki çift vardı, hepsi de hâlâ birlikteydi. Dabney bir çiftin mükemmel olup olmadığını ilk bakışta söyleyebilirdi. Yüzlerinde ya gül kırmızısı ya da zeytin yeşili pus görürdü. Yine de Dabney arasını bizzat yapmadığı çiftler hakkında fikir beyan etmekten hoşlanmazdı. Bir anlamı yoktu. İnsanlar Dabney’nin tahminlerini umursamadan kendi kararlarını vereceklerdi. Ateşli, tutkulu aşk –daha da beteri, şehvet– mantık ve sağduyunun düşmanlarıydı.

Dabney, “Ah, tatlım, hiçbir fikrim yok,” demişti.

Agnes, “Anne lütfen, söyle bana,” demişti.

Dabney, Agnes’la CJ’i düşünmüştü. Noel için CJ, Agnes’a Christian Louboutin marka topuklu ayakkabı, yeni bir iPad, bileğinde dramatik şekilde kilitli gibi duran altın Cartier aşk bileziği vermişti. Özellikle bu son hediye CJ’in kontrolcü doğasının altını çiziyordu. Agnes’ın ne yediğine dikkat etmesi hoşuna gidiyor, günde en az bir, tercihen de iki kere egzersiz yapmasından hoşlanıyordu. Agnes’m kız arkadaşlarını onaylamıyordu. Onların “ilişkiye zararlı” olduğunu düşünüyordu çünkü hafta sonları buluşup kokteyllere, tekinsiz sokaklardaki kulüplere gidiyorlardı. Dabney artık çoğu arkadaşının Agnes’a sırt çevirdiğinden şüpheleniyordu. CJ’le Agnes yan yana yürüdüğünde CJ kızı sanki itaatsiz bir çocukmuş gibi çekştiriyordu.

CJ, Dabney’ye karşı her zaman cana yakın davranmıştı ama yüz göz olmanın sınırlarına ulaşan bir yakınlıktı bu. Dabney’yle neredeyse aynı yaşta oldukları gerçeğine işaret etmekten hoşlanıyordu. İkisi de seksenlerde, J. Geils Grubu ve “Hayalet Avcıları” döneminde büyümüştü, ikisi de lisedeyken Union Carbide felaketi Hindistan’da milyonlarca insanı öldürmüştü. Dabney, CJ’in boşandıktan sonra ismini değiştirmesinden de hoşlanmıyordu, ilk karısı Annabelle’le o dönemde hayatında olan herkes ona “Charlie” diyordu. CJ köpekleri sevmediğini (“fazla pis”) ve çocuk istemediğini söylediğinde Dabney endişelenmişti. Agnes çocuklara bayırdı, bu yüzden Boys & Girls Club’da çalışıyordu. Agnes da artık çocuğu olup olmamasını umursamadığını söylemeye

başlamıştı. Dabney bunun kelimelere nasıl bir mantıkla dö-küleceğini bilemiyordu ama CJ'in karizmatik maskesi ardın-da çürümüş, hatta muhtemelen uğursuz bir şeyler seziyordu.

Dabney, Agnes ve CJ'e bakınca fırtınadan önceki bulut-ların gri-yeşil pusunu görüyordu. Normalde Dabney böyle kötü, mikroplu bir hava gördüğünde çift hemen ayrılırdı.

Dabney, Agnes'a gerçeği söylemekten başka seçenek görememişti. Bir kere anne olan, hep öyle kalırdı.

"Hayır," dedi. "Mükemmel uyum yok."

Agnes o öğleden sonra valizini toplayıp her zamanki Noel sonrası sığır eti sandviçiyle masaüstü oyunları gele-neğini göz ardı ederek çekip gitmişti. Hiçbir hediyesini de almamıştı; Dabney'nin hediyeleri paketleyip New York'a kargolaması gerekmişti.

Çalışma odasından çıkan Box'm kafası karışmıştı. "Dur bir dakika," demişti. "Ne oldu? Neden Gittiler?" Agnes, Box'a veda bile etmeden gitmişti. Dabney bunun sebebinin Box'a onu ikna etme şansı vermemek olduğunu iyi biliyordu.

Dabney iç çekmişti. "Agnes'a duymak istemediği bir şey söyledim."

Box siyah çerçeveli, kare gözlüklerini başının üzerine kaldırmıştı. Yetenekli, saygın bir adamdı ama Dabney'nin kıssadan hisseyi dinlemek istemediği zamanlar da oluyordu. Box, Dabney'nin çöpçatanlığının böyle güzel bir günde ma-nasız ve aptalca olduğunu düşünüyordu; ayrıca geri kalan zamanlarda da başkalarının işine burnunu sokması tiksini-

dirici derecede işgüzar bir davranıştı. “Ne oldu?” diye sormuştu. “Ona ne söyledin?”

“Bunun Agnes’la aramızda kalmasını tercih ederim,” demişti Dabney.

“Dabney.” Gözleri can alıcı bir mavilikte, net, soğuk ve deliciydi.

“Bana CJ’le mükemmel uyuma sahip olup olmadıklarını sordu.”

Box çenesini bir milim kaldırmıştı. “Tabii ki ona fikrini söylemiş olamazsın?”

Dabney cevap vermemişti. Bacaklarını sımsıkı birleştirmiş, ellerini de pilili eteği önünde birbirine kenetlemişti. Müdürle karşı karşıya gelen sorunlu öğrenciydi sanki. Box onun *kocasıydı*, bunu hatırlaması gerekmişti. Onlar eşitti.

Box’ın çehresi parlak bir pembe renge bürünmüştü. “Ona fikrini kesinlikle *söylemişsin*. Yoksa kaçmazdı.”

“Kaçmak,” dedi Dabney. Box’ın kullanıp Dabney’nin ahmakça bulduğu ifadeleri tekrar etmek gibi kötü bir alışkanlığı vardı. “Kaçmak” gibi. Profesör Beech sadece Harvardlı gibi değil, aynı zamanda İngiliz havasıyla da konuşmak istemişti. Edward dönemi edebiyatındaki kadın karakterler “kaçardı.” Agnes, Priusuna binmiş, ne bir ses ne de egzoz dumanı çıkararak çekip gitmişti.

“Hoşça kal dememeleri büyük kabalık,” dedi Box. “CJ’den daha fazlasını beklerdim. Bir adamın evinde kalıp da tek kelime etmeden çıkıp gidemezsin.”

“Sen çalışıyordun, hayatım,” demişti Dabney. “Kapalı

kapı son derece caydırıcı, sana yüzlerce kez söylediğim üzere. Eminim seni rahatsız etmek istememişlerdir.”

“Beni *rahatsız etmezlerdi*,” dedi Box. “Sadece kitap okuyordum. Ayrıca kapalı kapı da caydırıcı filan değil. Tek yapmaları gereken kapıyı tıklatmaktı.”

“Benim hatam,” dedi Dabney. Noel’den sonraki gün ve ondan sonraki gün artık mahvolmuştu.

Box yüksek sesle nefes alıp verdi. Cezalandırıcı bir şey söylemek istiyordu muhtemelen ama her zamanki mükemmel beyefendi tavrıyla kendini tuttu. Agnes’in gidişinin yeterince büyük bir ceza olduğunun farkındaydı.

Nergis Festivali’nde hava mükemmel olacaktı. Ancak tek güzel haber buydu, onun dışında Dabney’nin hayatı karman çormandı ve altüst olmuştu. Kızı eve gelmişti –ki bu iyi haberdi– ama CJ’i de yanında getirmişti ve bu kötüydü. Clendenin Hughes da ertesi sabah Nantucket’a varmış olacaktı. Dabney iyi *hissetmiyordu*. Karın kasları gergindi, sırtı ağrıyordu, bitkindi.

Dabney bu karmaşık durumlar öbeğiyle kırk sekiz yıldır her şeyle nasıl başa çıkıyorsa öyle mücadele edecekti; tahammül ederek. İşe Ted Field’ın ofisini arayıp pazartesi sabahına randevu alarak başladı. Adanın gözde doktoru Ted Field son derece popülerdi ve tabii ki randevuları doluydu. Fakat Dabney randevu alabileceğini biliyordu çünkü onlarca yıl önce, kendi düğününde Ted Field’ın asistanı Genevieve Lefebvre’yi eşi Brian’la (17 Numaralı çift) tanıştırmıştı.

Yirmi yıldır evlilerdi ve beş kızları vardı.

“Sorun ne?” diye sordu Genevieve. “Hasta mısın?”

“Pek iyi sayılmam,” dedi Dabney. “Belki Lyme hastalığıdır. Bilmiyorum. Belki de sadece yaşlılıktır.”

“Ah, sus bakalım. On yedi yaşında nasılsan, hâlâ aynı görünüyorsun,” dedi Genevieve. “Doktor seni dokuzda görebilir.”

Bu işi halledince Dabney nispeten daha iyi hissetti. Belki Lyme’dı. Belki de sadece stres.

Dişini sıkıp günün geri kalanı tamamlamayı başardı. CJ’i sıcak bir şekilde karşıladı, sonra da Agnes’la ikisini ertesi gün Antika Araba Geçit Töreni için Impalasını süslemek üzere nergis desenli örtüler ve çelenkler almak için gönderdi. Nina’yı arayıp ofiste tuhaf davrandığı ve ona gereksiz yere çıkıştığı için özür diledi.

(Dabney Ticaret Odası’na çilekli frappe almadan dönünce Nina ona gözlerini kısarak, sorgular gibi bakmıştı. “Ee, nereye gittin peki?”

Dabney de, “Gözlüğe ihtiyacın var herhalde, Nina,” demişti.

Nina sanki Dabney burnuna rulo yaptığı gazeteyle bir tane çakmış gibi irkilmişti, Dabney ise korkunç ve aksi bir arkadaş gibi hissetmişti.

Dabney telefonda, “Gerçekten hiç iyi hissetmiyorum. Sanırım bir sorunum var,” dedi.

“Bu akşam dinlen kardeşim,” dedi Nina. “Yarın şov zamanı.”

Dabney ertesi günkü piknik için son dokunuşlarını tamamladı, zaten pek çok şeyi önceden hazırlamıştı. Dabney bu pikniği her yıl düzenliyordu çünkü tıpkı Şükran Günü ve Noel gibi Nergis Festivali'nin de asıl meselesi gelenektir. Şerit sandviçler pikniğin gözdesiydi: kabuksuz Pepperidge Çiftliği beyaz ekmekleri içine bir katman sarı yumurta, üzerine yeşil soğanlı krem peynir, pembe maraska kirazı krem peyniri. Agnes'la Box, Dabney'yle hem bu sandviçleri yaptığı hem de bundan keyif aldığı için alay ederdi. Doğası gereği, orta sınıf beyaz Amerikalı mutfağı, derlerdi. Hazır başlamışken neden Triscuit krakeri üzerine Velveeta peynir de sürmüyordu? Ya da salamura karnabahar yemeği yapmıyordu? Dabney bu alayları göz ardı ediyordu; onların isteksizliği sayesinde çoğu Dabney'ye ve su dağıtım şirketinde yöneticilik yapan, her yıl pikniğe uğrayıp yarım düzine kaddarını mideye indiren Peter Genevra'ya kalıyordu.

Dabney ayrıca altın renkli, dilimli domuz but, bal ve körilili ekmek somunu, holandez soslu buğulama kuşkonmaz, baharatlı mayonezli tortellini salatası yapıyordu. Nantucket Fırını'ndan da limonlu turta sipariş ediyordu. Agnes'la kendisi için bir şişe Taittinger şampanyası, Box için iyi bir Bor-do şarabı, ziyarete gelenler içinse on ikili Stella Artois bira alıyordu.

Dabney, Pepperidge Çiftliği ekmeğinin kabuklarını kestği sırada Box mutfağına girdi. Dabney isteyken, o sabah gel-

mişti. Dabney onu pazartesi sabah yediden beri görmemişti, o pazartesi de diğer her hafta olduğu gibi Box'ı havaalanına bırakmıştı.

“Selam, canım,” dedi Box, yanağına nazik bir öpücük kondururken. Sadece bu selamlaşma bile ikisi arasındaki durumu özetleyebilirdi. Hoş, medeni, cinsiyetsiz. Box, Dabney'ye, “hayatım” ya da arada bir “canım” derdi. Flört ettikleri, ilk evlendikleri dönemde Dabney perşembe öğleden sonralarını iple çekerti çünkü o zamanlar Box'ın Harvard'daki dersi üç gibi biterdi, saat beş olmadan adaya varmış olurdu. Dabney uçağını ya da feribotunu karşılamaya gider, hemen eve gidip sevişmek isterlerdi. Box artık perşembe akşamları da fakülte'deki dairesinde kalıyordu. Akşam yedi-sekize dek çalışıyor, sonra da iş arkadaşlarıyla yemeğe çıkıyordu. Dabney'yi perşembe akşamları Cambridge'e gelmeye ikna etmeyi denemişti. Bir sürü restoran vardı, Coop'ta okuma günlerine katılabilirler ya da bir senfoniye gidebilirlerdi. Ancak Dabney her zaman reddetmişti. Box, Dabney'yi Cambridge'e davet etmekle tüpsüz Marianas Trench'e dalmasını istemenin aynı şey olduğunu biliyordu. Dabney kendi zihninde bundan canlı çıkamayacağına inanıyordu.

Box bu seyahat reddinden bıkmış, Dabney de bu zorlamalara sinirlenmeye başlamıştı. *Asla bir başkasıymışım gibi davranmayacağım!* diye bağırırmıştı Box'a birkaç yıl önce. Bu bağırış ikisini de şaşırtmıştı —onlarıñki duyguların yoğun yaşadığı bir evlilik değildi—, tartışma burada bitmişti. Box perşembeleri Cambridge'de kalıyordu, Dabney de Nantucket'ta.

Dabney her zamanki gibi, “Haftan nasıl geçti?” dedi.

“İyi,” dedi Box. “Türkçe editörüm aradı. Yeni baskıyı alacaklarmış.”

“Ah, harika,” dedi Dabney. Box yönetim kurulundaki sandalyesinin yanı sıra, ülke çapında dört yüzden fazla üniversitede okutulan makroekonomi ders kitabının da yazarıydı. Kitap yirmi dört dile çevrilmişti. Her üç yılda bir geliştirilmiş yeni baskısını yazıyordu, getirdiği gelir baş döndürücüydü. Bu ders kitabından yılda üç ila dört milyon dolar arası para kazanıyordu, Harvard’dan aldığı maaşsa üç yüz bin dolar kadardı. Para Box’a pek bir şey ifade etmiyordu, Dabney içinse daha da önemsizdi, sadece kafalarına takmalarını sağlıyordu. Charter Caddesi’ndeki evleri her açıdan tarihi olarak korunmuştu, evlerini yavaş yavaş antikalar ve sanat eserleriyle dolduruyorlardı. Sonunda da Agnes’a kalacaktı. Dabney, 1966 model, beyaz dokuma tavanlı domates kırmızısı Chevy Impala’nın sahibi olmakla gurur duyuyordu, aslında para tuzağı sayılırdı ama Dabney ona hazinesi gibi bakıyordu. Box da Nantucket’ta eski bir Jeep Wrangler, anakaradaysa Audi RS 4 sürüyordu. Dabney yüzünden hiç tatile çıkmıyorlardı ancak Box her haziranda Ekonomi Akademisi’nde ders vermek üzere iki haftalığına Londra’ya gidiyordu, kasım ayında da San Diego, Amsterdam, Honolulu gibi farklı lokasyonlarda gerçekleştirilen bir konferansa katılıyordu. Her yıl anonim olarak, Agnes’in çalıştığı Morningside Heights Boys & Girls Club’la Nantucket Cottage Hastanesi’ne de yüzer bin dolar bağış yapıyordu. İşte harcamalarının hepsi de buydu.

Dabney, Clendenin Hughes'un bu ünlü, saygın ekonomistle olan evliliğinden haberdar olup olmadığını merak etti. Bildiğini tahmin ediyordu. İnsanlar artık internette her şeyi bulabiliyordu. Clen kıskanmış mıydı? Elbette, Clen bir Pulitzer kazanmıştı, Dabney bunu lise haber bülteninin mezunlar sütununda okumuştı. Başta onunla gurur duymuş, hemen peşinden de canı sıkılmıştı. *Vazgeçtiklerine karşılık bir Pulitzer kazansa iyi olur!* diye düşünmüştü.

Clendenin Hughes hakkında düşünmeyi bırakmak istiyordu.

“*Senin haftan nasıldı?*” diye sordu Box. “Tahmin ediyorum, hafta sonu için diken üstündeydin. Bana tekrar özet geçer misin?”

“Bu akşam Club Car’da akşam yemeği,” dedi Dabney. “İki kişilik rezervasyon yaptırdım ama Agnes’la CJ burada olduğu için dörde çıkarmamız gerekecek.” Dabney bir an duraksadı, aklından Box’la CJ’in hesap için tartışacakları geçiyordu. İşte CJ’in böyle bir huyu da vardı: Her zaman her şeyi o ödemeliydi, aksi takdirde aniden suratı düşerdi. “Yarın öğlen de resmi geçit, saat birde piknik.”

“Saat beşe gelmeden yorgunluktan perişan hale geliş,” dedi Box.

Dabney, “Pazartesi sabahı dokuzda Ted Field’la randevum var,” dedi.

“Gerçekten mi?” dedi Box. “İyi hissetmiyor musun?”

Dabney kesme tahtasındaki mükemmel beyaz ekmek karelerine baktı. Bu kareler onun hayatıydı, en azından o

sabahki e-postaya kadar öyleydiler. “Pek iyi sayılmaz,” diye onayladı. “Belki Lyme hastalığıdır, diye düşündüm.”

Box, “Kene tarafından mı ısırıldın?” dedi.

“Bildiğim kadarıyla, hayır,” dedi Dabney. Dabney en son bozkırda geçen sonbaharda, köpeği Henry’yle yürüyüşe çıkmıştı. Henry’nin düşüncesi bile Dabney’nin gözlerinin dolmasına yetiyordu.

“Hastalanmak sana göre değil,” dedi Box. “En son ne zaman grip olduğunu bile hatırlamıyorum.”

“Biliyorum,” dedi Dabney. Sesi, eli kulağında gözyaşlarıyla yüklüydü. Dramatik ya da duygusal davranmak da Dabney’ye göre değildi. Şu anda da Box’a rahatsız hissettirdiğini biliyordu.

“Pazartesi burada kalmayı teklif etmek isterdim,” dedi Box, “ama...”

“Yapamazsın,” dedi Dabney. Pazartesileri saat birde Box seçilmiş on iki son sınıfa Tobin hakkında seminer dersi veriyordu, favori sınıfı buydu.

“Miranda’dan yerime bakmasını rica edebilirim sanırım,” dedi Box.

Ah, evet, Miranda. Edepsiz kütüphaneci gözlükleri ve büyüleyici aksanıyla otuz beş yaşındaki Avustralyalı ekonomi dehası Miranda Gilbert. Son dört yıldır Box’ın öğretim asistanı ve araştırma görevlisiydi. Dabney Miranda’yı her zaman biraz kıskanmıştı. Ancak Box asla Dabney’nin o an yaptığı gibi ondan sır saklamazdı. Ona söylemeliydi: Clendenin Hughes yarın Nantucket’a geliyor. Ne olmuş

yani? Ona *söylememek* meseleyi daha da büyütüyordu. Ona söylememek Dabney'nin etkilendiğini gösteriyordu.

Dabney etkilenmişti zaten.

"Miranda *nasıl?*" diye sordu Dabney.

"Miranda mı?" Box kavanozdan bir maraska kirazı alıp yerken sırıttı. "Gayet iyi. Sanırım Doktor Bartelby ona evlenme teklif etmeye hazırlanıyor."

Miranda'nın erkek arkadaşı olan Dr. Bartelby, Mass General'da dahiliyeciydi. Dr. Bartelby (Göbek adı Christian'dı)'yla Miranda son üç yazda Beech'leri Nantucket'ta ziyarette gelmişlerdi. "Teklif etmeye hazır olduğunu *söyledi mi?* () zaman hiç eğlencesi kalmaz."

"Bugünlerde işlerin nasıl yürüdüğünden emin değilim," dedi Box. "Ancak Miranda'nın evliler kervanına katılmak üzere olduğuna inanıyorum."

Dabney'nin bir an başı döndü, tezgâha yaslanarak sabit kalmaya çalıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Box. Dabney'nin beline elini koydu ama bu hafif dokunuş bile acı veriyordu.

Ekmek kurumadan sandviçleri yapmalıydı. Kuşkonmazın da soyulup fırınlanması gerekiyordu. Agnes'la CJ çok geçmeden, araba için aldıkları nergislerle eve gelirlerdi. Impala'yı hafta sonu için dekore etmek Dabney'nin bu etkinlik için favori kısımlarındandı. Ancak Dabney'nin tek yapabildiği, sendeleyerek mutfaktan çalışma odasına gidip kendini koltuğa bırakmak oldu. Box, Dabney'nin üzerini sevgili büyükannesi Agnes Bernadette'in Afgan işli battaniyesiyle örttü. Dabney ölecekmiş gibi hissediyordu.

Müsamaha: Dabney kendi atalarının, çok daha beterlerine katlandığını biliyordu. Büyük büyük büyükannesi Dabney Margaret Wright, Nantucket'a Beacon Hill'den, evini, mobilyalarını, çevresini bırakıp gelmişti. Üç oğluyla birlikte Lily Caddesi'ndeki eve yerleştiklerinde Warren balina avlamaya gitmişti. İlk yolculuğu on sekiz ay sürmüştü, sonra altı aylığına eve gelmiş, ikinci yolculuğundan da hiç dönmemişti. Dabney Wright bu trajik durumdan elinden gelen en iyi şekilde çıkmıştı: Yaz Caddesi Kilisesi'nin cemaatine katılmış, deniz tarafından dul bırakılmış diğer kadınlarla arkadaş olmuştu. Şikâyet etmemişti, en azından Dabney öyle hayal ediyordu. Başını hep dik tutmuştu.

Dabney de tahammül edecekti. Dabney bu büyüden kurtulunca şerit sandviçleri yapıp parafınli kâğıda sardı. Kuşkonmazı fırında koydu. Agnes'la CJ, Impala'yı süsleme görevini aldılar; ön camda bir nergis çelengiyle geniş bagaj boyunca uzanan nergisler. Dabney düş alıp üzerine oturan, yeşil-sarı Diane von Furstenberg elbisesini giydi. Patty Benson'ın, eşiyile kızını terk ederken gardırobunda bıraktığı birkaç elbiseden biriydi. Dabney eşyalarla duygusal bağlar kurmazdı, en azından bu durumda. Annesinin elbisesini sürekli giyiyordu çünkü onu seviyordu; üzerine de tam oturuyordu.

Dabney, Club Car'daki yemekte elinden geldiğince çaba gösterdi, halbuki o an tek dileği üzerinde battaniyesi, yanında bir kâse çorba, bir Jane Austen kitabıyla yatağında olmaktı. Onun yerine her zamanki gibi kuzu pırzola sipariş

verdi, Box da şahane bir Avustralya şırazı seçti. Bir yudum şarap Dabney'nin başını döndürmeye yetmişti.

“Biliyorsunuz, ben Harvard’da öğrenciyken Box orada ders veriyordu ama bir dersine bile girmemiştin,” dedi.

Agnes, annesine baktı. Yengeçli turta sipariş etmiş ama tek lokma yememişti. “Evet anne, biliyoruz.”

CJ, Dabney’ye gülümsedi. Üzerinde yeşil bir ceketle şatafatlı bir işlemeye sahip Robert Graham tişört vardı. Evden çıkmadan önce Box, CJ’i çikolata renkli, süet Gucci mokasen ayakkabılarına hayran kalmış, Dabney’ye, “Bana da böyle bir çift almalısın!” demişti. Dabney kabul etmeliydi ki CJ iyi görünüyor, iyi kokuyordu; kırçillı ve dalgalı saçları, bembeyaz dişleri vardı. Fazla beyazdı, belki de yaptırmalıydı. Ancak bu, adamdan hoşlanmamak için sebep olamazdı. CJ de Dabney gibi orta pişmiş kuzu pırzola sipariş etmişti, Dabney geçen sonbaharda da kendisiyle aynı şeyi sipariş verdiği zamanı hatırlamıştı. Sanki kabul edilebilir olmak için Dabney’yi taklit ediyordu.

CJ, “Eğer yanlış hatırlamıyorsam, sen sanat tarihi bölümündeydin. Tezini Matisse üzerine yazmıştın, değil mi?”

“Köpeğimiz Henry adını ondan almıştı,” dedi Agnes nazikçe.

Köpekleri umursamayan CJ (“fazla pis”) buna karşılık vermedi. Dabney’ye, “Nice’teki Matisse şapelini görmelisin,” dedi.

Dabney’nin Fransa’ya filan gideceği yoktu ama denediği için CJ’i takdir etti.

“Benim favori tablom *La Danse*,” dedi Dabney. “MO-MA’da ama hiç görmedim.”

CJ, “MOMA’nın müdürü arkadaşımıdır. Eğer New York’a gelemeye karar verirsen bir şeyler ayarlayabiliriz,” dedi.

Dabney şarabını içti. Kuzu pizolalarına dokunmamıştı bile. Hiç iştahı yoktu.

Clendenin Hughes’un Car Club’a geldiğini, Dabney’yi omzuna atıp dışarı taşıdığını hayal etti. Sonra da bir an için kendine acıma duyguları içine gömüldü. Sakin ve huzurlu bir yaşam sürüyordu, mutlu ve üretken bir yaşam... O sabaha dek.

Şarabını içti.

Yemekle tatlı arasında masaya şampanya geldi. Herhangi bir şampanya da değildi, bir şişe Cristal’dı. Dabney gözlerini kırptırdı. Agnes’la ikisi şampanyayı severdi ama Box’ın başını ağrıttı, ne kadar zengin olsa da asla bir şişe Cristal’a üç yüz dolar harcamazdı.

Garson şişenin mantarını açıp da dört kadehe doldurana dek masada sessizce oturdular. Dabney’nin kafası karışmıştı. Beyaz üniforma ceketiyle sert görünümlü bir kadın olan garsonlarına yalvaran gözlerle baktı ama kadının suratı, bir Buckingham Sarayı muhafızı kadar amansızdı.

CJ aniden boğazını temizledi, ayağa kalkıp kadeh kaldırdı. “Agnes’la bir duyurumuz var.”

Ah, hayır, diye düşündü Dabney. Hayırhayırhayırhayır-hayır.

Agnes utangaç bir şekilde gülümsedi, Dabney elması görebilsin diye sol elini kaldırdı. Tiffany kesim, platin ze-

minli, parlak, ışıltılı bir mükemmellik. Dabney suratına hemen mutlu bir heyecan ifadesi yerleştirdi.

“Agnes, eşim olmayı kabul etti,” dedi CJ.

Dabney’nin dudakları arasından bir korku çılgılığı süzülürdü ama herkes keyifle karıştırdı. Sadece o, Agnes’la CJ arasından toksik radyasyon gibi yayılan gri dumanı görebiliyordu.

“Ne harika!” dedi Dabney.

Box, önce Agnes’ı sonra da CJ’i kucaklamak üzere ayağa kalktı, Dabney de uygun davranışın bu olduğunu anlayarak aynını yaptı. Agnes’in elini tutup –Agnes’m anaokulunda çamura batırdığı aynı eli, Agnes SAT sınavında 1400 puan alınca Dabney’nin çak beşlik yaptığı aynı eli– yüzüğe hayranlıkla baktı.

“Ne güzel bir yüzük!” dedi Dabney. En azından bu doğruydur. CJ yüzük konusunda turnayı gözünden vurmuştu; sade, klasik ve zamansızdı. Taşı kocamandı. Dabney üç karat, neredeyse, diye tahminde bulundu.

Ancak Agnes’ı saran, lanetli yeşil pus ancak gelecekteki bir felakete işaret edebilirdi; CJ, Agnes’ı bir ponpon kızla ya da ofisindeki bir stajyerle aldatacaktı. Ya da daha beterini yapacaktı. Dabney ne olacağını beklemek istemiyordu. Kızını kurtarmanın yolunu bir şekilde bulacaktı.

Cumartesi sabahı Dabney her zamankinden daha kötü hissediyordu; fazla miktarda şiraz, dehşet verici “nişan” ve Clen’in ani gelişini sağ olsun. Yine de her zamanki Nergis Fes-

tivali kostümünü –sarı lakost tişört, kot pantolon, yeşil ceket, mokasen ayakkabılar, başına da yeşil grogren kumaş kurdeleli, Peter Beaton hasır şapka– giydi. Elindeki yapılacaklar listesinde Antika Araba Geçit Töreni için yüz yirmi ayrı madde vardı. Güneş tepede parılıyordu, hava aslında ılıktı, Dabney ceketini içinde terlediğini hissetti, çıkarmayı da düşündü ama üstü açık şekilde Impalasında Sconset boyunca ilerlerken serin olacağını biliyordu.

Anacadde insan seliyle dolup taşıyordu. Herkes yeşil ve sarı giymiş, Nantucket'ta açan üç milyon nergisi kutluyordu. Yüzlerine nergis çizilmiş, bisikletlerinin gidonlarından da nergisler sallanan çocuklar vardı. Nergis tasmalı köpekler vardı. Herkes de Dabney'nin ilgisini istiyor gibiydi. Geçen yıllar boyunca Dabney etkinliği zarafet ve dengeyle idare etmişti. Eskiden herkesi tanımayı, herkesin de onu tanımasını severdi. Eskiden belediye başkanı ve çöp toplayıcıyla, kitapçının sahibi olan kadınla, likör dükkânı sahibi olan kadınla, polis şefinin eşi Andrea Kapenash'la, Agnes'in favori öğretmenini olan, beşinci sınıflara ders veren Bay Berber'la, New York Borsası'nın yönetim kurulundan bir yazlıkçıyla, Boston'da akşam altı haberlerini sunan bir başka yazlıkçıyla, bir yabancıнын anlamayacağı şekilde şakalaşırdı. Burası tek bir ortak noktası olan insanların kesişim noktasıydı; hepsi de Nantucket Adası'nı seviyordu. Ancak bu yarışmada Dabney tartışmasız en önde gidendi. Nantucket'ı daha önce kimsenin sevmediği kadar seviyordu. Adanmışlığının alışılmadık olduğunun farkındaydı, hatta muhtemelen sağlıksızdı

ama böyle bir günde önemi yoktu. Bugün kafa dengi insanlar arasındaydı.

Dabney önüne çıkan herkesle sohbet ediyordu ama sanki otomatik bir sesle, sanki Ticaret Odası'ndaki, mesai saatleri dışında telefona çıkan telesekreterin sesiyle konuşuyordu. Evet, hava muhteşemdi, hayır, daha güzel bir gün hatırlamıyordu. Hayır, bir yılın daha geçtiğine inanamıyordu. Evet, yaza hazırdı, yaza her zaman hazırdı zaten. Seni görmek ne güzel, dedi ama sesi sahte bozuk paralar gibi çınladı. Herkes farkında mıydı bunun? Dabney birini kolundan tutup – hatta gerekirse Kanal 5 spikerini– içini dökmek istiyordu. *Kendimi hiç iyi hissetmiyorum, bir sorunum var, Clendenin Hughes bugün Nantucket'a dönüyor, şu an biz konuşurken gelmiş bile olabilir; kocam bunu bilmiyor. Kızım dün gece İsa'nın yeryüzüne ikinci gelişi gibi görünen bir adamla sözlendiğini duyurdu ama sadece ben onun uygun olmadığını biliyorum. Yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yok. İşte burada, Nantucket'in çöpçatanı, görünüşte romantizm uzmanı olarak duruyorum ama hayatım parçalara ayrılıyor. Hiçbir şey olması gerektiği gibi değil.*

Yardım eder misin? Bana yardım edebilir misin?

Dabney, Vaughan Oglethorpe'a, Ticaret Odası başkanı olan patronuna çarptı. Siyah gömleği, siyah kravatı, siyah takımıyla akşam güneşi gibi ortadaydı. Vaughan adanın tek cenazecisiydi, en güneşli günlere bile gölge düşürebilirdi. Saçları, Dabney onu son gördüğünden beri daha da beyazlamıştı, burnu da daha sivrileşmişti. Ulusal sembol olan kuşa gitgide daha çok benziyordu. Her zamanki gibi uzun ve inceydi ama

omuzları daha bir düşmüştü. “Addams Ailesi”ndeki Lurch karakterine ya da iyi huylu başka bir çeşit canavara benziyordu. Bir cenazeci için mükemmeldi.

“Dabney,” dedi. Kasvetli ses tonu da mesleğine uyuyordu. Vaughan, Dabney’yi hayatı boyunca tanımıştı –annesi Patty Benson’ın eski sevgilisiydi–, Dabney’nin işindeki başarısını kendisine mal etmeyi seviyordu.

“Selam, Vaughan,” dedi Dabney. “Hava hoşuna gitti mi?”

Vaughan kemikli çenesini sıvazladı, yüz ifadesi katıydı. Mumyalama sıvısı kokuyordu, Dabney çoğu zaman bu adamın yanmdayken nefesini tutardı. Dabney başını eğip ayak-kabılarına baktı.

“Ne kalabalık ama!” diye parladı birden. “Yine başardın Dabney! İyi iş!”

“Teşekkürler, efendim,” dedi Dabney.

“Hayır!” diye bağırdı. “Harika iş!”

Her zamanki gibi, Dabney yolcu koltuğundaydı, arabayı Box kullanıyordu. Bu biraz can sıkıcıydı. Impala, *Dabney’nin* arabasıydı, Box sadece yılda bir kere. bu geçitte kullanırdı. Neden Dabney kullanmıyor, Box da kenarda oturmuyordu? Sonuç olarak bu, Dabney’nin festivaliydi. Ancak Agnes, Nina Mobley, hatta Box bile onun sürmesinin daha iyi *görüneceğini* düşünüyorlardı. Dabney yanından geçtiği kalabalıklara sanki kraliyet ailesindenmiş gibi el sallamak üzere serbest olmalıydı.

İyi, demişti Dabney. İyi, her neyse.

Agnes’la CJ arkada oturuyordu, yeni sözlenmiş olmanın

kendini beğenmişliğini etrafa yayıyorlardı. Dabney somurtmak istiyordu ama yapamazdı. Bütün gözler üzerindeydi. Gülümsemesi gerekiyordu. *Işık saçmalıydı*. Uçmasını engellemek için hasır şapkasının üzerine elini tuttu.

Sconset'te, yeni yeşeren yapraklarıyla hava atan, dev karaağaçların altına park edince Dabney kendisiyle Agnes için şampanya doldurdu. Dabney alkolde teselli arayan biri değildi ancak yaşananlar o kadar üzerine geliyordu ki, başka alternatif göremiyordu. Şampanyasından büyük, hoş bir yudum aldı, dilindeki köpüğü hissedebiliyordu. Her an rahatlayabilirdi artık.

Piknik malzemelerini, yıl boyu sadece bugün kullanılan sarı keten masa örtüsüyle kapladığı masanın üzerine yerleştirdi.

Nantucket Fırını'ndan limonlu turtaları almayı unuttuğunu o an fark etti.

"Ah, Tanrım!" dedi. "Turtaları unuttum!"

Box beyaz Bordo şarabının mantarını çıkarmakla meşguldü. Omuz silkti. "Önemi yok," dedi. "Zaten kimse yemiyor."

Dabney kocasına baktı. *Müşamaha*, diye düşündü. Ancak duygular Dabney'nin kuvvetli genlerine galip geldi ve gözleri yaşla doldu. Başını Box'la Agnes ve CJ'den ters tarafa döndürdü, zaten bu ikisi artık gözüne zalim, iki başlı bir canavar gibi görünmeye başlamıştı, sokak boyunca yürüyenlerin de onlardan farkı yoktu. Unuttuğu turtalar için ağladığını kimse görmemeliydi. Kendisini akşam yemeği için çiçekleri bizzat almaya karar veren Clarissa Dalloway

gibi hissediyordu. Bu, domuz butları, kuşkonmaz ve kim-
senin *alay etmekte* kusur görmediği şerit sandviçleriyle,
Dabney'nin pikniği idi. Kendi benliğinin ifadesiydi; ünlü ve
zeki ekonomist John Boxmiller Beech burada durmuş, ona
önemi olmadığını söylüyordu. Bu sözler Dabney'nin kendi-
sinin önemi olmamasıyla eşdeğerdi.

Sokağa doğru sendeledi, yalnız olmayı, isimsiz olmayı
–kırk sekiz yıldır ilk kez– herkesin onu tanıdığı bu adada de-
ğil de kimse tarafından tanınmadığı bir yerde olmayı diledi.

Ah, bir sorun vardı.

Dabney'nin görüşü gözyaşları sebebiyle ve aç karnına
şampanya içtiği için bulanıklaştı. Arabaya dönüp bir şerit
sandviç yemesi gerektiğini biliyordu. Son on yılda En İyi
Araba ödülünü üç kere kazanmış olan 1948 model Woodie
Wagon arabanın etrafında büyük bir kalabalık vardı, bu yıl
Oz Büyücüsü teması yapmışlardı. Polis şefi Ed Kapenash,
Korkuluk kılığına girmişti.

Dabney durmadı, arkasına bakmadı, sadece yürümeyi
sürdü. Clarissa Dalloway hayatta kalmıştı ama yemek
partisinde biri intihar etmişti. Bu doğru muydu? Ancak tabii
Virginia Woolf bunu kendisi de yapmıştı. Cebinde taşlarla
Ouse Nehri'ne yürümüşü.

Dabney yerin ayağının altından kaydığını hissetti. Eli o ka-
dar titriyordu ki şampanya sarı lakostunun koluna dökülmüştü.

Onu Main'le Chapel sokaklarının köşesinde beklerken
gördü. On vitesli bir bisikleti vardı, araba alacak parası ol-
madığı için lisedeyken kullandığının aynısıydı. Eskiden
Dabney'yle yalnız olmak istediği zamanlarda da bu bisikleti

kullanırdı. Eskiden Quaker Mezarlığı'nda, Nantucket Tarih Topluluğu'na ait, terk edilmiş Greater Light isimli mülkte, lise futbol sahasında buluşurlardı. Büyürlerken ikisinin şarkısı Van Morrison'ın "Brown Eyed Girl"üydü. Sebebi sadece Dabney'nin kahverengi gözleri değil, aynı zamanda stad-yumun arkasında sevişmekle ilgili dizesiydi. O dize Clen'le Dabney için yazılmıştı.

1987'deki Balina Gemisi'nde son gördüğü yirmi iki yaşındaki haline benzemesinin imkânı olmasa da Dabney o olduğunu biliyordu. Daha iriydi –en az otuz, otuz beş kilo fazlası vardı–, sakal ve bıyık bırakmıştı. Büyümüştü, adam olmuştu.

Kırmızı bir tişört, kot pantolon ve siyah, Chuck Taylor spor ayakkabılar giyyordu. Yirmi yedi yıl geçmişti ama hâlâ Chuck Taylor mı giyyordu? Lisedeyken parasını harcadığı tek şey bu ayakkabılardı. Beş çifti vardı.

Farklı başka bir şey daha vardı; bir dengesizlik. Clen'in tek kolu olduğunu fark etmesi Dabney'nin bir dakikasını almıştı. Gözlerini kırptı, ışığın ya da şampanyanın yanılttığını düşündü. Ancak gördüğü şey gerçektir, sol kolu yoktu. Kırmızı tişörtünün kolu oradaydı ama altında bir şey yoktu.

Altı ay kadar önce son derece ciddi bir kayıp yaşadım, iyileşme sürecim yavaş ilerledi.

Kolunu kaybetmişti.

Dabney'nin gözleri kararıyordu ama hâlâ renk vardı: Clen'in tişörtünün kırmızısı ve İskoç ela rengi gözlerinin yeşil vahasıyla zayıf çay renkleri. *Kalamazdım, sen de gidemezdin.* Dabney konuşamıyordu. Nina Mobley onu arıyor

olmalıydı çünkü piknikleri inceleme vakti gelmişti. *Önemi yok. Zaten kimse yemiyor* Clen! En azından ismini, sadece adını söylemek istiyordu ama bu bile onu aşıyordu. Dabney başka bir gücün emri altındaydı, bir şey sanki ensesinden yakalayıp onu yere çekiyordu. *Umarım o "asla"nın bir son kullanma tarihi vardır* Onun gidonlarına tutunup gitmek istiyordu. Her an rahatlayabilirdi. Clen oradaydı. Gördüğü oydu.

Ona selam vermek için durmadı. Yürümeyi sürdürdü. Zaten konuşabilse bile ne diyecekti? Hazırlıksızdı. İyi hissetmiyordu. Köşeyi dönünce, çitlerin arkasına saklanıp nefes almaya çalıştı ama yapamadı. Cam kırılma sesini duydu, şampanya kadehinin yere düşüp kırıldığını fark etti. Kulakları rüzgâr gibi uğulduyordu. Dizlerinin bağı çözülde.

Siyahlık.

Sessizlik.

Çift No. 30: Gary Donegal ve Lance Farley, on yıldır birlikteler

Doktor Donegal: Dabney'yı 1978 yılında, Nantucket'taki ilk yılımda görmeye başladım. Dabney aslında ilk hastamdı. On iki yaşındaydı, annesi aileyi dört yıl önce terk etmişti, polis olan babasıysa Dabney'nin ergenliğe girişindeki duygusal durumundan endişe ediyordu. Dabney adadan ayrılmayı reddediyordu, Nantucket'tan giderse öleceğine ikna olmuştu ya da daha kötü bir şey olacaktı.

"Daha kötü bir şey mi?" demiştim.

O zaman Memur Kimball bana Dabney'nin Nantucket'

tan son ayrılışının 1974 Aralık ayı olduğunu, annesi Patty Benson'ın Dabney'yi Boston'a *Fındıkkıran*'ı izlemeye götürdüğünü açıkladı. Bale performansı için locadan biletleri, sonrası için de Park Plaza'da sütleri vardı. Memur Kimball'ın söylediğine göre, Patty varlıklı büyümüşü ve böyle şeyler yapmaya alıştı. Aynı zamanda şımarık, bencil, kendini beğenmiş olduğunu da eklemişti. Bir yazlıkçı demişti, sanki bu ifadenin bütün hoş olmayan nitelikleri açıklaması gerekiyordu. Sonra da Patty Benson'ın gece yarısı Park Plaza Otel'den ayrılarak hiç dönmediğini söyledi.

“Geri dönmedi mi?” dedim.

“Dönmedi,” dedi. Patty'nin başına kötü bir şeyin gelmediğini de biliyordu çünkü otelin kapıcısına Memur Kimball'ın telefon numarasını vermiş, kızım almak için Boston'a gelmesini söylemesi için de yirmi dolar bahşış bırakmıştı.

Dabney, Park Plaza'da uyandığında Patty gitmişti. Babası gelene dek yanında kalmaları için kapıcı odaya temizlikçilerden birini göndermişti.

Dabney bir daha annesinden hiç haber almamıştı. Doğal olarak Memur Kimball bir dedektif tutmuş, Patty Benson'ın Teksas'ta yaşadığını, bir petrol milyonerinin özel jetinde kabin memuru olarak çalıştığını öğrenmişti.

Dabney'yle ilgilenmemin doğru olacağını anlamıştım. Nantucket'tan ayrılmayı reddetmesi, annesini kaybetmesinin, bir otel odasında boş bir alışveriş poşeti ya da yarısı yenmiş bir sandviç gibi bırakılmasının doğal sonucuydu.

Dabney annesi hakkında konuşacak kadar mutlu bir çocuktu. Annesi yaz aylarını Hoicks Hollow Yolu'ndaki bü-

yük, eski evde geçirerek büyümüştü. Benson ailesi Sankaty Sahil Kulübü üyesiydi, annesi her zaman bronz tenin sağlıklı olduğunu söylerdi. Annesi dans ve müzik dolu siyah-beyaz filmleri severdi, Noel arifesinde iyi pişmiş yengeç yemekten hoşlanırdı, kocasının Liman İşçisi dövmesini umursamazdı. Annesi her gece Dabney'ye yatağında kitap okur, bazı geceler Dabney'nin yatağında uyuyakalırdı, Dabney'ye on ikinci yaş gününde kulaklarını deldirme sözü vermişti ama kabul edilebilir tek küpeler inciye.

Dabney, *Fındıkkıran* seyahatinden ya da tek başına otel odasında uyanmasından, hatta annesinin onunla önce iki, sonra üç-dört yıldır iletişime geçmemesinden bahsetmiyordu.

Obsesif kompulsif bozukluk, agorafobi ve paranoyayla yeterince karşılaşmıştım ancak üçünün kombinasyonun, Dabney'deki gibi, ortaya çıktığını hiç görmemiştim. Belki de durumu olduğundan kötü gibi anlatıyorumdur. Sıra dışı bir çocuktı, öyle de bir genç kız oldu. Sadece gittikçe daha sıra dışı hale geldi. Görüntüsü sevimliydi, akıllıydı, zekiydi, algıları kuvvetliydi, nazikti, temkinliydi, konuşkandı, eğleneliydi. Ancak Nantucket'tan ayrılmak konusu kör noktasıydı. Hayatı buna bağlı olmadıkça Nantucket'tan ayrılmayacağını söylerdi.

Onunla ayda iki kere görüşüyorduk. Anti-anksiyete ilaçları denedik, hiçbirinin etkisi olmadı ancak Harvard'a kabul edildiğinde gitmeyi kabul edeceği kadar aşama kaydettik.

Buna ben bile şaşırmıştım.

“Size hayatım buna bağlı olmadıkça adadan ayrılmaya-

cağımı söylemiştim, şimdi hayatım buna bağlı. Burada kalıp garsonluk mu yapayım? Dadı mı olayım? Üniversiteye gitmem gerek Doktor Donegal. Zeki biriyim ben,” dedi.

Ona tüm kalbimle katılıyordum; zekiydi. Harvard’a gittiğinde korkulacak bir şey olmadığını anlayacaktı. Kimse ortadan kaybolmayacaktı.

Tabii bu tam olarak böyle sonuçlanmadı. Erkek arkadaşı Clendenin Hughes, Yale’e gitti, oradaki çalışmaları ve hayatıyla meşgul oldu. Dabney bir kere onu görmek için New Haven’a gitti ama sonucu iyi olmadı. Memur Kimball o hafta sonu mesaiye kalıyordu; o yüzden de Dabney’yi karşılamaya ben gittim.

New Haven’dan Cape’e giderken yolda, terapimizin başlamasından sekiz yıl sonra Dabney’yi konuşturabildim. Bildiğim şeylerle başladı: Clendenin Hughes’a ölümüne âşıkta. “Ölümüneydi” çünkü bu aşkın sonunda onu öldüreceğine emindi ya da Clen’in Dabney’yi, Dabney’nin onu sevdiği kadar sevmemesinden ölecekti. Clen bir yerlere gidip yeni şeyler görmek istiyordu ama Dabney bunu yapamazdı, Clen anlamıyordu ya da Dabney anlatamıyordu. New Haven Clen’i değiştirdi, demişti. Dabney’ye yeni yerlere gidip yeni şeyler görmenin insanı değiştirdiğini, bunun bizi şekillendirdiğini söyledim. Dabney ise kendi olduğu kişiyi sevdiğini, böyle de kalmaya kararlı olduğunu söyledi. Cambridge onu değiştirmemişti, ben de ona bunun sebebinin, kalbini Cambridge’e açmaması olduğunu söyledim. Buna cevap vermedi, sonra ağzını açtığındaysa bana annesinin gittiği geceyi anlattı. Dabney’ye hayatından ne yazık ki memnun olmadığını söylemiş-

ti. Artık Dabney'nin babasına âşık değildi. Romantik savaş kahramanı kavramı tarafından gözlerinin bağlandığını söylemişti. Eskiden Nantucket'ı yaz sığınağı olarak seviyordu ama orada yıl boyu yaşamak Dabney'nin annesini mahvetmişti. Artık buradan vücudunun bütün hücreleriyle nefret ediyordu. Kaçmak için kendi bacaklarından bile vazgeçebilirdi.

Dabney, "Anneme bakınca yeşil bir pus içinde oturduğunu gördüm. Gittiğini biliyordum, aslında bunun en iyisi olduğunu da biliyordum. Babamla ben dibine kadar Nantucket'lıydık, annem de bu yüzden bizden nefret ediyordu," demişti.

Tam Dabney'yi annesinin ondan nefret etmediği, onun, yani Dabney'nin sadece bir açıdan kurban olduğu konusunda temin etmek üzereydim. Annesinin özgürlüğü uğruna adadığı adaktı sadece.

Ancak ben bunları toparlayamadan Dabney bana şaşırtıcı bir soru sordu.

"Doktor Donegal, siz hiç âşık oldunuz mu?"

Üniversiteden mezun olduktan sonra Dabney'yle görüşmeyi bıraktık ama tam olarak hayatımdan çıkmadı. Clendenin'in Güneydoğu Asya'ya göçüyle Dabney'nin hamileliğini duydum. Birkaç yıl sonra da Harvard ekonomistiyle evliliğini öğrendim ve bir gün Dabney, kızı ve ekonomiste Jared Coffin House'ta kahvaltı ederlerken rastlayınca da onun adına ne kadar mutlu olduğumu söyledim. Birkaç ay sonra Dabney beni aradı. Başta evlilikle ilgili bir sorun olduğundan ya da babası henüz kalp krizinden öldüğü için yasla başa çıkma konusunda olabileceğinden şüphelendim ama Dabney,

“Sizinle tanıştırmak istediğim biri var. Ne zaman yemeğe gelebilirsiniz?” dedi.

Benimle tanıştırmak istediği kişi, Lance Farley isimli bir adamdı, kısa süre önce merkezde bir antikacı dükkânı satın almış ve Ticaret Odası’na kaydını yaptırmıştı. Lance Farley’nin elini sıkıttığım an nin amacını anlamıştım. Elbette Dabney’nin çöpçatanlıktaki namını, romantizme gelince sözde “doğaüstü sezgilerini” biliyordum. Pek çok başarısını, nasıl da gül kırmızısı aura ya da yeşil pus gördüğünü duymuştum. Annesinin gittiği günle ilgili hikâyeyi hatırlıyordum. Yine de Dabney’nin çöpçatanlığına ancak bir cadı tahtası kadar güvenirdim.

Ancak Beech’lerin kuytu, çimenlik arka bahçelerinde cin tonik içip sonra da ızgara kılıçbalığı, Bartlett Çiftliği domatesleriyle ev yapımı şeftali turtası yerken Lance’le ikimizin de Bach’ı, Philip Roth’un erken dönem romanlarını, Fas’ın kuzey kıyısını çok sevdiği ortaya çıkmıştı; birinin beyninin gizli dehlizlerinde sekiz yıllık kazıdan sonra bile keşfedilmeyi bekleyen şeyler olabileceğini kabul etmem gerekmişti. Belki de Dabney’nin gerçekten de romantik konularda doğaüstü sezgileri vardı.

Olmadığını söylemek bana düşmüyordu ya.

BOX

Dabney, Sconset'teki Anacadde'de bayıldı. Box ortadan kaybolduğunu bile fark etmemişti; kendisi bir kadeh Mont-rachet doldurmakla ve jambonlu sandviçiyle meşguldü. Nina Mobley, Dabney'yi aramaya çıkmıştı çünkü piknik yarışması için teftiş başlamak üzereydi. Dabney olmadan işe koyulamazlardı. Box etraftaki kargaşaya doğru alelade bir el hareketi yaparak, "Eminim buralarda bir yerdedir," dedi. Dabney adadaki en popüler kadındı. O herkesi tanırды, herkes de onu. Muhtemelen Bay Şu-ya da-Bu'yla Fair Caddesi'ndeki evinin pencere çiçekliklerini konuşuyordu ya da belki su şirketinden Peter Genevra'ya rastlamış, onu şekerlemeli ve Paskalya yumurtalı sandviçlerle besliyordu.

Ancak on beş dakika geçmesine rağmen Dabney hâlâ ortalarda yoktu. Nina sabırsızlanmaya başladı. Dabney olmadan puanlamaya başlamalı mıydı?

"Dabney olmadan başlamak mı?" dedi Box. "Böyle bir seçenek var mı sanki?"

"Pek sayılmaz," diye kabul etti Nina. "Ona ihtiyacım var."

Box onaylar gibi başını salladı. Nina, Dabney'nin en yakın arkadaşıydı ama ilişkilerinde baskın taraf da Dabney'ydі.

Bir dakika sonra itfaiye şefinin oğlu –Box çocuğu tanıyordu ama ismini hatırlayamadı– yaklaşıp Box’a Dabney’nin sokak ortasında bayıldığıını, sağlık ekibinin onunla ilgilediğini söyledi.

Box kalabalığı yarararak Anacadde’ye gittiği sırada bisikletteki adamı gördü.

Box sarsak bir adım attı, sağ dizine geçen yıl platin takılmıştı, hâlâ yüzde yüz güvenilir değildi. Box tekrar baktığı için kendisinden nefret etti ama adamla ilgili Box’a çarpıcı gelen bir şey vardı. İriyarı, oduncu gibi sakallı bir adam ama tek kollu.

Adam işlevli kolunu kaldırıp, selam verir gibi değil de, *buradayım*, dercesine salladı. En azından Box öyle algıladı.

Clendenin Hughes? Bu mümkün müydü? Box aklında hiç isim tutamazdı ama suratlar konusunda iyiydi. Hughes’u internette birkaç kez aramış, hatta Pulitzer kazandığı Myanmar serisi dahil bazı işlerini de okumuştı. Yetmezmiş gibi adam tıpkı Agnes’a benziyordu, fazla tekinsiz bir durumdu. Bu oydu, Box emindi.

O zaman Dabney, Hughes’u mu görmüştü? O yüzden mi bayılmıştı? Eski aşkı. Agnes’ın babası. Hughes’un Nantucket’i terk etmesinin üzerinden yirmi beş yıldan fazla zaman geçmişti. Denizaşırı yerlerde, Güney Asya’da yaşıyordu. Box’ın anladığı kadarıyla Clendenin Hughes’un nefes almak için politik huzursuzluğa, yabancı kadınlara, casusluğa ihtiyacı vardı.

Box’m anladığı kadarıyla Hughes’un artık adayla ilişkisi yoktu.

Fakat işte buradaydı.

Clendenin bisikletini –tek kolu göz önüne alınırsa bece-riyle– çevirip uzaklaştı.

Tek kol mu?

Box sokağın köşesine doğru aceleyle ilerledi. Altmış iki yaşındaydı, hayatında tehdit altında ya da kıskanmış hisse-deceği noktayı çoktan geçmişti. Ancak bir şey içini kemiri-yordu. Dabney’ye ulaşmak için adımlarını sıklaştırdı.

Box, Dabney’yi eve götürdü, üç aspirinle bir bardak su verip yatağına yatırdı. Nergis Festival’i bu yıl Dabney’yi çok yıpratmıştı. Pagan bir kutlama için kendini strese sokmuştu.

Dabney gözlerini kırptırınca ona Clendenin Hughes’u sormayı düşündü. Ancak onu –ya da– kendini daha fazla üz-mek istemiyordu.

Box, Dabney’yle yirmi dört yıl önce, Harvard mezunlar etkinliği sırasında, Sankaty Head Golf Club’da tanışmıştı. Box orada yönetimin isteği sebebiyle bulunuyordu, böyle etkinliklerde fakülte mensuplarının yapmacık bir gülümse-meyle insanları karşılamasından hoşlanıyorlardı. Box daha önce Nantucket’a bir kere, yetmişlerin sonunda, Harvard’dan birkaç arkadaşıyla gelmişti; o zaman da Coatue’nun zayıf ve kumlu tarafında ilerlemiş, sahilde çadır kurmuşlardı. O za-mandan sonra da sahile nadiren gitmişti.

Sankaty’deki etkinlik, golf oynamaktan bronzlaşmış şir-ket kaptanlarıyla viski içip domuz eti yiyen Nantucket Lima-

nı'na sepet taşıyan karılarından oluşuyordu ama Box kendini dört yıl önce Radcliff'ten mezun olmuş, Nantucket'ta doğup büyümüş, Dabney Kimball isimli bir kızla konuşurken bulmuştu. Kız sanat tarihi okumuştı ama oda arkadaşı Ekonomi 10 dersini aldığı için Box'ın kim olduğunu biliyordu. Çok geçmeden Box'ı ertesi gün aday gezdirmeye davet etmişti.

“Ah, bunu yapmana hiç gerek yok,” demişti Box. Kız kahverengi saçlarına çubuklu kumaş saç bandı takmıştı, suratındaysa yeni uyanmış bir ifade vardı. Box o günlerde kendini asla sezgileri kuvvetli biri olarak tanımlamazdı ancak Dabney'nin sade ve güzel çerçevesi altında bir hazinenin yattığını öngörebilmişti.

Dabney, “Ah, lütfen. Benim için bir onurdur. Adayı gezdirmeye bayılıyorum. Bir çeşit elçi sayılırım,” demişti.

“Başka planın olmadığına emin misin?” demişti Box. Pazar günlerini sahilde voleybol oynayarak ya da suda seyrederken erkek arkadaşının teknesinin önünde güneşlenerek geçirecek kadar gençti.

“İki yaşında bir kızım var,” demişti Dabney. “Ancak pazar günleri ona büyükannem bakıyor, ben de bütün gün serbestim.”

İki yaşında mı? diye düşünmüştü Box. Eğer dört yıl önce mezun olduysa, yaşı yirmi altı filandı. Eğer kızı iki yaşındaysa, yirmi üç yaşında hamile kalmıştı Radcliffli kadınlar nadiren üniversiteden hemen sonra çocuk yapardı. Hepsi de doğrudan hukuk bölümüne, işletme ya da tıp bölümlerine giderdi ya da sanat tarihi mezunları lisansüstü çalışmaları için

Floransa ya da Viyana'ya giderdi. Box, Dabney'nin parmağında yüzük var mı diye kontrol etti ama parmakları çıplaktı. Bir dizi inciden oluşan kolyeyle uyumlu küpeler dışında bir şey takmıyordu.

“Tamam,” dedi Box. İstemediği halde turu kabul etmişti. “Teşekkürler, çok sevinirim.”

Box, CJ'le Miacomet'te golfe gidince Agnes pazar günü Dabney'yle birlikte evde kaldı. Box eve gelince Agnes, “Onun hakkında endişeleniyorum, baba. Bu hafta işten izin alıp burada onunla mı kalsam?” dedi.

“Annenin buna müsaade etmeyeceğini biliyorsun,” dedi Box. “Kendisi işten izin almayacak, senin de bunu yapmanı istemeyecektir. Çocukları düşün.”

Agnes, Morningside Heights'taki Boys & Girls Club'ın yöneticisiydi, bu işten neredeyse hiç para kazanmıyordu ama çok büyük bir tatmin duyuyordu. Bu iş, açıkçası Dabney'yle Box'ı korkutuyordu. Kızları bazen akşam dokuza kadar onları besleyecek ya da yatağa yatıracak kimsesi olmayan çocuklarla kulüpte kalıyordu. Box, Agnes'a her ay Upper West Side'daki evinin kirasıyla kulüpten geç çıktığı zamanlar için taksi parasını da karşılayan iyi miktar bir çek yazıyordu. Yine de Agnes'ın taksiyi düzenli kullanmayacak kadar mütevazı davrandığından şüpheleniyordu. Agnes'm metroyu kullandığını düşünüyordu.

Golf oynadıkları sırada CJ, Agnes'ın işinin kendisini de gerdiğini kabul etmiş, evlendikten sonra yine kâr gütmeyen

ama şehir merkezinde bir yerde çalışması için onu cesaretlendireceğini söylemişti. Box da bunun iyi bir fikir olduğuna katılmıştı.

“Çocuklar benim için annemden daha önemli değil,” dedi Agnes.

“Annene bir şey olmaz,” dedi Box.

“Emin misin?”

“Evet,” dedi Box. “Sabah Doktor Field’la randevusu var. Muhtemelen sadece Lyme hastalığı. Üç hafta antibiyotikle eskisinden daha iyi olacak.”

“Peki,” dedi Agnes. “CJ’in sabah müşterisiyle toplantısı var, o yüzden akşamdan yola çıkacağız.”

“Ben annenle ilgilenirim,” dedi Box. “Söz.”

Neredeyse çeyrek yüzyıl önceki ada turlarında Dabney, Box’ı 1972 marka Chevy Novasıyla Quaise ve Quidnet, Madaket ve Madequecham’la Shimmo ve Shawkemo’ya götürmüştü. Onun gibi genç bir kadının sürmesini bekleyeceği türden bir araba değildi, bir Saab’da ya da Volkswagen Jetta’da daha rahat edermiş gibi görünüyordu ama sonra babası –eski Vietnam askeri ve Nantucket polisi– tarafından büyütüldüğünü, babasının onu bir motor âşığına çevirdiğini anlatmıştı. Motor âşığı lafının Dabney’nin ağzından çıktığını duyduğu an Box kafasını arkaya yaslayıp kahkahalara boğulmuştu. Ancak Dabney çok ciddiydi. Nova’yı kendi parasıyla almıştı, bir Camaro’yla değiştirmek istiyordu. Asıl hayaliyse bir gün yarım camlı, Bermuda mavisi tonlarında bir Corvette

Stingray almaktı. Tam bir Chevy kızı olduğunu söylemişti.

Nova'nın dört çeker olmadığına üzgündü çünkü öyle olsa onu sahildeki favori noktası olan Great Point'e de götürebilirdi.

"Sorun değil," demişti Box. Turun çoktan zaman sınırlarını aştığını, rezervasyon yaptırdığı feribotu kaçırdığını söylememiştir.

"Seni ikinci favori yerime götüreceğim. Orada bir şeyler de yeriz, yemek hazırlamıştım," demişti Dabney.

İkinci favori yeri Polpis Harbor'dı, arabayı parıldayan suyu ve etrafa saçılmış yelkenlileri yukarıdan gören bir noktaya park etmişti. Dabney, Nova'nın bagajından bir sepet çıkarmıştı. Kızarmış tavuk, makarna salatası, kirazlı turta pişirmişti. Box'a buz gibi soğuk, alkolsüz bira vermişti, ki kırk yıldır tadı bundan daha güzel bir şey içtiğini hatırlamıyordu.

O ana kadar Box müzmin bekardı. Onlarca kadınla flört etmişti. Çoğu da akıllı, bir kısmı güzel, hatta bazıları ikisi birdendi. Ancak Box her zaman aşkın bir melodi olduğunu düşünmüştü, kimse doğru notaya basamamıştı. Ancak Dabney'yle Polpis Harbor'da geçirdikleri öğleden sonrası kulağa yüksek ve net geliyordu. Neredeyse ayağını yerden kesen, tatlı, tıngır tıngır bir sestti. Kendisi dışında birinin düşüncelerine neredeyse asla önem vermemiş olan Box onu tanımak istemiştir. Dalından koparılabacak kadar olgun görünüyordu. O küstah, çilli burnuna bayılmıştı. Ancak dikkatle ilerlemesi gerektiğini de biliyordu.

"Bana kızım anlatsana," demiştir Box.

Salı öğleden sonra Box'a Ted Field'dan bir telefon geldi.

"Kese paneli temiz. Lyme değil, babeziyoz, tülaremi değil, Tanrı'ya şükür. Semptomları epey geniş ölçekli, keneye bağlı hastalıklarla tutarlı değil; o yüzden de her ihtimale karşı antibiyotik tedavisine başladım," dedi.

"Tamam," dedi Box. "Teşekkürler."

"Beyaz kan hücreleri sayımı yüksek çıktı," dedi doktor. "Onu kontrol ettirmek için Boston'a gitse iyi olabilir."

"Karımı biliyorsun," dedi Box. "Boston'a gitme ihtimali ne kadar sence?"

"Sıfırla hiç arası. Ona önerdim zaten. Daha ciddi bir şeyi göz ardı etmekten çekiniyorum."

"Sence daha ciddi bir şey olabilir mi?" diye sordu Box.

"Muhtemel," dedi Ted Field. "Ya da basit bir buğday alerjisidir. Yeni öcü glüten."

Box telefonu kapattıktan sonra bir saniye daha elinde telefona baktı. Daha ciddi bir şey mi? Dabney hiç hasta olmazdı. Box içten içe Dabney'nin stresten mustarip olduğunu düşündü. İşini yaparken onu biri izlese, on milyar dolarlık uluslararası bir şirketi yönettiğini filan düşünürdü, fazla ciddiye alıyordu. Bir de bisikletteki adamın o görüntüsü vardı. Clendenin Hughes ya da belki değil. Belki de Box'a öyle gelmişti.

Dabney'yi işyerinden aramak için telefonu tekrar eline aldı. Onu işten aramayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki numarayı unutmuştu. Ah... 3543, tabii ya. Dabney'nin her

gün işyerinden aradığı zamanların üzerinden yıllar, yıllar geçmişti. Eskiden haber vermek, havayı sormak, Agnes'ın saha hokeyi maçının skorunu öğrenmek, onu sevdiğini söylemek için arardı. Ancak onu arayamayacak kadar meşgul hale gelmesinin üzerinden de bu kadar yıl geçmişti. Dersleri, öğrencileri, ofis saatleri, asistanları, bölüm toplantıları, yazılıp revize edilecek kitapları, yayımlanacak eleştirilerle makale yazıları, tavsiye verilecek doçentler, Avrupa'daki analiz edilip yorum yapılacak pazarlar (yılda iki ya da üç kere CNBC'ye konuk oluyordu)... Aynı zamanda Hazine Bakanlığı'ndan telefonlar alıyordu, ki bu onur verici olsa da aynı zamanda çetrefilli, zaman alan sorunların çözümü anlamına da geliyordu. Düzenli olarak günde fazladan saatlere ihtiyaç duyduğundan şikâyet ederdi. Gizliden gizliye her hafta sonu Nantucket'a gitmek zorunda kaldığı için içerliyordu, o yüzden de kısa süre önce Dabney'ye, ayda bir hafta sonunu Cambridge'de çalışarak geçirse nasıl hissedeceğini sormuştu.

Dabney, "Ah. Sorun olmaz. Sanırım," demişti.

Dabney bunu ılımlı bir halde söylemişti ama Box –akıl okumakta pek yeteneği olmamakla birlikte– sorun *olacağı*m anlamıştı. Ya da belki sorun *olmazdı*? Dabney, Box onu tanıdığı günden beri kendi kendine yeten, bağımsız bir kadındı, yıllar içinde de birliktelikleri rahat bir düzen içinde ilerlemişti. Venn diyagramı gibiydiler. Dabney kendi hayatını yaşıyor, Box müdahale etmiyor; Box hayatını yaşıyor, Dabney karışmıyordu. Ortaklaştıkları alanlar yıllar içinde gittikçe daralmıştı. Box bunun normal olduğunu farz ediyordu, tıpkı azalan cinsellik arzusu gibi. Var olmamış cinsellik arzusu. Doktora

gidip ilaç filan almayı düşünmüştü ancak bunu utanç verici bulmuş, kendine yakıştıramamıştı. Dabney de zaten şikâyet etmiyordu. Box ikisinin de orta yaşlı çiftin zengin yaşantısına kanaat ettiğini anlamıştı.

Nina Mobley ilk çalışta telefonu açtı. “Nantucket Ticaret Odası.”

“Selam Nina, ben Box,” dedi. “Eşim oralarda mı?”

“Affedersiniz,” dedi Nina. “*Kim* arıyor?”

“Box,” dedi, canı sıkılmıştı. Her ne kadar son aradığından beri yüzyıllar geçmiş olsa da. “John Boxmiller Beech. Dabney’nin eşi.”

“Box?” dedi Nina. “Her şey yolunda mı?”

“Nina,” dedi Box. “Karım orada mı?”

Dabney telefona geldi. “Her şey yolunda mı?”

“Evet, evet,” dedi Box. “Şimdi Ted Field’dan bir telefon aldım da, bana kene testini geçtiğini ama yine de sana antibiyotik verdiğini söyledi.”

“Evet ama onları almıyorum. Çok daha iyi hissediyorum.”

“Eğer reçete yazdıysa,” dedi Box, “alsan iyi olur.”

“Daha iyi hissediyorum,” diye tekrarladı Dabney. “Niye seni aramış ki zaten? Hasta olan benim. Sen de babam değilsin. Seni aramamalıydı.”

Box ona katılmaya meyletti. Hasta mahremiyeti filan. Ancak Ted Field’la Harvard’a milyon yıl kadar önce gibi görünen bir zamanda birlikte gitmişlerdi. Arkadaştılar. Box, Ted gerçekten de daha ciddi bir şey olduğu için mi aradı diye merak ediyordu.

“Beyaz kan hücresi sayımının yüksek olduğunu söyledi, muhtemelen Boston’a gidip kontrol ettirmeliymişsin.”

“Böyle bir şey olmayacak,” dedi Dabney.

“Ya da buğday alerjisi olabilirmiş. Belki de ekmeği kesmelisin.”

“Box,” dedi Dabney. “Çok daha iyi hissediyorum.”

Yirmi dört yıldır bu kadınla evliydi, ona kimse ne yapacağını söyleyemezdi ama yine de Box kulak arkası edilmekten hoşlanmıyordu.

“Nergis Festivali’nde seni ararken kimi gördüğümü tahmin bile edemezsin. Bil bakalım kim.”

“Kim?” dedi Dabney.

“Clendenin Hughes’u gördüm!” Sesindeki neşe kendi kulaklarına bile abartılı geldi. “Bisiklete biniyordu!”

Dabney içinde hiç keyif bulundurmayan bir kahkaha attı. Belki de Box’ın alay ettiğini sanıyordu ya da zalim davranıyordu.

“Kapatmam gerek, tatlım,” dedi. “İşim var.”

Birlikte olmadan önce Box bir yılını Dabney’ye kur yaparak geçirmişti. Dabney ona adayı gezdirme, arkasından gelen piknik konusunda istekli görünüyordu ama Box kirazlı turtadan aldığı ilk ısırıktan sonra onu öper öpmez kendini geri çekmişti.

Box, “Affedersin, bunu istemiyor muydun?” demişti.

Dabney gözyaşlarına boğulmuştu, daha da çekici görünmüştü. Kocaman, kahverengi gözleri ışıldamıştı. “İstemeyi istiyorum,” demişti.

O zamanlar Box bunun anlamını çözememişti. O bir ekonomistti, işi kesinliklerdi. Ancak bu çözümsüz cevap isteğini ikiye katlamıştı. Dabney Kimball'ın kalbini kazanmak için her şeyi yapmaya karar vermişti.

Ancak sonunda öğrendiği şey, Dabney Kimball'ın kalbinin kayıp olduğuydu. Clendenin Hughes adlı, Dabney'nin çocukluğundan beri âşık olduğu adam tarafından talan edilmişti. Hughes, Agnes'in babasıydı ancak kızın varlığını öğrendiğinde adam çoktan denizaşırı yeni hayatına başlamıştı. Hughes, Dabney'nin Tayland'a taşınmasını istemişti ama Dabney zihninin sınırları sebebiyle bunu yapamazdı. Onun yerine Agnes'ı, Hughes'dan tek kuruş ya da haber almadan yetiştirmeye karar vermişti. Dabney kendini Clendenin Hughes'dan haber almazsa daha iyi olacağına ikna etmişti. Fakat öyle değildi. Hughes ihaleyi kazanmış, Dabney'nin hayatını da yanında götürmüştü.

Bir yıl boyunca Box hafta sonlarını Nantucket'teki Brass Lantern Inn'de geçirmişti. Bir keresinde içinde kral boy yatağıyla öğrenci sınavlarını değerlendirdiği desenli koltuğu olan bir odayı bir aylığına kiralamıştı. Tarçın aromalı mumların kokusuyla kahvaltıda servis edilen çedarlı ekmeklere alışmıştı. Hanın işletmecisi Bayan Annapale, Box'ın adada Dabney Kimball arayışıyla kaldığını keşfetmişti. Bayan Annapale, Dabney'yi doğduğundan beri tanıyor ve kayıp vaka olduğuna inanıyordu. Sebebi Clendenin Hughes değil, annesinin onu daha sekiz yaşındayken lüks bir otel odasında terk etmesiydi.

"Bilirsiniz ki," demişti Bayan Annapale, "hiç kimse böyle bir şeyden sonra tam olarak düzelemez."

Box sadece ısrarından dolayı bile kendini zafer kazanmış hissediyordu. Ocak ayının keskin soğuşunda, mart ayının fırtınalı havasında bile gelmişti. Dabney'ye şakayıklarla saksıda orkideler, Agnes'aysa dolgu oyuncak hayvanlarla hikâye kitapları getirmişti. Çocuklarla hiç deneyimi olmasına rağmen Agnes'a kitaplar okumuştı. Memur Kimball için sek malt viskiler, Dabney'nin ona çok geçmeden "Bayan Kimball" yerine Nine demesine müsaade eden büyükannesine Boston'daki meşhur North End'den tatlı getiriyordu. Kızım, babasını, büyükannesini fethetmişti ama Dabney yine de ulaşılmazlığını korumuştı.

Derken haziran ayında Box ilk kez Londra Ekonomi Akademisi'nde ders vermeye gitmiş, peş peşe üç hafta sonu Nantucket'a uğramamıştı. Sonunda Brass Lantern'daki odasına döndüğünde Dabney'yi odasında, kral boy yatağında otururken bulmuştu.

"Hiç gelmeyeceğinden korktum," demişti Dabney.

O gece ilk kez sevişmişlerdi. Box, Dabney'nin bir erkekle birlikte olmasının üzerinden uzun bir zaman geçtiğini biliyordu, ayrıca hayatına giren tek erkeğin de Clendenin Hughes olduğunun farkındaydı. Dabney için sevişmek Clendenin Hughes'un *kendisiydi*, o yüzden de Box her ne kadar Dabney'nin fikirlerini bir anda değiştirmek, kontrolü eline geçirmek istese de yavaşça ve nazik hareketlerle ilerlemişti. Dabney de utanıp kaçmamıştı. Zevkle inlemiş, sonra da ertesi sabah tekrar yapmak istemişti.

Çedarlı ekmekler sırasında da Box evlenme teklif etmişti.

Bütün bunlar yirmi beş yıl önceydi. John Boxmiller Beech bir ekonomistti, onun uzmanlık alanı silahlar, yağ, tedarik ve arz fazlasıydı. Kabullenmekten kaçınmadığı üzere, insan kalbinin gizemleri konusunda hiçbir şey bilmiyordu.

Nina Mobley, yedi yıl evli kaldı, yedi yıl önce boşandı

Ben negatif bir kanıtım. Dabney'nin uyarmaya çalıştıkları arasındayım. Peki dinledim mi?

George Mobley'yle görüşmeye başladığımda Ticaret Odası'nda iki yıldır Dabney'nin asistanlığını yapıyordum. Hayatım boyunca Nantucket'ta yaşamıştım, George'u kendimi bildim bileli tanırdım. Okulda benden beş sınıf ilerideydi ama kız kardeşi bir sınıf üstümdeydi. Babası istiridye toplayıcısıydı, aynı zamanda adanın en popüler balık marketinin sahibiydi. Annem de oranın sadık bir müşterisiydi. (Her iyi, eski kafalı Katolik gibi her cuma fırınlanmış morina balığı yerdik.) Mobley'leri tanırdım, onları herkes tanırdı ama George konusunda hiç düşünmemiştim. Plymouth eyaletine gidip istatistik okuduğunu biliyordum, ancak oradan Islamorada'ya gidip balık teknesinde işe girmişti. Sonunda babası gibi bir balıkçı olmuştu ama daha şaşıaalı bir şekilde... Duvara astığınız türden yelken balığı, kılıçbalığı yakalıyordu.

Ancak George'un babası nefes kesici bir şekilde trajik bir ölümle karşılaştı. Fırtınası sırasında teknesinin çapasına

bağlı halatlar ayağını yakalayıp boğuldu. George, annemle katıldığımız cenaze için adaya döndü, arkasından düzenlenen resepsiyonda da sohbet etmeye başladık. Ocak ayının keskin soğukları zamanıydı ama George'da açık denizde balıkçılık yapmaktan kaynaklı altın gibi parlak bir bronzluk vardı. Yakınını kaybettiği için oranın en popülerleri sayılırdı. Benimle konuştuğu için onur duymuştum.

Dabney'ye George Mobley konusundaki fikrini hiç sormamıştım, o da bir şey söylememişti. George cuma öğleden sonraları ofise gelip beni alırdı, birlikte bir şeyler atıştırmak için Anglers' Club'a giderdik. Annesi ve kız kardeşiyle ilgilenmek için adaya dönmüştü. Dabney her zamanki arkadaş canlısı tavrıyla, "İkiniz nasıl da tatlısınız! İyi eğlenceler!" derdi.

Ancak George evlenme teklif ettiğinde Dabney yerinden zıplayıp beni tebrik etmek yerine uzun bir süre incilerini kemirdi. *Ah Tanrım, bunun anlamını biliyorum.*

Dabney sonraki altı ayı bu evliliği iptal etmemi ima ederek geçirdi. Ancak âşıktım. Dabney'ye yeşil pusu umursamadığımı söyledim. George'la evlenmeme konusunu konuşmayacaktım bile.

Metodist kilisesinde baş nedimem olarak bulunan Dabney elbisemin eteklerini düzeltirken, "Nina, canım, hâlâ şansım varken sana bunu söylemeliyim. George'un senin için doğru kişi olduğunu sanmıyorum. Bence arka kapıdan koşarak kaçmalısın. Aslına bakılırsa, ben de seninle gelirim. Murray'nin yerine gidip bir şişe rom içer, kafayı buluruz. Chicken Box'ta dans etmeye gideriz," dedi.

Dabney'ye bakıp endişeyle güldüm. Dabney'nin haklı olduğunu biliyordum, hem de bunun sebebi sadece Dabney'nin altıncı hissi değildi, bunu ben de hissediyordum.

“Eh,” dedim. “Artık çok geç.”

George'la, Hooper Çiftlik Yolu üzerinde bir ev satın aldık. Yedi yıl içerisinde beş çocuğum oldu. İki oğul, sonra bir kız, sonra da ikiz oğullar. George'un annesiyle evlenmemiş kız kardeşi sokağın başında oturuyordu, ben de bu sayede Ticaret Odası'ndaki işime gidebiliyordum. Çalışmak zorundaydım, paraya ihtiyacımız vardı, benim de evin çılgınlığından kaçmam gerekiyordu. Her şey çığırından çıkmıştı ama ben yeterince mutluydum, ayrıca Dabney'nin yanıldığını kanıtlamak da hoşuma gidiyordu. Yeşil pus, Dabney'nin önyargısından kaynaklı bir illüzyonu.

Derken maddi durumumuz bozuldu. Biraz araştırınca George'un Mohegan Sun and Foxwood'un müdavimi olduğunu, Vegas'ta bahisçiye para verdiğini, birikimimizle, çocukların üniversite kaynaklarıyla kumar oynadığını fark ettim. Evimi zi ipotek ettirip kredi çekmiş ama art arda üç ödemeyi kaçırınca banka eve el koymuştu. George ve çocuklarla annesiyle kardeşinin yanına taşınmak zorunda kaldık. On dört ay dayandım, sonra kiralık ev bulup George'u terk ettim.

“Haklıydın,” dedim Dabney'ye. “Onunla hiç evlenmemeliydim.”

“Çocukların oldu,” dedi Dabney.

Yüzümü ellerimin arkasına sakladım.

Kendimi bildim bileli tanıdığım, yıllarca birlikte yaşa-

dığım, her gece aynı yatakta yattığım, beş çocuk yaptığım, pazar ayininde elini tuttuğum, en büyük oğlumuz beyzbolda ilk sayısını yapınca birlikte sevindiğim, ağzından çıkan her söze inandığım –her pazar ada dışına çıkmak için uydurduğu şeyler dahil– birini yine de hiç tanımamış olmak benim için şok ediciydi. George Mobley’yle evli olmanın bana öğrettiği tek şey, başka insanların gizem dolu olduğuydu. Aynı zamanda yalan söyleyen, sır saklayan insanlar da en ummadıklarımızdı.

DABNEY

Pes etmeden üç gün dayanabildi.

Box dönem sonu için Harvard'a dönmüştü. Sınavlar, me-
zuniyet, kendi kırkıncı buluşması da dahil sınıf toplantıları
vardı.

Dabney, Ted Field'la Box'a yalan söylemişti. Daha iyi
hissediyorum, demişti. Daha iyi hissetmiyordu. Çok kö-
tüydü. Bitkindi, iştahı yoktu, her yeri sancıyordu; hem ani
sancılar hem de düzenli ağrılar hissediyordu. Ancak bu, an-
tibiyotiklerin düzeltebileceği bir şey değildi. Clen'in dönü-
şünden enfeksiyon kapmıştı.

Dabney onu düşünmeden duramıyordu: gençliğindeki
gibi Chuck Taylor marka ayakkabı giyen Clen, gençliğin-
deki gibi bisiklet süren Clen, tek kollu Clen. *Ciddi bir kayıp
yaşadım...*

Dabney on dört yaşından beri Clendenin Hughes'u sevi-
yordu; İngilizce öğretmeni Bay Kane'e, Flannery O'Connor'
m yalnız ve öfkeli bir kadın gibi yazdığım söylediğinden beri.
Dabney, Clen'i hâlâ kot pantolonları, pazen tişörtü, yıpranmış
Chuck Taylor ayakkabıları, uzun saçları, şakağındaki iltihaplı
sivilceleri, enerjisini kontrol altında tutamadığı için sallayıp

durduğu diziyle gözünün önüne getirebiliyordu. Bay Kane'i bertaraf ettiğinde adaya henüz birkaç hafta önce gelmişti. Bay Kane, Clen'e, *Peki bu yalnız ve öfkeli kadınların sesi kulağa nasıl geliyormuş acaba?* demiş, Clen de, *Ben onlardan biriyle yaşıyorum*, diye yanıtlamıştı. Sınıfın geri kalanı kahkahalarla gülmüş ancak cevabı Dabney'ye son derece dürüst gelmişti. O an, o saniyede Clen'e ait olduğuna karar vermişti.

Dabney dokuzuncu sınıftan beri çöpçatanlık yapıyordu ama hiç kimse ilk ayarladığı çiftin kendisiyle Clen olduğunu bilmiyordu. Bay Kane'le İngilizce dersinde konuştuğu gün Dabney'nin görüşü pespembe olmuştu. Bir sorunu olduğunu, muhtemelen migreni tutacağını düşündü ama günler geçti, pembelik sadece Clen'i görünce belirmeye başladı; yani çılgınca, sonsuza dek sürecek şekilde âşık olduğu kesindi. Bu pembeliği ikinci gördüğünde Phil Bruschelli'yi lise spor salonunda basket oynarken izleyen Ginger O'Brien'in etrafını sarmıştı. Ginger'la Phil yirmi dokuz yıldır evliydi. Dabney'nin ayarladığı bütün çiftler parlak pembeler içine karıştırdı, hepsi de hâlâ birlikteydi; mükemmel eşler, tam kırk iki tane.

Peki nasıl olmuştu da Clen'le ikisinde sorun çıkmıştı?

İşin büyüğü kendisinde işlemiyor muydu mesela?

Her şey güzel başlamıştı. Dabney, Clen'le arkadaş olmuş, önce kitaplar sonra daha şahsi konularda sohbetler başlatmıştı. O yılın aralık ayında erken bir kar yağışı Nantucket'a sürpriz yaptı, Dabney de Clen'i kızak yapmaya davet etti. Clen, Dabney'yi Dead Horse Valley'nin tepesinde öptü. Bu olmuştu işte. Clen, Tayland'a gidene kadarki dokuz yıl birliktelerdi; lise boyunca, Dabney Harvard'a, Clen Yale'e

gidince de uzun mesafede, sonra bir yıl birlikte Nantucket'ta, ikisi de aileleriyle yaşarken, Dabney merkezde bir tişört dükkânında çalışırken, Clen'se *Nantucket Standard* için yazı yazarken.

Son yıl çok zor olmuştu. Dabney sonunda güvende, evinde, adasında huzurlu hissediyordu ama Clen öfkeli ve huzursuzdu, hâlâ enerjisini kontrol edemeyen o aynı çocuktuktu.

Dabney ilişkilerinin süreceğini düşünmüş müydü? Başka bir alternatifi hayal bile edememişti.

Ancak sürmedi, hem de hiç. Clen, Tayland'a gitti, peşinden de on yedi yıllık sessizlik geldi. Ancak bir şey *sürmüştü* çünkü Dabney adamı düşünmeden edemiyordu. Çok saçmaydı! Dabney kendine çok kızıyordu. Onu kimse kontrol edemezdi. Clen'e bugün veya yarın gitmeyecekti. Ona asla gitmeyecekti. Ancak tabii ki Clen, Dabney'nin nerede yaşadığını biliyordu. Nantucket'taki herkes Dabney Kimball Beech'in Charter Caddesi'ndeki evini bilirdi. Telefon rehberine bakabilirdi, Dabney'nin adı listedeydi. Dahası, istediği anda Ticaret Odası'na gelebilirdi.

İşte bu sebeple, en azından kendisine böyle söylemişti, Dabney öğleden sonra üçte işten çıkıp Polpis Yolu'na arabasını sürdü. Clen'i görecekti, selam verip veda edecek ve gidecekti. Eğer ona yolda rastlarsa tuhaf olurdu, bu yüzden ilk karşılaşma geçmeliydi.

Fakat 432 numarayı gösteren posta kutusunu görünce fren yerine gaza basıp oradan hızla uzaklaştı. İlerlemeyi sürdürdü, Sesachacha Pond'u, Sankaty Head Golf Kursu'nu, Sconset kasabasını geçip en son batıya giden Milestone Yolu'na çık-

tı. Impala'nın tavanı açıktı, gökyüzüne doğru bir çığlık attı. Bir çeşit oyun ya da yarışmayı kazanmış gibi hissediyordu. Clendenin Hughes onu görmek istemişti! Fakat o gitmemişti!

O gece yatakta döndü durdu, aklında Clendenin Hughes'un bu adada, yatağında olduğu fikri dolaşıyordu. Clen'in de onu düşündüğünü biliyordu.

Dabney birkaç kez kalkıp belki evinin önünde dikiliyordur, diye pencereden baktı. Dabney'nin aracını hiç görmemişti. O gittiğinde, üç araba önce, Dabney hâlâ Nova kullanıyordu.

Ne kadar çok yıl geçmişti... Pulitzer'i kazandığı zaman onun hakkında bir şeyler okuduğunda hiç evlenmediğini ya da başka çocuğu olmadığını da öğrenmişti.

Uyku hapı almayı düşündü. Box'ın diz ameliyatından kalma bir ilaç kutusu vardı ancak Dabney bunun yerine gözleri açık yatmayı sürdürdü. Okuyamayacak kadar gergindi –Jane Austen bile onu avutamazdı–, iştahı da yoktu. Saat dördün kadife karanlığının yerini saat beşin kuş şarkılarına bıraktığını, oradan da saat altının incimsi renklerine geçtiğini gördü. Alt kata inip kahve demledi. Yürüyüş kıyafetlerini giydi: gri yoga taytı, üzerinde beyaz *H* armalı kırmızı tişört. (Box sürekli akademisyen karısı gibi görünmesini istiyordu, halbuki kampüse mezun olduktan sonra sadece iki kere gitmişti.) Saç bandını kafasına geçirdi, ayakta dikilirken kahvesini içti, spor ayakkabılarının bağcıklarını sıkılaştırdı. Nantucket sokaklarına normalden erken bir saatte çıktı, pek yapacağı şey değildi ama zaten hiç de kendisi gibi hissetmiyordu.

Eve saat yediyi çeyrek gece döndüğünde kendini enerjik hissediyordu. Yabanmersini reçeli ve yarım muzla birlikte kocaman bir dilim tahıllı ekmek yedi. Yarın da buğday gevreğiyle birlikte kalan muzı yiyecekti. Her şey yolundaydı, normaldi.

Ağlamaya, duşa girince başladı. Uykusuz gecesinin ağırlığıyla üzerine çullanan durumun devasa yükü altında eziliyordu. Duştan çıktı, yoga taytıyla tişörtünü üzerine geçirip daha saçları bile ıslakken arabasına bindi.

Adam kulübenin verandasındaki sallanan sandalyede, ağzında bir sigara, kucağındaysa John Wayne Western filmlerinden bir sahne gibi bir silahla oturuyordu. Sakalı yüzünden bir haydut ya da seri katile benzemişti.

Dabney arabadan dışarı adımını atınca adam hiç de şaşırılmış görünmedi. Sigarayı ayağının dibindeki su dolu kavanoza attığında sönmenin tıslaması duyuldu.

“Selam, Cupe,” dedi.

Selam Cupe.

Sesi. Sesinin duymaktan etkileneceğini hesaba katmamıştı. Ağlamaya başlayacağından korktu ama ağlamanın fazlasıyla hafif bir tepki olacağını fark etti. Başka bir şey yapacaktı. Durduğu yerde eriyecek ya da tuz yığınınına dönüşecek veya aniden alev alacaktı. Kendini böyle bir durumun ortasında bulan bir insana ne olurdu? Box olsa bunu bir for-

müle dökerdi. Biri yola Dabney'nin Clen'i sevdiği miktarla çıksa, sonra türevini alıp yetmiş iki yıla bölseydi, ortaya ondalık sistemde yüzde bir kalırdı. Dabney hiçbir şey hissetmemeliydi. O da, *Selam, Beast** –çünkü bu uzun zaman önceki yaşamlarındaki aralarındaki lakaplarıydı. Cupe ile Beast– der, Clen'in elini sıkar ya da kolunun durumu sebebiyle nazikçe sarılırdı. Sonra da, *ee, nerelerdeydin?* derdi.

Dabney kısa bir anlığına gözlerini kapattı: pembe. Pembe normalde kutlama sebebiydi. Fakat o gün, bugün değildi.

Clen veranda merdivenlerinden inip Dabney'nin karşısında durunca Dabney dere yeşili ve İskoç kestanesi gözlerinin zayıf çay tonları arasında boğulduğunu hissetti. Yaşlanmıştı, irileşmişti, dengesini yitirmişti ama sesinin tonuyla gözlerinin güzelliği Dabney'yi dizlerinin bağına çözmekle tehdit ediyordu. Aşkları bir kaleydi, bu kale bir enkaza dönüşmüş, Dabney de bu enkazı çeyrek yıldan daha uzun süredir, geride hiçbir şey kalmadığını temin edene dek kaşık kaşık temizlemişti.

Peki o zaman, neden bu duygu selini, gümüşü arzu akıntısını, aşk olduğu korkusunu yaşıtan altın parıltıyı hissediyordu? Böylesine bir aşkı hissetmesinin üzerinden yıllar geçmişti –sadece Clendenin'le tanıdığı, terk ettiği ama yine de gizliden gizliye dönmesini umup dualar ettiği aşk–, görünce tanımakta bile zorlanıyordu.

Aşk.

Konuşamıyordu. Tıpkı onu Sconset'te bisikletiyle gör-

**(İng.) Hayvan, vahşi yaratık, cinsellik düşkünü gibi anlamlara gelmektedir Aynı zamanda Türkçeye Güzel ve Çirkin olarak çevrilen masaldaki Çirkin karakterinin orijinali de Beast'tir. (ç.n.)*

düğü zamanki gibiydi. Nefes alamıyordu. Yine mi bayılacaktı? İyi *hissetmiyordu*. Clendenin Hughes'un dönüşü onu öldürecekti.

"Geldin," dedi Clen.

Sesi.

Dabney dağıldı. Hıçkırıklar, gözyaşları... Kendisini çıplak, çiğ, insan gibi hissetti. E-postası gelen kutusuna varmadan önce (konu başlığı: *Selam*) Dabney'nin son ağlamasının üzerinden aylar geçmişti. Ölü köpekleri Henry. Ondan önce de yıllardır ağlamıyordu. Mutluluk gözyaşları, Agnes'in lise, üniversite mezuniyetleri.

"Hâlâ çok güzelsin," dedi Clen. "Tam hayal ettiğim gibi. Feribotum limandan ayrılırken iskeledeki o halin gibisin."

"Kes şunu!" diye bağırdı Dabney. Sesinin yüksekliğiyle tonlaması karşısında kendisi bile şaşırılmıştı, sesinin çıkması bile yeterince şok ediciydi ama gerçekten de nasıl olurdu da Dabney'nin hayatının en kötü gününü hatırlatmaya *cüret ederdi*? Clen kör edici mavilikte bir eylül gününde buharlı vapurun tırabzanlarına yaslanmış duruyordu. Dabney'ye el sallayıp, *Seni seviyorum, Cupe! Seni seviyorum!* diye bağıırıyordu. Dabney ne cevap verebilmiş ne el sallayabilmişti. Orada heykel gibi sessiz, hüzün, korku ve pişmanlık içinde, psikolojisinin zayıflıkları yüzünden kendisine öfkeyle dikilmişti. *Onunla gidemezdi*. Muhtemelen ilk Dabney'nin –Dabney Margaret Wright– kocası Warren'ı balina avcılığı gemisi *Lexington*'a uğurlarken durduğu hemen hemen aynı yerde dikiliyor, aynı şeyleri hissediyordu.

Dabney Margaret Wright kocasını bir daha hiç görmemişti.

Dabney Kimball, Clendenin Hughes'la birlikte pembe-
liği o kadar uzun yıllar bir arada görmüştü ki birlikte yaş-
lanacaklarına inanmıştı. Ancak onun ufukta kayboluşunu
izlemek özgüvenini sarsmıştı. *Clendenin Hughes'u bir daha
hiç görmeyeceğim*, diye düşünmüştü.

Fakat işte karşısındaydı.

Dabney'ye sarılmak üzere hamle yaptı. Dabney onu
yumrukladı, göğsüne vurdu –yine de kayıp koluna dikkat
ediyordu, Dabney'nin orada olmayan bir şeyden korkma-
sı ne garipti– ancak Clen güçlü koluyla Dabney'yi kendi-
ne çekti. Adamın kokusunu alabiliyordu, hâlâ aynıydı, hâlâ
aynı durmak bilmeyen pislikti. Bütün dünya olayları onun
gözünden görene dek *pes etmezdi*.

“Bırak beni!” dedi Dabney.

“Hayır,” dedi. “Bırakmayacağım. Bu an için çok fazla
bekledim. Bu dünyada seni tekrar sarmaktan daha fazla hiç-
bir şey istemedim.”

“Dur!” dedi Dabney.

“Sakin ol,” dedi Clen. “Arkanı dönüp gidebilir, bir daha
asla dönmeyebilirsin ama lütfen bana seni saracağım bu bir
anla bir öpücüğü ver.”

Dabney teslim oldu. Clen'e şehvetle sarıldı, kokusunu
içine çekti. Önce başını döndüren, sonra da yalpalamasına
neden olan bir arzu hissetti. Clen, dudaklarının, kendi saçla-
rı arasında aralandığını hissetti, nefesinin sıcaklığı dayanıl-
mazdı. Başım ona doğru kaldırdığında bir anda öpüşmeye
başladılar. Çılgınca, pervasız bir öpüşmeydi, Dabney'nin
hiç bilmediği türden bir öpüşme. Gerçi bu tam olarak doğru

sayılmazdı. Dabney'nin sadece Clendenin Hughes'la bildiği, gençliklerinden kalma, öpüşme merakının vücutlarına ilk temas ettiği zamandan kalmaydı. Ağızları, dudakları, dilleri yolunu açlıkla, acıyla arıyordu. İşte o tür bir öpüşmeydi. O kadar eskimişti ki artık yeniydi, öpüşmenin beraberinde gelen arzu o kadar yoğundu ki can yakıyordu. Clen bacakları arasında hemen sertleşmişti. Dabney onunla sevişmeyi hatırlıyordu; ne kadar çaresizce ve baş döndürücü olduğunu, dünyanın nasıl altlarından kayıyormuş gibi hissettirdiğini, genç vücudunun titrek orgazmları sırasında nasıl çılgık attığını, sesi çıkmasın diye Clen'in parmaklarını ısırması için ağzına yerleştirdiğini hatırlıyordu. Sonrada ona diş izlerini göstermiş, bisikletlerine binip çilekli frappe içmek için yola koyulmuşlardı. Clen bir salak gibi sırtıyor, Dabney ise bisiklet gidonu üzerinde tatlı bir acı hissediyordu.

Kendisine hatırlamayı yasakladığı bunun gibi bir sürü şey vardı.

Dabney geri çekilince bir emme sesi duyuldu, sanki bir vakum tıkaçı kırılmıştı. Güneş bulutlar ardına saklandı.

"Yapamam," dedi Dabney. "Yapabilirsin," dedi Clen. Nefes nefeseydi. "Az önce yaptın."

"O şey... Onun ne olduğunu bilmiyorum."

Clen hırıltıyla gülümsedi. *Beast*. Dabney ona ebadı, isyankâr koyu renk saçları, çıkardığı sesler, öfkелendiği zaman büründüğü vahşilik yüzünden böyle demişti. Onu ilk tanımaya başladığında da Dabney'ye bir masal kahramanını hatırlatırdı. Bir hayvan değildi ama insan da sayılmaz-

dı. Nantucket'a, Attleboro'daki hayatı yara aldıktan sonra gelmişti. Alkolik babası mutfak masasında kendini öldürene kadar içmişti. Clen vahşi ve tuhaftı ama Dabney'nin hayatında tanıdığı en zeki adamdı.

"Evliyim," dedi Dabney.

"Umurumda değil," dedi Clen.

Evet, tabii ki umurunda değildi. Dabney onu tanıdığından beri gelenekle otoriteye, *kurallara* karşıydı. Dabney bunun değişmediğini farz ediyordu. Liseyi birincilikle bitirmişti ama tarih hocaları Bay Druby'yle Malcolm X'in felsefi duruşu konusundaki tartışmalarında kendisine hâkim olamadığı için okuldan atılmaktan zor kurtulmuştu. Clen, Bay Druby'yle tartışmasına hakaretler dahil edip ona cahil demişti, zaten Clen'i kurtaran şey de annesi Helen Hughes'un peşinden gelen gazabıydı (okul müdürü de dahil olmak üzere herkes Helen Hughes'dan korkardı.)

"Umursamaman umurumda değil," dedi Dabney. "Ben umursuyorum. Box iyi bir adam."

"Şu ekonomist," dedi Clen hor görerek.

"Evet."

Clen, Dabney'yi izliyordu. Dabney onun gözlerine bakamıyordu, fazla tehlikeliydi. Dere yeşili ve çay, İskoç kestanesi; Dabney'nin hayatında gördüğü en büyüleyici gözler. Dabney bunu biliyordu çünkü Agnes'm gözleri de aynıydı.

Ah, Tanrım. Agnes.

Dabney, "Gitmem gerek," dedi.

"İçeri gel," dedi Clen. "Benim mekânı gör."

“Hayır,” dedi Dabney.

“Sadece bir bak,” dedi. “Sonra gidersin. Istakoz kapılarının hemen arkasındaki barakadan bir adım yukarıda.”

Clen’in eskiden garsonluk yapan annesiyle yaşadığı baraka. Dabney bekâretini bu barakada, lisedeki ilk yılının Noel arifesinde, Helen Hughes alışveriş için ada dışına gittiği zaman kaybetmişti.

Tam ikna olmasa da kendini Clen’i verandanın merdivenlerinden evin içine doğru takip ederken buldu.

“Bu silah ne için?” dedi.

“Havalı tüfek,” dedi. “Tek elimle karga avlıyorum.”

İçerisi rüstik plaj temasında döşenmiş, beş yıldız bir otel odası gibiydi. Frette çarşafı kral boy yatak, banyoda balgam taşı tezgâh. Yeri iyi tayin edilmiş bir mutfak ve üzerindeki bilgisayarın vızıldadığı, uzun bir çam masa vardı. Not defterleri, kalemlerle gazeteler etrafa saçılmış, yarım düzine kirli kahve kupasına eşlik ediyorlardı. Bir de Dabney’nin içinde viski olduğunu bildiği, içi bir santim içeceklerle dolu bir kokteyl bardağı vardı.

Dabney’ye evin ağustosta üç haftalığına, Şükran Günü için de bir hafta gelip kalan, zengin bir Washingtonlu aileye ait olduğunu söyledi. Joe Biden da akşam yemeklerinin müdavimiydi. Ana binada altı yatak odası vardı, Clen’in söylediğine göre, bir gurme mutfağıyla yüzme havuzu da bulunuyordu. Aile Clen’in bedava yaşamasına izin veriyordu çünkü Pulitzer ödülü kazanmıştı, büyük evin on bir ay boş yattığı zamanlarda fiziksel olarak altından kalkabileceği bakım işlerini yapmayı kabul etmişti. Yani Clen evin yanıp kül

olmamasını ya da soyulmamasını sağlamalıydı. Termostatın on sekiz derecenin altına düşmemesini, böylece boruların donmamasını temin etmeliydi.

“Yarın geri gelmeni istiyorum,” dedi. “Sana öğle yemeği yapacağım.”

Dabney, “Geri gelemem,” dedi.

“Evet, gelebilirsin.”

“Ben *evliyim*, Clen.”

“Kocanı, o profesörü Sconset’te gördüm, biliyor musun? Sanırım hızla yanına geliyordu.”

“Evet,” dedi Clen. “Düşüp bayılmışım.”

“Bayıldın mı?” dedi Clen. “Benim yüzümden mi?”

“Eh, seni görmenin yardımı olmadı.”

“Ama bugün buraya, beni görmeye geldin. Eğer bugün geldiysen yarın da gelebilirsin.”

“Hayır, gelemem.”

“Neden?”

“Çünkü!” dedi.

“Çünkü ne?”

“Keser misin şunu?” dedi Dabney.

“Hayır kesemem. Nantucket’a senin için döndüm. Çünkü seni sevmeyi bir an bile bırakmadım.”

Hırıltı sırası Dabney’deydi ama dudakları arasından dö-külen ses daha ziyade kesilmeden önce son çılgılığını atan bir koyunun sesi gibiydi. “Sana inanmıyorum.”

“Bir kadınla birlikte oldum,” dedi Clen. “İsmi Mi Linh’ti. Vietnamlı, güzel bir kadın.”

Dabney yerinde sıçradı.

“İlişkimiz beş yıl sürdü,” dedi. “Hanoi’de birlikte yaşadık. Çin Yeni Yılı’nda ona inci kolye aldım. Kolyeyi Otel Metropole’deki akşam yemeği için taktı. Kolye yakışmıştı ama çıkarmasını istedim. Bir daha asla takmamasını istedim.” Öksürmeye başladı, öksürüğü bile tanıdıktı. New Haven’a gittiği gün sigaraya başlamıştı. Dabney bu detayları hatırladığı için kendinden nefret ediyordu. “Kolyeyi Hoan Kiem Gölü’ne attı. Kaplumbağalara adak.”

“Ne hoş,” dedi Dabney.

“İncilerin yok olduğunu gördüğüme memnundum,” dedi. “İnciler sendin. Mi Linh sen değildi, asla da olmayacaktı. Birkaç hafta sonra ayrıldık.”

Dabney son sözlerin havada biraz daha süzülmesini istedi.

“Neden şimdi?” diye sordu Dabney.

Öksürük. Derin nefes. “Kolum.”

Dabney anlamış gibi başını salladı. “Ne oldu?”

“Eğer yarın gelirsen,” dedi Clen, “sana anlatırım.”

Dabney, *Yarın geri gelmiyorum*, demek üzere ağzını açtı ama onunla sözlü savaşı sürdürmenin bir manası olmadığını biliyordu. Gitmek üzere arkasını döndü.

“Sana o sözleri geri aldıracağım,” dedi.

“Hangi sözler?” diye sordu Dabney.

Bir anlık sessizlik. Dabney gözlerine bakma hatasına düştü. Zayıf bacaklar. Ama hayır. *Tahammül*.

“Hangi sözler olduğunu biliyorsun,” dedi Clen.

Dabney aniden anladı.

“Hoşça kal Clen,” dedi.

Dabney, Nina’yı evinden arayıp hemen ofise gelmesini istedi, saat daha sekiz buçuk bile olmamıştı. Sokağın karşısında gazete kamyonu Hub mağazasının önünde yükünü indiriyordu, onun dışında Anacadde sessizdi.

Nina gürültüyle merdivenlerden çıktı, masasının ucunda durdu, suratında bir binadan atlamak üzere gibi görünen bir ifade vardı. “Kovuldum mu?” diye sordu.

“Ne?” dedi Dabney. “Hayır, Tanrım, hayır. Niye böyle bir şey düşündün ki?”

“On sekiz yıldır bir kere bile erken gelmemi istemedin,” dedi Nina.

Bu doğrudu. Eğer işe erken gelinmesini gerektiren bir durum olursa bunu Dabney yapardı.

“Seni kovmuyorum, Nina,” dedi Dabney. “Seni asla kovmam.” Nina, Dabney’nin uzattığı kahveyi aldı. Karton bardağın üzerindeki plastik kapağı açıp üfledi. Normalde Dabney ona buzlu kahve alırdı ama bugün aklından çıkmıştı. Nina’nın da gergin olabileceği aklına bile gelmemişti.

“Ne oldu peki?” dedi Nina. Sanki cevap Dabney’nin alnında yazıyormuş gibi dik dik baktı.

Dabney küçük ofisi adımlamaya başladı. Her santimini ezbere biliyordu: Ticaret Odası üyelerinin her birinin broşürlerinin bulunduğu duvar, köşedeki kılavuz yığını, Abigail Pease’in çektiği Ram Pasture’m günbatımındaki Great Point Lighthouse fotoğrafları, Dabney’nin babasının Prospect Caddesi’ndeki evinden getirdiği çerçevelenilmiş antika ki-

lim, eski polis binasından kurtarılmış iki masa. Nina'yla bu masalara *Kuşatma* masaları derlerdi. Dabney, babasının eski masasında çalışırdı. Babası bu masada oturup alkollü araç kullanma hakkında raporunu yazarken ya da sarışın ve güzel sevk memuru Shannon'la şakalaşırken yanında durduğu zamanları hatırlıyordu. Ticaret Odası onun eviydi ama şu an hiç rahatlatmıyordu.

Dabney, "O kadar uzun zamandır birlikte çalışıyoruz ki benim hakkımda her şeyi bildiğini düşünüyor olabilirsin," dedi.

"Neredeyse her şeyi," dedi Nina.

"Neredeyse her şeyi," dedi Dabney. "Fakat eminim ki sana az sonra söyleyeceğim şey karşısında şok olacaksın." Dabney kahvesinden bir yudum aldı. Dükkândaki Diana, Dabney'nin kahvesini mükemmel hazırlamıştı -krema, altı şeker, iki kaşık tarçın-, her zamanki gibi. Ancak bugün bu da rahatlatmıyordu.

"Ne?" dedi Nina. "Beni ne şok edecek?"

Dabney gerçekten de ne söyleyecekti? Onlarca yıl önce Park Plaza Otel'deki May isimli temizlikçi ona "American Pie" şarkısının sözlerini öğretmişti. Bu şarkıyı söylemek her zaman sinirlerini yatıştırmıştı. *Hoşça kal Bayan Amerikan Pastası*.

"Clendenin Hughes adaya geri döndü," dedi Dabney.

Nina kahvesini bluzuna püskürttü. Dabney bunu tahmin etmişti. Nina'ya mendil uzattı.

"Daha da beteri var," dedi Dabney. "Bu sabah onu görmeye gittim. Yani, az önce."

“Aman Tanrım, aman, aman Tanrım,” dedi Nina. Bunu sindirmesi için uzun saniyeler geçmesi gerekti, Dabney’nin şok oluşunu izledi. “Eh.” Duraksadı. “Yani.” Duraksadı. “Tabii ki onu görmeye gittin.” Duraksadı. “Nasıl gitmezsün ki?”

Dabney’yle Nina, Clen’le ayrıldıkları zaman arkadaş değillerdi ancak birisiyle on sekiz yıl karşılıklı çalışıp da bütün sırlarını anlatmamak diye bir şey yoktu.

Nina, “Peki sen...”

Arabamı nehre sürdüm ama nehir kurumuştur. “Onu öptüm,” diye fısıldadı Dabney.

“Öptün mü?” dedi Nina. Lamaze yöntemiyle nefes alıp verdi, genelde eski kocası George’la telefon konuşmalarını da böyle atlatırdı. “Vay be. Vayvayvayvay. Bu büyük. Bu devasa bir şey. Sana beş-altı yıl önce ne sorduğumu hatırlıyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum,” dedi Dabney.

Eğer Clendenin Hughes, Nantucket’a dönerse, demişti Nina, *ne yaparsın?*

Dabney de, *Amuda kalkıp ayakkabılarıma tükürürüm,* diye yanıtlamıştı.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordu Nina.

“Yarın için öğle yemeğine çağırdı,” dedi Dabney. “Bana yemek hazırlayacakmış.”

“Daha ziyade öğlede seni yemek istiyor,” dedi Nina.

“Nina!”

“Bence gitmelisin,” dedi Nina. “Sonuçta Boarding House’taki sevimli garsondan bahsetmiyoruz. Clendenin Hughes’dan bahsediyoruz. Senin ilk gerçek aşkın.”

Benim tek gerçek aşkım, diye düşündü Dabney. O anda da kendisinden nefret etti.

“Bunu yapamam,” dedi Dabney. “Yapmayacağım.”

“Bunu sana söyleyen olduğum için üzgünüm Dabney,” dedi Nina. “Ama dünya tarihinde yasak aşk yaşayan ilk kişi sen değilsin. Ben bile neredeyse yapıyordum.”

“Yapmıyordun!” dedi Dabney.

“Jack Copper’la,” dedi Dabney. “Bir akşam George ada dışında kumar oynarken Anglers’ Club’daydım. Tabii o zamanlar kumarı filan bilmiyordum. Jack’le sohbet edip içtik, içip sohbet ettik, sonra ben gideceğimi söyledim, o da bana arabama kadar eşlik etmek istedi. Otoparkta bana iyi geceler öpücüğü verdi... daha ileri de gidebilirdi. O istedi, ben de istedim. Ama onu durdurdum.”

Dabney derin bir nefes verdi. “Çünkü sen iyi ve sadık bir insansın.”

“Hep pişman olmuşumdur,” dedi Nina.

“Öyle mi?” dedi Dabney.

“Öyle,” dedi Nina. “Bazen yaptığın şeylerden pişmanlık duyarsın ama olmuş bitmiştir. Ancak yapmadığın şeylerden pişman olmak daha zordur çünkü hâlâ orada, peşindedirler. Acabalar.”

Dabney bunu bir an düşündü. Doğruydı. Clendenin Hughes yıllardır peşindeydi. Bangkok’a gitmemek peşindeydi. “Acaba ne olurdu”lar peşindeydi.

Nina, “Şunu söylemeliyim ki rahatladım,” dedi.

“Rahatladın mı?”

“Gerçekten de beni kovacağını sandım. Ya da bana kor-

kunç bir şey, öleceğini filan, söyleyeceğini sandım.”

Tek gerçek aşkı. Dabney ölüyor gibi hissediyordu. İçinde bir yerlerde derin bir sancı vardı. İncilerini tutup kemirmeye başladı. Derken ofis telefonu çaldı, Dabney’yle Nina her zamanki gibi işlerinin başına döndüler.

Telefona cevap vermeden önce Dabney, “Bu konu hakkında tek kelime etmeyeceksin, değil mi?” dedi.

Nina, “Sorman bile ayıp,” dedi.

Ertesi gün saat on bir buçukta Dabney’nin gelen kutusunda Clendenin Hughes’dan bir e-posta belirdi. Konu başlığı: *Öğle yemeğine gelecek misin?*

Dabney e-postaya tıkladı ama başka bir şey yazılmamıştı. E-postayı sildi, sonra da çöp dosyasını boşalttı.

Ertesi pazartesi Clendenin’in bisikletini Anacade’de gördü. Dabney’nin görüş açısındaki bir ağaca yaslanmıştı. Clen, Dabney’nin masasının ofisteki pozisyonunu bilse, pencereden baktığında bisikleti görmeme olasılığı bulunmadığını anlardı.

Dabney ayağa kalkıp gerindi.

Nina’ya, “Pencereyi açsam olur mu?” dedi.

“Elbette,” dedi Nina.

Dabney pencere kanadını çekip daha yakından bakmak için eğildi. Clen’in bisikleti miydi bu? Gümüş renkli onlu vites, gidonların yıpranmış kaplaması. Bir yadigâr. Kesinlikle Clen’in bisikleti.

“Hava yumuşak,” dedi Nina.

“Ne?” dedi Dabney.

Onu orada, peşine takılmak için kasıtlı bıraktığına kanaat getirdi.

Masasına geri oturdu, kendisine öğle yemeği için Portekiz ekmeğiyle domuz pastırmalı, marul ve domatesli sandviç paketlemiş, Bartlett Çiftliği’nin sera domateslerini kullanmıştı ama tek lokma yiyemedi. Hâlâ korkunç hissediyordu. O sabah Dr. Field’ın yazdığı antibiyotikleri kullanmaya karar vermişti.

“Bazı işleri halledeceğim,” dedi.

“İşler mi?” dedi Nina.

“Kilisede mum yakacağım,” dedi Dabney.

Nina ona dik dik baktı. “Ne?”

“Babamın doğum günü için.”

“Babanın doğum günü geçen haftaydı,” dedi Nina.

“Biliyorum,” dedi Dabney. “Mum yakmayı unutmuşum. Tuhafiyeden de iplik almam lazım.”

“İplik mi?” dedi Nina.

“Bermuda çantamın bir düğmesi düştü,” dedi Dabney.

“Sen düğme dikmeyi bilmezsin,” dedi Nina. “Bana getir, hallederim.”

Dabney çıkış kâğıdına “işler” yazıp çıkış yaptı. “Hemen dönerim,” dedi.

Dabney sokağa çıkınca doğrudan Clen’in bisikletinin yanına gitti. Kilit takmaya bile tenezzül etmemişti, hâlâ 1987’deki

Nantucket'ta yaşıyordu. Bugünlerde herhangi biri onu çalabilirdi. Dabney bisiklete binip kendisi götürmeyi düşündü.

O anda tek kolla bir bisikleti kilitlemenin ne kadar zor olacağını düşünüp kendini çok kötü hissetti.

Etrafa bakındı. Neredeydi bu adam? Her sabah kahve aldığı dükkânın önüne park etmişti. Acaba oturup çilekli frappe mi içiyordu? Dabney başını içeri uzattı.

Başına parlak pembe bandana bağlamış olan, çarpıcı güzellikteki Batı Hindistanlı Diana, Dabney'yi görüp el salladı. "Merhaba, hanımefendi!"

Parlak pembe Dabney'nin gözünü aldı. Pembe pembe pembe. Ancak Clen içeride değildi. Dabney hayal kırıklığının bıçak gibi kesişini hissetti.

Dabney de el sallayıp, "Merhaba tatlım, görüşürüz tatlım, acelem var!" dedi.

"Meşgul hanımefendi!" dedi Diana.

Dabney caddeden aşağı, Hub'a doğru ilerledi. Clen'le gazeteleri; elbette, *elbette* Hub'daydı. Dabney saç bandını düzeltti. Hava yumuşaktı, ter içinde kalmaktan korkuyordu. Sokaktan aşağı yürümek bile başının dönmesine yetmişti. Yarın antibiyotiklere başlayacaktı.

Dabney, Hub'dan içeri adımını attı, burası gazete hamuru ve açık şekerlemeleriyle şehirdeki favori yerlerinden biriydi. Tebrik kartları, dergiler, sahte Nantucket Lightship sepetleri, deniz kabukları, denizyıldızları, yılbaşı süsleri, paketli şekerler.

Clen yok.

Hub'dan çıkıp köşeyi döndü. Neredeydi bu adam?

Dabney çok güçlü davranmıştı, e-postasını silmiş, Polpis Yolu' na geri gitmemiş, şeytana uymamıştı ama sadece bisikletini görmek bile Clen'in peşine düşmesine yetmişti.

Hem onu bulunca ne yapacaktı ki? Ne söyleyecekti?

Gitmeni istiyorum. Burada olman için hiçbir sebep yok. Benim için geldiğini söylüyorsun ama adadaki varlığın bile beni hasta ediyor. Hasta, Clen. Buna dayanamıyorum. Üzgünüm, buranın özgür bir ülke olduğunun farkındayım ama gitmelisin, diyecekti.

Federal Caddesi'ni gözleriyle taradı.

Postane olabilir miydi? Vietnam'a, o güzel Mi Linh'e bir şey mi postalıyordu?

Dabney, Mi Linh'i, bir dizi mükemmel inciye kaplumbağalar için göle atan kadını kıskanıyordu. Bu bir şaka olmalıydı herhalde.

Dabney babası için mum yakmaya, Saint Mary'ye yöneldi. Babası, Clendenin'i hiçbir zaman sevmemişti, onun kendini beğenmiş olduğunu düşünüyordu. Babası eskiden, *bu çocuk kendine hayır getirmeyecek kadar zeki*, derdi.

Dabney kiliseye giden rampadan tırabzanlara tutunarak çıktı. Terliyordu. Clendenin Hughes'u kesinlikle görmeyeceği bir yer varsa orası Katolik kilisesiydi.

Serin, loş, sakın ve huzurlu... Kilisenin içi haline merhem olmuştu. Dabney kutuya iki dolar atıp babası için dua etti. Sonra da daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı ve iki dolar daha atıp annesi için de dua etti.

Hoşça kal Bayan Amerikan Pastası.

Kiliseden çıktığında sakın, hafiflemiş ve iffetli hissediyordu.

Anacade'ye döndüğünde gözlerine inanamadı.

Clen'in bisikleti gitmişti.

Çileden çıkarıcı!

O gece uyuyamadı.

Ertesi gece de uykusu gelmedi.

Üçüncü gece saat ikide Box'ı aradı. Box telefona on birinci çalışında cevap verdi. Aklı başında herhangi biri zavalılı adamın uyuduğunu düşünüp kapatırdı.

"Profesör Beech," dedi Box. Muhtemelen sarhoş bir öğrencinin cesaret toplayıp notundan şikâyetçi olacağını filan düşünmüştü.

"Beni seviyor musun?" diye sordu Dabney.

"Ne?" dedi Box. "Dabney? Bu da ne? Sorun ne?"

"Beni *seviyor* musun?" dedi Dabney.

"Evet. Tabii ki seni seviyorum."

"Bana 'tabii ki' deme," dedi Dabney. "Bana gerçek bir şey söyle. Nasıl hissettiğini söyle."

"Ne sorunun var senin böyle? Rüya filan mı gördün?"

"Artık eskisi gibi yakın değiliz," dedi Dabney. "Sen hep *çalışıyorsun!* Artık hiç sevişmiyoruz."

"Sevişmek mi?" dedi Box, sanki bu kelimeyi hayatında ilk kez duyuyordu. "Sabah üç yüz öğrencinin final sonuçlarını açıklayacağımın farkındasın, öyle değil mi?"

"Senin üç yüz öğrencin umurumda bile değil," dedi

Dabney. “Beni seviyor musun, bilmek istiyorum. Beni arzuluyor musun...”

Bir duraksama oldu. Sonra da iç çekiş. “Evet, tatlım, seni seviyorum. Sen kalbimin arzusun.”

“Öyle miyim?” dedi Dabney.

“Evet, Dabney. Öylesin.”

“Tamam,” dedi Dabney ama yatışmamıştı.

“İyi geceler,” dedi Box.

Dabney telefonu kapattı.

Sabah uyandığında bitkin ve gergindi. Hiç iyi değildi çünkü bugün Nina’yla iş görüşmeleri yapacaklardı. Bütçede telefonlara bakmaları için saatine yirmi dolar ödeyebilecekleri iki kişiyi işe alacak kadar birikim vardı, ki telefonlar Anma Günü’nden önceki perşembe durmaksızın çalmaya başlayacaktı.

Asistanlardan biri önceki yaz da ofiste çalışan Celerie Truman olacaktı. Celerie* –ki kulağa kıymeti bilinmeyen o sebze gibi geliyordu– Dabney’nin yirmi iki yıldır yanında çalıştırdığı en istekli danışma asistanıydı. Minnesota Üniversitesi’nde ponpon kızlar lideriydi, Nantucket’ı oda arkadaşı sayesinde tanımıştı. Hava derecesi eksileri gösterirken mini şortu ve bikini üstüyle altmış bin kişilik stadyumu tezahürat ettirmek için bağırabilen o enerjik insanlardandı. Nantucket’ta de harika bir elçiye dönüşmüştü. Bazı insanlar

*Okunuşu “celery”ye benzemektedir, ki İngilizcede kereviz anlamına gelmektedir. (ç.n.)

ofise sırf telefonda çok yardımcı olduğu için Celerie'yi görmeye gelirdi.

Dabney, Celerie kadar bilgili, işini bilen birinin ofise geri gelmesinden dolayı mutluydu. Eğitim gerekmeyecekti. Celerie, İşleri Dabney Gibi Yapma disiplinini biliyordu. Geçen yazın sonuna gelmeden ofise inci kolye takarak gelmeye bile başlamıştı. Sadece bir kişi daha işe alacaklardı. Nina bir ilan yazmıştı, genelde yüz kadar başvuran olurdu. Yıllarca edindiği tecrübesiyle Nina potansiyel adayları kendisi ve Dabney'nin görüşeceği son üç kişiye kadar elemişti.

"İlk çocuk yirmi altı yaşında, Penn'deki dişçilik okulunun tatilinde. Nantucket'a on yaşında gelmeye başlamış. Ailesinin Pocomo'da evi var, onlarla birlikte yaşıyor."

"Dişçilik," dedi Dabney esneyerek. Uykusuzluk gözaltlarında çirkin, siyah halkalar oluşturmuştu, derisi de garip bir renk almıştı. "Bu birinci." Nina'nın verdiği bilgileri kontrol ediyordu. "Doğru mu? Daha önce hiç dişçilik öğrencimiz olmamıştı."

"Hukuk, tıp, Rhodes burslu öğrencisi, üç kere Betty Ford Kliniği'ne gittikten sonra orası hakkında tez yazan çocuk, Broadway müzikalleri yazan kaçık kadın..."

"Ruthie," dedi Dabney. "En kötü kokan öğle yemeklerini o getirirdi."

Nina ellini kaldırdı. "Bu konuda konuşmayalım."

"Bir dişçi kulağa iyi geliyor," dedi Dabney. "Temiz, hijyenik. Danimarka'dan gelen, hiç duş almayan çocuk gibi değil."

"Franzie," dedi Nina. "Onun hakkında da konuşmayalım."

“Bu çocuğun adı ne?” diye sordu Dabney.

“Riley Alsopp,” dedi Nina.

Dabney yirmi iki yıldır danışma asistanlarını işe alıyordu, içgüdüleri hiç şaşmamıştı. İster yemekler ister vücutları koksun, hiç kimseyi kovmamıştı. Riley Alsopp’la tanışır tanışmaz da mükemmel tokalaşmasını, nazik konuşma şeklini, güzel gülümsemesini, çekiç başlı köpekbalığı şeklindeki iğne oyası kemerini zihnine not aldı. (“Annem benim için işledi.”) Kolunun altında da *Guguk Kuşu* kitabı vardı (“Bu yaz klasikleri baştan okumaya karar verdim.”), Dabney’nin ruh hali anında düzeldi. Başka adayla görüşmeye gerek olmadığını biliyordu. Riley’yle işleri bitince eve gidip biraz kestirebilirdi.

Riley Alsopp’u oturttu, ona bir şişe soğuk su verdi. Gür kahverengi saçlarına, küt parmaklarına, boyalı ayakkabılarına hayranlıkla bakıp standart birkaç soru sordu.

“Neden Ticaret Odası’nda çalışmak istiyorsun Riley?”

Dabney bir an gözlerini kapatıp şöyle düşündü: *Lütfen, “Çünkü kasabada çalışmak istiyorum,” deme. Lütfen, “Çünkü kolay görünüyor,” deme. Lütfen, “Çünkü geçen yaz Languedoc’ta garsonluk yaptım, kasadan para aşırıırken yakalandım,” deme. Lütfen, lütfen, lütfen, “Çünkü Celerie Truman benim kız arkadaşım, birlikte çalışmanın eğlenceli olacağını düşündük,” deme.*

Riley nefes alıp hafifçe gülümsedi. “Samrım tek bir sebebi var. Çünkü Nantucket’i seviyorum.”

Dabney, Nina’ya gözleri parlayarak baktı, Nina da Dabney’ye bakıp belli belirsiz onaylar gibi bir baş hareketi

yaptı. Dabney, Nina'nın ne düşündüğünü biliyordu: *Sayısız adayla görüştük ama çok azı bize bu sade, mükemmel cevabı verdi.*

Dabney, "İşe alındın," dedi.

"Gerçekten mi?" dedi Riley. "Bu kadar mı? Ada hakkındaki bütün istatistikleri ezberlemiştim. Onları duymak istemiyor musunuz?"

"Hayır," dedi Dabney. "Sana güveniyorum. Ancak iki sorun var: Ne zaman başlayabilirsin ve ne zaman ayrılacaksın?"

"Yarın başlayabilirim," dedi Riley. "Dişçilik okuluna da eylülün on beşinde dönüyorum, yani yaklaşık olarak on ikisine kadar çalışabilirim."

"Harika!" dedi Dabney. Ne şans! Çoğu danışma asistanı İşçi Bayramı'na kadar çalışabileceklerini söylerdi ama zaten ağustosun on ikisi gibi büyükanneleri aniden vefat eder, ya Dabney ya da Nina yazın geri kalanında telefonla mücadele etmek zorunda kalırdı.

Riley'nin ertesi hafta pazartesi başlamasına karar verdiler, yanında kimlikle gerekli sigorta formunu getirecek, Celerie'yle de o zaman tanışacaktı.

Riley Alsopp kapıya doğru yürüdüğü sırada Dabney'nin masasında bir an durup Agnes'in fotoğrafını eline aldı.

"Bu kızınız mı?" diye sordu. "Ya da bir dakika... kız kardeşiniz mi?"

Dabney suratında herhangi bir keyifli ifade belirmemesi için uğraştı. İnsanlar Agnes'la ikisini hep kardeş zannederdi.

"Kızım, Agnes."

Riley Alsopp fotoğrafa baktı. Agnes'in karlı bir günde Anacadde'de çekilmiş, siyah beyaz bir fotoğrafıydı. Beyaz örgü şapkayla eldivenler takıyor, uzun, koyu renk saçları beyaz parkasının üzerine dökülüyordu. "Çok güzelmiş," dedi Riley. "Yani gerçekten güzel."

Dabney bir an Riley'ye dikkatle baktı, içinde bir şeyler çözüldü. "Teşekkürler," dedi. Kendisi elbette Agnes'in dünyaya üzerindeki en sevimli canlı olduğunu düşünüyordu ama başka insanlar Agnes'a ne zaman güzel dese Dabney biraz şaşırdı. Hatta Dabney bazen neredeyse kıskanır, Agnes'ı övmenin sadece kendisine ait olduğuna inanırdı. Ancak Dabney, Riley Alsopp'un iltifatına memnun olmuştu. Samimi olduğunu düşünüyordu.

"Kız arkadaşın var mı?" diye sordu Dabney. Sorduğu anda da sorunun uygunsuz olduğunu ve kendisini kesinlikle ilgilendirmediğini anladı.

"Bir kuş kadar özgürüm," dedi Riley. "Hayatımdaki tek kadın annem ve çikolata labradorum Sadie."

Annesi ve çikolata labradoru Sadie mi? Ne güzel şey! Dabney'nin bayılmamak için elinden geleni yapması gerekti.

BOX

Kürsüde durup yüksek sesle sınav prosedürünü okurken Miranda Gilbert da mavi kitaplarını kıvranan, endişeli Ekonomi 10 öğrencilerine dağıtıyordu. Box fazlasıyla eski kafalı olduğunu biliyordu, Harvard'daki diğer herkes sınavları internet yoluyla ifa ediyordu ama Box buna karşı geldi. Ancak ertesi yıl teslim olmak zorunda kalacaktı. Ertesi yıl mavi kitapları üreten yayınevinin bile işletmesini kapatacağını düşünüyordu.

Box esnedi, mikrofona doğru, umduğundan daha yüksek sesle esnemişti. Arka sıralardaki öğrencilerden biri, “Geç mi yattınız, Profesör Beech?” dedi.

Sessiz bir kıkırdama bütün amfiyi sardı. Miranda sempatik bir gülümsemeyle Box'a döndü, Box da, “Hepiniz kaldınız,” deyince gerçek bir kahkaha tufanı koptu.

Dabney'nin aramasından sonra uyuyamamıştı.

Bana gerçek bir şey söyle, demişti Dabney. Nasıl hissettiğini söyle.

Gerçekten de sinirlenmiş, hatta keyfi kaçmıştı. Gecenin ikisi! Dabney içiyor muydu, diye merak etmişti Box. Bu telefon Dabney'nin karakterine hiç uygun değildi. Yirmi dört yıllık evliliklerinde Dabney bir kere bile, hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Artık eskisi gibi yakın değiliz. Artık hiç sevişmiyoruz. Beni seviyor musun, bilmek istiyorum. Beni arzuluyor musun...

Normalde Ekonomi 10 sınavlarından sonra Box, Miranda'yı öğle yemeğine çıkarırdı, sömestr boyunca sadece o gün yemeğe giderlerdi. Box ilişkilerini profesyonel seviyede tutmak istiyordu, en iyisi böyleydi çünkü çok fazla birlikte zaman geçiriyorlardı. Bu ilişkiyi arkadaşlığa dönüştürmeye çalışan hep Miranda olurdu. Arada Box'ı sinemaya gitmek için ikna etmeye çalışır, Box da sadece yalnızlık fazla üzerine geldiğinde kabul ederdi. İş arkadaşlarıyla akşam yemeğine çıkarlardı ama hiç yalnız gitmezlerdi. Box insanların dedikodu yapmasını istemiyordu ama yine de konuşuyorlardı herhalde. Miranda çok güzel bir kadındı, bir büyücü kadar akıllıydı, birlikte dört yıldır çalışıyorlardı. Sadakatini, sabrım, metanetini kanıtlamıştı. Box bütün bu çekici nitelikleri hiçbir romantik duygu olmaksızın takdir ediyordu. Onun tek metresi işi, ünü, kariyeriydi. Yine de sınır çizmek yardımcı oluyordu.

Dabney'den gelen telefon canını o kadar sıkırmıştı ki en iyisinin Miranda'yla öğle yemeğini atlamak olduğuna karar verdi.

"Sanırım otuz beşinci sırada oturan çocuk haklıydı," dedi Box. "Dün gece iyi uyumadım. Her zamanki öğle yemeğimizi atlamak zorundayım. Üzgünüm."

"Özür dilemenize gerek yok," dedi Miranda ama dolgun, güzel sesi kısık çıkmıştı. Box onu incittiğini zannediyordu. Görünüşe bakılırsa, hayatındaki kadınlar söz konusu olunca hiçbir şeyi doğru yapamıyordu.

DABNEY

Perşembe sabahı gelen kutusunda Clendenin Hughes'dan bir e-posta belirdi. Konu başlığı: ?

Dabney aklında beliren ?????!! işaretleriyle e-postaya tıkladı.

E-posta şöyleydi: *Bu akşam dokuzda benimle Quaker Mezarlığı'nda buluş.*

"Aman Tanrım!" dedi Dabney, sonra da eliyle ağzını kapattı. Yine Tanrı'nın adını boş yere sarf etmişti! Pazartesi yaktığı mumlardan sonra hissettiği iffet de yok olup gitmişti.

"Ne oldu?" dedi Nina. Dabney'ye dik dik bakıp fısıltıyla konuşmaya başladı. "Clen mi?"

Dabney evet anlamında başını salladı. Birine söyleyebilmek büyük rahatlıktı. İçinde tutmak sağlıklı değildi. "Onunla bu akşam Quaker Mezarlığı'nda buluşmamı istiyor," dedi.

"Garipmiş," dedi Nina. "Gidecek misin?"

"Hayır," dedi Dabney. "Hayatta olmaz."

Perşembe akşamları Dabney evde oturup sandviç yiyerek film izlerdi. Bu perşembenin de farklı olmayacağına karar verdi. Foods for Here and There dükkânından bir sandviç

aldı, eve gidince tabağını hazırladı, yanına patates cipsi koydu, bir bardak limonlu suyunu da doldurup çalışma odasındaki televizyonu açtı. TMC’de “Aşk Hikâyesi” vardı, beş dakika sonra başlayacaktı. “Aşk Hikâyesi” Dabney için tüm zamanların favori filmiydi, Harvard’a gitmeden önce bile böyleydi. Bir keresinde Dabney Cadılar Bayramı için Jennifer Cavalleri kılığına girmişti, yani her zamanki kıyafetlerini giymiş sayılırdı –kırmızı boğazlı yaka, saç bandı ve inciler–, eline de kimliğini belli etmek için “Aşk Hikâyesi”nin romanını almıştı.

Dabney olay örgüsünü satır satır ezbere biliyordu: Jenny, Oliver’ı “Preppie” diye çağırıyordu, Oliver’la Jenny, Widener Kütüphanesi’ne gidiyordu, kötü kalpli babayla buluşmak için arabayla Ipswich’e gidiyorlardı, hokey oyunları ile Jenny’nin bir teknede bronzlaşmış hali vardı. Jenny, Paris’e gitmek istiyordu ama Paris filan olmayacaktı. Hamile kalamamasının sebebi hastalığıydı. Lösemiydi ve ölecekti. Dabney reklam arasında mutfığa gidip tabağını bulaşık makinesine koydu, bir paket çikolata aldı. Saate baktı. 20.45’ti.

Dabney filmin sonunu izlemek için çalışma odasına döndü ama rahat edemedi. Üç gündür antibiyotikleri alıyordu ama yine de bitkin hissediyordu. Aklı da karışmıştı. O an 20.48’di, sonra da 20.50 oldu.

Adam orada olacaktı. Dabney bunu biliyordu. Eskiden, lisedeyken hep Quaker Mezarlığı’nda buluşurlardı. *Garipmiş, demişti Nina. Asıl garip olan Agnes’in tohumunun Quaker Mezarlığı’nda atılmış olmasıydı, Dabney bundan emindi.*

İnce ceketini giyip evden çıktı. Impala yerine Box’ın Wa-

gooner'ını almaya karar vermişti. Impala adadaki en meşhur arabaydı.

Dokuzu birkaç dakika geçe Quaker Mezarlığı'nın yanındaydı. Yavaşladı, gözleri Dabney'nin büyük büyük büyükannesi Alice Booker Wright'ın mezarının bulunduğu güneydoğu köşesini tarıyordu. Genelde orada buluşurlardı.

Adamın silüetini gördü: Alice'in mezarında oturan iriyarı, karanlık bir figür.

Sağ eliyle Dabney'ye el salladı.

Dabney gaza bastı.

Kasabanın sokaklarından geri dönerken, *geri dön, onu görmeye git, onu tekrar öp*, diye düşünüyordu. Ah, onu tekrar öpmeyi nasıl da istiyordu. O mezarlıktaki budanmış çim kokusunu, ayaklarının altındaki çamuru ezişlerini, Alice'in yontulmamış mezar taşının sırtını okşayışını, Clen'in boyununun tadını, sesini, gözlerini, yukarı aşağı hareket eden dizini, ayağındaki Chuck Taylors'ı, o ayakkabıları nasıl sevdiğini, inatçılığını, kaç yaşına gelirse gelsin onlardan vazgeçemediğini hatırladı. Arzu, Dabney'nin damarlarında cıva gibi akıyordu. *Ona geri dön!*

Ama hayır, yapmayacaktı. Evin önüne yanaşıp nefes nefese eve koştu. Televizyonu açık bırakmıştı, filmin son sahnesi ekrandaydı: Oliver tek başına karlar arasında oturuyordu.

Telefon çalınca yerinden zıpladı. Clen evi arayacak kadar pişkin olabilir miydi? Derken arayanın Agnes olduğunu fark etti. Agnes her perşembe saat dokuz buçukta arardı çünkü annesinin evde sandviçiyle film izliyor olduğunu bi-

lirdi. Tanrı'ya şükür, Dabney vaktinde dönmüştü. Dabney telefonu açmasa Agnes endişelenebilir, Box'ı arayıp ortaya açıklama yapılacak bir durum çıkardı.

"Tatlım!" dedi Dabney.

"Anne?"

Dabney, "Tatlım, iyi misin?" dedi. Gerçekten de cennete, Agnes'in CJ'le sözünde sorun çıkacağını umma cüretinde mi bulunmuştu? Ah, Dabney nasıl da içte içe neşelenirdi!

"Sorun işim," dedi Agnes. "Dün yaz için National'dan kaynak alamadığımızı öğrendim. Kulüp okul sömestri başlayana kadar kapalı kalacak." Bu sözleri bitirir bitirmez de ağlamaya başladı.

"Ah, tatlım," dedi Dabney. "Çok üzüldüm."

"Şüpheli olduğunu biliyordum," dedi Agnes. "Kendimi zihinsel olarak hazırlamalıydım."

"Peki yaz boyunca ne yapacaksın?" diye sordu Dabney. Kafasında Agnes'in CJ'in ofisinde geçici personel olarak çalıştığı, kahve getirip götürdüğü, telefonları yanıtladığı gibi korkunç bir görüntü belirdi.

"Eve geliyorum," dedi Agnes.

"Ne?" dedi Dabney. "Nantucket'a mı?"

"Evet, Nantucket'a. Buradan sandığın kadar nefret etmiyorum, anne."

"Nefret ettiğini düşünmemiştim," dedi Dabney. Yine de Agnes, Nantucket'ı Dabney gibi sevmiyordu. Üniversitedeki ilk yılından beri yazları eve dönmemişti. Agnes, Clendenin'in dünya turu zevkini miras almıştı. Lisedeyken Fransa ve İtalya'ya gezilere katılmış, yazın İrlanda'ya gitmiş, sonra da

Bronx'ta düşkün çocuklar için düzenlenen kampta yaz için çalışmaya gitmişti, ki sonunda da bu onun mevcut mesleği olmuştu. “Sadece CJ’le şehirde kalmak isteyeceğini düşünmüştüm.”

“O, kalmamı istiyor,” dedi. “Ama Manhattan yazları leş gibi kokuyor. Sahili tercih ederim. Ada Turu için danışmanlık yapabilirim, çoktan Dave Patterson’la konuştum. Düğünü de planlayabilirim. Hem seninle ve babamla vakit de geçiririz.”

Agnes yaz için eve geliyordu! Dabney sersemlemiş hissetti.

“CJ çok meşgul,” dedi Agnes. “Futbolcular için antrenman dönemi başlamadan kontrat görüşmeleri yapması gerekiyor, Yankee müşterilerinden biri de –sana adını söyleyemem– San Diego’ya satılıyor. Ama fırsat buldukça hafta sonları gelmesi için uğraşacağım.”

“Hafta sonları,” diye tekrarladı Dabney. Bütün bir yaz boyunca hafta sonlarını CJ’le mi harcayacaktı? Dabney gözlerini kapatınca yoğun, zeytin yeşili bir pus gördü. Agnes’in eve gelişi Dabney’nin umabileceği en iyi sürprizdi. Dabney, Agnes’ı kurtarabilirdi. Agnes da büyük ihtimalle Dabney’yi kurtarabilirdi.

CLENDENİN

Biftek kesemiyordu, ayakkabılarını bağlayamıyordu, gömleğinin düğmelerini ilikleyemiyordu. Alışveriş arabası idare ediyordu ama alışveriş sepeti olmuyordu. Çocuk kilitli ilaç şişelerini unut gitsin. Domates kesmek zordu ama imkânsız değildi, henüz mısır soymayı denememişti. Yazı yazmak yavaş ve çetin bir süreçti, o yüzden artık her şeyi bitişik yazıyor, sonra da bilgisayarındaki özel bir programa okuyordu. Çamaşırlarını katlamakta, bir şarap şişesinin mantarını çıkarmakta zorlanıyordu.

Tıraş olabiliyordu ama zaten tıraştan hep nefret ederdi. Sakalını dört ay, iki hafta, üç gündür uzamaya bırakmıştı; kolunu kaybetmesinin üzerinden geçen zaman.

Pizzayı getiren çocuğa ödeme yapma, sıcak pizza kutusunu almak gibi alışverişler Clen'i yıpratın, elemanı da utandıran karmaşık bir dansa dönüşmüştü. Kaybettiği sol koluydu, o yüzden tokalaşmakta sorun yoktu.

Muhtemelen bir bebeği tutmamalıydı ama zaten hayatında bebek filan da yoktu.

Yumurta kırabiliyor, omleti tavada çevirebiliyor, bisikle-

tini sürebiliyor, yüzebiliyordu. Bic firması sağ olsun sigara içebiliyordu. Kibrit yakmak geçmişe ait bir hareketti.

Genellikle alacakaranlık çökerken –ki haziran yaklaştıkça gitgide daha geç– Clen verandasında durup havalı tüfeğiyle kargaları hedef alıyordu. Kendini bu konuda epey geliştirmişti, sonra da bir sigara içiyor, izmaritini de ayağının dibindeki su dolu mayonez kavanozuna atıyordu. Bu denizaşırı ülkelerde edindiği, pis bir alışkanlıktı. Bangkok'ta, sonra Hanoi, daha da sonra Siem Reap'te yaşayıp da sigara içmemek imkânsızdı. Geri döndüğünde bırakmayı planlamıştı ama o kadar şeyden vazgeçmişti ki bir de sigarayı bırakamamıştı.

Ya kendine bir şey pişiriyor (omlet, kızarmış pilav) ya da sipariş veriyordu; bu yüzden pizzacı çocukla garip bir ilişkisi vardı, Benny artık onu tanıyordu gerçi.

Hava tamamen kararınca da Clen kullanması için bırakılan arabaya biniyor –özel bir sürücü belgesi almıştı, protezini taktığı sürece kullanabilirdi ama hiç takmıyordu–, kasabaya sürüyor, Dabney'nin yaşadığı Charter Caddesi'nden geçiyordu.

Birine bu yaptığını söylese, onun bir sapık, manyak, geçmişe bağımlı bir zavallı olduğunu düşünürlerdi. Kendini böyle biri gibi hissetmiyordu. Dabney'nin evinin önünden geçiyordu çünkü ışıkları görüp içeride olduğunu, salata karıştırdığını, çiçekleri vazoya koyduğunu, yatağına uzanıp Jane Austen okuduğunu düşünmeyi seviyordu.

Evliliğini biliyordu. Sırf Clen geri geldi diye ekonomisti terk etmesi ihtimalinin sıfıra yakın olduğunu da bi-

liyordu. Ancak kadını göz ardı edilemeyecek kadar seviyordu, o yüzden de denemeye kararlıydı. Kulübenin önündeki öpücük ömürlüktü. Başka hiçbir şey elde edemese bile bununla yetinebilirdi.

Nantucket'a geldiğinden beri bütün rüyalarında iki kolunu da görüyordu. Dabney sayesindeydi. Clen'i kendine getirmişti.

Clen, bebeği, Dabney'den aldığı bir mektupta öğrenmişti. Mektup Clen'in Bangkok'a gelişinden beri gönderdiği, içinde onu ne kadar sevip özlediğini yazan aynı açık mavi uçak postası kâğıdına, ayırt edici yazıyla kaleme alınmıştı. Mektup Clen'in eline Pattaya'daki üç haftalık, zahmetli görevden Bangkok'a dönüşünde ulaşmıştı, ki Pattaya, Clen'in tahmininden çok daha rahatsız edici, harabe ve ruhsuz bir yerdi. İki aydan daha kısa süredir deniz aşırı ülkelerdeydi, işlerin nasıl yürüdüğünü anlaması için bu süre yetmişti ama aynı zamanda inancını da yitirmişti.

Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, yazmıştı Dabney. O yüzden de doğrudan söylüyorum: Hamileyim.

Sonra da mektubun devamı şöyleydi: *Senden hiçbir şey istemiyorum. Aldırmayı düşündüm ama başaramadım. Mayıs'ta doğum yapacağım.*

Mayıs, diye düşünmüştü Clen. Demek ki Dabney ağustosta hamile kalmıştı, Clen gitmeden bir hafta önce. O son günlerde sürekli, sınıksız sarılarak sevişip durmuşlardı, Clen de her seferinde kondom kullanmamıştı. Quaker Mezarlı-

ğı'ndaki bir gece aklma geliyordu.

Ayrılıkları Clen'in tahmininden daha sakın geçmişti. *New York Times*'ın Güneydoğu Asya bürosu için iş teklifi gelince Dabney'nin ortalığı yıkacağını, bağıracağını, ağlayacağını, gitmemesi için yalvaracağını, intihar ya da cinayetle tehdit edeceğini düşünmüştü. Ancak Dabney kendini geri çekmiş, neredeyse onun için mutlu olmuştu. Gülümseyip, *Seninle gurur duyuyorum. Kabul etmelisin, Clen. Bu ömürlük bir fırsat*, demişti. Bu konuda o kadar ifadesiz bir tavır vardı ki, Clen o an yanında gelmeyi kabul edeceğini düşünmüştü.

Hayır, demişti Dabney. *Ben burada kalıyorum.*

Yani ayrıldığımızı mı söylüyorsun?

Biz mükemmel çiftiz. Ne olursa olsun, sonunda bir araya geleceğiz, demişti.

Buna gerçekten inanıyor musun? demişti Clen.

Bekleyelim, demişti Dabney. *Ve ne olacağını görelim.*

Olgun bir laftı ama Clen yine de incinmişti. Bu garipti çünkü giden *kendisiydi*. İkisi de ülkenin en iyi üniversitelelerinden derecelerine rağmen geçen yılı Nantucket'a, kendilelerinden düşük seviye işler yaparak geçirmişlerdi. Clen daha büyük, daha önemli, gerçekten haberlik olaylar yaşanan bir yere gitmek için yanıp tutuşuyordu. New York'u düşünüyordu. New York'tayken Dabney'yle ilişki yürütmek mümkündü, her hafta sonu gelirdi. Fakat Bangkok?

Ona buharlı vapurdan el sallamış, ismini bağırmış, gözden kaybolana dek onu sevdiğini söylemişti. Sonra da vapu-

run kenarından kusmuştu.

Dabney'nin mektubunu alınca Clen gelecekteki maaşından bin dolar avans çekip ona bir uçak bileti almıştı. Dabney'yi Western Union ofisinden aramış, artık hamile olduğu için Dabney'nin geleceğine inanmıştı. Bebekten çok Dabney'yi görme olasılığına heyecanlanmıştı. Zaten hemen *bebek sahibi olmanın* anlamı neydi ki? Emin değildi ama Dabney'nin söylediği şeyi *beklememişti: Oraya gelmeyeceğim. Bu bebeği yalnız büyüteğim.*

Ne? demişti Clen.

Bundan sağ çıkmamın tek yolu... demişti.

Clen anlamamıştı. *Ne?* Arkasındaki Avustralyalı gezgin kuyruğuna rağmen, her kelimesini dinledikleri halde bağırıyordu.

Benimle bir daha iletişime geçmemeye söz vermen. Bıçak gibi kesmek. Benimle bir daha iletişime geçme. İsteklerine saygı duy lütfen. Lütfen.

Burada yürütebiliriz, demişti. *Daha büyük bir yer kiralarım, bebeğe yardım etmesi için kadın tutarım!*

Clen, demişti. *Lütfen.*

Lütfen ne? Öfkeden saçını başını yolacak hale gelmişti. Sadece gel, Cupe. Sana uçak bileti aldım.

Gelemem! demişti. *Anladın mı ya da hiç anlayacak mısın, bilmiyorum. Bunu yapamam, çok korkuyorum, hatta korku doğru kelime bile değil. Clen, Dabney'nin nefes alışverişlerini duyabiliyordu, ağlamamaya çalıştığım anlayabiliyordu. Üzgünüm, Clen. Yapamam işte.*

Tamam, demişti Clen. Peki. Sen kazandın. Sen kazandın Dabney! İşimi bırakacağım. Eve geleceğim.

Hayır, demişti Dabney. Kesinlikle olmaz.

Ne? demişti Clen.

Sonunun annem gibi olmasını istediğimi mi sanıyorsun? Eğer Nantucket'a yaşamaya gelersen küçük bir yaşamın olacak, denizaşırı yaşamından çok daha küçük. Benden nefret edeceksin, çocuğumuzdan pişmanlık duyacaksın, gecenin bir yarısı gideceksin, seni bir daha hiç göremeyeceğim. Duraksamıştı. Hayır, demişti. Asla olmaz. Eve gelmeni istemiyorum.

Böyle bir şey yapmayacağım. Yapmayacağımı biliyorsun.

Benim bildiğim, demişti Dabney, senin burada, Nantucket Standart için çalışarak mutlu olmayacağın. Fazla yeteneklisin. Bay Kane'in eskiden söylediği gibi, yüzyılın dâhisisin. Gerçeklerle yüzleşmelisin.

Ne gerçeği? Benim çocuğuma hamilesin.

İki türlü de yürümeyecek. Yürümeyecek!

Mükemmel çift olduğumuzu söylediğini sanıyordum, kaderimizde birlikte olmak vardı!

Eh, yanılmışım, demişti Dabney. Korkunç şekilde yanılmışım. Başka herkes hakkında haklıydım ama bizim hakkımızda yanıldım. Sadece bir çözüm var, bir şekilde hayatta kalabilirim, o da beni bırakman. Lütfen bırak beni.

Seni bırakamam, demişti Clen. Seni seviyorum.

Sessizlik.

Ne? demişti Clen. Oradan gittim ve aniden beni sevmeyi mi bıraktın?

Clen'in duyamayacağı kadar kısık sesle bir şey söylemişti.

Clen, Dabney'nin sözlerinin Güney Pasifik'te bir yerlerden yağmur damlaları gibi düştüğünü hayal etti.

Duyamadım, demişti Clen.

Aniden *değil*, demişti Dabney.

Kuyrukta bekleyen Avusturalyalılardan biri öksürmüş, Clen de elini başının üzerinde sanki, *Burada boğuluyorum dostum. Lütfen izin ver de kendimi kurtarmaya çalışayım*, der gibi sallamıştı. Bunun hayatının konuşması olduğunu biliyordu. Aynı zamanda az önce satın aldığı uçak biletinden daha pahalıya patlayarak bitebileceğini de biliyordu.

Bana beni sevmediğini söyle, demişti Clen.

Seni sevmiyorum.

Yalan söylüyorsun, demişti Clen. *Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Yalan söylüyorsun Cupe.*

Başkasını bulacaksın, demişti. *Ben de bulacağım.*

Hayatında bir kere âşık olmuş herkesin bileceği gibi, bu laflar Clen'i çileden çıkardı, sanki mayına basmış ya da gerilla kuvvetlerinin tuzağına düşmüş gibi hissetti. Hayatı boyunca maruz kaldığı en büyük acıydı. Sarhoş babasının dayacağından, babasını mutfak masasında cansız buluşundan, sonra da annesinin kapısını çalıp haberi vermekten daha acıydı.

Tamam, demişti. *Peki. Bıçak gibi. Tek kelime daha yok. Anlıyorsun, değil mi Cupe? Tek. Kelime. Daha. Yok.*

Blöfünü görüyordu ya da öyle sanıyordu.

Bundan canlı çıkmamın tek yolu temiz bir ayrılık, demişti. *Lütfen isteklerime saygı duy, hem beni hem de bu çocuğu bırak gidelim. Lütfen, lütfen bana bir daha iletişime geçme-me iyiliğini yap.*

Dabney.

Sessizlik.

Dabney!

Kapattığını sanmıştı ama nefesini hâlâ duyabiliyordu.

Peki, demişti.

Sessizlik.

Eğer istediğin buysa, demişti.

Sessizlik.

Hepimiz tercihler yaparız, demişti.

Clen her zaman herkesten daha zeki olmuştu. Bunun yardımı dokunacağını da düşünmüştü ama bu meselede işi-
ne yaramamıştı. Muhtemelen işleri kötüleştirmişti. Zihninin
yüksek kalibre vitesleri diye hayal ettiği şeyler tersine işle-
meye başlamış, denediği her şey –Surat Thani’de peşine
düştüğü haber ya da motosikletini çalıştırmak ya da pilav
pişirmek– felaketle sonuçlanır olmuştu.

Mayısta Dabney’nin büyükannesinin adını taktığı Agnes
Bernadette’i doğurduğunu öğrenmişti. Bu ismin kaç kere
–bir trenin leş gibi sıcak yatağında uzanırken ya da çeltik
arazileri arasında bata çıka ilerlerken veya pazarda olgun
mango aradığı ama bunun yerine genç kızlar teklif edildi-
ğinde– aklında çan sesi gibi çınladığını hatırlamıyordu.

Agnes Bernadette.

Agnes’tan sadece bir kere, on altıncı yaş gününden kısa
süre sonra haber almıştı. Dabney sonunda Agnes’a gerçek
babasını söylemiş, o da annesinden habersiz *New York Ti-*

mes'a Clen adına mektup göndermişti. Mektup da o sırada Hanoi'de, French Quarter'da düzgün bir dairede yaşayan Clen'e iletilmişti. Pulitzer'i henüz kazanmıştı, ilgilenmesi gereken bir kitap teklifi vardı, hayatında ilk ve tek kez para içinde yüzüyordu, sonunda Singapur bürosuna geçişi konuşuluyordu, ki bu yegâne profesyonel arzusuydu. Clen'le kız arkadaşı Mi Linh haftada iki kere Otel Metropole'de yemek yiyip şampanya içerlerdi. Hafta sonlarını Sapa'nın serin tepelerinde bir pansiyonda geçiriyorlardı, Clen küçük bir tekne de kiralamıştı, Halong Bay'in zümrüt yeşili sularına açılırlardı.

Agnes'in mektubu dolambaçsızdı: Artık Clen'in gerçek babası olduğunu biliyor, onunla tanışmak istiyordu ancak annesi bunu bilmemeliydi. Agnes yazı Fransa'da geçiriyordu. Clendenin Fransa'da onunla tanışmaya gelebilir miydi?

Clen cevabını cüret edebildiği kadar ertelemişti. En kötüsünün cevap yazmamak olduğunun farkındaydı. Paris'e bir bilet alıp Agnes'la tanışmayı çok istiyordu. Fikri bile son derece sinematikti. Mektubunun tınısından Agnes'in ondan babalık beklemediği anlaşıyordu, bunun için ekonomisti vardı. Ancak bağlantı talep ediyordu. On altı yaşındaydı, bir kadın olmanın eşiğindeydi, öz farkındalık geliştirmek istiyordu, kayıp halkayı bulmak arzusundaydı. Bu halka da Clen'di.

Clen'in sindiremediği şey, bu buluşmanın Dabney'den habersiz gerçekleşmesiydi. On yedi yıl sonra Dabney'nin, Clen'in yokluğuyla barış imzaladığını tahmin ediyordu. Evlenmişti, Ticaret Odası'nda işe girmişti, muhtemelen mutluydu. Arkasından iş çevirip Agnes'la Paris'te buluştuğunu Dabney öğrenirse... Clen bu riski alamazdı.

Clen, Agnes'a yazıp bütün bunları açıklamaya çalıştı. Gönderdiği mektup on sayfa uzunluğundaydı. Bir çeşit kefaretti çünkü bunca yıldan sonra Dabney'nin onu sevmemesini söylemesinin aslında âşık birinin yapabileceği en büyük hareket olduğunu anlamıştı. Clen'in eve dönmeyi düşünmesini bile istememişti çünkü dönerse mutsuz, tatminsiz olacağını biliyordu. *Annenle sana geri dönmek hayatımın en büyük ayıbıdır. Genç ve bencil olduğumdan, kaderimde daha büyük şeyler yazıldığına inanmamdan başka bahane sunamam. Nantucket'tan ayrıldığım yıllarda görkemli, korkunç şeyler gördüm, dünyanın genellikle yanlış anlaşılan bu bölgesine ışık tutmaya, gerçeklerini gün yüzüne çıkarmaya çalıştım. Ancak seninle hiç tanışmamış olsam bile, hayatımdaki en büyük başarımın bir çocuğun doğumuna sebep olmak olduğunun hep farkındaydım. Senin.*

Clen bir cevaptan hem korkuyor hem de gelmesini umuyordu. Eğer Agnes'la bu gizli yazışmaya başarlarsa Dabney yıkılırdı. Aralarında bir ilişkinin iyi şekilde ilerleme ihtimali yoktu ama yine de istiyordu. İstiyordu işte.

Ancak olacaklar belirsiz kaldı. Agnes asla cevap yazmadı.

Balık tutamıyor, çukur kazamıyor, lastik değiştiremiyordu. Bir deste kartı karamıyor ya da poker oynayamıyordu. Dabney'ye incisini takmasında asla yardımcı olamazdı. Clen'in bu kadar rahatsız olacağını düşündüğü son şeydi bu.

Ancak henüz ümidini yitirmemişti. Öpücük vardı, kararlılığını ikiye katlıyordu. Dabney'ye o sözleri geri aldirecekti, en başında söylemek istemediğini kabul ettirecekti.

Çift No. 40: Tammy Block ve Flynn Sheehan, üç yıldır evliler

Tammy: *Ben Dabney'nin hakkında konuşmak istemediği eşim.*

Hepimiz hayatlarımızı hoş ve düzgün yaşamak isteriz. Lise, üniversite, evlilik, çocuklar, iş, kilise, topluluk, Aruba ya da Tuscany'de iki haftalık tatil, sonra da çocuklarımıza, onların çocuklarına göz kulak olmak isteriz. Bazıları hayatlarını böyle yaşar, bazıları da yaşamaz.

Fairleigh Dickinson Üniversitesi'ni bıraktım, daha doğrusu üç sömestr sonunda başarısız oldum. Okumalara katlanamıyordum, uykumu getiriyordu, ayrıca her gece içki içiyor, esrar kullanıyordum. Barda tanıştığım, doğru düzgün tanımadığım bir çocukla evlendim. Atlantic City'ye gidip aynı gün evlendik, sonra da Rhode Island'a taşındık çünkü eşim, arkadaşının açtığı bir balık restoranında aşçılık yapacaktı. Hamile kaldım, bir oğlum oldu, bir yıl sonra bir oğlum daha oldu. Eşim beni balık restorandaki bir garson kız için terk etti, birlikte kaçtılar, tek kuruş tazminat da alamadım.

Hem tamzamanlı annelik yapmam hem de hayatımı kazanmam gerekiyordu –o dönemlerde ancak bir fahişe olacak ya da CITGO'nun kasasında çalışacak kadar kalifiyeydim–; bunları kalitesiz seçenekler olarak gördüğüm için emlak lisansıma yöneldim.

Ev satma konusunda yeteneğim vardı, gizli silahım da hayatım boyunca bana iyi hizmet etmiş olan ilgisizlikti. Evi istiyor musunuz? Harika. Evi istemiyor musunuz? Başkası isteyecektir.

Nantucket'a on yıl önce pek çok kişi gibi geldim. Tatil için geldim ama hiç gitmek istemedim. Providence'taki Prospect Caddesi'nde bulunan Viktoryen evimi aldığımı üç katı fiyata sattım, faiz hesabına yatırıp Okul Caddesi'nde şirin bir üç çeyrek ev kiraladım. (Üç çeyrek ev, giriş kapısının sağında iki, solunda bir penceresi var demek; mimari terminolojiye bayılıyorum.)

Dabney Kimball Beech bir blok ileride, Charter'da yaşıyordu. Eskiden her sabah yürüyüşe çıktığımı görürdüm. Şunu söylemeliyim ki, arkadaş olmak isteyeceğim bir tipe benzemiyordu. Sanırım canımı sıkan saç bandıydı, tabii bir de inciler. Kim sabahın yedisinde yürüyüşe çıkarken inci takar ki? Çok geçmeden Dabney'nin Ticaret Odası'nın şefi olduğunu, adada çok sevildiğini öğrendim. Congdon & Coleman Emlak Ofisi'nde yardımcı komisyoncu pozisyonu için görüşmeye gittiğimde Okul Caddesi'nde yaşadığını söyleyince benimle görüşen adam, "Ah, Dabney Kimball'la komşusunuz," demişti.

Ben de, "Evet," demiştim.

"Nantucket bir başkan seçse kesinlikle açık ara kazanırdı," demişti.

Adada yeni bir emlakçı olarak Dabney Kimball'a tanışmanın akıllıca olacağına karar verdim, bu yüzden de sabah yedide evimin önünden geçtiği sırada çiçek sulamaya çıkmayı planladım.

Beni göz ardı edeceğini düşünmüştüm ama durup bana gerçekten de gülümsedi. Dabney Kimball Beech'in büyüyle böyle tanıştım.

“Selam! Daha birkaç hafta önce taşındınız! Sizinle tanışmayı çok istiyordum. Ben Dabney,” dedi.

“Ben Tammy Block,” dedim ve tokalaştık.

“Congdon & Coleman’daki yeni emlakçısınız,” dedi.

İşi daha on iki saat önce almıştım. Nereden biliyordu?

“Evet, doğru,” dedim.

“Oğullarınızı otobüs durağında görüyorum. Çok yakışıklılar,” dedi.

Gururla gülümsedim, kim çocukları konusunda iltifata karşı koyabilir ki? Ancak o an tedbirli davrandım. Muhtemelen göstermelik konuşuyordu.

Dabney, “Bugün sah. Gece yalnızım. Şarap içmeye uğra, olur mu?” dedi.

Şaraba hayır demezdim. İki şişeyi devirdik, yanında tüt-sülenmiş bademle gerçekten leziz Fransız peyniri, krakerle ayva pestili de vardı, ki daha önce ne adım duymuş ne de tatmıştım. Dabney’nin evi böyleydi işte; saygın, sevimli, eklektik ama şaşaalı değil. Son derece rahat hissetmemi sağlamıştı, hatta kocasının Harvard’da ders veren ünlü bir ekonomist olduğunu, kendisinin de orada okuduğunu öğrendikten sonra bile. Genellikle eğitilmiş insanların karşısında üç dönemlik eğitimimden dolayı utanırdım ama Dabney’nin yanında öyle hissetmiyordum.

Evli olup olmadığımı sordu, ben de, *uzun zamandır dulum*, dedim.

Bana göz kırıp bir çeşit çöpçatan olduğunu söyledi. Cebinde kırk iki çift vardı, hepsi de hâlâ birlikteydi.

Kahkaha atıp, “Ah Tanrım, deneme bile. Bir eşe, hatta erkek arkadaşına bile ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey, çocukların banyosundaki tuvaleti onaracak bir tesisatçı. Sürekli damlatıyor,” dedim.

Hemen ertesi gün Flynn Sheehan kapımda dikiliyordu. Nefesimi tuttum. Hayatımda gördüğüm en çarpıcı mavi gözlere sahipti.

“Beni Dabney Kimball gönderdi,” dedi.

Bana bir eş göndermiş, diye düşündüm. Ve Tanrım, tam üzerine basmıştı. Flynn Sheehan’a bakmak bile mideme kramplar girmesine sebep oluyordu.

“Tuvaletinizin mi tamire ihtiyacı var?” dedi.

Kahkaha attım, kendimi tanıtır Flynn Sheehan’ı içeri davet ettim. İşten henüz geldiğim ve üzerimde elbisem, topuklu ayakkabılarım olduğu, makyajımın da durduğu için memnundum. Flynn Sheehan’ı üst kata çıkardım.

“Reilly’lerin evinde ne zamandır kalıyorsunuz?” dedi.

“Üç haftadır,” dedim.

“Bu evde büyüdüm sayılır. Kevin Reilly en yakın arkadaşımdı. Doksan birde Irak’ta öldürüldü,” dedi.

“Ah, Tanrım,” dedim. “Çok üzüldüm.”

“O yüzden bu kadar kısa sürede geldim. Kevin’in ailesi eve pek de iyi bakmalarıyla tanınmaz...”

“Ah,” dedim. “Ev gayet iyi. Çok hoş. Her şeyine bayılıyorum; bozuk tuvalet dışında.”

Flynn merdivenin başında durdu. Kapı kasasındaki, benim daha önce farkına bile varmadığım kalem izleriyle baş harflere bakıyordu.

Göğsüne gelen bir izi işaret etti. “Bu, Kevin beş yaşındayken, ben de beş yaşındaydım. Kevin on, on iki yaşında, ben on üç yaşındayken. Kevin on beşindeyken.”

İzleri inceledim: FS 2/10/77. KR 8/29/83.

Flynn en üstteki izi işaret etti, şimdiki boyuyla hemen hemen aynıydı. “En son ölçtüğümüz zaman, Kevin gitmeden hemen önce. Benden iki buçuk santim daha uzundu.”

Flynn’in işaret ettiği yere baktım. FS 3/30/91. KR 3/30/91.

Flynn gözlerini kırıştırdı. “Kardeşim gibiydi.”

Ne diyeceğimi bilememiştim ama kalbim tuhaf şeyler, uzun zamandır yapmadığı şeyler yapıyordu.

O anda alyansını fark edip şöyle düşündüm: *Hayatımın hikâyesi.*

Flynn tuvaleti otuz saniyede onardı, ona ödeme yapmaya çalıştım ama kabul etmedi. Yıllardır gördüğüm en çekici adamdı, bana kalbinin en yumuşak kısmını tanıştıktan daha birkaç dakika sonra göstermişti. Ancak evliydi.

Kapıda bana kartını uzattı. FLYNN SHEEHAN TESİSAT. Adresi bir posta kutusu numarasıydı. Nerede yaşadığını merak ettiğimi fark ettim. Evinin önünden arabayla geçecek, güzel karısına şöyle bir bakacaktım.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa, herhangi bir şeye, tesisat olmasa da, beni aramanızı istiyorum,” dedi.

Kızardığımı hissettim. Ne demek istediğini merak ettim.

Sonra, “Reilly’ler benim insanlarımdır. Evde herhangi bir sorun olursa benim bakmamı isterlerdi.”

Evet der gibi başımı salladım. “Tamam.”

Flynn merdivenlerden inip ıslık çalarak kamyonetine ilerledi.

“Hoşça kal!” diye seslendim arkasından. “Teşekkürler!”

Ertesi gün Dabney’yi gördüğümde, “Flynn’le tanışmışsınız,” dedi.

“Evet,” demiştim. “Gönderdiğin için teşekkürler.”

Dabney bana dik dik bakmıştı. Koyu kahverengi gözleri vardı ama arada altın parıltılar saçıyordu. “Peki ne düşündün?”

“Tuvaleti yarım dakikada tamir etti. Muhtemelen kendim de yapabiliirdim ama uğraşmadım bile.”

“Hayır,” demişti. “Yani, Flynn hakkında ne düşündün?”

“İyi adam,” demiştim.

“Kızardın,” demişti. Çocuklar gibi hoplayıp zıplamış, ellerini çırpmıştı. “Biliyordum! Biliyordum! Gül gibi kızardın!”

“Gül gibi mi?” demiştim.

“Ondan hoşlandın.”

“Dabney,” demiştim. “O evli.”

Dabney’ynin yüzü düşmüştü, ben de sanki dondurmasını yere atmışım gibi hissetmiştim.

“Evet,” demişti. “Biliyorum.”

Nantucket hakkında bir şeyi çabucak öğrenmiştim. Küçük bir ada olsa da birini görmeden aylar geçirebiliyordunuz. Flynn Sheehan’ı altı ay boyunca görmemiştim. Aslına bakılırsa onu düşündüğüm günler, hatta haftalar geçirmiştim. Derken aniden aklıma gelmişti –çoğunlukla da merdi-

venlerden çıkıp da kapı eşiğindeki izleri görünce–, mutfak lavabosunun akmasını ya da buzdolabındaki ampulün patlamasını diler olmuştum.

Derken bir gece kutlama içkisi için American Seasons’a gittim. İlk evimi henüz satmıştım, Pilgrim Yolu’nda, 1.2 milyon dolarlık bir tadilat gerektiren gayrimenkuldü. Aracı olan emlakçının eve gitmesi gerekmişti, çocukların saat yediye kadar futbol antrenmanı vardı, benim de birkaç saatim boştu. Saat beşte herhangi birinin American Seasons’ta barda olacağını düşünmemiştim ama yanıldım. İçeri girdiğimde Flynn Sheehan köşede tek başına, önünde büyük bir bardak birayla oturuyordu.

“Flynn, selam! Ben Tammy Block, şu evi kiralayan...” demiştim.

“Reilly’lerin evi,” demişti. Bana hafif gülümsemişti, bense kalbimin duracağını sanmıştım. “Sanki seni unutmam mümkün...”

Yeterince uzun anlattım, zaten hikâye de burada kötü bir yöne sapıyor. Bazılarının düzenli, sakın bir hayatları olur, diğerlerinininki ise karışık, ahlaki açıdan belirsizdir Ben ikincisini yaşadım. Flynn’le yasak ilişki yaşadık mı? Evet. Bunu itiraf etmek canımı yakıyor, beni utandırıyor. Amy Sheehan –kime sorsanız, o zavallı bir kadın derdi– bu ilişkiyi Flynn’in ceptelefonundaki mesajlara bakıp da beni bir sürtük olduğumu bütün adaya yaydı mı? Evet. Bütün eşyalarımı toplayıp çocukları evlerinden ederek adadan gitmeye hazır mıydım? Evet.

Bunu yapmamamın sadece iki sebebi vardı. Birincisi: Flynn Sheehan'ı bütün hücrelerimle seviyordum. Amy isimlerimizle bütün sokakları kan gibi lekelese de Flynn'in vereceği zor bir karar vardı. Evliliğini onarıp ailesini kurtarmayı deneyebilir ya da bırakıp gidebilirdi. Beni haberin duyulduğu gece on birde arayıp, "Onu terk ettim Tammy. Seni seviyorum," dedi.

Adadan ayrılmamamın diğer sebebi Dabney Kimball Beech'ti. Haberi duyar duymaz kapımı çaldı. Onu göz ardı ettim. Vereceği dersi dinlemek istemiyordum. Elbette hayatı Dabney kadar mükemmel olan biri aldatmayı asla anlayamazdı; her ne kadar teknik olarak Flynn'i bana kendisi ayarlamış olsa da.

Kapıyı açmayınca arka kapıya geldi. Arka kapıyı da açmayınca pencereleri tıklatmaya başladı. Beni göremeyeceği için makyaj odama saklanmak zorunda kaldım. Fakat durdurak bilmiyordu, sonunda pes ettim. Onu arka kapıdan içeri alıp kendimi sözlerine hazırladım.

Bana sarıldı. Sonra da mutfak masama oturdu. "Sen ağlamayı kesene kadar elini tutacağım," dedi.

Uzun bir süre ağladım. Ağladım durdum. Sonunda burunumu sümkürmeyi bırakınca, "Evli olduğunu bildiğin halde onu neden bana yolladın?" dedim.

"Çünkü," dedi Dabney, "siz mükemmel çiftsiniz. Birlikte olmanız gerekiyor."

Dabney haklıydı. Flynn, Amy'den boşanıp benimle Madaket sahilinde, sadece çocuklarımız ve Dabney'yle John Boxmiller Beech'in katıldığı bir törenle evlendi. Adada be-

nimle konuşmayan, markette göz temasından kaçınan, Nantucket'taki son emlakçı ben kalsam da evini bana vermeyecek insanlar hâlâ var. Ancak benim Dabney'm var, görüldüğü gibi biri de değil.

O çok daha fazlası.

DABNEY

Heyecanı doruklarındaydı. Agnes'in Prius'u saat beş feribotuyla gelecekti. Sadece hafta sonu ziyareti de değildi. Sadece Noel'de birkaç gün de değildi. *Bütün* yazı geçirecekti!

Ne yazık ki Box, Agnes'ı birkaç saatle kaçıracaktı. Hafta sonu için Nantucket'a gelmişti ama o sabah Dabney onu havaalanına bırakmıştı. Bu gece Boston'a gidecek, sonra da Londra'ya uçacaktı. İki hafta boyunca da dönmeyecekti.

"Artık hiç görüşemediğimizi hissediyorum," demişti Dabney.

"Yaşadığımız hayat bu," demişti Box.

Dabney, Box'a sımsıkı sarılmış, o da karşı koymuş, Dabney başını hafifçe kaldırıncı da sanki bir çocukmuş gibi burnunu öpmüştü.

"Lütfen teatrali bırak," demişti. "Hiç sana göre değil."

"Teatral," demişti Dabney. "Harvard'daki yeni icat edilmiş bir bilim dalma benziyor."

"Geçen haftaki gece yarısı telefonunu ima ediyorum," demişti Box.

"Ne ima ettiğini biliyorum," demişti Dabney. "Seni eğlendirmeye çalışıyordum."

“Beni gecenin bir yarısı uyandırıp cevabını bildiğin sorular sorman hiç de eğlenceli değil.”

“Özür dilerim,” demişti Dabney, halbuki o hafta sonu zaten üç ayrı özür dilemişti.

Dabney’nin omzuna dokunup, “Ben gideyim,” demişti. Valizinin sapım tutup kapıya ilerlemişti.

“Seni seviyorum, tatlım!” diye seslenmişti Dabney arkasından ama bu da teatrallik alanına giriyor olmalıydı ki Box cevap vermemişti. Arkasını bile dönmemişti.

Dabney, Agnes’tan önce eve varmak için ofisten dört buçukta çıkmayı planlamıştı ama tam hazırlanırken bilgisayarı-
rından tık sesi geldi. Clendenin Hughes’dan e-posta. Konu başlığı: *Kızarmış pilav.*

Sil şunu, diye düşündü. Agnes geliyordu. *Sil şunu!*

Yaşadığımız hayat bu. E-postayı açtı. Şöyle yazıyordu: *Bu akşam yemeğe kulübeme gel. Bugün içinde Çin tavamın olduğu koli geldi. Lütfen? 20.00.*

Dabney şöyle cevap vermek istedi: *Yapamam. Agnes’la yemek yiyeceğiz.*

Onun kızı.

Ya da şöyle: Hayır. *Asla. Ancak herhangi bir cevabın, olumsuz bile olsa onu cesaretlendireceğini biliyordu.*

E-postayı sildi, sonra da çöp kutusunu boşalttı.

Prius yanaştığında Dabney girişte bekliyordu. Direksiyonun arkasındaki CJ’i görünce dehşete kapıldı.

Agnes yolcu koltuğundan inip annesine sarılmak için

koştı. “Buradayım!” dedi. “Bütün eşyalarımın bu küçük arabaya sığıdığını inanamıyorum!”

CJ, Dabney’yi her zamanki keyifli tavrıyla selamladı, sanki dünya üzerinde görmek istediği tek insan Dabney’ydi. Yine muhteşem kokuyordu. “Kızının bütün yolu tek başına gelmesini istemedim,” dedi.

“Elbette,” dedi Dabney. Yutkundu. “Sen ne kadar kalabileceksin?”

“Bu akşam dokuzda müşterim *fısıltı, fısıltıyla* uçağımız var.” CJ, Dabney’ye göz kırptı. “Özel uçak.”

Dabney müşterinin ismini duymamıştı. Ya diğer hastalıklarına ek olarak duyma yetisini de kaybediyordu ya da CJ zaten duymasını istememişti. Umurunda değildi, Agnes kaldığı için rahattı.

“Tavuk marine ediyorum,” dedi Dabney.

“Cru’da akşam yemeği rezervasyonu yapma gafletinde bulundum,” dedi CJ. “Bize katılırsın umarım.”

Dabney bocaladı. *Gerçekten* katılmasını umuyorlar mıydı yoksa yalnız kalmak mı istiyorlardı? Bitkin ve zayıf hissetti, kasıklarındaki ağrı intikam alırcasına geri dönmüştü. Antibiyotikler kesinlikle işe yaramamıştı. Sonraki adımı buğday yemeyi bırakmak olacaktı. Elveda sabah gevreği. Elveda sevgili sandviçler. Nefes almayı bıraksa da olurdu.

“Lütfen gel, anne!” dedi Agnes. “İstiridyeye bayılırsın sen!”

Dabney, Cru’ya bayılıyordu. Şık, gösterişli ve eğlenceliydi. O akşam restoran dokuz çeşit istiridye servis ediyordu, Dabney üçünden de sipariş etti.

“Harika fikir,” dedi CJ. “Ben de öyle yapacağım.”

Dabney’yle CJ’in istiridyeleri Goodyear lastiği genişliğinde, buzlu tabaklarda sunuldu. Dabney ıstakozları istediği şekilde değiştirdi: önce taze limon, sonra yabanturpu, en son da biraz özel kokteyllle muhabbet çiçeği.

“Ah, bak şimdi,” dedi CJ. “Ben özcüyüm. Sadece yerim.”

Garson onlara istiridyeliste getirdi, saat yönünde döner önlerindeki istiridyenin cinsini anlamalarını sağlıyordu.

Dabney neşelendi. “Parti oyunu gibi!”

CJ, Dirty Goose isimli bir içki sipariş etti. İçkisi martini bardağında geldi, tek yudumda içip garsona yenisini getirmesini işaret etti. Masada sıcak ekmek çeşitleri vardı. Dabney’nin buğday perhizindeki ilk mücadelesi bu ekmekleri atlamaktı. Sepeti Agnes’a uzattı.

“Ekmek al, tatlım. Fazla zayıfsın.”

“Ben iyiyim, anne. Sağ ol,” dedi Agnes.

“CJ, sen ekmek ister misin?” diye sordu Dabney.

“Hayır, teşekkürler,” dedi CJ. “Agnes’la ikimiz karbonhidrat almıyoruz.”

“Öyle mi?” dedi Dabney. Bunu yeni duyuyordu. Agnes önümüzdeki ay boyunca her gün büyük bir tabak fettuccine Alfredo yiyebilirmiş gibi görünüyordu ama Dabney konuyu uzatmaması gerektiğinin farkındaydı.

Dabney önce Maine’den Belon, sonra Washington Eyaleti’nden Hama Hama, en son da favorisi olan Britanya Kolombiyası’ndan Kumomoto yedi.

“Sen de ister misin, Agnes?” diye sordu.

Agnes tabağa baktı. Elbette istiyordu! Dabney’yle Box

istiridye eksperleriydi, birkaç israflarından biri buydu. Box her yıl Noel partileri için on iki düzine Blue Point, on iki düzine de Kumomoto sipariş ederdi. Dabney ezilmiş taze ahududulu muhabbet çiçeği sosu yapardı. Diğer çocuklar nasıl ki Pepperidge Çiftliği Japon balığıyla büyürse, Agnes da istakozla büyümüştü.

“Hayır, teşekkürler,” dedi Agnes.

“Lütfen al tatlım. Daha sipariş edebiliriz. Island Creek’e ne dersin?”

CJ, Dirty Goose’unu kafaya dikip bardağı masaya öyle bir hızla bıraktı ki Dabney kırılmadığına şaşırdı.

“Hayır, teşekkürler anne,” dedi Agnes.

“Eğer Agnes istiridye istiyorsa,” dedi CJ, “benimkilerden alabilir.” Bir tanesini kabuğundan alıp sanki küçük bir kuşmuş gibi Agnes’m ağzına verdi.

Dabney boğazında çaresizlikle öfke kombinasyonunun yükseldiğini hissetti. Bir Wellfleet yedi.

CJ, “Ee, Dabney, bu yaz nişanlımı benden çalmayı başardın,” dedi.

Yeni İskoçya’dan French Kiss. Dabney yanlışlıkla burnuna yabanturpu çekip suyuna uzandı. “Affedersin?”

“Umarım mutlusundur.”

“Ben...” Dabney yardım için Agnes’a baktı. Agnes gözlerini kocaman açmış, yalvarır gibi bakıyordu. Dabney kendisinin bir çeşit kurban olduğunu anladı. “Eh, aslında... Agnes bana kulübün bağış meselesini söyleyince...”

“Agnes bir daha çalışmak zorunda kalmayacak, asla,” dedi CJ. “Kulüpte ya da başka bir yerde. Alışkın olduğu

şekilde hayatını sürdürmesini sağlamanın ötesine geçecek kabiliyeteyim.”

“Tabii,” dedi Dabney. “Bunu anlıyorum...”

“Ama sen onu burada istedin. Anlıyorum, tek kızın yaz için çocukluğundaki odasına dönüyor. Evlenmeden, seni sonsuza dek terk etmeden önce.”

“Öyle bir şey değil,” dedi Dabney. Agnes başını eğmişti, çenesi göğsüne geliyordu. Kendini ya da Dabney’yi savunmak için tek kelime etmeyeceği belliydi. CJ’den *korkuyordu*. Beş yaşından beri denize açılan, su kayağı yapan, on beş yaşında tek başına Avrupa’ya uçan, gecenin karanlığında düzenli olarak 125. Cadde’den evine metroyla giden Agnes, CJ Pippin’den korkuyordu. Belli ki Nantucket’a gelmenin *kendi* fikri olduğunu ona söylememişti. Sahili, bildiği evi, anne babasının huzur veren varlığını, eski işi olan seyahat danışmanlığını son bir kere yapmayı isteyen *kendisiydi*.

Aniden masaları Dabney’ye son derece tanıdık gelen hayalet yeşil bir zehirle sarıldı.

CJ için üçüncü Dirty Goose masaya geldi. “Agnes’a gidemeyeceğini söylemeyeceğim ama her hafta sonu New York’a gelmesini isterdim. Her hafta olmasa da iki haftada bir.”

Dabney bir an CJ’le sanki boşanma davasında velayet ayarlaması tartışıyorlarmış gibi hissetti.

“Sen buraya istediğin zaman gelebilirsin,” dedi Dabney. “Yeterince odamız var.”

CJ homurdanıp içkisini içti.

“Ben kırk dört yaşındayım,” dedi. Ellerini göğsünde dua ediyormuş gibi birleştirerek oturan Agnes’a baktı. “Birinin

misafir odasında kalmak istediğim yaşı geçtim. Eğer bu yaz gelirsem Agnes'la kendi yerimi isteyeceğim, böylece gerekli mahremiyete kavuşuruz. Ancak aramaya başlamak için biraz geç oldu, ayrıca seyahat için hangi hafta sonları müsait olacağımdan bile emin değilim. Müşterilerim, Dabney, aslında sadece birkaç çocuk, bazıları sadece on dokuz yirmi yaşında. Onlar için 7/24 ulaşılır olmalıyım. Yaz yoğun bir zaman, özellikle de futbolcular için. Sanırım Bantam Killjoy'u duymuşsundur."

Dabney, Bantam Killjoy'u duymamıştı. Bir kişiden mi bahsediyordu yoksa bir bilgisayar oyunundan mı?

Dabney hayır anlamında başını sağa sola salladı.

"Takımlar seçiminde ilk istenen oyuncuydu, Oklahoma çok istedi, Heisman için aday oldu. Medyanın gözbebeği çünkü hem annesi hem de babası o daha bebekken Oklahoma City bombalarında ölmüş."

"Çok üzücü bir hikâye," dedi Agnes. "Ama mutlu sonlu. Ancak Bantam'ın CJ'in rehberliğine ihtiyacı var; büyük ağabey ya da amca gibi."

"Evet, tahmin edebiliyorum," dedi Dabney. "Üzgünüm, Harvard-Yale dışında kolej futbolu izlemiyorum."

"Bantam Killjoy'la imzaları atmak benim için çok önemliydi. Temel hedefim de bu yaz antrenman kampına gittiğinden emin olmak. Ne yazık ki bu, buraya dönmemin önüne geçiyor. Eğer Agnes beni görmek isterse New York'a dönmesi gerekecek."

Dabney, Rhode Island'dan bir East Beach Blonde yedi. CJ istiridye siparişi meselesini büyütmişti –yine tıpkı Dab-

ney gibi- ama birini bile yememişti. Tabağında eksilen tek istiridyeye Agnes'in yediği idi. Dabney, CJ'in istiridyeyi *sevmediğinden* şüphelendi. Sadece Dabney öyle yaptı diye sipariş etmişti. Dabney'nin CJ'de hoşlanmadığı şey buydu işte. Samimiyetsizliği suratından okunuyordu, her şeyi gösteriş için yapıyordu.

Dabney, "Şimdi saçmalıyorsun," dedi.

"Saçmalamak mı?" dedi CJ. "Hadi saçmalamaktan bahsedelim. Kızın dört yıldır New York'a gelmeni istiyor, dört yıldır sen hep hayır dedin..."

Dabney, Oregon'dan bir Yaquina'yı aldı, küçük bir istiridyeydi ama kabuğundan sıyırmakta zorlandı. "Eminim Agnes sana söylemiştir, bir çeşit fobiden mustaribim..."

CJ yumruğunu masaya vurdu. "Sen onun annesinin ama hiç görmeye gelmedin."

Agnes eliyle CJ'in kolunu tuttu ama o kaba bir şekilde elini itti. *Ona vuruyor olabilir mi?* diye merak etti Dabney aniden.

"Bir şey daha," dedi CJ. "Agnes bana şu kristal kürenle birbirimize ait olmadığımızı söylediğinden de bahsetti."

"Kristal kürem yok," dedi Dabney. "Keşke olsaydı."

"O zaman 'mükemmel çift' konusunda hangi kriteri kullandığından emin değilim."

"Kriter yok," dedi Dabney.

"Kristal küre yok, kriter yok," dedi CJ. "Bence senin çöpçatanlığın sadece saçmalık."

"Eh," dedi Dabney, "bunu tek düşünen sen değilsin." Wianno'yu yedi.

CJ istiridyeye tabağını Agnes'in önüne ittirdi. "Al tatlım," dedi. "Sen ye."

Agnes asık suratla önünde duran, artık suda yüzen taze istiridyelere baktı.

"Ya da ekmek al," diye önerdi Dabney yeniden.

"Karbonhidrat yemiyoruz," dedi CJ. "İstiridyeleri yiyecek. Değil mi, bebeğim?"

Garsonları masaya geldi. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Dabney, *Umarım müstakbel damadım sarhoştur da aslında zalim DEĞİLDİR ama korkarım durum bu*, demedi. Dabney, *Lütfen bana bir kadeh şampanya ya da iyi bir Bordo beyaz şarabı getir çünkü içkisiz bir an daha tahammül edemeyeceğim*, demedi. Dabney, *Beni kötü bir anne gibi göstermeye çalışıyor ama ben kötü bir annenin nasıl olduğunu bilirim çünkü benimki öyleydi; ben kötü bir anne DEĞİLİM*, demedi.

Hayır, bunlar yerine Dabney garsona gülümseyerek, *Bütün istiridyelerden tattım, hepsi de lezizdi; tatlı, kremesi, salamura, muhteşem. Soğuk, taze istiridyeden daha muhteşem bir şey olamaz*, diye düşündü. Süzülüyordu, bunu hissedebiliyordu, yeşil pus gözleriyle ciğerlerine doluyordu.

"Her şey yolunda," dedi. Ama çabalaması gerekti.

Garson gider gitmez Dabney mendilini masaya koyup, "İzninizle," dedi. İyi hissetmiyordu, ya yeşil pus, ya buğday alerjisi, ya da muhtemelen içinin çürümesi yüzündendi. *Yaşadığımız hayat bu*, diye düşündü.

"Tatlım," dedi Agnes'a. "Pek iyi hissetmiyorum. Sanırım biraz havaya ihtiyacım var. Evde buluşuruz, tamam mı?"

“Tamam,” dedi Agnes. “Seninle gelmemizi ister misin?”

“Hayır, hayır,” dedi Dabney. CJ’e hoşça kal anlamında el sallayarak, *eve iyi uçuşlar*, diye düşündü.

Hızla restorandan çıktı. Kara sevdadan mustaripti, basit ve yalın.

Anacadde’ye yürürken Box’ı aradı. Karşı çıkacak hali yoktu, saat daha yedi buçuktu.

“Alo,” dedi Box.

Dabney arkadan gelen Mozart’ı duyabiliyordu, akşam yemeği öncesi beyaz Bordo şarabını içtiğini anladı. Dışarı mı çıkacak, kendisi mi pişirecekti? Yalnız mı çıkacak yoksa iş arkadaşları veya Miranda Gilbert’la mı gidecekti? Dabney bunca zamandır fakülteye, yaşadığı yere iki kere gitmiş, geceyse kalmamıştı.

“Tatlım?” dedi Dabney.

“Evet. Dabney? Her şey yolunda mı? Agnes kazasız belasız geldi mi?”

“Kazasız belasız,” dedi Dabney. “CJ getirdi.”

“İyi adam,” dedi Box.

“O kalmıyor,” dedi Dabney. “Fısıltı fısıltıyla özel uçakla dönecek.”

“Efendim?” dedi Box.

“Görünüşe bakılırsa bizim eve karşı alerjisi başlamış,” dedi Dabney. “Ya da Agnes’la uyumlu olmadıklarını söylediğim için beni cezalandırmaya çalışıyor. Veya Agnes’ı kontrol altında tutmaya çalışıyor.”

“Dabney,” dedi Box. “Sen iyi misin?”

“Pek sayılmaz,” dedi Dabney. “Hiç iyi değilim.” Teatral-
liğin kıyısına geldiğini fark etti ama engel olamıyordu. Ne
yapacaktı ki? Box’a Clendenin’i mi anlatacaktı?

“Kendini toparlamalısın, tatlım,” dedi Box. “Belki de
Doktor Donegal’ı aramalısın.”

Dr. Donegal terapisti. Box, Dabney’nin delirdiğini dü-
şünüyordu.

Eh, delirmiyor değildi.

“Yarın gitmeni istemiyorum, tatlım,” dedi Dabney.
“Londra’yı iptal etmeni istiyorum. Lütfen. Nantucket’a geri
gel. Agnes burada ve... ben buradayım.”

“Londra’yı iptal mi edeyim?” dedi Box. “Affedersin tat-
lım, az önce Londra’yı iptal etmemi mi istedin?”

“Evet,” dedi Dabney. “Lütfen.”

“Bunun daha yılbaşında ayarlandığını anlıyorsun, değil
mi?” dedi Box. “Hemen başka okutman bulamazlar. Hem
Tanrı aşkına Dabney, bana bir servet ödüyorlar.”

“Paraya ihtiyacımız yok,” dedi Dabney. “Sanırım ikimiz
de bu konuda hemfikiriz.”

“Para son mesele,” dedi Box. “Önemli olan benim ünüm,
sözüm ve diğer her şey. Sen de aşırı tepki veriyorsun. Bir şey
canım sıkıyor, benim adaya dönmem sorununun cevabı değil.”

Dabney sessiz kaldı.

Box, “İki hafta sonra döneceğim, tatlım,” dedi.

Londra’yı iptal etmeyecekti. Dabney söyleyebileceği
ya da yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onun üzü, onun sözü,
onun ekonomideki başarılı kariyeri söz konusuydu.

“Haklısın,” dedi Dabney. “Tabii ki haklısın.”

“Biraz dinlen,” dedi Box. “Tahminime göre fazla yoruluyorsun. Ayrıca çok zayıf görünüyorsun. İyi yemek ve iyi uyku, tatlım. Sen anlamadan dönmüş olacağım.” Bunları söyleyip telefonu kapattı.

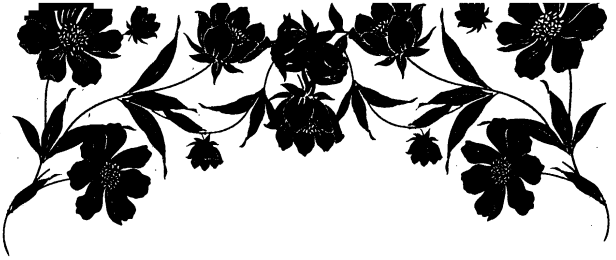
Dabney eve geldi ama içeri girmedi. Başı dönüyordu. Dokuz tane istiridye yemişti ama hâlâ açtı. Dolapta marine olan tavuk vardı, ızgaraya koyabilirdi. *Eve girip tavuğu pişir*, diye düşündü.

Telefonuna baktı. Sekize çeyrek vardı.

Lütfen? 20.30.

Yaşadığımız hayat bu.

Impala’ya binip Polpis Yolu’na sürdü.

İKİNCİ BÖLÜM

HAZİRAN / TEMMUZ

AGNES

Box kendisi Londra'dayken Agnes'tan annesiyle ilgilenmesini istemişti.

"Pek iyi hissetmiyor," demişti. "Tuhaf davranınaya başladı."

"Elbette, baba," demişti Agnes.

Yine de Dabney o kadar bağımsız bir karakterdi, Agnes da kendi sorunlarına o kadar gömülmüştü ki annesinin garip *davrandığını* fark etmesi Agnes'ın birkaç gününü almıştı. Sanki bir şey saklıyordu.

Agnes'ın evdeki ilk gününde Dabney her zamanki gibi saç bandı ve incileriyle yürüyüş için hazırlanmıştı. Agnes tam yağlı kremalı kahvesini hazırlarken de evden çıkmıştı. (Hayatın keyfi ayrıntılardaydı; CJ sadece yağsız sütlü kahve içer, Agnes'ın da öyle içmesinde ısrar ederdi ama CJ o an yüzlerce kilometre uzaktaydı. Agnes krema istiyordu, tamam mı!)

Dabney giyinip iş için hazırlandığı sırada Agnes masada oturmuş haşlanmış yumurta, tam buğdaylı ekmek, ev yapımı yabanmersini reçeliyle kızarmış pastırma yiyordu. İşte bu, ahlaksız bir kahvaltıydı. CJ her zaman besleyici karışımlar yerd: ıspanak, buğday tozu, deniz yosunu. Agnes ise

bazen metro yolunda vitaminli su alır, hafta sonları da yarım greyfurt yerdi. Agnes pastırmayı çıtır çıtır yerken, eğer saat sekize çeyrek kala, daha egzersiz bile yapmadan, parmak uçlarını ayaklarına kadar bile esnetmeden, pijamalarıyla tı-kındığını görse dehşete kapılırdı. CJ her sabah saat altıda Central Park'ta koşmak, sonra spor salonuna gitmek için kapıda hazır olurdu, Agnes'in da ona katılmasından hoşlanırdı. Agnes'a gitmeden önce rutinini bozacağından endişe ettiğini söylemişti. Herhalde en büyük korkusu, döndüğünde şişman ve uyuşuk olmasıydı.

Agnes bunun olmayacağı konusunda onu temin etmişti. Ancak Agnes leziz yumurtalarına yumulduğu sırada endişesinin haklı olduğunu düşündü. Daha eve geleli yirmi dört saat bile olmamıştı, şimdiden domuz gibi davranıyordu ama iyi hissediyordu.

Dabney, "Tatlım, ben sana kahvaltı hazırlardım," dedi.

"Ben yetişkin bir kadının anne," dedi Agnes. "Sana tost yapmamı ister misin? Diğer her şeyi silip süpürdüm."

"Yemek yediğini gördüğüme sevindim," dedi Dabney. "Çok zayıfsın."

"Sen çok zayıfsın." Annesinin kıyafetleri üzerinde sallanıyordu, elmacıkkemikleri de fazla çıkıktı. "Babam iyi hissetmediğini söylüyor."

"Buğday alerjisi sanırım," dedi Dabney.

"Sen ve dünyadaki diğer herkes," dedi Agnes. "Sanırım sana tost yok."

Dabney, "Ofise gidiyorum. Bu akşam Brootherhood'da

mesai sonrası etkinliği var, o yüzden eve yemekten sonra biraz geç gelirim. Sen halleder misin?”

“Tabii ki,” dedi Agnes.

Dabney gülümseyip Agnes’ı alnından öptü. “Seni seviyorum tatlım. Burada olduğu için çok mutluyum.”

Agnes ocukluğuındaki odasına yerleşmişti, aslında anesi orayı misafir odasına çevirmişti. Bembeyaz, kral boy bir yatak, üzerinde de ordu mavisi yastıklar vardı, geri kalan eşyalar da nefis, bal renkli çamlardan yapılmıştı. Oda çok ışık alıyordu, tek başına evin doğu ucundaydı. Agnes, CJ’in buna neden itiraz ettiğini anlayamıyordu.

Agnes, CJ’i fena halde özlüyordu ancak aynı zamanda hiç özlemiyordu. Ondan uzakta istediğini yiyip içiyor, rahatça nefes alabiliyordu. CJ o kadar mükemmel, o kadar güzel, o kadar özgüvenli, işinde o kadar başarılı, o kadar saçma derecede cömertti ki Agnes kendisinde ne gördüğünü anlayamıyordu. Agnes genç ve güzeldi, hayır işlerine kendini adamıştı ama CJ’in eski eşi Annabelle’in fotoğraflarını görmüştü (Agnes onu Google’da aramış, Facebook’uyla Twitter’ına bakmıştı). Annabelle bir model kadar muhteşemdi, saıyla makyajı hep kusursuzdu. Hayır etkinliklerine katılmış, dernek yönetimlerinde bulunmuştu. Annabelle, Park Avenue’daki savaş öncesi apartmanların bir katına bütünüyle sahip sosyete arkadaşları olan gerçek bir sosyeteydi, Agnes ise 84. Batı Caddesi’nde tek odada yaşıyordu. CJ de Park Avenue’da yaşıyordu ama boşanırken dairesini de kaybetmişti, sonra da Annabelle daireyi satıp Boca Raton’da denize sıfır bir mülk satın almıştı.

Şimdilerde de orada hayır derneklerine, etkinliklere katılıyor, CJ'in sırtından geçiniyordu.

Beleşçi, derdi CJ onun için. Bir işe yaramaz. Paranın kıymetini bilmez çünkü hayatı boyunca çalışmak zorunda kalmamış.

Bunun dışında CJ, Annabelle ya da başarısız evlilikleri hakkında konuşmazdı, halbuki Agnes defalarca sormuştu. CJ, Annabelle'le ikisinin de ayrılık sonrası tarafların birbiri hakkında konuşmasını engelleyen bir belge imzaladıklarını söylemişti. Yasal bir emir. O zamanlar bu Agnes'a mantıklı gelmişti ama Manny Partida'nın söylediklerinden sonra artık o kadar da emin değildi. Yaz aylarını CJ'den uzakta geçirmenin en iyisi olacağına da böyle karar vermişti.

Manny Partida, Agnes'm patronuydu, bölge müdürüydü, New York'taki bütün Boys & Girls Club'ların başkanıydı. Agnes'a National'm yaz programlarını finanse etmeyeceğini söyleyen de Manny olmuştu. Agnes yıkılmıştı, altı yüzden fazla üyesi vardı, bütün bu çocuklar yaz boyunca başka ne yapacaktı? Agnes kulübündeki çocukları ellerindekinin azlığına ters orantıyla severdi. Favori çocukları Quincy'yle Dahlia isimli on yaşındaki ikizlerdi. Evsizdiler, anneleriyle bir barınakta yaşıyorlardı, her zaman aynı barınakta da kalmıyorlardı. İkisi de kulübe birer valiz getirirdi, Agnes valizleri kendi ofisinde saklardı ki kimse eşyalarını karıştıramasın. Dahlia kulübün asfaltı kırık dökük basketbol sahasının etrafında bulduğu dallardan, çimlerden, bazen de atılmış pipetlerle McDonald's bardaklarından peri evleri yapmaktan

hoşlanırdı. Agnes sadece bu ikisinin bütün yazı güvenli bir yer olmaksızın geçireceklerini düşününce bile ağlayabilirdi.

Bunlar yeterince üzücü değilmiş gibi Manny bombayı patlattı.

“Küçük bir kuş bana Charlie Pippin’le nişanlandığını söyledi,” dedi adam.

“CJ,” dedi Agnes. “Evet, öyle.” Sol eline baktı ama parmakları çıplaktı. CJ’in ona verdiği elmas işe gelirken takamayacağı kadar değeri idi.

“Onunla tanıştığımda, ki çok eski sayılmaz,” dedi Manny, “Charlie diye bilinirdi.”

“Onu tanıyor musun?” dedi Agnes.

“On-on iki yıl önce Madison Square Club’ın büyük bir bağışçısıydı, en büyüklerinden,” dedi Manny. “Onunla eşi.”

Agnes anlamış gibi başını salladı. Bir yandan CJ’le Annabelle hakkında bir şey duymak istemiyordu, diğer yandan her detayı merak ediyordu.

Manny, “İnsanların değiştiğini biliyorum,” dedi.

Agnes şüpheyle gülümsedi. “Nasıl yani?”

“İnsanlar değişir,” dedi Manny. “İsmini değiştirdi, Morningside Heights Club’daki üyeliğini değiştirdi, ki bu iyi bir şey çünkü sen o parayı kullanabilirsin. Ancak dikkatli olmanı tavsiye ederim.”

“Dikkatli mi?” dedi Agnes.

“İlk eşine pek iyi davranmadığı yönünde dedikodular var.”

“İyi davranmamak mı?” dedi Agnes.

Manny teslim olur gibi iki avucunu havaya kaldırdı. Üze-

rindeki haki renkli takımın içinde açık mavi bir tişört, boyunda da kalın bir gümüş zincir kolye vardı.

“Ona vurdu demiyorum çünkü detayları bilmiyorum. Ancak bir süredir çeşitli hikâyeler anlatılıyor. Madison Square Club hayır gecelerinden birinde bir olay olmuş. İkisi de içiyormuş, karısı onun iznini almadan pahalı bir ihaleye girmiş, o da kendini kaybetmiş ve...” Manny burada sessiz konuşmaya başladı. “Bunlar sadece duyduklarım, Agnes, o yüzden şüpheyle yaklaş. Ancak sana söylemeseydim kendimden utanarak yaşayamazdım. Ona fiziksel müdahalede bulunmuş.”

“Ne?”

“Saç çekme, kol kısıma, pek de hoş olmayan bazı şeyler.” Manny ayağa kalktı. “Ama dediğim gibi, on-on iki yıl önceydi, insanlar değişir. Ama lütfen dikkatli ol. Sen elimdeki en iyi idarecilerden birisin, seni mutsuz görmek istemem.”

Manny Partida ofisten ayrılmıştı, Agnes’sa bir süre oraya yapışmış gibi koltuğunda oturmuş, Manny Partida’nın ya da ona bunu söyleyenlerin birer pislik olduğunu, Madison Square Club’dakilerin CJ’in finansal bağışını buraya taşıdığı, Victor Cruz’u imzaya getirdiği için sinirli ya da kıskanç davrandıklarını düşünmüştü. Madison Square’in idarecisi olan Lorna Mapleton altmışlı yaşlarındaydı, Agnes’in kulüp yönetmek için fazla genç olduğunu düşünüyordu. *Fiziksel müdahale mi?* Agnes, CJ’i kendisine fiziksel müdahalede bulunurken düşünemiyordu bile. Evet, çabuk sinirlenirdi, özellikle de içerken. Evet, Agnes onun insanları telefonda lime lime ettiğini de duymuştu. Ancak Agnes’a karşı her zaman nazikti, sağlığını önemserdi, bu yüzden her boş anında spor yapıp ye-

diklerine dikkat etmesini istiyordu: karbonhidrat yok, peynir yok, sos yok. Senin vücudun benim tapınağım, derdi. Onu asla incitmezdi.

Agnes, Dabney'ye Manny Partida'nın söylediklerini anlatmamıştı –Tanrım, hayır, Dabney telaştan çılgına dönerdi– ama Agnes o anda yazı Nantucket'ta geçirmeye karar vermişti.

O ilk öğleden sonra Agnes merkeze yürümüştü. O, Dabney gibi bir kasaba insanı değildi. Dabney kasabaya bayılıyordu. Onun için Nantucket'ın cazibesi dört köşe bloklar örgüsünde bulunuyordu. Aksiyon buralardaydı: emlakçılar, sigorta şirketleri, yemek bölümü bulunan eczane, sanat galerileri, çiçekçiler, antikacılar, kiliseler, postane, belediye binaları, butikler, tişört dükkânları... Merkez, insanların olduğu yerd. Dabney insanları severdi. Nantucket sokaklarındaki herkes, sadece günübirlik gelmiş olanlar bile “onun insanıydı.”

Öte yandan Agnes isimsizliği tercih ediyordu, Manhattan'ı sevme sebebi buydu. Belki de Dabney Kimball'ın kızı olarak büyümenin karşılığı bu olmuştu. Küçükken yanma hiçbir şey kalmamıştı. Eğer Steamship Wharf'un arkasında bir dal sigara içtiyse ya da Hub'ın dışındaki bankta biriyle el ele tutuştuysa daha bir saat geçmeden Dabney'ye raporu verilirdi. Agnes bu sebeple Nantucket'ın daha sakın, uzak kısımlarını tercih ederdi; bir uçtaki sahiller, ormana uzanan tren yolları, gizli göletler gibi.

Ancak bugün farklı hissediyordu. Bugün Dabney Kimball'ın kızı olarak tanınmak istiyordu. Mitchell's Book

Corner'm önünde durup bir an içeriyi süzdü, sonra Erica Wilson'daki sevimli parti elbiselerine bakmak için karşıya geçti. Cazibeli bir sarı elbise denedi. Bir anda almaya karar verdi, göz alıcıydı, yazın rengiydi. Şehirdeyken diğer herkes gibi siyah giyinmeye meylediyordu.

Dükânlara bakınarak bir turist gibi dolaştı, hiç kimse kendisini tanımayınca da şok oldu. Agnes'm saha hokeyi koçu olan Bayan Cowen yanından geçip gitti. Elbette Agnes liseden mezun olduğundan beri burada yaşamıyordu. Ancak yine de garip bir şekilde yabancı hissetti. Burası doğduğu yeri ama buraya ait hissetmiyordu.

Bu histen kurtulmasının tek bir yolu vardı. Ticaret Odası'nın merdivenlerine yöneldi.

Nantucket Ticaret Odası eskiden bowling pisti olan yere konumlanmıştı, ofis her zaman hafif de olsa bowling ayak-kabısı gibi kokardı. Dabney bununla mücadele etmek için arada yeşil elma aromalı mumlar yakardı. Bowling ayakkabılarıyla yeşil elma Ticaret Odası'm, yani Dabney'yi tanımlayan şeyler olmuştu.

Agnes içeri girince küçük bir çığlıkla karşılandı; mutlu, heyecanlı, hafif manik bir çığlık.

Nina Mobley.

"Agnes! Annen burada olduğunu söylemişti ama daha ilk günden seni görecektim kadar şanslı olduğumu düşünmüyordum!"

"Selam, Nina," dedi Agnes, eğilip Nina'ya sarıldı. Nina da Dabney gibi hiç değişmiyor gibiydi; kıvrıkcık, kahverengi

saçlar, boyunda altın hac, yan bakışlar. Nina hep sağa sola bakardı, sanki bütün dünya onun bakması için hazır bekliyordu.

Agnes, Dabney'nin masasının boş olduğunu fark etti, alışkanlıkla başını danışma asistanının oturup telefonlara baktığı "arka odaya" uzattı. Tepeden topladığı sarı saçlarıyla "favori restoranı American Seasons" hakkında bir şeyler anlatan bir kızla yanındaki masada gür kahverengi saçları açık mavi polo tişörtünün yakasına dek kıvrılarak dökülen genç bir adam vardı. İkisi de o kadar mükemmel, o kadar hoşlardı ki Dabney onları bir katalogdan seçmiş olabilirdi. Genç adamın önünde Agnes'in sokağın karşısındaki eczanenin yemek bölümünden alındığını bildiği bir frappe vardı. Dibini höpürdetmekle meşguldü. Kafasını kaldırıp Agnes'ı görünce birden ayağa fırladı. Agnes, genç adamın Hawaii baskılı sörf şortuyla parmak arası terlik giydiğini gördü, ki her ikisi de Dabney'nin kıyafet kuralını ihlal sayılırdı.

"Ah, selam!" dedi genç adam. "Affedersiniz. Yardımcı olabilir miyim? Ben Riley Alsopp."

Agnes gülümsedi. Genç adam son derece içten görünüyordu. Muhtemelen yeni olmalıydı, hatta belki "sahil tarzı olmaz" kuralını bilmeyecek kadar yeniydi. Agnes bir yaz boyunca danışma asistanı olarak çalışmış ve bundan nefret etmişti. Annesi dize gelen haki renkli etekle düğmeli Oxford gömleği giydirmişti. ("Sana benziyorum," diye şikâyet etmişti Agnes.) Annesi, Agnes'in telefonla konuşmadığı zamanlarda Ticaret Odası rehberini ezberleyip adanın balina avcılığı tarihinin gizli detaylarını öğrenmesi konusunda da ısrarcı davranmıştı.

Ancak Riley'nin masasında açık şekilde Salinger'm *Yükseltin Tavan Kirişini, Ustalar ve Seymour: Bir Giriş* kitabı duruyordu. Garipti. Yaz okuma listesi yapmak için yaşı biraz geçmişti.

"Ben Agnes," dedi. "Ben..."

"Dabney'nin kızı," dedi genç adam. "Annen sürekli senden bahsediyor. Fotoğrafını da görmüştüm." Agnes'a gülümseyince bembeyaz dişleri ortaya çıktı.

Agnes arkasına döndü. Patronların arka tarafa saklandığı çoğu ofisin aksine Dabney'yle Nina ön tarafta otururlardı. Bu da tabii ki Dabney'nin fikriydi. Ticaret Odası'na giren kişinin karşılaştığı ilk insan olmak istemişti. Ancak Dabney'nin masası boştu, Nina da telefonla konuşuyordu.

"Annem nerede?" diye sordu Riley Alsopp'a. "Bilgin var mı?"

"Öğle yemeği vakti civarı çıktı," dedi Riley. "Henüz dönmedi."

"Öğle yemeği vakti mi?"

"Yani yarımda filan," dedi Riley. "Çıkış listesini kontrol edebilirsin." Yanlarındaki sarı atkuyruğu bu kez de *diğer* favori restoranı Cru konusunda dırdır ediyordu. Cru'nun deniz ürünleri daha iyi, diyordu. American Seasons'ın kara hayvanları güzel.

Kara hayvanları mı? diye düşündü Agnes.

Riley Alsopp, Agnes'a göz kırptı. "Ben daha işi öğrenmeye çalışıyorum," dedi.

Agnes, "Bu ilk yazın mı?" dedi.

“Burada çalıştığım ilk yaz,” dedi. “Nantucket’a on yaşımdan beri geliyorum. Şimdi Penn’de dişçilik okulundayım.”

Bu, dişleri açıklıyor, diye düşündü Agnes. Ancak Salinger’la sörf şortu hâlâ soru işaretiydi. Agnes’in, annesi konusunda aklı karışmıştı. Dabney öğlende çıkıp hâlâ gelmemiş miydi? Saat neredeyse üç olmuştu.

“Annem nereye gitti?” diye sordu Agnes. “Söyledi mi?”

Riley omuz silkti. “Ofis sırlarının ortağı sayılmam.”

“Doğru,” dedi Agnes. Dabney’nin bahsetmeyi unuttuğu bir doktor randevusu mu vardı?

Riley, “Bu akşamki Mesai Sonrası’na geliyor musun? Brotherhood of Thieves’te,” dedi.

“Hayır,” dedi Agnes. “Onlara artık gitmiyorum. Çocukken zorla sürüklerlerdi. On beş yaşıma gelene dek kötü şampanyadan payımı yeterince ve tabii gizlice aldım.”

Riley kahkaha attı. Bu adam o kadar *tatlıydı ki* annesi üzerine atlamış olmalıydı, belki sörf şortuna bile karışmamıştı.

“Pekâlâ Riley, tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Agnes. O anda sesinin korkutucu derecede annesine benzediğini fark etti. Arkasına döndüğünde Nina’nın hâlâ telefonda olduğunu görünce canı sıkıldı. Nina annesinin nerede olduğunu bilirdi.

Sarı atkuyruğu telefonu kapatıp odaya duyuru yaptı: “Bu tipler *kesinlikle* eylülde Nantucket’a bir haftalığına geliyor!” İki yumruğuna havaya zafer işaretinin sembolü olan V oluşturacak şekilde kaldırdı. Sonra sarı atkuyruğu Agnes’ı fark ettiğinde neredeyse masasının üzerinden atladı.

“Sen Agnes olmalısın!” dedi. Agnes’la tokalaştı. “Ben Ce-

lerie Truman. Ticaret Odası'ndaki danışma asistanlığında ikinci yılım. Annenin gerçekten, *gerçekten* büyük hayranıyım."

Agnes kahkahalarla gülme dürtüsünü bastırdı. Dabney bu kadar enerji dolu insanları nereden buluyordu?

"Ah, selam!" dedi Agnes, yine sesi annesi gibi çıkmıştı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Celerie." Kızın adını doğru telaffuz etmiş olmayı umdu. Celerie, yani *kereviz* gibi miydi? Annesi acaba *bu konuda* ne düşünüyordu? Dabney isimler konusunda takıntılıydı. Ona göre uygun isimler ancak bir Yüksek Mahkeme yargıcına uyabilecek olanlardı: Thurgood Marshall, Sandra Day O'Connor. Celerie kesinlikle bir Yüksek Mahkeme yargısı ismi değildi.

"Umarım Mesai Sonrası'na gelirsin," dedi Celerie. "Brotherhood'da, ki orası *diğer* favori restoranım. Günlük favorim."

"Maalesef bu gece orada olamayacağım," dedi Agnes. Sesi o kadar annesi gibi çıkıyordu ki korkutucuydu ancak kelimeler davetsiz şekilde dudakları arasından dökülüyordu. Nina'mn telefonu kapattığını duydu. "Affedersiniz!" diyerek Celerie Truman'la Riley Alsopp'a el salladı. Birlikte ve ayrı ayrı o kadar muhteşemlerdi ki Agnes ofisin arka odasının bu yaz çöpçatanlık laboratuvarına dönüşeceğini düşündü. Annesi hallederdi.

Agnes, Nina'nın masasına yöneldi. "Annem nerede?"

Nina ellerini göğsü üzerinde çırpı. "Bana New York'u anlat!" dedi. "Ne kadar muhteşem? Bir de evleniyorsun! Annen Saint Mary's ve Yacht Club'da olacağını söyledi."

Mecburi bir arayış kapatma gerekiyordu. Agnes bunu bi-

liyordu. Noel’de ve Nergis Festivali’nde Nina’yla konuşma fırsatı yakalayamamıştı. Nina Mobley’nin ilgilenmesi gereken beş çocuğu vardı, Agnes bir zamanlar her birine bakıcılık yapmıştı. Ancak Agnes şu an hiç sohbet edecek halde değildi.

Çıkış listesini hızlıca kontrol etti. Dabney on ikiye beş kala çıkmış, mazeret olarak da *işler/öğle yemeği* yazmıştı.

“Ah, bir saniye, üzgünüm,” dedi Agnes. “Annem nereye gittiğini söyledi mi?”

Nina derin bir nefes alıp gergin bir kahkaha attı. “İşleri vardı.”

“İşleri mi?” dedi Agnes. “Nasıl işler?”

Nina Mobley, Agnes’a yan gözle baktı. “Ah tatlım,” dedi. “Keşke sana söyleyebilsem.”

Agnes annesiyle saniye farkıyla denk gelemediklerini düşünerek eve yürüdü ya da belki Dabney yumurta almak için markete ya da sera domatesleri için Bartlett Çiftliği’ne gitmiş olabilirdi. Ancak böyle bir şeyi mesai sırasında yapar mıydı? Asla! Ayrıca bu işler de üç saat sürmezdi. Dabney tuhaf davranıyor, demişti Box. Dabney’nin her zaman bir dizi tuhaflığı olmuştu: Nantucket’tan çıkamamasına neden olan nadir bir obsesif kompulsif bozukluk, bir de mistik çöpçatanlık gücü. Belki de terapisti Dr. Donegal’ı görmeye gitmişti. Ya da belki orta yaş krizi geçiriyordu, Agnes onu Chicken Box’ın serin loşluğunda bira içerken bulabilirdi.

Hah! Agnes kendi kendine güldü. Dabney evde olmıyordu.

Ancak Dabney evde değildi. Agnes kendini manasızca üzgün hissetti, sanki terk edilmiş bir çocuktü. Üstüne üstlük Dabney'nin ceptelefonu da mutfak tezgâhında şarjdaydı. Yani evden çıkarken yanma alınmayacaksa ceptelefonu ne işe yarıyordu ki? Agnes, Box'ı Londra'dan aramayı düşündü. Orada saat akşam dokuz buçuktu, Box muhtemelen yemekteydi. Agnes onu bölmekten nefret ederdi, hem ne diyecekti ki zaten? *Annem üç saat önce işten çıkmış, nereye gittiğini bilmiyorum.* Ada o kadar büyüktü ki Dabney herhangi bir yerde olabilirdi.

Agnes odasına çıkıp kendini yatağına attı. Uyuyarak sabahı getirebilecek kadar yorgundu.

Alicia Keys'in "Empire State of Mind" şarkısının ceptelefonundan gelen sesine uyandı. Boys & Girls Club'daki küçük kızlardan biri bu melodiyi istemişti. Agnes uyku sersemiydi, kollarıyla bacaklarının kurşun gibi ağır olduğunu hissetti ama yine de belki annesidir diye düşünerek telefona uzandı.

Telefonu eline alınca saatin beş olduğunu, CJ'in aradığını gördü. Nasıl bu kadar çok uyuyabilmişti? *Sorunu* neydi böyle? Telefonu açmayıp sesli mesaja düşmesini istedi, CJ sesindeki uyku halini sezecekti, Agnes da daha o saate kadar beş bin kalori yiyip iki saatlik uykudan kalktığını açıklayacak halde değildi. Ancak CJ, Agnes'm sesli mesajına düşmekten *hoşlanmazdı*. Aradığında açılmasını beklerdi.

Agnes boğazını temizledi. "Alo?"

“Agnes,” dedi. “İyi misin?”

Agnes küçük bir kedi gibi gerindi. Odanın için ahşap kapıdan sızan öğleden sonrası güneşinin yumuşaklığıyla dolmuştu. Agnes’ın dairesi sevimli olsa da doğal ışık almıyordu. Telefonun arka planında Agnes kornaları, kargaşayı, yani şehri duyabiliyordu. Bir gram bile özlememişti.

“Evet,” dedi. “İyiyim.”

“Bugün bir kere bile aramadın,” dedi CJ. “Bensiz yaşamayacağını sanıyordum.”

“Ah,” dedi Agnes. “Eh, yaşayamam.”

“İyi,” dedi CJ. “Ofisten şimdi çıktım. Spor salonuna gidiyorum, sonra da tenis için Rocky’yle buluşacağım. Sen ne yapıyorsun?”

Agnes doğrulup annesi evde mi diye kulak verdi. Ev sessizdi. “Hiç.”

“Annenle bu akşam için büyük planlar mı var?” diye sordu CJ. “Yerfıstığı yağlı sandviçlerle Kızma Birader oyununu filan?”

“Plan yok,” dedi Agnes.

“Nantucket’taki herkes dönüşün konusunda heyecanlı mı? Bütün eski sevgililerin kapıda sıra oldu mu?”

“Hayır,” dedi Agnes düşmanca bir tonda.

“Hey bebeğim, kızma. Kızması gereken biri varsa benim. Sevdiğim kadın olmadan bu büyük şehirde yaşamak zorundayım.”

“On gün içinde görüşeceğiz,” dedi Agnes.

“Eğer ben gelebilirim,” dedi CJ. “Bir daha ailenin evinde kalamam. Böyle divalık yapmaktan nefret ediyorum ama

fazla yaşıyım. White Elephant'ta bir odanın bekleme listesine girdim, bu konuda biraz dua etmemiz gerekebilir. Yoksa senin New York'a gelmen gerekecek."

Agnes burnunu çekti. New York'a geri gitmek *istemi-yordu*. Nantucket'a yeni gelmişti, kalıp keyfini çıkarmak istiyordu. Island Adventures'taki danışmanlık işi de ertesi gün başlıyordu. Agnes rutin istiyordu. Sahil, güneş, okyanus havası istiyordu. Annesiyle olmak istiyordu.

"Sen buraya gelsen çok daha iyi olur," dedi Agnes.

"Eh," dedi CJ. "Bekleyip göreceğiz."

Agnes yeniden Manny Partida'nın söylediklerini düşündü. Agnes, CJ'in kendisini inciteceğini hiç düşünmemişti. Ancak bir çocukmuş gibi muamele görmekten de hoşlanmıyordu.

"Aşağıdan annemin sesi geldi sanırım," dedi Agnes. "Kapatmam gerek. Seni sonra ararım bebeğim. Hoşça kal."

Ancak alt kat sessiz ve karanlıktı. Dabney henüz dönmemişti. Agnes gizemli işlerini hallettikten sonra ofise dönmüş olacağını düşündü, şu sıralarda da Mesai Sonrası etkinliği için Brotherhood'da olmalıydı.

Agnes alışveriş çantasından sarı elbiseyi çıkarıp uzun bir süre baktı.

Eğer ben *gelebilirsem*.

Agnes şortuyla tişörtünü çıkarıp elbiseyi giydi. Rimel, dudak parlaticısı sürdü, saçlarını düzeltti, altın renkli sandaletini giydi. Eski günlerin hatırına Mesai Sonrası'na uğramaya karar verdi.

Eline bir kadeh ortalama bir şampanya alıp –çocukluğunda hatırladığına kıyasla bir adım daha iyiydi– Agnes partide annesini arayarak insanlar arasında ilerledi. Brotherhood’un en güzel kısmı eskilerin oldu yerd; kirişli tavanı, taş duvarları, yıpranmış ahşap masalarıyla yeraltı mahzeni. Agnes yetişirken buraya gelmeye bayılırdı ama nedense Dabney sadece yağmurlu havalarda izin verirdi. Oda mumlarla aydınlatılmıştı, içinde bir gemi kamarasının sıcaklığı vardı. Agnes eskiden hep Boursin peynir tabağı sipariş ederdi. Ekmek, yağ, peynir, havyar, turşu, mum ışığı, yağmur, bazen de akustik gitarist... Agnes’in aklını bir dakikalığına çelen, hoş bir hatıraydı.

Mekân tanıdık yüzlerle dolup taşıyordu. Herkes sohbet ediyor, içiyor, tepsilerde dolaştırılan kızarmış biberlerle minik Reuben sandviçleri atıştırıyordu. Agnes önce bir sandviç (karbonhidrat, nasıl da istiyordu!), sonra biber, sonra bir sandviç daha aldı. Bir yandan da salonda annesini arıyordu. Dabney’nin Flynn Sheehan’la arasını yaparak birkaç yıl önce adaya şok dalgaları getiren Tammy Block oradaydı, seyahat danışmanı, popüler hediyelik dükkânının sahibi, çok güzel Lightship hasırından mobilyalar yapan Barley Ivan, gösterişli galeri sahibi, Dabney’nin ve bir jenerasyon sonra da Agnes’m lise yıllarında çalıştığı tişört dükkânı olan Nantucket Cotton’ın yasal sahibi Ed Law oradaydı.

Agnes, Dabney’yi bulamıyordu ama annesinin buralarda olması gerektiğini biliyordu. Mesai Sonrası etkinliklerini

Dabney yıllar önce icat etmişti. Ticaret Odası üyelerinin “işletmeler topluluğunun sorunları tartışması” bahanesiyle içip dedikodu yaptıkları aylık kokteyl partisiydi.

Tamirhane ve araç çekme işletmesinin sahibi oradaydı. Allen Heating and Cooling'den Hal Allen da oradaydı. Agnes lisedeyken oğlu Duke'la flört etmişti.

Bütün eski sevgililerin kapıda sıra oldu mu?

Annesi neredeydi?

Arka köşede bir gitarist Jack Johnson şarkısı çalıyordu. Agnes derin bir nefes vererek bir anlığına müziğe odaklandı. Jack Johnson şarkıları hep gülhatmî çiçekleriyle hindistanecevi içeceklerini düşünmesine enden olurdu. Balayı için Hawaii'ye gitmek istiyordu ama CJ Hawaii'ye Annabelle'le “sayılamayacak kadar çok” gitmişti. CJ, Alaska'ya gemi seyahati yapmak istiyordu. Agnes, Alaska'nın güzel olduğunu duymuştu ama kulağa soğuk geliyordu. Kim soğuk bir balayı isterdi ki? Ayrıca balayım bir yolcu gemisinin dar kamarasında geçirmek daha bile az çekiciydi. Ancak CJ, Agnes'm çok seveceğinde ısrar etmişti.

Şarkı bittiğinde alkışlandı, gitarist de mikrofona, “Sıradaki Agnes için, bu yaz Nantucket'a geri döndü,” dedi.

Kolektif bir fısıltı salonu doldurdu. *Agnes mi? Şuradaki Agnes mi?* Tebdili kıyafet dolaşmak gibi bir niyeti olmasa da maskesi düşmüştü. Agnes gitariste bakmak için başını uzattı. Adam gülümsedi. O dişlerle Hawaii baskılı sörf şortu. Ofisteki Riley'ydi.

“Puff the Magic Dragon” şarkısına başladı, Agnes'ın çocukken favorisiydi, Montessori'deki kampta öğrenmişti

ama Riley'nin bunu bilmesine imkân yoktu. Tabii Dabney söylemediyse.

Agnes yine annesi gibi konuşarak insanlarla sohbet etti: *Ah, seni görmek ne güzel, evet epey oldu, yaz için döndüm, Island Adventure'da çalışacağım, geri gelmek harika, Nantucket gibisi yok!* Neyse ki Riley ara verip bir kadeh şampanyayla yanma geldi.

"Selam," dedi Agnes. "Beni ortaya çıkardığın için sağ ol. Gerçi şarkıyı çok sevdim."

"Gelmene inanamıyorum," dedi Riley.

"Bana *performansın* olduğunu söylemedin," dedi Agnes.

"Beklentiği yükseltmek istemedim."

"Harikaydın," dedi Agnes. Riley'nin gitar çaldığını öğrenince Dabney kim bilir nasıl sevinmişti. "Umarım annem sana ekstra ödeme yapıyordur."

"Bahşiş için çalışıyorum," dedi. İçinde sadece beş dolarlık hesap olan plastik kabı gösterdi.

"Riley," dedi Agnes. "Annem burada mı?"

"Onu görmedim."

"Burada değil," dedi Agnes. Kalan şampanyayı içti. Annesinin burada olmadığını biliyordu çünkü gelse partinin odağında olurdu.

Agnes, Riley'ye dikkatle baktı. Gözleri kahverengiydi, saçları da öyleydi, yanağında da büyük bir ben vardı. Sadece ona bakarak anne babasının hâlâ evli olduğunu, kardeşlerle, muhtemelen kız kardeşlerle büyüdüğünü, hayatının yumu-

şak şekilde ilerlediğini, bir sörfçü, gitarist ve dişçi olmasının kolay olduğunu düşündü.

Agnes onun tohumunun sağlam olduğunu anlayabiliyordu. Annesi sadece iyi tohumları işe alırdı.

“Annem öğleden sonra ofise geldi mi?” diye sordu Agnes.

“Hayır,” dedi Riley. “Nina işlerini hallettiğini söyledi.”

“Çok tuhaf. Annem gelmiş geçmiş en şeffaf insandır. Böyle ortadan kaybolmaz.”

“Benim bilgim yok,” dedi Riley. “Ticaret Odası’nda iki buçuk haftadır çalışıyorum. Annenle Nina’nın kendilerine ait kısaltmaları, gizli kodları, insanlar için takma adları var, Celerie’yle ikimiz ne hakkında konuştuklarını anlayamıyoruz. Eminim kasten yapıyorlar. Sanırım bizim sadece buzdağının ucunu görmemiz gerekiyor.”

“Eh, sen de işyerinde sörf şortu giymemelisin,” dedi Agnes. “Annem sana zorluk çıkardı mı?”

“Hayır,” dedi Riley. “Şortumun muhteşem olduğunu söyledi.”

“Öyle mi?” Agnes gezegenin ekseninde tersine dönmeye başladığını hissediyordu.

“Öyle,” dedi Riley. “Annenin nerede olduğunu öğrenmek istiyorsan belki de Nina’ya sormalısın.”

“Bu öğleden sonra denedim,” dedi Agnes. “Nina onu ele vermiyor.”

“Eh, benim performansım bitti,” dedi Riley. “Buradan gitmek ister misin? Başka bir yere mesela?”

“Tanrım, evet,” dedi Agnes.

Riley'nin orman yeşili, üstünde sörf tahtası bulunan Cip Wrangler'e bindiler. Nantucket'in sembolü niteliğinde bir araçtı. Agnes'a arabayı on sekiz yaşından beri, sadece ada-da, anne babasının Pocomo'daki eviyle güney kıyısındaki plajlar arasında kullandığını söyledi.

"Köpek kılıyla kaplı olduğu için kusura bakma," dedi Riley. "Sadie isimli bir çikolata labradorum var, bu kulenin kraliçesi kendisidir."

"Aman Tanrım," dedi Agnes. "Bizim de on üç yıl boyunca Henry isimli bir çikolata labradorumuz vardı. Annem çikolata labradorlara *bayılır*. Seni neden işe aldığını anladım."

Riley kahkaha attı. "İnan bana, beni köpeğim yüzünden seven insanlara alışığım. Şimdi, seni nereye götürüyüm?"

Agnes sarı ipek elbisesini bacaklarının etrafında düzeltti. Ona ne istediğinin sorulmasına alışık değildi. New York'taki yaşamında bütün kararları CJ verirdi. Restoranları, Broadway şovlarını, katılacakları partileri o seçer, spor salonunda kaçta buluşacaklarını o söyler, Agnes pedikür yaptırdığında ojesinin rengini o seçerdi.

Agnes ne istiyordu?

"Annemi bulmak istiyorum," dedi Agnes. "Açlıktan da ölüyorum."

Riley içinde beş dolarlık hesap olan plastik kabı gösterdi. "Ucuz bir yere ne dersin?" Arabayı çalıştırdı, vitesi değiştirirken de omzunun üstünden Agnes'a bakıp, "Önce yemek," dedi. "Sonra arama."

Steamship Wharf'taki Strip'te durdular, Agnes çizburgerle patates kızartması aldı (karbonhidrat, karbonhidrat, daha çok karbonhidrat!), Riley'yse üç dilim pizzayla iki tane kola istedi. Children's Beach'e sürüp liman manzarasına arabayı çektiler ve orada yediler.

"Çocukken buraya gelirdim," dedi Riley.

"Evet, ben de," dedi Agnes. Riley'nin çocukluk nostaljisini bozmak istememişti ama Children's Beach'in çimenli arazisi zihninde en eski anılarıyla buluşuyordu. Büyük büyükannesi onu burada salıncakta sallamış, ayak çırpmayı burada öğretmişti. Eskiden Box yeşil sunta banklarda oturup *The Economist* okurken Agnes oyun parkındaki demirlerde uzmanlaşmıştı. Agnes kovalarını su ve kumla doldururken annesi onun için komik kırmızı-beyaz çizgili şemsiyeyi yerleştirmişti, ki Agnes'in kırmızı beyaz çizgili mayosuyla birebir uyumluydu.

"Peki seni bu yaz eve getiren ne?" diye sordu Agnes.

"Manhattan'da Boys & Girls Club'da çalışıyorum, bu yaz finanse edilmedik," dedi Agnes.

"Şans tatili yani?" dedi Riley.

"Bazıları öyle düşünebilir," dedi Agnes. "Ama ben üyelerim konusunda endişeliyim. Bu yaz yapacak bir şeyi olmayan tam altı yüz çocuk."

"Vay be," dedi Riley.

"Üzerinde düşünmemeye çalışıyorum," dedi Agnes. "Kendi kendime klimalı kütüphaneye gidip okuyacaklarını söylüyorum."

“Hoş bir düşünce,” dedi Riley. Pizzasını ikiye kıvırınca turuncu yağ çenesine aktı. Agnes ona bir peçete uzattı. “Çocukları severim. Dişçi olmamın sebeplerinden biri de bu. Yani tabii ki hekimlikle ilgileniyorum ama asıl hayalim güçlü bir aile yaratmak. Çocuklarımın büyüdüğünü görmek, okul takımı oyunlarının nasıl geçtiğini duymayı, ilk aşklarını dinlemeyi istiyorum.”

“Bazen kulüpteki çocuklara fazla bağlandığımı hissediyorum,” dedi Agnes. Quincy’yle Dahlia’yı düşündü, kaldırım kenarlarında sıcaktan pişiyorlardı. Bir keresinde CJ’e ikisini evlat edinerek onlara güvenli bir ev ortamı vermek istediğini söylemişti. Ama CJ’in de altını çizdiği üzere Quincy’yle Dahlia’nın annesi vardı. Zaten CJ ne biyolojik ne de evlatlık çocuk istiyordu. “Bazılarının hayatları gerçekten de zor. Mutluluklarıyla fazla içli dışlı olmamak zor.”

Riley ona gülümsedi. “İyi bir kalbin var,” dedi. “Anasına bak kızını al.”

Aniden Agnes endişelendi. “Gitsek olur mu? Gidip onu bulsak...”

Riley pizzanın kalan hamurunu camdan dışarı attı, aç martıların tam önüne düşmüştü. “Elbette,” dedi.

Nantucket yirmi kilometre uzunluğunda, altı kilometre enindeydi ama küçük ya da basit bir yer asla değildi. Sayısız toprak yol, gizemli köşe vardı. Agnes aramaya nereden başlayacağını bilemiyordu. Ancak Dabney her neredeyse Impalasını sürüyor olmalıydı, o yüzden gözden kaçırmaları zordu.

“Batıya mı gitmeliyiz doğuya mı?” diye sordu Agnes.

“Doğu,” dedi Riley. “Belki Sconset’e gitmiştir.”

“Sconset mi?” dedi Agnes. Dabney’nin Sconset konusunda hisleri hep soğuk olmuştu, tıpkı Birlik askerlerinin General Lee hakkındaki hisleri gibi. Bir dönem, Agnes daha doğmadan, Sconsetliler ayrılmak istemiş. Kendi belediyelerini, kendi yöneticilerini istemişler. Bu durum Dabney’nin bamteline basmış. Ancak tabii Ticaret Odası’nın idarecisi olduğundan Dabney’nin Sconset’i kabullenmesi ve yüceltmesi gerekiyordu –bütün Nergis Festivali Hafta Sonu orada düzenleniyordu– ama Sconset, Dabney’nin kurallarının tutsağıydı; oraya sadece yılda bir kere Chanticleer’e, bir kere Summer House’a (sadece içkileriyle piyanisti için) giderdi, yemeklerine güvenmezdi, bir kere de Sconset Casino’da sinemaya giderdi. Yaz aylarının her günü ziyaretçilere Sconset’e bisiklet turu yapmalarını öneriyordu, orada Claudette’s’te yemek yiyebilir ya da Sconset Market’tan dondurma alabilirlerdi ama bunları kendisi asla yapmazdı. Agnes annesinin Sconset’e gittiğini görmemişti. Ne işleri ne de başka bir şey için. “Sconset olmaz. Batıya gidelim.”

Riley ilk sağdan Cliff Yolu’na girdi, Agnes da etrafa bakınmaya başladı. Sound’a tepeden bakan bütün evlerin garajlarını kontrol ediyordu. Belki ada dışından bazı arkadaşları gelmiş, Dabney’yi işten ve Mesai Sonrası’ndan kaytarmaya ikna etmişti. Arkadaşları Albert’la Corrine Maku arada ortaya çıkar, spontane eğlenceler talep ederlerdi. Ya da Agnes’in bilmediği başkaları da olabilirdi. Mesela 1989, 2002 ya da 2011’deki çiftleri?

Gerçekten de başka ne açıklaması olabilirdi?

Riley radyoyu karıştırdı, tatmin edici bir şey bulamayınca kapattı. “Peki Agnes, erkek arkadaşın var mı?” dedi.

“Nişanlım,” dedi Agnes.

“Ah, peki. Kusura bakma, bilmiyordum. Annen bana nişanlı olduğunu söylememişti, yüzük de takmıyorsun.”

Hayır, diye düşündü Agnes suçlu hissederek. Yüzüğünü çıkarmıştı. Agnes kazayla CJ’in posta masasında yüzüğün faturasını görmüştü; yirmi beş bin dolardı. Agnes neredeyse bayılacaktı. Yirmi beş bin dolarlık bir yüzük. Agnes yüzüğü asla ve asla Morningside Heights’ta ya da Nantucket’taki bisiklet ya da tırmanma turlarını yönetirken takamazdı. Yüzük çekmecesindeki kutusundaıdı. Güzel ama işlevsizdi; kafelenmiş bir muhabbetkuşu...

“Annem sana söylemedi mi?” diye sordu Agnes.

“Hayır ama dediğim gibi ofis sırlarına vakıf değılim.”

“Sır değıl ki,” dedi Agnes. “Belki annem öyle kalmasını istiyor olabilir. Onaylamıyor.”

“Öyle mi?”

“Öyle.” Agnes iç çekti. “Biliyorsundur tabii, annem bir çöpçatan.”

Riley kafasını arkaya atarak kahkahalarla güldü.

“Kırk iki çifti ayarlamış,” dedi Agnes. “Hepsi de hâlâ birlikte. Bununla *meşhurdur*. Bir çeşit aura görüyor; iyiye pembe, kötüye yeşil. CJ’le auramız yeşilmiş, o yüzden desteklemiyor.”

“şaka yapıyorsun,” dedi Riley.

“şaka değıl.”

“Sadece buzdağının ucunu gördüğümü söylemiştim,”

dedi Riley. “O bir çöpçatan! *Damdaki Kemancı*’da Tevye’yi oynadığımı duyunca neden heyecanlandığını anladım.”

Agnes gülümsedi. Bu adamın yanında moralinin bozuk olması mümkün değildi. O kadar neşeliydi ki. “Dikkat et-sen iyi olur,” dedi Agnes. “Bence seninle Celerie konusunda planları olabilir.”

“Öyle mi dersin?” dedi Riley. “Aslında Celerie’ye çıkma teklif etmeyi düşünüyordum.”

Saçma bir şekilde Agnes bu ifade karşısında kıskançlık patlaması hissetti. Ah Tanrım, *ne sorunu* vardı? “Yapmalı-sın!” dedi.

“Ama sanırım kışın yaşadığı yerde biri var,” dedi Riley. “Minnesota’da.”

“Minnesota epey uzak,” dedi Agnes.

“Haklısın,” dedi Riley. “Tamam, yapacağım. Cumartesi günü benimle Great Point’e gelmek ister mi diye soracağım.”

Bir kıskançlık dalgası daha: Agnes, Great Point’e *bayı-lırdı*. Onun için mükemmel bir yaz, içi içecek dolu bir soğutucu, Something Natural’dan alınmış avokadolu sandviçler, buna benzer bir ciple Great Point’e seyahatti. Tabii üstü ve radyosu açık.

Riley, Madaket Yolu’nun kıvrımlarını aşarken Agnes onu izledi. Celerie’yle hoş bir çift olurlardı. Agnes onları ofiste görünce böyle düşünmüştü ama ofisteyken Riley’yi tanımı-yordu. “Puff the Magic Dragon” söylerken onu duymamıştı, pizza yiyişini görmemiş, işi hakkında onunla konuşmamıştı. Geçen bir saat içinde sanki adamın üzerinde hak iddia ede-bilirmiş gibi hissetmesi çok garipti. İlgisini sarı atkuyruğu,

ponpon kızlar lideri tavırlı ve şu favorisi, bu favorisi filan olan Celerie'ye verecek olması üzücü bir hal almıştı.

Hayır. Üzücü olan Agnes'in, annesini bulamamasıydı. Onu Madaket yolunda bulamayacaklardı, Agnes en azından bundan emindi.

"Beni eve götürsen olur mu?" diye sordu Agnes.

Riley frene basınca Agnes'in koltuğunun arkasındaki gitar yerinden sıçradı, akortsuz bir ses çıkardı. "Ne? Emin misin?"

"Eminim," dedi Agnes. "Bu çok saçma. Samanlıkta iğne aramak gibi. Eve gidip beklerim."

"Ah," dedi Riley. "Tamam, sorun değil. Ama bilmeni isterim ki ben aramaktan memnunum." Sesi istekli geliyordu. Eh tabii, maceranın keyfini çıkarıyordu; o macera artık bitmişti. Agnes'la hiçbir alakası yoktu.

"Buna müteşekkirim," dedi Agnes. "Ama eve gitmek istiyorum."

Riley'nin mükemmel, bembeyaz dişleri sevimli suratına incinmiş ya da pişman olmuş bir ifade yaratacak şekilde açılmıştı ama Agnes, Celerie'ye çıkma teklif edip de Celerie de evet dediğinde bu ifadenin silineceğine emindi. Şüphe yok ki, her yerde gül pembesi auralar dolaşacaktı.

Dabney sonunda kapıdan girdiğinde saat on buçuktu. Agnes önünde boş süt bardağıyla mutfak masasında oturuyordu. Annesinin yulaflı kurabiyelerinden bir düzine yemiş, CJ'in üç aramasının da sesli mesaja düşmesine izin vermişti.

Dabney, Agnes'ı görünce şok olmuştu, Bermuda çantası

neredeyse elinden düşecekti. “Ah! Tatlım, üzgünüm... ben hiç beklememiştim... sen ne yapıyorsun... ne?”

Agnes annesini dikkatle incelemişti. O sabah çıkarken giydiği aynı ordu mavisi polo gömleği, eteği ve ayakkabıları giyiyordu, incileri de yerindeydi. Saçları bandın altında yumuşak görünüyordu. Fakat bir şeyler değişmişti. Neydi bu? Sanki güneşte kalmış gibiydi. *Sahile* mi gitmişti diye merak etti Agnes. Riley’yle Celerie’yi Great Point’te hayal etti ama bu da canını daha fazla sıkmaktan başka işe yaramadı.

“Neredeydin?” dedi Agnes. Sesi çatlamıştı. Daha önce annesiyle böyle bir tonda sadece bir kere konuştuğunu hatırlıyordu.

Dabney’nin yüz ifadesi başta açık vermedi. Bu kadın, Agnes’m şeffaf olduğuna inandığı Dabney bir şey saklıyordu. Gerçekten de buzdağının ucu!

“Bana hemen anlat!” dedi Agnes. Bu senaryoda anne baba rolü oynadığının farkındaydı. “Öğlen işten çıkmışsın. Ceptelefonuna cevap vermedin! Mesai Sonrası’na *gelmedin!* Neredeydin?”

Dabney’nin gözleri cüretkâr biçimde parladı.

“Dışarıda,” dedi.

Rol değişikliği tamamlandı, diye düşündü Agnes.

DABNEY

Son derece tahmin edilebilir bir kadındı, kendisi gibi davranmakta da hiç sorun yaşamazdı. Hayatı boyunca yaptığı tek şaşırtıcı şey bu evlilik dışı ilişkiye başlamaktı.

Ancak o, Clendenin Hughes'du. Daha on dört yaşındayken kalbini göğüs kafesinden söküp almış, Dabney asla geri isteyememişti.

Tek mazereti aşktı.

Dabney, Clen'in barakasının kapısını açar açmaz sarımsakla zencefil kokusu aldı. Clen ocağın başındaydı, arkasını dönüp de Dabney'yi görünce hiç şaşırmadı. Dabney buna çok sinirlendi. Clen'e bir şişe Gentleman Jack uzattı, yolda gelirken Hatch's'a uğramıştı.

"Bir tek sen cinsel içerikli bir randevuya ev sahibi hediyesi getirirsin zaten," dedi Clen.

"Bu öyle bir randevu değil," dedi Dabney.

"İddiaya var mısın?" dedi. Bir an bile geçmeden güçlü sağ koluyla Dabney'yi havaya kaldırıp omzuna attıktan sonra yatağa götürdü.

Yapacak tek bir şey vardı: Dabney kahkahalarla güldü.

“Dur!” dedi Dabney.

“Ne?”

“Ocağı kapat,” dedi. “Evi yakmak istemezsin.”

“İddiaya var mısın?”

Hem aynıydı hem de farklı. Ne olup bittiğini söylemesi zordu çünkü hiç düşünmemişti. Aslında alevler arasına dalmak gibiydi. Clen’in ağzı Dabney’nin her yerinde dolaşmış, tenleri birbirleri üzerinde ateş gibi yanmıştı, Clen’in ebatları Dabney’yi altında ezmişti ama Clen ne kadarını verdiyse Dabney daha fazlasını, daha hızlısını istemişti. Dabney’nin göğüs uçlarını emmişti. Dabney inlemiş, vücudunu Clen’e yaklaştırıp sıırsıklam olmasını sağlamıştı. Böyle hissetmeyeli *ne kadar* zaman geçmişti? Clen içine girdiğinde neredeyse ortadan ikiye ayrılacaktı, dudaklarını aralayıp bir hayvan gibi ulumuştı. Hayatı boyunca sadece iki adamla sevişmişti –Clen ile Box– ama Clen şimdi üçüncü kişi sayılırdı. Fiziksel gücü karşısında Dabney büyülenmişti. Dili, dudakları, tadı, kokusu, Dabney’nin arasında parmaklarını gezdirdiği gür saçları, yanağına değen sakalları, birbirine temas eden tenleri... Bir vücudu, arzuları, *ihtiyaçları* olduğunu yıllardır hatırlamıyordu.

Her şey sona erdiğinde Dabney’nin yüzüyle boynunu teri kuruyana dek öpücöklere boğmuştu. Dabney elini uzatıp kolunun kıvrımını okşadı. Oradaki deri bebek teni kadar yumuşaktı.

Dabney gözlerini kapattı. Gözünün önünde vişne çiçek-

leri, balonlu çiklet, en ufak bir dokunuşla bile dalından düşecek kadar olgunlaşmış, sulu ahududular belirliyordu

Eve dönme vakti gelince Dabney ağlamaya başladı.

Clen, “Ah, Cupe, yapma,” dedi, ki bu sözler daha çok ağlamasına sebep oldu.

“Yarın gel,” dedi Clen.

“Gelemem!” dedi Dabney.

“Sadece beş dakikalığına,” dedi Clen. “Lütfen.”

Ertesi gün Dabney çıkış listesine imza atarken, *işler/öğle yemeği* yazdı.

“Daha da mı iş var?” dedi Nina kurnazca.

Dabney ona dik dik baktı.

“Giderken çıkış listesine imza atman gerektiğini sanmıyorum,” dedi Nina. “Git işte. Vaughan yıllardır listeye bakmadı.”

Dabney, Nina’nın müsamahasıyla suç ortaklığında istekliliğini takdir ediyordu ama çıkış listesini imzalamak Ticaret Odası’nda çalışmanın kuralları arasındaydı. Dabney bu kurala uymamayı kabullenemiyordu. Gizli ilişkisini mesai saatlerinde yürütecek olsa da çıkış imzası atarak karakter bütünlüğünün bir parçasını koruyabilirdi en azından.

“Beş dakika” öğleden sonra havuz keyfine dönüştü. Clen kavunlu margarita yaptı, şişme yataklar üzerinde keyif çattılar. Clen hâlâ, kayıp koluna rağmen iyi bir yüzücüydü, suda güçlü ve sabit ilerliyordu. Dabney ona hayranlıkla bakınca

Clen, “Eminim daireler çiziceğimi sandın, değil mi?” dedi. Suyun içinde olmak o oyuncu özelliğini ortaya çıkarmıştı, birbirlerini ıslattılar, batırıp çıkardılar, daha fazla margarita içtiler, gençliklerindeki gibi davrandılar.

Dabney ne zaman kalkıp gitmeyi düşünse kalmak için bir bahane buldu.

“Mesai Sonrası’m kaçıracığıma inanamıyorum. On dört yıldır birine bile gitmemelik etmedim,” dedi Dabney.

“Pizza, patates kızartması ve tavuk kanat sipariş edeceğim,” dedi Clen.

“Pizza yiyemem, buğdayı bıraktım,” dedi Dabney.

“Hayatımda duyduğum en abes laf,” dedi Clen.

Clen haklıydı. Dabney’nin sorunu her neyse, buğday alerjisiyle ilgili değildi.

“Çok zayıfsın,” dedi Clen.

“Kırk sekize düştüm, en son sekizinci sınıfta bu kadarım,” dedi Dabney.

“Tanrı aşkına Cupe,” dedi Clen.

Kara sevda, diye düşündü Dabney. Henüz kendini suçlu hissetmemişti ama suçluluk devreye girince birden yok olacağından korkuyordu. Box, Londra’daydı. Connaught’ta bir süitte kalıyordu, günlük yaşamına onu otel ile School of Economy arasında, akşam yemekleri için Gordon Ramsay ve Nobu’ya götüren, Bentley marka arabasının şoförü de dahildi. Box’ın manzarası Big Ben, St. Paul Katedrali, National Gallery, Covent Garden, London Bridge ve Thames’ten oluşuyordu. Dabney bu yerlerin isimlerini söyleye-

biliyordu ama oradaki hayatının nasıl olduğuna dair kafasında hiçbir konsept yoktu. Tıpkı Box'm da Dabney'nin şu an yaşadığını hiç bilmediği gibi.

Döndüğünde Dabney ona söylemek zorundaydı.

Akşam yemeğini yatakta yediler. Dabney bira içti, bunu en son 1987 yazında yapmıştı. Yedikçe inliyor, pizzadan uzayan peynirleri eliyle çekiyor, ağzına sokuşturuyordu. Tavuk kemiklerindeki sosu da emdi, baharatlı patatesleri ketçap, mayonez ve hardala batırıp ağzına attı. Box'ın önünde asla böyle yiyemezdi ama Clen'le son derece rahattı.

Sanıyordu ki bu yüzden, "Agnes hakkında endişeliyim," dedi.

Agnes ismi öylesine söylenmiş olsa da odadaki bütün oksijeni silip süpürdü.

Dabney aniden gerildi. "Üzgünüm," dedi. "Ondan bahsetmemeliydim."

"Hayır, hayır," dedi Clen. "Lütfen. Lütfen anlat bana. Sorun ne?"

"Nişanlandı," dedi Dabney.

Clen öksürdü. "Agnes evleniyor mu?"

"Evet," dedi Dabney. Sesi fısıltı gibi çıkmıştı; geç, karanlık saatler, can sıkıcı konu bunu gerektiriyordu. "CJ Pippin diye bir adamla. New York'ta sporcu menajerliği yapıyor."

Clen, "Peki Agnes ve New York'taki şu spor menajeri mükemmel çift mi?" dedi.

"Hayır."

“Gerçekten mi?” Clen aniden endişelendi, merakı artmıştı. “Sen de buna izin mi veriyorsun, Cupe?”

Dabney kahkaha attı. “İzin vermek mi? Bu soru çocuk sahibi olmak hakkında ne kadar az fikir sahibi olduğunu gösteriyor.”

“Haklısın,” dedi. “Çocuklar hakkında bildiklerimi bir tırnağıma yazsam bile İsa’nın duaları için yine yer kalır.”

“Gitmem gerek,” dedi Dabney. Paylaştıkları geçmişin acısı, üzerinden çeyrek yüzyıl geçmiş olsa da dayanılamayacak kadar büyüktü.

Veda etmek için parmak uçlarında durdu. “Bugünkü gibi zaman geçirmeyeli çok olmuştu,” dedi Dabney. “Teşekkürler.”

“Dabney?”

“Efendim?”

“Onunla tanışmak istiyorum,” dedi Clen.

“Kimle?” dedi Dabney. Sonra da, “Hayır,” dedi.

“Dabney.”

“Hayır.”

Başını sağa sola sallayarak arkasına dönüp arabasına bindi.

Eve dönüş yolu boyunca düşündü: *Agnes, Agnes, Agnes. Sen de buna izin mi veriyorsun, Cupe?*

Birkaç gün sonra Dabney, Agnes’in CJ’le telefon konuşmasına kulak misafiri oldu. Dabney dinlemek niyetinde değildi ama duyduğu anda da oradan uzaklaşamadı.

Agnes, “*Burada kalmakla ilgili sorununu anlayamıyorum... annem seni seviyor... evet, öyle... unutup gitmen gerek CJ... hayır, New York’a gelmiyorum. Yaz ayındayız, buraya aitim... istemiyorum, CJ... evet, bebeğim, tabii ki seni seviyorum. Ben de aynısını sana söyleyebilirim... tamam bebeğim, üzgünüm, üzgünüm dedim!*” Gözyaşları. “CJ, lütfen, *özür dilerim!*”

Sen de buna izin mi veriyorsun, Cupe?

Hayır, izin vermiyordu. Müdahale etme vakti gelmişti.

Dabney’nin aklına ilk gelen Island Adventures programının başındaki Dave Patterson’dı. Rahat, hoşsohbet, girişimci bir tipti. Island Adventures’ı on çocuğun katıldığı bir kamptan şimdiki, talep gören, yüzlerce çocuğun katıldığı bir programa dönüştürmüş, bir gayrimenkul almış, tesise on beş metrelik taştan tırmanma duvarı yaptırmıştı. Ancak Dave bütün yıl Nantucket’ta yaşıyordu –Dabney gibi o da asla gitmezdi (Dabney’nin onu sevmesinin nedenlerinden biri de buydu)–, Dabney her kadar bunu kabul etmekten hicap duysa da Agnes’ı bütün yıl Nantucket’ta yaşarken düşünemiyordu.

Dabney’nin Agnes için bir fikri daha vardı, o da Riley Alsopp’tu.

Dabney, Riley’nin bariz olanı yapıp Celerie Truman’ı randevuya çağırmasına bozulmuş muydu?

Pek sayılmazdı. Dabney randevularının eziyetli detaylarını Celerie’den dinlemişti çünkü kendisi sırf bu konuda konuşabilmek için ofise yarım saat erken gelmişti. Dabney’nin

patron olmasını umursamamış, Dabney'nin Riley'nin de patronu olmasını umursamamış, Dabney'nin idareci olarak iki danışma asistanın –ki bütün yaz yan yana çalışacaklardı– birlikteliğinden hoşlanmayabileceğini de umursamamıştı. Celerie bütün hikâyeyi Dabney'ye anlatma konusunda istekli, hatta çalgına dönmüş gibiydi.

Olanlar şöyleydi: Riley, Celerie'yi Great Point'e götürmeyi planlamıştı ama Great Point yağmurkuşlarının yuvalama dönemi olduğu için kapalıydı, Riley de Smith's Point'i önermişti. Aynı şey sayılırdı. Yine uzun bir kumsal ve adanın bir ucuydu. Celerie numara yapmıştı çünkü ne Smith Point'i ne de Great Point'i daha önce görmüştü. Buradaki ilk yazında yaptığı hatalardan biri de dört çeker arabaya sahip bir arkadaş edinmemiş olmasıydı. Celerie'nin bütün arkadaşları Mini kullanıyordu, o yüzden de sadece Surfside taraflarına gitmişti. Great Point'ten Smith Point'e giderlerken yolda Riley'nin cipinin benzini bitmişti. Cip eskidi, göstergelerine güven olmuyordu. Cisco Brewers'a yakındı, o yüzden de öğleden sonrayı orada, bir şey içip canlı müzik dinleyerek geçirmeye karar verdiler.

Her şey yolundaydı, değil mi? Yanlış! Celerie kısa sürede çok fazla içip bir şey yemedi. Mekânda servis edilen tek yemek sosisli sandviçti. Celerie, isminden de anlaşılacağı üzere bir vejetaryendi. Something Natural'dan sandviç almıştı ama aklına geldiğinde artık çok geçti, uzun süredir güneş altındaydı, yemesi de zehirli olacaktı. Riley taksi çağırmayı ya da onları alması için babasını aramayı önermişti ama Celerie sarhoş olduğu için tek bir şeyde ısrarcıydı, o da daha fazla

içmekti. Celerie (kendi sözleriyle) gerçek bir bok kafalı gibi davranmıştı. Soliste yaklaşıp Riley'nin şarkı söylemesine izin vermesini istemişti. Solistin mikrofonunu Riley'ye bırakmak gibi bir niyeti yoktu ama Celerie adamı taciz etmeyi sürdürmüştü. Riley soliste boş vermesini, zaten şarkı söylemek istemediğini söylemişti. Celerie ağlamaya başlamıştı, Riley'nin şarkı söylemek istediğinde ısrar ediyordu, birkaç saniye sonra da kusmaya başladı. Midesi o kadar fenaydı, başı o kadar dönüyordu ki iki saat boyunca tuvaletten çıkamadı. Riley bu sırada kapısının önünde bekleyerek sürekli yardım isteyip istemediğini sordu, taksi çağırmayı ya da oda arkadaşını aramayı teklif etti.

Sonunda Celerie dışarı çıktığında Riley'nin cipi hazırды. Babası benzin varılı getirmişti. Riley, Celerie'yi eve götürüp kapıya kadar da eşlik etti. O anda hava kararmıştı, oda arkadaşları da Chicken Box'ta olmalıydı. Celerie oturma odasına dek yolunu bulmuş, halının üzerinde yüzüstü uyuyakalmıştı.

Dabney'yi, bunun en utanç verici deneyimi olduğu konusunda bilgilendirdi. Ancak ilk yılında yaşanan, hâlâ da hatırlamaya utandığı olay dışında.

Celerie aynı zamanda Riley'nin ertesi gün de iyi mi diye kontrol etmek için aradığını, kendisininse özürlerini sıraladığını da söylemişti. "Çok özür dilerim, çok, çok, çok özür dilerim!" Riley, "Lütfen kafana takma, hepimizin başına geliyor. Sandviçleri unutmak benim hatamdı. Belki sonra yine çıkarız," demişti.

Celerie, Dabney'ye bir şey keşfetmeye çalışır gibi bakarak, "Sence bana tekrar çıkma teklif edecek mi?" diye sordu.

Dabney o anda bir çöpçatan olarak fikrinin sorulduğunu fark etti. *Hasta olmalıyım*, diye düşündü. Böyle bir manipülasyon karşısında bile radarı başarısız olmuştu.

Celerie'ye gülümsedi. "Kimse bilemez."

Ancak tabii ki Dabney biliyordu. Riley sadece kibar davranmıştı. İyi yetiştirilmiş bir adamdı. Riley'nin birkaç yaş daha büyük birine ihtiyacı vardı, Celerie daha yirmi iki yaşında bile değildi.

Riley'nin Agnes'a ihtiyacı vardı.

Ancak Agnes'm Riley'ye ihtiyaç duyduğu kadar büyük değildi.

Hem Agnes üzerinde çalışırken neden Nina'yla da uğraşmıyordu ki?

Dabney, Nina'nın aşk hayatına bir kere müdahale etmeye çalışmış, George Mobley'yle evlenmemesini söylemişti. Nina sözünü dinlememiş, Dabney de onu hiç suçlamamıştı. Dabney karşı çıkmak için uzun süre beklemiş, bu sırada ilişki duramayacak momentuma ulaşmıştı. Bir tepeden aşağı yuvarlanan bir kaya gibiydi. Nina'nın elinde bir yandan dağ kadar borç, öte yandan ise hepsi birbirinden yetenekli beş çocuğu kalmıştı. Nina boşandıktan sonra geçen yedi yılda bir kişiyle bile birlikte olmamıştı. Dabney'ye fazla yorgun, fazla meşgul, fazla isteksiz olduğunu söylemişti.

Nina için ortaya çıkan isim Jack Copper'dı. Dabney, Clen'in dönüşünü anlattığı sırada, Nina'nın Jack'le neredeyse birlikte olduğu itirafını duyduğunda şok olmuştu. Jack Copper bekârdı, hiç evlenmemişti, sıırım gibi, bronz tenli,

dayanıklı bir adamdı. Box gibi insanları sinir eden, Güney Boston aksanına sahipti ama Dabney'nin çok hoşuna gidiyordu. *Hahaha, lanet pislik, sigarayı bırakmam lazım, hahaha, böyle pislikte yaşarken zor* Jack Copper on iki metrelik teknesini kiralayarak balıkçılık işi yapıyordu. Her zaman da balık yakalayabildiği için çok sayıda müşterinin ilgisini çekiyordu. Anglers' Club'da bira içer, Chicken Box'ta dart oynar, Chevy pikap sürerdi. Dabney'yle her zaman Impalas hakkında konuşur, kendisi de Bermuda mavisi numaralarına benzer renkte, yarım camlı bir Corvette Stingray sürmenin hayalini kurardı. Jack Copper kötü bir tercih değildi. Dabney bu ismi bizzat bulmamış olsa da Nina'nın pişman olduğunu duymak ilgisini çekmişti.

Dabney, Eleanor Sea Fishing'in numarasını tuşladı. "Eleanor Sea" Jack'in bir zamanlar India Caddesi'ndeki pansiyonu işleten annesinin adıydı.

"Coppah, evet."

"Selam, Jack," dedi Dabney. "Ben Dabney Kimball!"

Dabney, Jack'e son Mesai Sonrası'ndaki çekilişi kazandığını, ödülün Hatch's likör dükkânından yüz dolarlık hediye çekti olduğunu, bu öğleden sonra ofise gelerek alıp alamayacağını sordu.

Jack'in bedava birayı geri çevirmeyeceğini biliyordu.

"Hadi be!" dedi Jack. "Üç gibi oralardayım."

Nina işe parlak kırmızı, üzerine yapışan, hafif göğüs dekolteli bir elbiseyle gelince Dabney'nin çok hoşuna gitti. Nina nadiren böyle elbiseler giyerdi. Sanki bilmişti de yapmıştı.

Saat iki buçukta Dabney, “Ben öğle yemeğini biraz geç yiyeceğim. Bir saate filan dönerim,” dedi. Çıkış listesini imzaladı.

Nina, “Bunu neden yaptığını anlamıyorum,” dedi.

Dabney, “Ben iyilik timsaliyim,” dedi.

Nina, “Eh, eskiden öyleydin. Artık o terimi seni tarif etmek için kullanacağımı sanmıyorum,” dedi.

Dabney, “Sanırım Jack Copper bunu almak için uğrayacak,” dedi. Nina’nın masasına bir zarf bıraktı.

Nina, “Bu da ne?” dedi.

“Hatch’s için hediye çeki. Dün geceki Mesai Sonrası’nda kazandı.”

“Hayır, kazanmadı,” dedi Nina. “Çekilişi Hal Allen kazandı.” Dabney’ye yan yan baktı. “Sen dün geceki Mesai Sonrası’nda *yoktun*.”

“Bunu Jack’in aldığından emin ol,” dedi Dabney. “Saat üçte almaya gelecek.”

“Dabney,” dedi Nina, “ne yapıyorsun sen?”

Ancak Dabney merdiveni yarılamıştı, duymamış gibi yaptı.

Dabney bir saat sonra döndüğünde (Clen’le “beş dakika” geçirmek için Polpis Yolu’na gittikten sonra) ofis yeşil pus kaplıydı. Dabney hızla merdivenleri çıktı, sanki binayı ateşe vermiş gibi paniklemişti.

Dabney’yle Nina’nın çalıştığı ofis yeşil sis kaplıydı ama Nina’nın masası boştu. Dabney başını arka ofise uzattı. Hem Celerie hem de Riley telefondaydı, ikisi de kapılarının önündeki atmosferik felaketten habersiz, neşeyle bir şeyler

anlatıyorlardı. Elbette, *onlar* pusu göremezlerdi. Sadece Dabney görebilirdi.

Celerie telefonu beklemeye alana kadar ona el salladı.

“Selam, patron,” dedi Celerie.

“Nina nerede?” dedi Dabney. “Masasında yok.”

Celerie omuz silkti. “Bir dakika önce oradaydı, beyaz şapkalı bir adamla konuşuyordu.”

Dabney hızla ön ofise döndü, bir yandan eliyle fasulye yeşili dumanı dağıtmaya çalışırken çıkış listesini kontrol etti. Nina çıkış yapmamıştı ama o, Dabney gibi kurallara sadık kalmazdı. Jack’le kahve ya da içki içmeye çıkmış olabilirdi.

O sırada Dabney konferans odasından bir ses duyduğunu sandı. Hayal görüyor olmayı umdu. Kontrol etmek zorundaydı. Eğer konferans odası boşsa koşarak sokağın sonundaki Anglers’ Club’a gidecekti.

Kapıyı açtığı gibi Jack Copper’la Nina’yı birbirine yapışmış, yönetim toplantılarında kullanılan masaya yaslı, öpüşürken gördü. Yeşil duman o kadar yoğundu ki Dabney onları güçbela görüyordu ama son derece ciddi oldukları belliydi.

“Hey, siz ikiniz!” dedi Dabney net bir tonda.

Hemen ayrıldılar, hava Dabney’nin Nina’nın suratındaki sert bakışı görebileceği kadar açıldı.

“Nina, seninle bir dakika konuşmam gerekiyor,” dedi Dabney. “Jack, sen de gidebilirsin. Almaya geldiğin şeyi elde ettin, değil mi?”

Jack balıkçı gömleğini ilikleyip şapkasını düzeltti. “Hımm, evet,” dedi. “Sonra görüşürüz.” Konferans odasından bir hışım

çıktı. Dabney kapıyı kapatmadan önce merdivenlerdeki adımları duymayı bekledi. Hava ani bir biçimde temizlenmişti.

“Tanrım, çok utanç vericiydi,” dedi Nina. “Kendimi on altı yaşıma dönmüşüm, sen de annemmişsin gibi hissettim. Neden kapıyı *tıklatmadın*?”

“Senin nerede olduğunu bilmiyordum,” dedi Dabney. “Endişelendim.”

“Ne konuda endişelendin?” dedi Nina. “Sadece öpüşüyorduk. Onu *bu yüzden* çağırmadın mı? Bu yüzden cebinden ikinci bir hediye çekinin parasını vermedin mi? Bu yüzden ona üçte gelmesini söyleyip kendin iki buçukta çıkmadın mı?”

“Doğru,” dedi Dabney. “Üzgünüm.”

“Hayır, *ben* üzgünüm,” dedi Nina. Pencereden dışarıya, Anacadde’ye, Jack Copper’ın gitgide silikleşen figürüne baktı. “Kesinlikle bitti. Bir daha asla gelmeyecek. Artık onu görmek istersem peşine düşmem gerek. Çok sağ ol.”

“Aslında sana bir iyilik yaptım,” dedi Dabney.

“İyilik mi?” dedi Nina. “*Sen* istediğin gibi eğleniyordun. Box, Londra’ya gittiğinden beri resmen her gün Clen’i görmeye gidiyorsun. Ben bu konuda ağzımı açtım mı? Hayır! Çünkü sen en yakın arkadaşımsın, mutlu olmanı istiyorum ama sen benim için aynısını hissetmiyorsun.”

“Tabii ki hissediyorum,” dedi Dabney.

“Hayır!” dedi Nina. “Bu ayarlamayı sadece beni üzmek için yaptın.”

“Ofise geldiğimde yeşil pus gördüm,” dedi Dabney. “Tıpkı George’la olduğu gibi! Jack Copper senin için doğru kişi değil, Nina.”

“Doğru kişi olmaması *umurumda değil!*” dedi Nina sesini yükselterek. “Sadece benimle ilgilenecek bir adam istiyorum! Sadece eğlenmek istiyorum! Üçüncü bir kategori var mı? Şimdilik idare eder sarısı filan? Ya da huzurlu mavi? Ya da arzu dolu kırmızı?”

“Hayır,” dedi Dabney. “O şekilde işlemiyor.”

“Ah, ne kötü,” dedi Nina.

“Sana özel birini bulmak istiyorum,” dedi Dabney. “Doğru kişiyi. Sonsuza kadar sürecek olanı.”

“Sonsuza kadar sürecek bir şey istemiyorum! *Bugün* birini istiyorum! Sen de o kişiyi kovaladın!”

“Sonsuza kadar sürecek birini *istiyorsun*,” dedi Dabney. “İsteddiğini biliyorum.” Dabney’nin gözleri doldu. “Sen istemesen de ben senin için istiyorum.” Gözyaşları Dabney’nin yanaklarından süzülüyordu. Jack Copper’la olacağına çok inanmıştı ama hayır, o doğru tercih değildi. Dabney’nin içgüdüleri tam tersini söylüyordu.

Nina, Dabney’ye mendil uzattı. “Dabney,” dedi, “sorun ne?” Ancak Dabney de cevaptan emin değildi.

AGNES

On kişilik bisikletçi grubunu Quidnet Pond'a götürüyordu. Altı erkek, dört kız. Dalton isimli çocuk dışında hepsi güçlü çocuklardı. Dalton New York City'den lütfedip gelmişti (altmış dokuzla yetmiş numaralarda, Park Avenue'da yaşıyordu), Collegiate'te okuyordu. Dalton'un dudakları fena halde çatlamış, geride kalıp da grubu yavaşlatma sebeplerinden biri de buydu çünkü üç dakikada bir durup pahalı marka dudak nemlendiricisi sürüyordu. Bu nemlendirici ile o kask –Agnes çocuğun taktığının paranın alabileceği en pahalı kask olduğunu fark etmişti– kafasına tam oturmadığı, gözlerini kapatacak şekilde kaydığı için. Kaskı sağ olsun, neredeyse önündeki kızlara çarpacaktı.

Agnes kabullenmekten nefret etse de Dalton'dan pek hoşlanmamıştı. Daha erken saatlerde de onu azarlamış, gruba ayak uydurmazsa dokuz yaş grubuna gönderileceğini söylemişti. Bunu söylemesi pek hoş değildi. Aslında Dalton'a kızgın değildi –çocuk sadece biraz can sıkıcıydı– Agnes, CJ'e kızgındı. CJ, White Elephant'ta yer olmadığı için hafta sonu ziyaretini iptal etmişti.

“Neden bu evde kalamadığını anlayamıyorum,” demişti

Agnes. “Box Londra’da, annemse neredeyse eve uğramıyor bile.”

“Rahat edemem,” demişti CJ. “Keyif yapamam. Eğer seninle vakit geçireceksem bu ikisini de istiyorum.”

Rahatsız, keyifsiz çünkü Dabney var, diye düşünmüştü Agnes. Eğer Dabney Londra’da olsaydı CJ gelirdi.

“Bu hafta sonu senin New York’a gelmeni istiyorum,” demişti CJ.

“Hayır,” demişti Agnes. “Gelemem.”

“Nedenmiş?”

Agnes bir sebep düşünmeye çalışmıştı. New York’a *gidebilirdi* ama bunu istemiyordu. CJ zaten bütün hafta sonunu telefonda, Bantam Killjoy’un bitmek bilmez anlaşmasıyla uğraşarak geçirecekti. BK ilk önce Jaguars tarafından transfer edilmişti ama çocuk mutlu değildi, Batı’da oynamak istiyordu. CJ de onu Kansas City ya da San Diego’ya bağlamaya çalışıyordu. Ya da en azından Agnes bu kadarını biliyordu. Bir yerden sonra peşini bırakmıştı.

“Ben *Nantucket*’tayım, CJ,” demişti Agnes. “Sahile gitmek istiyorum. Yazın tadını çıkarmak...”

“Yazın tadını şehirde de çıkarabiliriz,” demişti CJ. “Central Park’ta yürüyüş yapar, çeşmeye ayaklarımızı sokabiliriz. Yanks maçına gideriz. Şehirdeki herhangi bir restorana gidebiliriz. Le Bernadin’e rezervasyon yapmamı ister misin? Ya da Minetta Tavern’a?”

“Hımm...” demişti Agnes. “Belki önümüzdeki hafta.”

“Beni görmek istemiyorsun gibi geliyor,” demişti CJ.

“İstiyorum,” demişti Agnes. Ardından da içinden gelmeyen bir dizi özür sıralamıştı.

Quidnet Yolu dönüşünde Agnes kampçıları bir araya topladı. Bu grupta da eğlenceli tipler vardı: Archie, Samantha, Bronwyn, Jamey (erkek), Jamie (kız). Fakat herkes sıcağılayıp susamıştı, su şişeleri son damlalarına dek azalmıştı, çocuklar da yüzmek ve öğle yemeği yemek için istekliydi.

Agnes son talimatlarını verdi –yolun solundan Quidnet Yolu’na, beş yüz metre sonra gölcüğe, bisikletler kilitlenecek, sahile gidilecek, bir arada kalınacak, Agnes ılık çalana dek kimse suya girmeyecek– sonra da Dalton’ın yetişmesini beklediler. Dudak nemlendirici molası verdiği için otuz metre gerideydi.

Tam o anda Agnes’ın dikkati Polpis Yolu’na ilerleyen Impala’ya kaydı. Annesi güneş gözlüklerini takmış, direksiyon başında şarkı söylüyordu. Agnes, Rolling Stones’un “Hang Fire” şarkısının melodisini duydu.

Agnes el salladı. “Anne! Anne!” diye seslendi. Ama Impala durmadan geçti, Dabney gittiği yere o kadar odaklanmıştı ki kendi çocuğunu bile fark etmedi.

Nereye gidiyordu? Agnes güzergâhını tam anlayamamıştı.

Kampçılar şok olmuştu. “O, annen miydi?” diye sordu Samantha. “Yani, bildiğin annen mi?”

Agnes, kampçıları için, annesi olamayacak kadar yaşlı göründüğünü fark etti.

“Kendi arabası mıydı?” diye sordu Archie. “1967 Chevy Impala?”

Her grupta bir motor âşığı olurdu. Agnes evet anlamında

başını salladı. “Annemdi,” dedi. “Bildğin annem. Ve evet, onun arabası.”

“Annen çok *havalı* olmalı,” dedi Archie.

O akşam yemeğinde Agnes, Dabney’nin ilk kadeh şarabını bitirmesini bekledi, ikinci kadehi doldurunca sordu. Annesi yine güneşte kalmış gibiydi. Yanaklarındaki benler artmış, daha belirgin olmuştu.

“Seni bugün Polpis Yolu’nda gördüm,” dedi. “Quidnet kavşağında. Kampçılarla birlikteydin. Sen nereye gidiyordun?”

Dabney dereotu soslu ızgara somonundan bir ısırık alıp yüzünde hoşuna gittiğini gösteren bir ifade belirdi. Agnes da kabul etmeliydi ki annesi bir tanrıça gibi yemek pişiriyordu. Agnes eve geldiğinden beri iki kilo almıştı.

Dabney, “Lisedeki son yılımla üniversitedeki ilk yılım arasındaki yaz Anacadde’de arabamın tekerleği patlamıştı,” dedi. Dabney ağzını silip şarabından bir yudum aldı. “Nova’nın. Murray’nin dükkânın hemen dışındaki kaldırıma çarparak durmuştum. Araban çıkıp da hasara baktığım an bir polis arabası yanımda durmuştu.” Dabney gülümsedi. “Büyükbabandı!”

“Ah,” dedi Agnes.

“Lastiğimin patladığı anda büyükbabanın orada devriye gezmesinin ihtimali neydi? Onu gördüğüme çok sevinmiştim, tabii lastiği bana değiştirtmişti. Büyükbabanın nasıl biri olduğunu hatırlıyorsundur.”

“Anne,” dedi Agnes. “Bugün nereye gidiyordun?”

“Bu hikâye aklıma geldi çünkü bir şeyler yaparken, hayatını yaşarken anne babana, çocuğuna rastlamak epey eğlenceli.”

“Anne.”

Dabney bir parça kuşkonmazı parmaklarıyla tutup kemirdi. “Sankaty Sahil Kulübü’nde öğle yemeği yedim.”

“Gerçekten mi?” dedi Agnes. Kulağa mantıklı gelmiyordu. Dabney, Sankaty Sahil Kulübü’ne gitmekten hoşlanmazdı çünkü annesi Patty Benson oraya üyeydi, Dabney de mekânın lanetli olduğuna karar vermişti. “Orada yemek yemeyi reddettiğini sanıyordum.”

“Eh,” dedi Dabney. “Bugün yedim.”

NINA MOBLEY

Marcus Cobb Ticaret Odası'na kayıt olmaya geldiğinde Dabney ofiste değildi. Marcus Cobb aslında Doktor Marcus Cobb'du, göz doktoruydu, Old South Yolu'nda klinik kuruyordu.

Gerçek bir göz doktoru! diye düşündü Nina.

Orta boyluydu, kafası tıraşlıydı, gömlek giyip kravat takmıştı. Nina gömlekli kravatlı adamlara bayılırdı; muhtemelen Nantucket'ta büyüdüğü ve burada lise müdürleriyle yolun karşısındaki sigortacılar dışında kimse gömlek kravat giymediği içindi.

Nina, "Aslında gözlük işime yarayabilir. Yıllardır net göremiyorum," dedi.

Bunu duyunca Doktor Marcus Cobb kahkaha attı. Nina'nın şaka yaptığını sanmıştı.

Çift No. 17: Genevieve Martine ve Brian Lefebvre, yirmi bir yıldır evliler, beş kızları var

Genevieve: Dabney'yle ilk tanıştığımda ben yirmi bir yaşındaydım, o da on yedi. Birlikte Nantucket Cotton'da, yani

adanın en başarılı perakende merkezinde çalışıyorduk. Ben Kanadalıyım, McGill'den işe yaramaz bir Fransız Dili ve Edebiyatı derecesiyle mezun olmuştum, Nantucket'a da yanlışlıkla kuzenimin kocasına âşık olduğum için gelmiştim. Geniş bir Katolik aileden geliyordum, *üzerime titreyen* annem ülkeyi terk edip bağışlanma için Tanrı'ya yalvarmamı söyledi.

Ben de önüme çıkan ilk işe girdim, tişört dükkânı yardım için çırpınıyordu. Dabney benden dört yaş küçük olduğu halde yöneticimdi. Dükkân sahibi Ed Law bana Dabney'yi dinlememi, bütün talimatlarımı ondan almamı söyledi. Söylediğine göre o güne kadarki en iyi elemanıydı.

Dabney tatlı bir kızdı, her zaman kot pantolon giyer, göbeğine dek uzanan inciler, saç bandı takardı, mesai sırasındaysa üzerinde NANTUCKET YERLİSİ yazılı bisiklet yaka, pembe bir tişört giyerdi. Ed Law'un tişörtü kendine özel yaptırdığını söylemişti. Ben de, *Ed Law iyi adammış*, diye düşünmüştüm.

Nantucket Cotton'ın adanın en çok kazanan perakende satış dükkânı olduğunu bana Dabney söylemişti, galerilerle mücevher dükkânlarından bile fazla kazanıyordu. Dabney'ye göre, adaya gelen bütün ziyaretçiler yanlarından bir anıyla dönmek istiyordu. Bir tişört de yükte ve pahada hafifti, hem de kullanışlıydı. Ed Law adada yaşayıp da ismini denizaşırı duyuran ilk kişi olmuştu. O meşhur müstehcen dörtlüğü* hicvederek bir tişört tasarlamıştı. Üzerinde şöyle yazıyordu: NANTUCKET'LI O ADAM BENİM.

Binlerce satmıştık.

* "*There was a man from Nantucket*" dizesi Nantucket kelimesine uyumlu dize sonlarıyla devam eden çok sayıda dörtlüğün başlangıç dizesidir. Dörtlükler genel olarak cinsel içeriklidir. Bu dörtlüklere gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

Dabney hakkında öğrendiğim ilk şey, sadece iyi bir yönetici olmakla kalmayıp aynı zamanda mesaiyeri adil düzenlediği, kasa konusundaki sorumluluğu, iş ahlakını aksatmamasıydı (bir tişörtü bile gördüğüm herkesten daha düzgün katlayıp bedenlerine göre dizerdi, ki bu Ed Law'un standartlarında mecburi değildi ama Dabney öyle seviyordu). Müşterilerin önünde bir süperstara dönüşüyordu. Müşterilerle ilgilenir, nereli olduklarını, nerede kaldıklarını sorardı. Ada konusunda ansiklopedik bilgilere sahipti; insanlara her zaman restoran önerir, patika dışı bisiklet sürölüp piknik yapılacak yerleri söylerdi. İnsanlar buna bayılırdı! Çoğu müşteri sırf Dabney için fazladan tişörtler satın alırdı, Ed Law'un da aklına tanesi üç dolardan ada haritaları satmak geldi, Dabney de herkesin ihtiyaçlarına uygun harita önerebilirdi.

"Ticaret Odası'nda çalışmalısın," demiştim.

Bana gözlerini açarak bakmıştı. "Haklısın!" demişti. "Çalışmalıyım!"

"Ama o zaman Ed Law ne yapar?" demiştim. İkimiz de gülmüştük.

Dabney'nin Clendenin Hughes isimli bir erkek arkadaşı vardı, her akşam mesaisinin bitmesini beklerdi. Dükkânın önündeki bankta oturur, Dabney'nin işi bitene dek kitap okurdu. Sonra da el ele tutuşup giderlerdi.

Dabney'yle beraber üç yaz çalıştım; Ed Law'la sonu kötü yasak aşkımız başlayana dek. Kuzenimin kocası konusunda ki bağışlanmamı henüz kazanmıştım ama yine yapıyordum.

Nantucket Cotton'dan ayrıldıktan sonra Atlantic Café'de garsonluğa başladım, sonra da "gerçek bir işe" ihtiyacım olduğuna karar verdim. O zamanlar adaya henüz gelmiş olduğu için kendimi yerli gibi hissetmemi sağlayan Ted Field'ın yardımcısı olarak çalışmaya başladım.

Bu arada her ne kadar kaçınmaya çalışsam da evli adamlarla ilişkilerim sürdü. Sorun bende değil, onlardaydı. Bana yalan söylüyorlardı. Ed Law ayrıldığı, boşanmanın eşğine geldiği konusunda ısrarcıydı ama hepsi yalandı. Dabney, Harvard'dan mezun olduğunda İtfaiyeci Peter'la birlikteydim, sonradan Billerica, Mass'ta bir karısıyla iki çocuğu olduğunu öğrendim. Dabney'nin hamile olduğunu öğrendiğimde, Bermudalı bir pilot olan Greg'den henüz ayrılmıştım. Evliydi.

Bütün gün bağışlanma da dilesem faydası yoktu. Bir bela ya da taşıdığım bir hastalık gibiydi.

Dabney'yi markette görmüştüm –şubatın ortasında, gecenin bir yarısı–, göbeği patlayacak gibiydi. Görünce şok oldum. Şişkin karnıyla Dabney Kimball; yazarkasada o kadar sorumlu davranan Dabney.

Çikolatalı dondurma alıyordu. Başını kaldırınca beni gördü ama gülümsemedi.

"Ah, selam Genevieve," dedi.

Kalbim sevgiyle dolmuştu. Dabney ismimi doğru telaffuz eden birkaç kişiden biriydi, dört heceyle. Ge-ne-vie-eve.

"Ne oldu? Bebek, Clen'den mi?" dedim.

Bana boş gözlerle baktı. "Hayır," dedi. Sonra da yürüyüp gitti.

Eh, kimse bir doktorun asistanlığını yapıp da dedikodulardan uzak kalamaz. Evet, Clendenin'in bebeğiydi. Hayır, Clendenin'in bebeği değildi, başkasındı, yazlıkçılardan ama hayır yazlıkçılardan değildi, Clendenin'in bebeğiydi. Muhtemelen Clendenin'in bebeğiydi ama kimse emin değildi, Clendenin de zaten gazetecilik için Sudan'a gitmişti.

Bebek doğduğunda bir saat geçmeden ismiyle kilosunu öğrenmiştim: Agnes Bernadette, üç kilo kırk gram, kırk altı santimdi ama gazeteye ilan filan verilmemişti.

Ben de, *nasıl oldu da hayatımda tanıdığım en tatlı, en akıllı, en kendini bilen kadının sonu böyle oldu?* diye düşünmüştüm.

Bebek hediyesi olarak özel bir tişört sipariş ettim, üzerine NANTUCKET YERLİSİ yazdırdım. İlhamı olan bir hediye idi. Dabney elyazısıyla bir kart gönderdi: *Tişörte bayıldım... ne güzel anılar... bizi düşündüğün için teşekkürler.*

Ancak uzun bir süre ondan başka haber almadım. O zamanlar Ted Field doktorluğunu yapmıyordu.

Derken birkaç yıl sonra Dabney'nin düğün davetiyesini aldım. Harvard'dan bir ekonomi profesörüyle evleniyordu! Onun için heyecanlanmış, onu biraz da kıskanmışım. Ben de uygun –bekâr– birini bulup evlenmek istiyordum.

Dabney'yle Box Katolik kilisesinde evlenmiş, Dabney'nin büyükannesinin North Liberty'deki evinin arka bahçesinde de resepsiyon düzenlenmişti. Tam da Dabney'den beklene-

cek bir resepsiyonu: çok sayıda gül, şampanya kokteylleri, lezzetli kanepeler, Vivaldi çalan bir yaylı ekibi, fildişi dantelli elbisesi için mükemmel görünen Dabney. Garsonlarla valeler dahil herkesle fotoğraf çektirmişti. Agnes güllerle uyumlu, pembe bir elbise giymişti, ben de, *Dabney kadar muhteşem biri için uygun son bu*, diye düşünmüştüm.

Yemek için oturmak üzereyken Dabney kolumu yakalamıştı.

“Yerini değiştiriyorum,” demişti.

“Ne?” demiştim. Indigo Masası’nda ismim olan bir kart vardı, Dabney kartı da elimden almıştı.

“Son birkaç yılda iyi bir arkadaş gibi davranmadım, biliyorum ama şimdi telafi edeceğim. Beni izle. Seni Pembe Masa’da istiyorum,” dedi.

Pembe Masa en önde, dans pistinin ucundaydı, yakında da bir orkestra çalacaktı. Kendimi bir uçakta birinci sınıf bölüme geçirilmiş ya da bir otelde okyanus manzaralı oda ya yerleştirilmiş gibi hissetmiştim. Dabney’nin beni sadece arkadaşlığımızı umursamadığı için suçluluk duygusuyla buraya getirmediğini umuyordum. “Nantucket’lı Adam” konusunda dükkânda epey gülüp eğlendiğimiz zamanlarımız olmuştu ama ciddi konularda da konuşmuştuk; annesinin gidişi, Clendenin’le perişan eden aşkları, benim “diğer kadın” olarak istenmeyişim. Dabney’yi severdim, düşününde nerede otursam oturayım. Dabney’yi her zaman sevecektim.

O sırada Brian’ı gördüm. Geniş omuzlu, gözlüklü, sarışın bir adamdı.

“Genevieve,” dedi Dabney. “Bu, Box’ın ikinci kuşaktan

kuzeninin oğlu Brian Lefebvre. Harvard Hukuk bölümünden henüz mezun oldu, adada ofis açıyor.”

Lefebvre, diye düşünmüştüm. *Demek Fransızdı. Harvard Hukuk. Nantucket’a taşınıyor*

Yanma oturup gülümsedim. Kulağa hoş geliyordu ama ben çok yorgundum.

“Tanıştığımıza memnun oldum Brian,” dedim. “Ben Genevieve Martine.” Tokalaştık. Son derece gergin görünüyordu ve bu bana çekici gelmişti.

Dabney, “Bırakayım da siz tanışın. Gidip kameraya gülümsemeliyim,” demişti.

Brian’m Dabney’nin koluna uzandığını gördüm. Dudaklarını kıpırdatarak, *teşekkürler*, demişti, ben de kendimi önümdeki pembe mendili açıp dizlerime yerleştirmekle meşgul etmişim.

“Pekâlâ, Genevieve...” İyi bir başlangıçtı çünkü adımı doğru telaffuz etmişti. “Adada ne yapıyorsun?”

“Doktor Ted Field’in kliniğinin ofis yöneticisiyim,” demiştim.

“Ah,” demişti. “Peki sen... bekâr mısın?”

“Evet,” demiştim. “Ya sen?”

Başını empati kurmuş gibi sallamıştı. “Evet,” demişti.

Yüzük takmıyordu ama deneyimlerimden bunun bir anlamı olmadığını öğrenmiştim.

“Gerçekten mi?” demiştim.

“Şey,” demişti.

Ben de hemen, *işte geliyor Ayrılmış ama boşanma henüz gerçekleşmemiş. Evli ama karısı denizaşırı bir yerde yaşıyor.*

Bekâr olduğunu söyledi çünkü güzelliğimden etkilendi, aslında evliydi, diye düşündüm.

“Evliydim,” dedi. “Uzun zaman önce. Beş yıl önce. Yedi ay sürdü, çocuk da yok. Bir çeşit mulligan olduğunu düşünmek istiyorum.”

“Mulligan mı?” demiştim. “Golfteki gibi mi?”

“Evet,” demişti. “Baştan başlaman gerekiyor ama ceza almıyorsun.”

Gözlerimi kısmıştım, hâlâ şüpheliydim. “Ama boşandın, değil mi? Yasal olarak yani.”

“Sadece boşanmakla kalmadım,” dedi. “Aynı zamanda feshettim.” Yanıma yaklaşıp, “Ben Katolik bir aileden geliyorum. Annem için fesih önemliydi,” diye fısıldadı.

Buna inanamıyordum. “Bana doğruyu söylüyorsun, değil mi?” dedim.

“Dabney sana göstermek için yanımda boşanma kâğıtlarını da getirmemi söylemişti. Papazın imzaladığı fesih belgesini de getirmemi eklemişti ama şaka yaptığını sanıyordum,” dedi.

Bunu duyunca kahkahayla güldüm. “Senden boşanma kâğıtlarını getirmeni mi istedi?”

Gülümsedi, yüzü kızardı. O anda gördüğüm en hayranlık duyulası adama baktım.

O anda da olanları anladım. Pembe Masa'daydık. Pembe... Tabii ki!

BOX

Hazine Bakanlığı'ndan bir e-posta aldı: Başkan ve sekreterinin Box'a Washington'da ihtiyaçları vardı. E-postanın cevaplanmadan on iki saat boyunca beklemesine izin verdi. Bu sırada ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Derken bir şekilde bir görevli onu Connaught'a dek takip edip mesaj da bırakmıştı. Üniversiteden yeni mezun olmuş bir kız mesajı Box'a kocaman açtığı gözlerle bakarak uzattı. Herhalde kıza bir film sahnesi gibi geliyordu ama Box için sadece can sıkıcıydı. Mesajı buruşturup attı.

Ancak ertesi sabah uyandığında ceptelefonuna sekreter tarafından bizzat sesli mesaj bırakılmıştı. Başkan'ın çaresizce yardımına ihtiyacı vardı, Kuzey Kore'deki faiz oranlarıyla ticari yaptırımlar konusunda Wall Street'in fazlasıyla baskısı altındaydı. İşler karman çorman olmuştu, daha da beter hale gelmeleri bekleniyordu. Hepimiz, "başkanın bırakacağı mirasla hesap açığı konusunda nasıl hissettiğini biliyorduk." Bir de şu vardı: "Lütfen Box, bana şahsi bir iyilik yap, ülkeye bir hizmet..."

Box yatağının kenarına oturup derin nefes aldı. Başkan-

lar ilk dönemlerinde tekrar seçilme endişesi yaşırdı, ikinci dönemlerindikilerse miraslarını düşünürdü.

Dabney, Londra'ya gelmesini bile istememişti. Arayıp bir haftalığına Washington'a gideceğini söylediğinde vereceği tepkiyi tahmin bile edemiyordu.

Ancak bu Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'yla Hazine Bakanlığı Sekreteri'ydi, daha da önemlisi işiydi. Her dönem en az bir öğrenci ekonomik teorenin *hayatlarında* bir karşılığı olmadığını iddia ederdi. Ancak bunun olacaktı. Eğer Box gitmez de elini taşın altına koymazsa bir başkası bunu yapıp rezil edecekti.

Dabney'yi aradı.

"Tatlım," dedi. Sonra da dikkatle konuyu açtı: Hazine Bakanlığı Sekreteri, ülkenin ekonomi politikası, bir hafta daha, çok üzgündü. Ancak Washington seyahatine rağmen Dört Temmuz kutlamaları için Nantucket'ta olacaktı.

Dabney, "Elbette, tatlım, tabii ki, eğer sekreterin sana ihtiyacı varsa git! Seninle gurur duyuyorum. Büyük onur!" diyerek onu şaşırttı.

Box ona katılıyordu, büyük bir onurdu. Dabney'nin eski destekleyici, anlayışlı haline dönmesine sevinmişti. Beklediğinden çok daha teşvik edici davranmıştı.

"Teşekkürler, tatlım," dedi. "Anlayışın için."

"Saçmalama," dedi Dabney.

Sesi alçak, hatta neşeliydi. *Çok daha iyi hissediyor olmalı*, diye düşündü Box.

Box, sekreteri geri aradı.

DABNEY

Nina ofise gözünde şık bir gözlükle gelip haftaya çarşamba Doktor Marcus Cobb'la randevusu olduğunu duyurdu.

Dabney bir an dondu kaldı. "Doktor Marcus Cobb kim?" diye sordu. İsim tanıdık geliyordu ama Dabney bir yere oturtamıyordu. Kulağa Oprah'nın meşhur ettiği biri gibi geliyordu –Dr. Phil, Dr. Oz– ama değildi.

"Göz doktoru," dedi Nina. "Ticaret Odası'na geçen hafta kayıt oldu."

"Doğru!" dedi Dabney. Başvuruyu daha dün işleme koymuştu. "*Kafam gitti* iyice!"

"Ofise geldiğinde davet etti," dedi Nina.

"Öyle mi?" dedi Dabney. Bunu daha önce duymadığına şaşırmıştı. "Seni nereye götürüyor?"

"Akşam yemeği için Galley'ye," dedi Nina.

Galley Beach iyi bir buluşma değil, *mükemmel* ilk buluşma yeriydi. "Buna inanamıyorum," dedi Dabney.

"Birinin beni yemeğe çıkarmasına mı inanamıyorsun?" dedi Nina.

"Hayır!" dedi Dabney. "O değil." Hissettiklerini nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Eğer Nina sonunda biriyle

birlikte olacaksa bunu Dabney ayarlamak istiyordu. Jack Copper meselesini telafi etmek istiyordu. “Ben onunla ne zaman tanışıyorum?”

“Emin değilim,” dedi Nina. Yüzünde Dabney’nin tammlayamadığı bir ifade vardı. “Sanırım bunu biraz yavaştan alacağım... belki bir süre kendime saklarım... seni hemen tanıştırmazsam anlarsın, değil mi?”

“Ağzımı bile açmayacağıma söz veriyorum,” dedi Dabney. “Jack konusunda ortalığı karıştırdığımı biliyorum, Nina. Doktor Marcus Cobb’la tanışmayı çok isterim, sadece görmek için; yemin ederim aura ya da pustan bahsetmeyeceğim. Söz!”

“Dabney,” dedi Nina. “Bu sefer biraz zaman istiyorum. Tamam mı?”

“Ah,” dedi Dabney. “Peki.” İncinmiş hissetmemeye çalıştı. Nina’nın işleri kendi başına yoluna soktuğuna memnun olmalıydı. Dabney son derece meşguldü.

Clendenin’le neredeyse her öğleden sonrayı ya havuzda ya da sahilde birlikte geçiriyorlardı. Clen havuzu tercih ediyordu. Daha az kargaşa vardı, rüzgâr gazetesini uçurmu-yordu, ayrıca duş içerideydi, margarita yapmak için blender vardı. Dabney soğuk içkilerle ev yapımı sandviçlerin şez-longuna servis edilmesine alışmıştı; içkiler sandviçlerden daha lezzetli.

Dabney’ye sahili tercih ediyordu çünkü onun için kumsal Nantucket demektir. Onu gençliğinin yazlarına götürüyordu. Evvel zaman içinde Dabney’yle Clen, Madequecham

Beach'in kralla kraliçesiydi. Clen her pazar fıçıyı getirmekten sorumluydu, Dabney de kamp ateşini, kömürlü mangalı, sosisleri, hamburgerleri, marine edilmiş tavukgöğüslerini, patatesleri, salataları, kekleri ayarlardı. Deve güreşi yapar, futbol oynar, frizbi atarlardı. The Who, The Boss ve Van Morrison dinlerlerdi. *Yeşil çimlerde sevişmek seninle, stad-yumun arkasında, benim Kahverengi Gözlü Sevgilim.*

Bu son zamanlardaki öğleden sonraları uzun uzun konuş-tular. Clen ona kolunu nasıl kaybettiğini anlattı; o kadar korkunç ve rahatsız ediciydi ki Dabney düşünmeye bile kat-lanamıyordu. Arda sırada kolunun çıkıntısına uzanıyor, ora-daki deriyi okşayıp Clen'in ne kadar cesur, uslanmak bilmez bir adam olduğunu düşünüyordu.

Neredeyse her gün çıkış listesine *işler* yazıyordu. İşleri şöyleydi: Kumsal. Havuz. Sandviç. Sohbet. Aşk.

Aşk.

Clen, "Sözlerini geri al. Geri aldığını duymak istiyorum," demişti.

Dabney elini Clen'in yanağına götürüp gözlerinin yeşil ve çay renklerine baktı. "Geri alıyorum."

Seni sevmiyorum.

"En başta söylerken de ciddi olmadığını söyle."

"En başta da ciddi değildim. Seni hep sevdim, Beast, hep de seveceğim."

Her şey, yaşadıkları büyük bir lütuftu ama sona ermek

üzereydi. Box arayıp Washington'a gideceğini söylediğinde bir haftalık daha erteleme almışlardı.

"Başkan mı?" diye alay etmişti Clen. "Kendi önemini abartmadığına emin misin?"

Box'm da herkes gibi kusurları vardı ama böbürlenmek bunlardan biri değildi. Dabney sadece fazladan bir haftalık özgürlük için minnettardı.

Ancak Agnes günbegün daha meraklı hale geliyordu. *Bugün nereye gidiyordun? Seni Polpis Yolu'nda gördüm. Bugün neden işyerinde değildin? Saat üçte ofisi aradım ama çıktığını söylediler Yine. Neler oluyor, anne? Bana söylemek istediğin bir şey var mı? Yine Doktor Donegal'a mı gidiyorsun, eğer öyleyse bu harika. Nina işlerin olduğunu söyledi. Nasıl işler bunlar? Nina nereye gittiğini biliyor mu?*

Dabney kızına anlatmak için yanıp tutuşuyordu.

Clen, "Neden anlatmıyorsun?" dedi.

Belki de Dr. Marcus Cobb'la ya da Boarding House'daki genç garsonla yasak aşk yaşasa kızıyla yüzleşebilirdi. Ancak Clendenin Hughes bir nükleer bombaydı.

Agnes on altı yaşma bastıktan bir hafta sonra Dabney ona Surfside Beach'in otoparkında direksiyon dersi vermeye başlamıştı. Akşam yemeğinden sonra sadece ikisi gidiyor, Dabney refakat ediyor, yardımcı olabilecek ipuçları veriyordu. Dabney'nin Camaro'su bozulduktan sonra bir anlık dürtüyle satın aldığı Mustang'i kullanıyorlardı. Mustang'i sadece on sekiz ay kullanmıştı (bir Ford almak zaten hataydı) ama Dabney için çok önemli bir arabaydı çünkü Agnes'a gerçeği bu arabanın içinde anlatmıştı.

Dabney tam olarak hangi kelimelerle anlattığını hatırlamıyordu. Ne demişti?

Tatlım, canım, birtanem... Baban –Box– biyolojik baban değil. Biyolojik baban Clendenin Hughes isimli bir adam.

Böyle bir şeydi.

Asya'da yaşıyor. Ben hamile olduğumu anlamadan önce ülkeden ayrılmıştı, dönmesi mümkün değildi. Benim oraya gitmem daha kolaydı ama gidemedim o yüzden de ondan seni yalnız büyütme izin vermesini istedim. Bunu çok iyi açıklayamıyorum, tatlım, çok karmaşık bir konu.

Clendenin Hughes. Tayland'da yaşıyor sanırım ya da Vietnam'da.

Dabney'nin tek hatırladığı Agnes'in avazı çıktığı kadar bağırdığı, sanki Dabney gözüne çatal sokmuş gibi histerik çığlıklar attığıydı.

Çok uzun süre beklemişti. Dr. Donegal on üç yaş demişti. Box ise daha on yaşındayken bilmesini istemişti.

Ancak Agnes'in annesi Dabney'ydi; kızının neyi ne zaman bileceği onun sorumluluğundaydı.

Dabney, Agnes'in hiç bilmemesini istemişti.

Ancak ne önemi vardı? Gerçekten, ne? Box iyi bir babaydı. Agnes'm ilk hatıralarında bile vardı. Neden Agnes'm güzel kafasını asla ihtiyaç duymayacağı bir bilgiyle dolduracaktı ki?

Çünkü gerçek buydu. Çünkü bu kandı. Dabney'yle Box yalan söylemeseler de gerçeği epey çarpıtmışlardı. Agnes neden Box'a hiç benzemediğini sormuş, Box da, "İnsan genetikleri kaprislidir, bebeğim," demişti. Agnes, Dabney'ye

Clen'le ikisinin lise yıllığındaki fotoğraflarını sormuştu. *Bu erkek arkadaşın mıydı, anne? Evet, sanırım öyleydi. Ona ne olmuştu? Ah, gideli çok olmuştu.*

Agnes doğum sertifikasını hiç görmemişti. Clen'in ismi yazmıyordu. Dabney buna izin vermemişti, yarası henüz kanıyordu, duyguları altında ezilmiş haldeydi. Nantucket'ta Ted Field'dan önceki doktor olan Dr. Benton doğumu gerçekleştirmişti, babasının kim olduğu konusunda fikir sahibi idi ama Dabney doktorun gözlerinin içine bakıp kim olduğunu bilmediğini söylemişti. Geçen yaz bir sürü adamla yatıp kalkmıştı.

Baba ismi karşısında, *bilinmiyor*, yazıyordu.

Dabney, Agnes'a on altıncı yaş gününde itiraf etmeye karar vermişti; sebebi, doğum sertifikasıydı. Agnes'm yaz için başvuracağı çalışma programı için bir kopyasına ihtiyacı vardı, Dabney her ne kadar o zamana kadar doğum sertifikası meselesini idare edebilmiş olsa da –okul kaydı, spor kulüpleri gibi– bu kez Agnes'tan saklaması mümkün değildi. Agnes her an kayıt memuruna beş dolar verip bir kopyasını kendisi de alabilirdi.

Çıglıklar. *Bana yalan söyledin. Bana her konuda yalan söyledin. Bir daha söylediğin herhangi bir şeye nasıl güvenebilirim? Senin annem olduğunu nereden bilebilirim? Keşke olmasaydın. Keşke annem sen olmasaydın.*

Dabney hepsine hazırды. Dr. Donegal bunları önceden söylemişti. Tabii ki yaşamakla düşünmek aynı şey değildi.

Dabney haberi kendisi Mustang'ın şoför koltuğunda otururken verdiğine memnundu. Agnes olsa gazı kökleyip doğrudan kumsala, oradan da okyanusa sürebilirdi.

Keşke annem sen olmasaydın.

Agnes'm yaşındaki diğer kızlar bu tür laflar ederdi ama Dabney, Agnes'm asla yapmayacağını biliyordu. Yalan söyleyecek hali yoktu, canını yakmıştı, Agnes'm sinirlenmeye hakkı oluşu daha da acı eriyordu. Dabney gerekli bilgiyi saklı tutmuştu; hem de en öncelikli olanı. Dabney onun varoluşu konusunda *yalan söylemişti*. Dabney zamanlama konusunda yanılmıştı. Box'la daha on yaşındayken söyleme konusunda bütün kalbiyle karşı görüşteydi. Hangi on yaşındaki çocuk soyu anlayacak kadar olgundu? Agnes daha seksin ne olduğunu yeni öğrenmişti. On üç yaşmdaykense Agnes ergenliğe girmişti –regl, bacak tıraşı, yüzünde sivilceler–. Dabney, Clen'i anlatarak dertlerine bir yenisi katamazdı.

On altı yaşma geldiğinde Agnes daha olgun, sorumluluk sahibi, zeki ve sakindi. Dabney haberi doğal karşılayacağını düşünmüştü. Agnes bebekken neden Box'la fotoğrafı olmadığı, neden fiziksel hiçbir benzerlik göstermedikleri açıklığa kavuşacaktı.

Ancak Agnes histerik hale gelmişti. Öfkenin, üzünlüğün ötesine geçmişti. Dabney, Surfside Beach otoparkından Charter House'daki evlerine arabayı sürene dek Agnes feriyat edip durdu. Mustang'ın camları kapalıydı ama Dabney bütün adanın onları duyduğuna emindi.

Eve vardıklarında Agnes, Cambridge'deki Box'ı aradı. Dabney kızının sır sakladığı için Box'a da eşit derecede

öfkeli olacağını düşünüyordu aına hayır. Agnes sadece Dabney'nin doğruyu söyleyip söylemediği konusunda Box'ın onayını istiyordu (sanki Dabney böyle bir konuda yalan söylerdi de), doğru olduğunu öğrenince durmadan ağladı, sadece Box'ın onu teselli etmesine izin verdi.

Agnes'a göre yalancı, pislik, düşman olan Dabney'ydi. Agnes, Dabney'yle üç hafta boyunca konuşmadı, ondan sonra bile gerginlik sürdü.

Annelik bakıydı. Dabney böyle düşünüp böyle yaşırdı ama bu, hata yapmadığı anlamına gelmiyordu. Agnes'a daha erken söylememe hatasını yapmıştı. *Özür dilerim, tatlım!*

Box da Dabney'nin yaptıklarından memnun değildi. Bir de yüksek doz, *ben sana demiştim* laflarına maruz kaldı.

Dabney, Agnes on sekiz ya da yirmi bir yaşına gelene dek beklese daha mı iyi olurdu, diye merak etti. Belki de hatası fazla beklemek değil, yeterince beklememektir. Belki de Agnes'ın yaşamın ne kadar karmaşık olabileceğini deneyimlemesini, en çok sevdiğin insandan en kötüsünün gelebileceğini anlamasını beklemeliydi.

Fakat bu açığa çıkışı takip eden haftalarda Agnes'ın Clendenin Hughes'u merak ettiğini fark etti. Dabney'nin yıllıkları açık şekilde Agnes'm odasında duruyordu. Agnes ortak bilgisayardan Clen'i Google'da aramış, makalelerini bulmuş, hatta belki bazılarını da okumuştur. Sonraları Dabney, Clen'e gönderilmek üzere bir mektup bulmuştu, adresi *New York Times*'i işaret ediyordu. Agnes'ın matematik kitabının üzerinde, herkesin görebileceği şekilde duru-

yordu. Sanki Agnes, Dabney'nin bunu görmesini istemişti. Daha ziyade bir işkence biçimi olarak orada bırakılmıştı.

Dabney hayatta çok az şeyi o mektubu okumak kadar çok istemişti.

Derken her zamanki gibi yaz geldi, Agnes Fransa'daki programa katıldı, haftalar sonra boynuna ipek fular takma eğilimiyle eve dönmüş, Dabney'ye, "Maman," demeye başlamış, makaronlara karşı büyük bir sevgi de geliştirmişti. Dabney'ye mükemmel bir baget ekmeği tarifi getirmiş, anne kız birlikte ekmeği pişirip tuzsuz tereyağı ve deniz tuzuyla –hatta bir kere de mucizevi bir biçimde bir miktar siyah çikolatayla– yemişti. Her şey normale dönmüştü. Dabney anne, Box da babaydı. Clen'in ismi bir daha asla geçmemişti. Hayat devam etti.

Ancak Dabney saf değildi. Gerçek bir zarar verdiğini, gerçek bir acı nakşettiğini biliyordu. Tıpkı kendi annesinin sonsuza dek kaybolup Dabney'yi İrlandalı otel temizlikçisi May'e bırakışı gibi. Dabney kendisi böyle kötü bir anneliğe maruz kaldığı için belki anneliğinin de kusurlu olduğundan korkmuştu.

Ama hayır, bahane yoktu. Dabney asla kendine acımadı, olduğu kişiydi. Yanlış ya da doğru, kararını vermişti. *Hepimiz tercihler yaparız.*

Ancak Agnes'a şu an Clendenin Hughes'a âşık olduğunu, yasak aşk yaşadıklarını söylemek mi?

**(Fr.) Anne. (ç.n.)*

Hepimiz tercihler mi yaparız?
Hayır.

Dabney sabah uyandı ama yataktan kalkamadı. Tam tarif de edemiyordu. Sancı her yerdeydi.

Agnes, "Doktor Field'ı aramamı ister misin?" dedi.

"Hayır," dedi Dabney. Konu stres ya da suçluluk değildi. Kara sevdaya düşmüştü. "Sadece Nina'yı ara lütfen, perdeleri de kapat." Güneş Dabney'nin başını ağrıtıyordu, yatak odasının karanlık olmasını istedi. Öyle büyük bir günahı ki Dabney ağlamak istedi ama seçeneği yoktu. Vücudu sancılar tarafından işgal edilmiş gibiydi.

Agnes bir bardak buzlu suyla iki dilim yağlı ekmek getirdi. Ekmekler asla yenmeyecekti.

"Nina'yı arayıp hasta olduğunu söyledim," dedi Agnes. "Sana başka bir şey getireyim mi?"

"Sadece babana söyleme lütfen," dedi Dabney. "Endişelenmesini istemiyorum."

Ertesi gün Dabney iyi hissederek uyandı. Biraz ağzı kurumuştur ama onun dışında iyiydi. Belki de kara sevda değildi, yirmi dört saat etkili böcek ısırtığı filandı.

"Bu akşam Boarding House'da yemeğe gideceğiz," dedi Dabney. "Güzel bir şeyler giy."

Agnes, "CJ iptal ettiği için bana üzülüyorsun, o kadar. Ben evde kalıp bunalıma gireceğim. Paketinde oreo yiyip uyduruk kanallar izleyeceğim," dedi.

“Rezervasyon saat yedide,” dedi Dabney. “Restoranda buluşuruz çünkü öncesinde halletmem gereken işler var.”

“Ne işi?” dedi Agnes.

“Güzel bir şeyler giy!” dedi Dabney.

AGNES

Boarding House'a gittiğinde Dabney çoktan bahçedeki her zamanki masalarında oturuyordu ama üçüncü bir sandalye daha vardı, orada da Riley Alsopp oturuyordu.

Agnes yaklaşınca Dabney'nin gözleri parladı. "İşte geldi!" dedi.

Riley Alsopp ayağa kalktı. Gömlek giyip kravat takmıştı, haki pantolonuyla parmak arası terlikleri vardı. Agnes'ı görünce sırttı. "Selam, Agnes!"

Agnes, *annem ne kadar açık*, diye düşündü.

Dabney tatlıdan önce müsaade istedi. "Siz ikiniz kalıp keyfinize bakın," dedi. "Ben eve döneceğim. Hâlâ yüzde yüz iyi hissetmiyorum." Mendilini boş tabağa bıraktı. Yemeğini bir çırpıda bitirmişti. "Hesap ödendi, Riley. Eşim ev hesabı konusunda ısrar ediyor. Elinde olsa burada haftanın yedi günü üç öğün yemek yer. Neyse, siz kalıp yemek sonrası içkilerinizi için, bir bira daha ya da ne isterseniz." Dabney Bermuda çantasını toplayıp ceketini giymekle meşguldü, Agnes'la Riley yalnız kalabilsinler diye hızlı ama doğal bir

kaçışa uğraşıyordu. Agnes annesinin bunu yaptığını defalarca görmüştü.

Agnes sandalyesinde dimdik oturdu. Çöpçatanlığa karşı bir savunma. Agnes çok fazla şiraz içmişti. “Bizi ayarlama-ya çalıştığını biliyordun, değil mi?”

Riley derin bir nefes alıp verdi. “Evet.”

“Kafasında bir fikir beliriyor,” dedi Agnes.

“Bir şey *görüyor mu?*” dedi Riley. “Yani sana bir şey... sanki... pembelik filan gördüğünü söyledi mi?”

Agnes, Riley’ye gülümsedi. Pembe, gül kırmızısı, o ve Riley Alsopp... kısa bir an Riley’yle ilişkisinin nasıl olacağını hayal etti, aklına gelen ilk kelime *kolaydı*. Peki o *kolayı* istiyor muydu? Böyle düşündüğüne inanamıyordu. CJ’le nişanlıydı; sadece ona öfkeli diye sevimli, kolay Riley Alsopp bile olsa bir başkasıyla eş olacak değildi. Agnes, “Celerie’yle randevunuz nasıldı?” dedi.

“Tartışmasız bir felaket. Sarhoş olup kustu.”

Agnes, “İyy, sıradaki ben olabilirim. Çok şarap içtim,” dedi.

Riley, “Sorun içmek ya da kusmak değildi. Bağlantı yoktu. Kimya uyumsuzluğu. En azından benim açımdan. Asıl sorun bütün gün yanında oturmam. Şunu söyleyebilirim ki, tekrar teklif etmemi bekliyor,” dedi.

“Yapmayacak mısın?”

“Yapmayacağım.”

Agnes, Riley’nin elini tuttu. “Hadi annemi takip edelim.”

“Ne?”

Riley’yi çekti. “Annemi takip edeceğiz. Bir sır saklıyor.”

Riley, Agnes’ı restoranın dışına kadar izledi. “Ne tür bir sır?”

“Bir yere gidiyor. Bir şey saklıyor. O gece, Mesai Sonrası’nda olması gerektiği zaman...”

“Evet,” dedi Riley. “Neredeydi?”

“Eve gece onda geldi. Nerede olduğunu da söylemedi.”

Agnes Federal Caddesi’ne doğru acele etti, sonra da Anacade’ye döndü. Dabney’yi caddenin karşısında gördü, yarım blok ilerideydi.

“Bir milyon dolarına iddiaya girerim ki eve vardığında Impalasına binip bir yere gidecek.”

“Öyle mi dersin?”

“Onu takip edeceğiz,” dedi Agnes. “Benim Priusumla.”

“Prius mu kullanıyorsun?” diye sordu Riley. “Hoşuna gidiyor mu?”

Agnes gözlerini devirdi. Herkes aynı şeyi soruyordu. “Gayet iyi. Gazı çok iyi.”

Agnes’m Priusuyla Dabney’yi Main’den Fair Caddesi’ne, oradan da Charter’a kadar izlediler. Charter Caddesi’nde Agnes, Riley’yi durdurdu. Eve fazla yaklaşılamazlardı.

“Hemen arabasına atlayacağına eminim,” diye fısıldadı Agnes.

Dabney, Impalasına binmedi. Kapıyı açıp yan kapıdan eve girdi. Agnes belki anahtarları almaya gitmiştir, diye düşündü. Biraz bekledi. Dabney’nin yatak odasının ışığı yandı.

Agnes aniden Riley’yle el ele tutuşuklarını fark etti,

yani resmen parmakları birbiri arasındaydı. Riley'nin sıcak, güçlü dişçi elleri.

Riley, Agnes'in başparmağını kendisinininkiyle okşadı.

Agnes elini çekti. *Eğer CJ görse*, diye düşündü Agnes, *adama yumruk atardı*. Bir an saçına olanları hatırlayarak titredi. "Riley, ben nişanlıyım. Evleneceğim," dedi.

Riley boğazını temizledi. "Biliyorum," dedi. Sonra da daha yumuşak ve kısık sesle, "Özür dilerim," dedi.

Dabney'nin odasındaki ışık söndü. Agnes nefesini tuttu, annesinin birazdan çıkacağından emindi ama çıkmadı. Ev de sokak da sessizdi. Gizem çözülmeden kalmıştı.

Agnes arabadan inip eve doğru yürüdü. Yenilmiş hissediyordu. Hayatındaki hiç kimse işbirliği yapmıyordu. "İyi geceler, Riley," dedi.

CLENDENİN

Himayesindeki evin temizlikçisi olan Irene Scarpilo istifasını vermişti. Irene'in kızı ikizlere hamileydi, Irene de ona yakın olmak için Plymouth'a taşınıyordu.

"Yeni bir temizlikçi lazım," dedi Clen, Dabney'ye.

"Halloldu bil," dedi Dabney.

Clen ona sımsıkı sarıldı. Coatue'nun ilk koyunda oturmuşlardı. Ekonomistin eski püskü Wagoneer'ıyla gelmişlerdi. Dabney'nin hazırladığı ıstakozlu sandviçleri yiyorlardı. Sandviçler leziz, gün açıktı ama ikisi de kasvetli bir havadaydılar. Ekonomist o akşam dönüyordu.

"Dört Temmuz'da ne yapacaksın?" diye sordu Dabney.

"Bir parti var," dedi Clen.

"Gerçekten mi?" dedi Dabney. Şaşırmıştı, haklıydı da. Clen geldiğinden beri Dabney dışında kimseyle görüşmemişti.

Elizabeth Jennings, Clen'i Cliff'teki her yıl düzenlediği partiye davet etmişti. Elizabeth'le kocası Mingus, Vietnam'da Clen'le birlikte Mingus ölmeden önce yarım düzine yıl birlik-telerdi. Mingus, *Washington Post*'un büro şefiydi, Elizabeth de mükemmel gurbetçi eşiydi. Elizabeth her maceraya yanlarında gelir, Hanoi'deki French Quarter'daki dairelerinden

memleket hasreti çeken Amerikalılar için partiler düzenlerdi. Clen yıllar boyunca Şükran Günleri'ni Jennings'lerle geçirmişti. Bir şekilde Elizabeth hep hindi bulmayı başarırdı. Elizabeth artık ABD'ye dönmüş, Georgetown'da yaşıyordu, yazları da Nantucket'ta geçiriyordu.

“Kimin partisi?” diye sordu Dabney.

Clen, Dabney'nin kıskandığını düşündü.

“Elizabeth Jennings. Cliff'te yaşıyor.”

“Aman Tanrım,” dedi Dabney.

“Sen de gidiyorsun.”

“Biz de gidiyoruz. Elizabeth Ticaret Odası'nın yönetim kurulu üyesi, son üç yıldır da partisine gidiyoruz. Box, Washington'dan eve sırf bu yüzden geliyor.”

Clen *biz* dediğinde Dabney'yle o ekonomisti kastedince nasıl da bozuluyordu.

“Sen Elizabeth'i nereden tanıyorsun?” diye sordu Dabney.

“Kocasını deniz aşırı ülkelerde tanıdım.” Clen duraksadı, en iyisinin üstten anlatmak olduğunu düşündü. “Mingus'la önce Saigon'da, sonra da Hanoi'de birlikte çalıştık. Suç ortağımdı.”

“Kulağa tehlikeli geliyor,” dedi Dabney.

“Sen Mingus'la tanıştın mı?” diye sordu Clen.

“Hayır. Elizabeth'i birkaç yıldır tanıyorum; evi aldığından beri. Nantucket'taki herkesle tanışmaya çalıştı. Biraz sosyete düşkününü sanırım.”

“Ah,” dedi Clen. Elizabeth'i her zaman sevmişti. Clen'le Mi Linh, Elizabeth ve Mingus'la Hoi An'da, tük ağacından oyulmuş üç yüz yıllık Çin binalarıyla örümcek ağı gibi so-

kaklar boyunca asılı renkli kâğıt fenerler arasında tatil yapmıştı. Cargo Club'ın terasında güneşlenmiş, bazen de akşamları nehir boyunca tekne gezilerine çıkmışlardı. Hoi An büyüğü bir yerdi. Elizabeth Vietnamlı çocukların fotoğrafını çekmiş, sonra da onlara kalem, şeker ve sakız vermişti. *Vietnamlı dışçileri iş sahibi yapıyor*, derdi Mingus. Clen'in Vietnam'da tanıdığı kadınla buradaki yazlığında partiler düzenleyen kadınla bağdaştırması zordu. Sanki kadının Doğu ve Batı diye iki farklı kimliği vardı. Kendisi için de aynısının doğru olduğunu düşündü.

“Eğer sen ve ekonomist gidiyorsanız,” dedi Clen, “ben evde kalmalıyım.”

“Saçmalama,” dedi Dabney.

“Saçmalamıyorum,” dedi Clen. “Hepimiz birden gidemeyiz.”

Dabney buna karşı gelememi.

Ancak 4 Temmuz öğleden sonrası gelince Clen yine de partiye gitmeye karar verdi. Dabney'yi her gün görmeye alışmıştı. Onu önceki gün görmemişti, sonraki ve ondan sonraki günlerde de göremeyecekti. Belki pazar günü, demişti, eğer kaçabilirsem.

Elizabeth'in evine gidiyordu çünkü Dabney'yi özlemişti, onu görmek istiyordu.

Mavi gofre takımını giydi, Pulitzer'i kazandıktan sonra Hanoi'de özel olarak diktirmişti. Ceketin tek kolu rüzgârda dans eden balon adamların yaprak kıpırdamayan zamandaki

hali gibi sönük duruyordu. Clen partileri sevmiyordu çünkü sarhoşun biri gelip mutlaka kolunu soruyordu.

Kızıl Kmerler, diyordu. Ustura.

Sarhoşun gözleri kocaman açılıyordu. *Gerçekten mi?*

Evet. Sıkıcı hikâye.

Parti ön bahçede başlamıştı, herkes Elizabeth'in fotoğraflarını çekmesi için sıraya girmişti. Artık Vietnam'dayken kullandığı eski Leica'yı kullanmıyordu. Elinde süslü, dijital bir makine vardı.

Hayatta istediği son şey fotoğrafının çekilmesiydi. Sağa sola bakındı, Elizabet'le kamerasına yakalanmadan eve girmenin yollarını arıyordu. Bara ulaşmak istiyordu. Washington'lı ev sahibi ve önemli bir gazetecinin karısı olarak evinde iyi viski bulunmalıydı.

Clen, Elizabeth'in kamerasına gülümseyen Dabney'y-le ekonomisti tam göreceği anda kafasını kaldırmıştı. Clen içinde leş gibi bir duygu selinin akışını hissetti: kıskançlık, öfke, hüznün, özlem. İşte bir çift olarak oradaydılar. Dabney, Clen'in daha önce üzerinde benzerini bile görmediği, kırmızı ipek, üstüne oturan bir elbise giymişti. Ayağında da kırmızı topuklu ayakkabılar vardı. Elbiseyle ayakkabılar son modaydı ama içindeki Dabney'ye benzemiyordu. Yine de incileriyle beyaz yıldızlı mavi bandanasını takmıştı, Bermuda çantası da yanındaydı. Ekonomist yaşlı görünüyordu: beyaz saçlar, gözlükler, sanki yelken kulübü başkanymış gibi çift düğmeli, mavi ceket (*Acaba başkan olabilir mi?* diye merak etti Clen), sırf geçen haftayı başkan ve sekreterle ka-

palı kapılar ardında geçirdi diye suratında ukala bir üstünlük ifadesi.

Ona söyleyeceksin, değil mi? diye sormuştu Clen.

Evet, demişti Dabney. Bir gelsin de. Gelip yerleşsin de.

Ona söyleyeceğim. Söylemek zorundayım.

Fotoğraf çekildikten sonra ekonomist Dabney için kapıyı tuttu, içeriye doğru gözden kayboldular.

Clen eve gitmeyi düşündü ama Dabney'yi bırakamazdı.

BOX

Adamı görmemek imkânsızdı; iriyarı, uzun, tek kollu, sakallı bir tipti. Elizabeth Jennings bütün gece adamı etrafında dolaştırmış, Pulitzer ödüllü gazeteci Clendenin Hughes'la hava atıp durmuştu. Birbirlerini Vietnam'dan tanıyorlardı, Elizabeth çok gurur duyuyordu. *İnanabiliyor musunuz?* Sonra da Clendenin Hughes'un öne çıkan işlerini sıraladı: Kızıl Kmerler serisi, Myanmar'daki tiranlık, Michael Fay dayaağıyla ilgili en iyi haber, Bangkok'taki Thaksin tartışması.

Box arkasını dönmüştü. Elizabeth Jennings'in Hughes'un Dabney'yi hamile bıraktığı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Zaten bilseydi üçünü birden aynı partiye asla davet etmezdi.

Dabney, Massachusetts milletvekiliyle deniz ürünleri barının yanında sohbet ediyordu. Adam tam bir laf ebesiydi ama Nantucket'tan zincir perakende marketleri uzak tutmak için Dabney'ye yardımcı oluyordu. Dabney adama sonsuza dek borçlu kalacağından, Gemi İşletmeleri'ndeki düşmanlarıyla ilgili bütün ayrıntıları dinlemek durumundaydı. Box kendisi için birkaç istiridye aldığı sırada Dabney'nin imdadına yetişmeye çalıştı. Elizabeth'te yemek iyi, şarap daha da iyiydi. Nantucket Sound da harika bir açıyla görünüyordu. Hava

açıktı, havai fişek için idealdi. Sekreter, Box'ın Mall'daki kutlamalar için DC'de kalmasını istemişti ama Box, Nantucket'a gitmekten mutlu olacağını fark etmişti.

Sonunda Dabney'den umudunu kesti. Dabney'nin işleri tersine çevireceğinden, milletvekilini Box'a bırakıp ortadan kaybolacağından korktu.

Box bir tabağa kızarmış tavukla kaburga, lahanalı mısırlı salata doldurup salonda dolaşmaya başladı. Kokteyl partileri artık pek hoşuna gitmiyordu, fazla çaba gerekiyordu. Box'ı tanıyanlar yanına belli bir amaçla geliyordu, tanımayanlarsa canını sıkıyordu. Dabney, Box'ın ukalalık yaptığını düşünüyordu ama adam altmış iki yaşındaydı. Açıkçası bu hakkı kazanmıştı.

Agnes'ı da partiye gelmesi için ikna etmeye çalışmıştı, eğer gelseydi bu akşam çok daha keyifli olurdu. Ayrıca döndüğünden beri de Agnes'ı çok az görmüştü. Ancak Dabney'nin yanında çalışan bir herifle Jetties Beach'e gidip havai fişekleri izleyeceklerdi. Box yüksek sesle bunun bir randevu olup olmadığını sorguladı –Agnes bir piknik için fazla uğraşıyordu–, ayrıca CJ'e ne olmuştu? Agnes, “Hayır baba, randevu değil, sadece arkadaşız. Celerie de geliyor. Ben daha ziyade üçüncü tekerim. Uzun hikâye.”

Box uzun hikâyelerden hoşlanmazdı, özellikle de entrikalı ilişkilerle sonlanıyorsa. Bu, Dabney'nin alanıydı.

CJ, demişti Agnes, tatili Yankee Stadyumu'ndaki lüks bir locada geçiriyor. Agnes'm şehre gelmesini istemişti ama

Agnes ertesi gün çalışıyordu, o yüzden de pek mantıklı olmazdı. Box da buna katılmıştı.

“İyi eğlenceler,” demişti. Agnes da ona fazla uzun bir süre sarılmış, “Annemle ben eve geldiğin için çok mutluyuz. Seni çok özledik,” demişti.

Box bu sözlerin sebebini de merak etmişti.

Son derece hoş bir kadeh Louis Jadot Chardonnay’i yudumladığı sırada Clendenin Hughes odaya elinde bir bardak dolusu viskiyle girdi. Hughes, Box’ı görünce bir an durdu. Yarım döndü, sanki odadan çıkacaktı. Box onu suçlayamazdı ama Hughes’un kaçmasını da istemiyordu. Fazla uygun bir fırsattı.

“Affedersiniz!” diye seslendi Box. “Bay Hughes?”

Boyuna rağmen –Box’tan en az on beş santimetre daha uzundu– Hughes son derece genç görünüyordu. Genç ve korunaksız, tabii tek kolu vardı. Box kendisine medeni yaklaşması gerektiğini hatırlattı.

“Profesör,” dedi Hughes. En azından Box’ın kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranmamıştı.

“Bana Box de,” dedi Box. “Lütfen.” Tokalaşmak için elini uzattı ama Hughes içkisini tuttuğu için Box garip bir şekilde elini geri çekti.

Hughes, “Güzel parti,” dedi.

“Evet, Elizabeth her sene iyi bir iş çıkarıyor,” dedi Box. “Onu iyi tanıyor musun?”

“Tanıyorum aslında. Kocasıyla Asya’da altı yıl birlikte

çalıştık. Sanırım bu partide Elizabeth'i fil üstünde görmüş tek kişi olduğumu iddia edebilirim."

"Eminim bu konuda haklısındır," dedi Box. "Peki sen, adaya kesin dönüş mü yaptın? Burada mı kalacaksın?"

"Kesinliğe bağlı kalması zordur," dedi Hughes. "Ama burası benim evim. Burada büyüdüm."

"Evet," dedi Box. "Elbette haklısın."

Hughes bardağındaki buzları salladı. "Peki sen Elizabeth'i nereden tanıyorsun? Washington'dan mı?"

"Hayır," dedi Box. "Buradan, adadan. Yılın yarısında burada, kalanında Cambridge'deyim. Hâlâ Harvard'da ders veriyorum."

"Farkındayım," dedi Hughes.

"O zaman gerekli araştırmaları yapmışsın," dedi Box. "Sonuçta gazetecisin, şaşırmana gerek yok."

"Senin kadar nüfuzun yanından geçmem," dedi Hughes. "Birleşik Devletler Başkanı'yla kapalı kapılar ardı... hayalini bile kuramam."

Box, Hughes'a dik dik baktı. "Başkanla olduğumu mu duydun? Sen... Dabney'yle konuştun o zaman?"

Hughes buzları tekrar salladı. Belli ki gergindi. "Evet," dedi. "Dabney'ye Anacadde'de rastladım, o da anlattı." Bir şekilde içkisi ortadan kaybolmuştu. "Eh, neyse. Glenfiddich düğmeye basmadan bir şeyler yemeliyim. Seni gördüğüme sevindim..."

"Dur," dedi Box. "Dabney'yle Anacadde'de mi karşılaştın? Bana bundan bahsetmedi."

“Önemli bir şey değil,” dedi Hughes. “Öylesine bir karşılaşma.”

“Dabney’yle eskiden epey yakındınız,” dedi Box.

“Evet, epey,” dedi Hughes. “Canını sıkıyorsa üzgünüm. Herkesin geçmişi var.”

Box içini yiyip bitiren öfkeyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. *Kıskançlık* olduğunu fark etti. Çılgın gibi, tehlikeli şekilde önündeki bu adamı kıskanıyordu, Dabney’nin kalbini kırıp parçaları da yanında götürmüştü. Box’la Dabney yirmi dört yıldır evliydi, bu yıllar ikisi için de güzel geçmişti. Bir kız çocuğu yetiştirmiş, sevimli bir yuva kurmuşlar, verimli kariyerlerini sürdürmüşlerdi. Dabney, Box’a samimi gülümsemesini, nadir bulunan zekâsını, tatlı mizacını, sıcak bedenini vermişti ama Box onun kalbine hiç sahip olamamıştı.

Çünkü kalbi bu adamın ellerindeydi.

Box dişlerini sıkı, kendisine *medeni yaklaşması* gerektiğini hatırlattı. “Sokakta şans eseri karşılaşmaları anlarım,” dedi. “Ancak bu andan itibaren karıma mesafeli davranırsan memnun olurum. Adaya dönmen onun için kolay değil.”

Hughes, “Kusura bakma ama seni ilgilendirmez,” dedi.

“Hayır, *sen* kusura bakma,” dedi Box. “*Beni* ilgilendirir. Dabney benim karım.”

Hughes bardağını muhtemelen antika olan, altıksız ıslak bir bardak koyulmaması gereken konsola bıraktı. Box böyle şeylerde düşünceli davranırdı ama tabii ki Bay Hughes’un aklına bile gelmezdi. Bay Hughes kaba, kültürsüz bir adamdı, önemli şeylerin korunması gerektiğini bilmiyordu.

Hughes, “Şu an Dabney’yle evli olduğunuzu biliyorum,

Profesör. Ancak bu sana onunla olan ilişkimde söz hakkı vermiyor,” dedi.

“Ona çok acı çektirdin,” dedi Box.

“Sen bu konuda ne biliyorsun ki?” diye sordu Hughes. “Yaşandığında *burada mıydın*? Hayır, değildin. Onunla paylaştığımız geçmiş hakkında söz sahibi değilsin, beyefendi.”

Bu “beyefendi” Box’a her anlamda dokundu, aşağılama tavrıyla söylenmişti. “Senin kızını ben büyüttüm.”

Hughes dudaklarını sımsıkı kapattı, bir şey söylemedi. Box ona doğru bir adım attı, yumruklarını sıkıyordu.

“Onu bale dersine götürdüm, mezuniyet balosundan önce fotoğrafını çektim, üniversite masraflarını karşıladım.”

Hughes evet der gibi başını salladı. “Evet, evet yaptın.”

Ancak Box bu gerçeğe müteşekkir olunmasını istiyordu. Bir teşekkür, büyük bir özür, hatta mümkünse ikisini berabere lanet olası tevazuyla birlikte istiyordu. Box hayatında bu kadar öfkelenildiğini hatırlamıyordu. Zaten başka ne sebebi olacaktı ki; saygısız bir öğrenci mi? Can sıkıcı bir bölüm toplantısı mı? “O benim,” dedi Box. “Dabney de benim.”

“Bu konudan fazla emin gibi görünüyorsun,” dedi Hughes.

Box daha ne yaptığını bilemeden Hughes’a hamle yaptı, niyeti çenesine bir yumruk indirmektir ama köprücük kemiğine denk getirdi. Yumruk Box’ın elini acıttı, Hughes da dengesini kaybetti. Hughes yandaki konsola çarptı, bir masa lambası yan yattı, bardağı düşüp kırıldı.

“Gerçekten mi?” dedi Hughes. Box’ın yumruğunun indiği yeri ovuşturdu. “Kavga etmek mi istiyorsun? Seni *öldürürüm*, bunu tek elimle yaparım.”

Box arkaya doğru titrek bir adım attı. Hughes'un tek koluyla ağzını yüzünü dağıtma *becerisi* olduğunu biliyordu. Bitiremeyeceği bir şey başlatmıştı; Elizabeth Jennings'in salonunda yumruk yumruğa dövüş.

"Lütfen," dedi iki elini havaya kaldırarak. "Özür dilerim."

"Bana vurdun," dedi Hughes. "Şimdi de özür diliyorsun."

"Clen!" Dabney hızla odaya daldı, topukları üzerinde sabit duramıyordu. "Ne yapıyorsun sen?" Sonra Box'ı gördü. "Tatlım?" Hızla ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Yerden kırık cam parçalarını toplamak için eğildi.

Box da benzer bir öncelik içgüdüleriyle lambayı kaldırdı. "Tatlım, dur da ben yapayım, bir yerini keseceksin," dedi.

Hughes, "Kocan bana yumruk attı," dedi.

"Clen," dedi Dabney.

"Bana yumruk attı, Cupe. O başlattı."

Dabney avcundaki cam kırıklarıyla Clen'e baktı. "Git partinin tadını çıkar," dedi. "Lütfen. Biz hallederiz."

"Dabney."

"Biz hallederiz," dedi. "Git."

"Ben eve gidiyorum," dedi Hughes.

Box ikisinin birbiriyle konuşma şekli karşısında şok oldu. Aşk ya da romantizm uzmanı filan değildi, herhangi bir duygusal içgörüsü olduğunu da iddia etmiyordu. Ancak şu kısa diyalogu duyunca bir çeşit mahremiyet paylaştıklarını söyleyebiliyordu. Sanki her gün konuşuyorlar gibiydi.

"Hayır," dedi Box. "Ben gidiyorum."

AGNES

Riley bir iyilik istemek için aramıştı.

Celerie, Riley'yi Jetties Beach'te havai fişek gösterisini izlemeye davet etmişti. Riley'ye ofiste, Dabney'yle Nina'nın önünde sormuştu, o yüzden de Riley bir bahane uydurup reddedememişti. Dabney'yle Nina'nın önünde yalan söyleyemezdi.

Riley, Agnes'a, "Dinle, bizimle gelmen gerek. Lütfen," demişti.

"Hayır," demişti Agnes. "Hayatta olmaz. Geçen akşam sen yanlış düşündün..."

"Nişanlı olduğumu biliyorum," demişti Riley. "Aklıma gelmedi çünkü yüzük takmıyordun, annen de nişanlının bu hafta sonunu iptal ettiğini söyledi..."

"Bunu annem mi söyledi? Tabii ki söyledi."

"En azından arkadaş olalım," demişti Riley. "Dost, ah-bap, olmaz mı? Buna izin var, değil mi?"

"Buna izin var," demişti Agnes ama doğru sayılmazdı. CJ bu dünya üzerindeki en kıskanç adamdı. Agnes bunu üçüncü randevularında fark etmişti. Peter Luger'da yemek

yyiyorlardı, Agnes da garsonla şakalaşmıştı. Aniden CJ sandalyesinden kalkmış, başgarsondan yerlerinin değiştirilmesini istemişti.

Bir de işyerindeki Wilder meselesi vardı. Wilder, Boys & Girls Club'ın sosyal yardım koordinatörüydü, arada sırada Agnes'la Dubliner'a gidip bira içerlerdi. Bir keresinde CJ, haber vermeden Dubliner'da belirmişti, yanında da Washington Redskins'in defans oyuncusu olan müşterisi vardı. Tam bara girdikleri sırada Wilder kulüpteki en sinir bozucu çocuk olan Vladimir'i taklit ederek Agnes'in saçının ucunu çekiştiriyordu. Wilder, CJ ile defans oyuncusuna –ki adam bir ağaç boyutundaydı, dövme kaplıydı– neden Agnes'm saçını çektiğini açıklarken CJ çılgın gibi gülüp tekrar yapmasını istemişti. *Yaptığını tekrar görmek istiyoruz, değil mi Morris?* Morris homurdanmıştı. *Hadi durma*, demişti CJ, *benim hatunun saçını çek*. Wilder tuvalete gitmek için müsaade istemiş ama bardan gitmişti. Ertesi gün CJ, Agnes'ı Bumble + Bumble'a götürmüş, Agnes gür, kahverengi saçlarının otuz santimini Locks of Love'a bağışlarken arkada oturup izlemişti.

Bu hatırayla ilgili pek çok şey Agnes'ı rahatsız ediyordu. Öncelikle CJ'e Dubliner'da olduğunu nereden bildiğini hiç sormamıştı.

Agnes büyük ihtimalle bir daha asla iyi bir erkek dostu olacağını sanmıyordu, o yüzden de bu yaz Riley'nin dostluğunun keyfini çıkarabilirdi. Ayrıca zaten 4 Temmuz için planları da yoktu. Anne babası partiye gidecekti.

Agnes üç kişilik piknik sepeti hazırlamıştı, Dabney'nin önerdiği mönüyle tarifleri uygulamıştı: hero sandviçler, derotlu patates salatası, doldurulmuş çeri domatesler, vanilya tohumu kremalı yabanmersini, ahududu. Bira, bir şişe şampanya, peynirli çubuk, baharatlı fındık.

Agnes yazın bu zamanına kadar üç kilo almıştı.

Riley gitarını da getirmişti. Celerie örtüler, çöp poşetleri, plastik kaplar, tirbuşon, kâğıtla ilgili gerekli malzemelerle fenerlerden sorumluydu.

Agnes'ın beklediği kadar kötü değildi. Tuhaf olacağına emindi. Celerie, Riley'yle, Riley de Agnes'la randevulaşmak istemişti. Bu yüzden de Agnes nişan yüzüğünü takmıştı. Elmas göz ardı edilemeyecek kadar büyüktü. Celerie anında fark etmiş, Agnes onun sadece rahatladığını değil – Agnes nişanlı olduğuna göre tehdit oluşturmuyordu– aynı zamanda heyecanlandığını da hissetmişti.

“Annen bana *evleneceğini* söylemedi!” dedi Celerie en yüksek tondaki ponpon kız sesiyle. “Nantucket'ta mı evleneceksin?”

“Evet,” dedi Agnes. “Saint Mary Kilisesi'nde. Resepsiyon da Yacht Club'da.”

“Ben de Nantucket'ta evlenmek istiyorum,” dedi Celerie. Başını evet der gibi salladı.

Celerie baştan aşağı kırmızı, beyaz ve mavi renklerde giyinip kuşanmıştı. Kırmızı kot şort ve mavi-beyaz çizgili tişörtle kırmızı parmak arası terlik giyiyordu –Agnes bu halini

hem dokunaklı hem de garip bulmuştu—, sarı saçlarını da ordu mavisi grogen kumaştan, beyaz yıldızlı bir saç bandıyla arkasında toplamıştı, Dabney'nin o akşam taktığının aynısıydı.

Celerie, Dabney'yle bir örnek olmak için yanında iki saç bandı getirmişti.

Riley bu alışveriş sırasında ağzını açmadı. Bir yandan kızları kalabalığın arasından geçirmeye, bir yandan da gitar kılıfıyla içkilerin bulunduğu soğutucuyu taşımaya çalışıyordu.

Celerie, “Nişanlın iyi bir adam mı?” diye sordu.

Agnes, Celerie'nin sözlerinin yirmi iki yaşından bile daha küçüklere uygun olduğunu düşündü. Ne biçim soruydu bu? Elbette iyi bir adamdı yoksa Agnes onunla evlenmezdi.

Agnes evet der gibi başını salladı ve yürümeyi sürdürdüler.

Derken Agnes, CJ'i tarif ederken akla gelecek ilk kelimenin *iyi* olmadığını fark etti, hatta Celerie'nin ortabatı standartlarına göre bile iyi sayılmazdı. CJ özgüvenli ve çekiciydi. Ne istediğini bilirdi, herkesi ipe dizer, her sorunu çözebilirdi ya da en azından Agnes'a öyle geliyordu. Son derece kaotik hafta içlerinde Agnes için CJ istikrarı temsil ederdi. Ayrıca onunla hayat da ilginçti: restoranlar, ünlüler, profesyonel sporcular, para, partiler. CJ'le hayatın şaşaası bağımlılık yapıyordu. Agnes sık sık eski karısı Annabelle Pippin'in bunu nasıl arkasında bıraktığını merak ediyordu. Muhtemelen bir uyuşturucudan sıyrılmak gibi olmalıydı.

Agnes, Manny Partida'nın sözlerini düşündü: *Sana söylemeseydim kendimden utanarak yaşayamazdım.*

CJ asla Agnes'a fiziksel müdahalede bulunmazdı, saçlarım kestirmesini istemekten fazlasını yapamazdı. Ancak CJ

bir yavru köpek sürüsünün idaresinden daha fazlasını talep ediyordu. Ayrıca işleri kendi yoluyla çözüyordu.

Jetties Beach'te güzel bir yer bulup kampı kurdular. Et-
raflarında birkaç aileyle çift vardı. Herkes mutlu, bronzlaş-
mış, açtı. Agnes örtünün üzerine Celerie ve Riley'yle üçgen
şeklinde oturup ortaya da soğutucuları yerleştirdiğinde kendini
rahatlamış hissetti. Riley için bir bira açtı, Celerie'yle ken-
disine de şampanya koydu.

Celerie, "Kadeh kaldırmalıyız. Ulusumuzun doğuşu şe-
refine," dedi.

Agnes bu kızın içtenliğine bayılıyordu. Plastik bardağını
kaldırıp, "Şerefe!" dedi.

Bardaklarını tokuşturdular. Celerie, Riley'ye gülümse-
yip, "Bu akşam uslu duracağım!" dedi.

Riley de, "Bir şeyler yemeyi unutma!" dedi.

Agnes peynirli çubuklarla fıstıkları çıkardı, Riley de gi-
tarını kılıfından çıkarıp tıngırdatmaya başladı. Agnes, Cliff'e
doğru baktı. Anne babası düzgün birer yetişkin olarak parti-
de vakit geçiriyorlardı. Box artık eve geldiğine göre Dabney
o çılgın ortadan kaybolma maceralarına devam edemezdi.

Agnes yüzüğüyle oynadı. Büyük geliyordu, küçülttürmesi
gerekliydi. CJ büyük geldiğini bilmiyordu çünkü kendisine
sunulduğu zaman Agnes mükemmel olduğunu iddia etmişti.
Ona büyük geldiğini söylemeliydi, ona elmasın fazla büyük
olduğunu da söylemeliydi. Bu yüzüğü çalıştığı mahallede
taktığında asla ama asla rahat hissedemezdi. Ancak bu da

CJ'in ona o mahallede çalışmaması gerektiğini söylemesine yol açacaktı. Evlendikten sonra işi bırakmasını istiyordu.

Güneş usulca batıyordu. Agnes şampanyasını içti. Riley, Green Day'den "Good Riddance" çalıyor, etraflarındaki insanlar da eşlik ediyordu.

Umarım hayatının en güzel zamanını yaşarsın.

CJ, Yankee Stadyumu'nda, çifte müsabakaları izliyordu, peşinden de havai fişek gösterisi yapılacaktı. Agnes daha önce lüks locada bulunmuştu, muhteşem bir yerdi. CJ, Dirty Goose içecek, tepsilerden leziz atıştırmalıklar yiyecek (tabii tıpkı Agnes gibi yalan söylemiyorsa; Agnes ağzına yüzüne bulaştırarak akışkan peynir kremalı börekler yiyor olmasını umdu), sporcuların eşleri ve Steinbrenner ailesi üyeleriyle hoşbeş edecekti.

Bir an onu özlediğini hissetti, Yankee Stadyumu'nda yanında olmayı diledi. Ancak kendisini düzeltti. CJ'le Bronx eğlenceliydi, ğil.

Riley, "Only the Good Die Young" çalınca eşlik edenlerin sayısı arttı. Adeta bir konsere dönüşüyordu. İstek parçalar gelmeye başlamıştı. Önce "Country Yolu" sonra da "Sweet Home Alabama." Agnes gözlerini kapatıp etrafında birbirine karışan sesleri dinledi. Ayakları kuma gömülüydü, şampanyası da içini ısıtmıştı. Hayatta ve burada olmanın farkındalığını yaşıyordu: açık gökyüzü, altın kumsal, iyi yemek, şimdi de Riley sayesinde herkesin sözlerini bildiği favori şarkılar.

"High Hopes!" diye bağırdı Celerie.

Elbette, diye düşündü Agnes.

Yüzüğü ne zaman kaybettiğinden emin değildi ama tahmin etmesi gerekirse, muhtemelen pikniği kurarken, hero sandviçleri keserken ya da patates salatasını karıştırırken düşmüş olmalıydı. Agnes'in tek bildiği, insan seli arasında sahilden dışarı doğru yürürken –herkes bu yılki havai fişek gösterisinin geçen yıldan daha iyi olduğunu konuşuyordu– yüzüğün artık parmağında olmadığını fark ettiğiydi. O anda kalbinin ayakları arasına düştüğünü hissetti. Olduğu yerde durdu kaldı, arkasındaki insanlar buna hiç memnun olmadılar.

“Aman Tanrım,” dedi.

“Ne oldu?” diye sordu Riley. Celerie önden gidiyordu ama Riley, Agnes'in yanında kalmıştı. Kalabalıklarla uğraşmak Celerie'nin özel bir yeteneğiydi, ne de olsa üniversite yıllarının büyük bir kısmını Humphrey Metrodome spor salonunun engellerini aşarak geçirmişti.

“Yüzüğüm,” dedi Agnes dudaklarını oynatarak. Kelimeleri yüksek sesle söyleyememişti. Korkunçtu. Gözlerini kapatıp birkaç saat önce yüzüğü takmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğü ana dönmek istedi. Hayır, iyi bir fikir *değildi*. Evde bırakmalıydı; kutusunda, çekmecede.

“Yüzüğün mü?”

“Yüzük yok,” dedi Agnes.

Celerie ön taraflarda kaybolmuştu bile, Agnes'la Riley ise geri dönüp oturdukları yerde yüzüğü bulmaya çalışacaklardı. Hava kararmıştı, kumlar soğuktu, çöp doluydu. Agnes

kocaman açtığı gözleriyle Jetties Beach'e bakıyordu. Hangi bir buçuk metrekairelik alanın onlara ait olduğunu nasıl bulabilirlerdi? Üstüne basıp geçen insanlarla yüzük gitgide daha derine gömülüyordu.

Agnes başının döndüğünü hissetti. Yüzük gitmişti.

Yürümeyi aniden kesti. Artık soğutucuyla piknik sepeti daha boş olsa da kolları acıyordu.

"Riley," dedi, "hadi gidelim. Asla bulamayacağız."

Riley'nin yüzünde öyle ümitsiz bir ifade vardı ki sanki yüzük ona New York spor menajeri sevgilisi tarafından verilmişti.

"Aramalıyız," dedi. "Denemeliyiz."

Agnes her ne kadar anlamsız olduğunu düşünse de onayladı. Denemek zorundaydılar. Yüzük pahalıydı, ondan da öte paha biçilemezdi. Yenisinin alınabileceğini de sanıyordu, gidip platin zeminli üç karatlık Tiffany elması alabilirdi ama aynısı olmazdı ve CJ anlardı.

Korkunç bir şeydi bu. Agnes zar zor nefes alıyordu. Riley yanında duruyordu, ceptelefonunun feneri kumda parlıyordu.

"Celerie arıyor. Yardım etmesi için çağırayım mı?" dedi.

Agnes avuç avuç kumu eline alıp yüzüğü bulmaya çalışıyordu. Celerie arama çalışmasına enerji getirebilirdi ama o anda Agnes bir başkasının daha iyi niyetini kaldıramayacağına hissediyordu.

"Sonra buluşacağımızı söyleyen olur mu?" dedi Agnes. Celerie oda arkadaşıyla Chicken Box'ta buluşmaya istekli görünmüştü zaten. "Sen de gidebilirsin Riley. Burada benimle kalmana gerek yok. Bu benim hatam. Ben tam bir *apitalım*!"

Agnes son kelimeyi üstlerindeki devasa, yıldız dolu gökyüzüne doğru bağırarak söylemişti. Bu kocaman, geniş dünya, bu sonsuz taneli kum dolu sahil ve bir yüzük; Agnes'in hayatında elde edebileceğine inandığı en güzel şey, klasik elmas tek taş.

"Seni bırakmayacağım," dedi Riley. Celerie'nin aramasının sesli mesajı düşmesine izin verdi.

Agnes onlarca kez aramayı bırakmayı düşündü ama ne zaman üstünü silkeleyip keyifsiz bir şekilde eve gitmeye karar verse, *ya bir sonraki bir avuç kumdaysa? Ya da ondan sonrakinde?* diye düşündü.

Cliff'teki parti hâlâ sürüyordu ama Agnes anne babasının çoktan ayrıldığını tahmin etti. Box saat ondan sonra kalmayı sevmezdi.

Onlara yüzüğü kaybettiğini söylediğinde ne diyeceklerdi?

Riley, "Yarın erkenden gelip babamın metal dedektörüyle arayabiliriz," dedi.

Sabahı ve metal dedektörünü üçüncü teklif edişiydi. Aramanın faydasız olduğunu biliyordu.

"Sen gidebilirsin," dedi Agnes üçüncü kez.

"Agnes..."

"Ne?" dedi hemen. Poposu üzerinde dönüp telefonunun parlak fenerini ona doğru tutan Riley'yi göz ardı etti.

Riley de yanına oturup güçlü, sıcak, dışçı ellerini Agnes'in dizine koydu. "Dinle," dedi. "Yüzük için üzgünüm."

"CJ beni öldürecek," dedi Agnes.

"O da üzülebilir," dedi Riley. "Ama biliyorsun, sadece

bir eşya. Değerli, önemli bir eşya, biliyorum. Ama yine de eşya işte.”

Agnes, CJ’e yüzüğü kaybettiğini söyleyecek cesareti asla toplayamazdı, o yüzden de habersizce yenisini almayı denemeliydi. O kadar parayı nasıl bulacaktı? İşinden yılda altmış sekiz bin dolar kazanıyordu, on bir bin dolar da birikimi vardı. Birikimini yeni bir yüzük için harcayabilir, kalanını da takistile ödeyebilirdi. Ya da anne babasından para isteyebilirdi. *Anne, baba, yeni bir nişan yüzüğü almak için yirmi beş bin dolara ihtiyacım var. Evet, bu paranın Dartmouth’ta bir yıllık barınmayla yiyecek parasına denk geldiğini biliyorum ama eğer yüzüğün aynısını almazsam CJ beni terk eder*

Anne babasından asla para isteyemezdi. Belki sadece Box’tan olabilirdi. O, CJ’i çok seviyordu.

Ama hayır.

Yüzüğü bulmak zorundaydı. *Keşke parmağına kilitli olsaydı*, diye düşündü. Tıpkı Cartier aşk bileziği gibi.

Avuç avuç kumları aramayı sürdürdü, sahilim her santimine bakıyordu. Her taşı, deniz kabuğunu, çakılı çekip çıkarttı.

“Sabah yine gelebiliriz,” dedi Riley. Dört olmuştu. “Metal dedektörle.”

“Gidemem,” dedi Agnes. “Gelgit. Ya gelgit alıp götürürse?”

“Dalga bu kadar ileriye gelmiyor,” dedi Riley.

Agnes ağlamaya başladı. Yüzük gitmişti. CJ onu asla affetmeyecekti. Artık parasını boş yere harcayan Annabelle Pippin’le aynı kategorideydi. Manny Partida, CJ’in Annabelle’e karşı kendini kaybetmesinin sebebinin izni

olmadan açıkartırmaya katılması olduğunu söylemişti; asıl önemli olan bu iki kelimeydi. Mesele CJ'in ödeyememesi değildi. Önemli olan *onun onay vermemesi*ydi.

Agnes yüzüğün faturasını buluşunu düşündü. Agnes, CJ'in dairesine girdiği anda gözünün önünde, açık bir şekilde duruyordu. CJ de duştaydı. Sanki Agnes'ın bulmasını istemişti.

Yirmi beş bin dolar.

Agnes özür dileyecekti ama CJ onu affetmeyebilirdi; tıpkı Dabney'yi Agnes'la ikisinin mükemmel çift olmadıklarını söylediği için affetmediği gibi. Agnes soğuk kumlar da oturup da avuç avuç kumları karıştırırken, gözleri şişene kadar ağlarken, Dabney'nin haklı olduğunu anladı. CJ onun için sadece yanlış değil, kötüydü de.

"Al," dedi Riley. Nazikçe piknik sepetinden bir mendil çıkarıp uzattı, Agnes da gözlerini kurulayıp burnunu sümkürdü.

Agnes, CJ'e Box'ın biyolojik babası olmadığını söylemeden önce bir yıldır birliktelerdi. Geçmişinin bu kısmını mahrem tutmak istemişti ama işler ciddileşince gerçeği söylemişti. CJ de ona sorun olmadığını, utanması ya da çekinmesi gerekmediğini, sonunda ona söyleyecek kadar rahat hissetmesine sevindiğini söylemişti. Temin edici bir gülümsemeyle, "Seninle ilgili çoğu şey böylece açıklığa kavuşuyor," demişti.

"Ne gibi şeyler?" diye sormuştu Agnes.

Ancak CJ cevap vermemiş, Agnes'ın dünyası da biraz daha ekseninden kaymıştı.

Sahilde, az ileride çocuklar küçük işaret fişekleri ayarlıyordu. Agnes, Riley'nin elinden tutup onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

DABNEY

Box'ı Elizabeth Jennings'in evinin önünden, Impala'yı park ettikleri Cliff Yolu tarafına giderken izledi. Dabney onu izlemesi gerektiğini biliyordu ama bir türlü yapamadı.

Clen neredeyse orada olmak istiyordu.

Box kapıdan çıktığı gibi Dabney kaşlarını kaldırarak Clen'e, "Ne oldu gerçekten?" dedi.

"Bana vurdu," dedi Clen. "Yumruk attı." Göğsünü işaret etti.

"Buna inanmakta zorlanıyorum," dedi Dabney. "Ona ne dedin?"

"Benim hatam olmasını istediğini biliyorum," dedi Clen.

"Bu doğru değil."

"Ona söylemelisin, Cupe."

"Bunu biliyorum ama..."

Elizabeth Jennings her zamanki hükmeden edasıyla, hızla odaya dalınca konuşmaları kesildi. Dabney, Elizabeth'i on sekiz aydır Ticaret Odası yönetim kurulunda yer aldığı için tanıyordu. Eğer dürüst olacaksa Elizabeth'i biraz kendini beğenmiş, sözde zarafetini de zorlama buluyordu. Elizabeth, Washington çevrelerinde popüler bir kadındı, kendisi Sally Quinn'le Katharine Graham ayarında bir ev sahibesiydi.

Dabney onun hakkında başka ne biliyordu? Özgeçmişinde Mary Washington'a asistanlık yaptığı, kısa bir süre Dışişleri Bakanlığı'nda yönetici asistanı olarak çalıştığı yazıyordu. Dabney onun eski Washington parasıyla bağı olduğunu, bir şekilde Başkan Taft'la akrabalık bağı bulunduğunu biliyordu. Dabney, Elizabeth'in iki kızı olduğunu, eşinin öldüğünü biliyordu. Dabney, Elizabeth'in ikinci eşi Mingus'un Clendenin Hughes'la arkadaş olduğunu (hatta suç ortağı!) *bilmiyordu*. İşte bu gerçekten de büyük şanssızlıktı.

"Burada yaygara koptuğunu duydum," dedi Elizabeth. Bakışları odada dolaştı, konsolun altındaki kırışmış halıyı görünce de gözlerini kıstı. Eğilip halıyı düzeltti. Ayağa kalkınca Dabney'ye sanki yaramaz bir çocukmuş gibi baktı. "Ne olduğunu sorma hakkım var mı?"

"Ah," dedi Dabney. Clen'e bakmaya bile korkuyordu. "Hiç."

"Dengemi kaybettim," dedi Clen. "Bardağım düşüp kırıldı. Çok üzgünüm, Elizabeth."

"Umarım sana bir şey olmamıştır," dedi Elizabeth.

"Ben iyiyim," dedi Clen. "Biz parçaları topladık ama yine de sabah süpürsen iyi olabilir."

Elizabeth, Clen'e öylesine ışık saçarak baktı ki sanki Dyson marka süpürgesini çalıştırmak ya da temizlikçiye bununla ilgili yeni talimatlar vermekten daha fazla keyif aldığı bir şey yoktu. *Daima zarif ev sahibesi*, diye düşündü Dabney.

"Peki John?" dedi Elizabeth, Dabney'ye doğru. "O ne-reye kayboldu?"

John mu? Dabney bir an afalladı ama bir süre sonra Eli-

zabeth'in Box'tan bahsettiğini anladı. Ona kimse John diye seslenmezdi. Elizabeth'in bu ismi tercih etmesiyse sadece Dabney'nin hiddetini artırmıştı.

"O gitti," dedi Dabney sertçe. Aklında darbeyi yumuşatacak başka kelimeler de vardı –*gitmesi gerekti, kendini iyi hissetmiyordu, Beyaz Saray'daki bütün o hareket yüzünden yorgundu*– ama Dabney, Elizabeth'e sempatik bir bahane sağlamak istemiyordu.

"Ah, yaramazlık yapmış, bir hoşça kal bile dememiş," dedi Elizabeth. Elizabeth gözleri önündeki manzarayı değerlendiriyordu: Dabney'yle Clen yalnız başlarına bir bardağın kırıldığı salondaydı. Tanınmış Harvard ekonomi bölümü akademisyeniyse veda bile etmeden partiyi terk etmişti. Elizabeth Jennings'in, Dabney'yle Clen'in geçmişi konusunda hiçbir fikri yoktu, değil mi? İnsan asla emin olamıyordu ama bu kadın saf değildi. Vuku bulan olay konusunda fikirleri vardı ya da en azından genel havanın farkındaydı. Dedikodu kazanı alevinin közlerini ateşliyordu.

Git, diye düşündü Dabney. Eve gidip Box'tan özür dilemenin yolunu bul. Ya da bu sahtekârlığa son verip ona doğruyu söyle.

Ancak Dabney gitmedi. İhtiyacı olmayan bir kadeh daha Moët & Chandon arayışıyla balkona çıktı. Balkona adımını atar atmaz aynı milletvekili Dabney'yi yakaladı. Belli ki partideki herkesi sıktığından Dabney'ye fikirlerini bir kere daha sunmaktan başka çaresi de kalmamıştı.

Clendenin verandanın bir ucundaydı. Elizabeth hâlâ Clen'in

kolundaydı, Dabney fazla yakın olduğunu düşündü. Kıskançlık saç diplerini yakmaya başladı.

Clendenin'le Elizabeth mi?

Milletvekiliyle ilgili iyi olan şey, Dabney'den gerçek bir diyalog beklemiyor olmasıydı. O konuşuyor, Dabney dinliyor, arada başını onaylar gibi sallayıp doğru anlarda, *doğru, evet, tabii anlıyorum*, diyordu.

Clendenin ve Elizabeth "denizaşırı" yerlerde birlikte zaman geçirmişti. Elizabeth seyahat etmekten korkmuyordu. O, Oriental Otel'in lobisine Taylandlı bir çocuk Louis Vuitton valizini taşıırken kendisi elinde sedef filtre takılı sigarasıyla girmiş bir kadındı. Fakat Dabney saçmalamaya başlamıştı. Çok fazla film izliyordu.

Dabney şampanyasını hızla bitirdi. Milletvekili, garsonu yakalayıp hemen yenisini istedi. Bu hareketinin sebebi muhtemelen kabalıktan ziyade Dabney'nin bara gitmek için onu terk edeceğinden korkmasıydı. Bir kadeh daha şampanya geldi, bir başka garson da mozaik cam gibi parıl parıl bir meyveli turta tepsisiyle geldi. Dabney istemedi, tek lokma yiyecek hali yoktu.

Clendenin'le Elizabeth. Dabney onu Doğu'da kaybedecekti yine!

Kıskançlık bütün suratına yayılmıştı, dudakları titriyordu, dişlerini sıkıyordu.

Bana doğru bak, diye düşündü Dabney. Eğer Clen göz teması kurarsa iyi hissedecekti.

Ancak Clen muhabbete dalmıştı, Elizabeth'le Dabney'nin tanımadığı bir çifte bir şeyler anlatıyordu. Dabney sesini duy-

sa da tam olarak sözlerini anlayamıyordu. Clen'in topluluklarda nasıl da canlandığını unutmuştu. O kadar iyi idare ediyordu ki Dabney ondan biraz nefret bile etti. Dinleyicileri her kelimesine dikkat ediyordu.

Box'a yaptıklarının cezasının bu olduğunu düşündü Dabney.

Havai fişekler başlayınca herkes izlemek üzere limana doğru döndü. *Keyfini çıkar*, diye düşündü Dabney. Ancak hayır, yapamazdı. Clen yoktu. Aklında Clen'i Elizabeth'in yanından çekip almak geçti. Skandal bütün partiyi sarsardı ama Dabney niye umursayacaktı ki? Havai fişekleri Clen'in güvenli, güçlü kolu altında izleyebilecekti.

Aşk korkunçtu. Aştan nefret ediyordu.

Daha da kötüsü, milletvekili aniden yaşayan, nefes alan bir kadının yanında durduğunu fark etmişti.

"Dabney," dedi. "Sen iyi misin?"

Dabney kafasını kaldırınca gökyüzünde kocaman, beyaz bir krizantem patladı. Dabney yüzünün bu havai fişek ışı-
ğıyla öyle bir aydınlanmasını umdu ki kalp sancısı mutluluk sarhoşluğu gibi görünsün.

AGNES

Nişan yüzüğünü içecek soğutucusunun dibinde, soğuk suyun ortasında buldu.

Kaybolmamıştı. Burada, avcundaydı. Gitmemişti.

Gitmemişti. Kaybolmamıştı!

Rahatlamasını ifade edecek kelime yoktu.

Ancak bu rahatlamayı gölgeleyen bir duygu daha vardı.

İsimsiz, imdat çıkışının kapanışı gibi bir histi.

DABNEY

5 Temmuz günü yataktan çıkamayacak kadar hastaydı. İşyerini arayıp Nina'ya sesli mesaj bıraktı, gribin intikamıyla birlikte döndüğünü, şansı varsa öğlene kadar geleceğini söyledi. Ancak saat daha dokuz olmadan bunun mümkün olmayacağını anladı. Banyoya bile zor gidiyordu. Agnes işteydi, Box ise aşağıda, çalışma odasındaydı. Box'ı öğlen mutfakta duymuştu, yemek hazırlamıştı ama Dabney'yi kontrol etmeye gelmemişti. Dabney'nin bir bardak soğuk suyla Advil'e ihtiyacı vardı. Agnes'in saat beş buçuktaki gelişini beklemek zorundaydı. Aynı zamanda Agnes'tan ceptelefonunu da istemişti, Agnes da ona kafası karışık bir şekilde bakmıştı. Ev telefonu Dabney'nin yatağının dibindeydi.

Ancak Agnes suyu, ilacı, telefonu, hatta Dabney yiye-mese de yağlı ekmek de getirmişti.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Dabney.

"Ah, anne," dedi Agnes.

O gece Box yatağa gelmedi, Dabney ya kızgın ya da utanmış olduğunu düşündü ama hangisi olduğuna karar veremedi.

Cledenin'le Elizabeth'in Steps Beach'te bir ahşap bir salda mikado oynadıkları bir rüya gördü. Salın etrafı gül pembesi sis kaplıydı. Clen'le Elizabeth mükemmel çift miydi?

Uyandı ve, *hayır!* diye düşündü.

6 Temmuz, hasta. Dabney alt kattan klasik müzik sesi duydu ama Box gelmedi.

Ceptelevonu da sessizdi. Clen'in mesaj atmasını istiyordu ama o da kızgın ya da utanmıştı veya Elizabeth Jennings'le meşguldü. Belki hem Box hem de Clen ondan vazgeçmişti. Annesi gibi onlar da terk edip gitmişti.

Dabney'nin babası onu yetiştirirken harika bir iş çıkarmıştı ama Dabney'nin her zaman sevgisiz hissettiği bir kısım olduğunu söylemek doğru olurdu.

7 Temmuz, hasta. Agnes işe gitmeyip evde kaldı, Dabney ne kadar karşı gelmeye çalışsa da cümle kurmakta dahi zorlandı. Sonra Agnes, "Yağmur yağıyor anne. Gök yarıldı sanki. Kamp iptal oldu bugün," diye açıkladı.

Pencerelere vuran yağmur sesi rahatlatıcıydı.

Dabney, Agnes'm aşağıdan gelen sesini duydu. "Baba, gerçekten çok hasta. Hastaneye götürmemiz gerekmiyor mu?"

Box, "Ona bir gün daha ver," dedi.

Bir gün daha, diye düşündü Dabney.

Kıyafetlerini nasıl yıkıyor, diye merak etti Dabney. Ayrıca Agnes'la ikisi ne yiyip içiyorlardı?

Gece yarısı Clen'den mesaj geldi: *Seni ne zaman görebileceğimi söyle.*

8 Temmuz sabahı Dabney kendisinin boş, düz bir versiyonu olarak uyandı ama duş alıp aşağı inerek bir kâse buğday gevreği yiyebilecek kadar iyiydi.

Box sade kahvesiyle ve *Wall Street Journal*'la masada oturuyordu. Gazetesinin üzerinden baktı. "Daha iyi hissediyor musun?"

Dabney evet anlamında başını salladı.

Box da başını salladı. "Yarın Washington'a gitmem gerekiyor. Cuma günü döneceğim," dedi.

Dabney, *Washington. Cuma dönüş*, diye düşündü.

Öğlen işe gitmeyi başardı.

AGNES

Riley mesaj bırakmış, “Annen saat üçte çıktı. Onu Polpis Yolu, numara 436’ya kadar izledim. İçeriye park etti,” demişti.

Agnes mesajı iki kere dinlemişti. Riley, Dabney’yi mi takip etmişti? Cesur bir manevraydı bu. Bunu Agnes için yapmıştı. Ya doğasında meraklılık vardı ya da Dabney’nin sır saklamasına şaşırılmıştı.

Agnes, 436 Polpis Yolu’nu Google’da aradı. Daha önce hiç duymadığı Trevor’la Anna Jones’a ait olduğunu öğrendi.

O akşam Dabney mutfğa girmiş, ızgara kuzu, haşlanmış fasulye ile mısırlı salata pişiriyordu. Box hâlâ çalışma odasındaydı ama Agnes çok geçmeden pişen et, sarımsak ve biberiye kokusunun cazibesine dayanamayıp geleceğini biliyordu. Son üç gecedir Tayland yemeği sipariş etmişlerdi.

Agnes, “Anne, Trevor ya da Anna Jones diye birilerini tanıyor musun?” diye sordu.

Dabney salatayı karıştırıyordu. Agnes, annesinin elindeki kaşık çatalın hafif tereddütle hareket ettiğini fark etti.

“Hayır,” dedi Dabney.

“Gerçekten mi?” dedi Agnes. “Sen herkesi tanırsın. Trevor’la Anna Jones. Polpis Yolu’nda oturuyorlar.”

“Hayır,” dedi Dabney. Doğrudan Agnes’m gözünün içine baktı. “Trevor’la Anna Jones’u tanımıyorum.”

DABNEY

Yönetim kurulu yılda dört kere toplanırdı. Ocak, nisan, temmuz ve ekim aylarında. Dabney kurul toplantılarından hoşlanmazdı. Daha haftalar öncesinden isteksizliği başlardı. Halbuki toplantılar sorunsuz geçerdi.

Toplantılar konferans odasında yapılırdı, ki oda küçük ve havasızdı. Ayrıca Dabney'nin Nina'yla Jack Copper'ı talihsiz şekilde yakaladığı aynı odaydı. Konferans odasında dikdörtgen biçiminde bir masayla on tane sandalye vardı. Üst tarafından açılan küçük bir pencereyle bir tane priz vardı, Dabney prize vantilatörün fişini takardı. Vantilatör herkesin önündeki kâğıtları uçurup gürültü yapardı ama vantilatör olmadan temmuz ayında toplantının katlanılmaz olduğu tecrübeyle sabitti.

Yönetim kurulundaki on kişi de temmuz toplantısına katılırdı çünkü kuruldaki iki yazlıkçı olan Elizabeth Jennings'le Bob Browning de bu toplantıya katılırdı. Normal olarak Dabney temmuz toplantılarında ayakta dururdu çünkü on birinci sandalye için yer yoktu. O, eşitler arasında değildi. O, çalışandı. Diğerleriyse patronlardı.

Dabney mali raporu hazırlamış, bölgesel turizm konse-

yinin isteklerini listelemiş, Nergis Festivali ile Yılbaşı Töreni'nin özetini de yazmıştı. Masanın ortasına bir düzine soğuk suyla fazladan kalemleri de hazır etmişti. Neden bu kadar endişeli hissettiğinden emin değildi, bu toplantılarda hiç sorun çıkmazdı. Kurul üyeleri Dabney'nin Ticaret Odası'nın ne kadar iyi gittiği konusundaki konuşmasını dinler, Dabney'nin detaylı raporlarına bakardı, aslında kimse de raporu okumazdı. Hepsi onay ve hayranlıkla başlarını salları, Vaughan, Dabney'nin başını iyi bir köpekmiş gibi okşadıktan sonra toplantı biterdi.

Bugün de her zamanki gibi gelen kurul üyeleri Dabney'yi selamladı, Jeffrey Jackson her zamanki gibi yanağından öptü, Martha da sanki evcil hayvanıymış gibi Dabney'nin yeni lap-topunu sordu. Betty ile Karen normalden daha tedirgindi. Hatta Betty, Dabney'ye kendi sandalyesini önerdi ama Dabney kabul etmedi. Tahammül. Yöneticilerden biri ayaktaiken Dabney oturamazdı.

Nantucket Auto Body'nin sahibi, yaşlı Bay Armstrong, "Dabney kucağıma oturabilir," dedi.

Herkes de zayıfça güldü çünkü Bay Armstrong pis bir yaşlıydı, muhtemelen Dabney'nin kucağına oturması hoşuna giderdi.

Elizabeth Jennings, Dabney'ye selam vermedi, hatta ona bakmadı bile. Dabney'nin bu tavır karşısında tadı kaçtı. Dabney masanın ortasından bir paket alıp Elizabeth'e uzattı. "Al bakalım, Elizabeth."

Elizabeth paketi Dabney'ye teşekkür etmeden, hatta ona bakmadan kabul etti, sonra da emlakçı Karen'a döndü. Belli

ki önceki akşam Company of the Cauldron'da birliktelerdi. Somon balığı hakkında konuşmaya koyuldular.

Demek hor görülüyordu. Dabney aşağılanmıştı. Vay be. Masaya göz gezdirip başkasının fark edip etmediğine baktı ama herkes ya kendi halindeydi ya da rapor dosyalarını açıyor, Nantucket ticaretinin haline bakıyordu.

Dabney sırtını verdiği vantilatörün önünde, bütün toplantıyı adeta otopilotta geçirmişti. Ancak bu şekilde bayılmadan durabilirdi. Tahammül. Elizabeth'in partisinde yanlış davranan *kendisi* değildi. Box'la Clen yanlış yapmıştı. Clen'in anlattığına göre, Box'ı görünce odadan çıkmaya yeltenmiş ama Box konuşmaya başlamış, işler kısa sürede sarpa sarmıştı. Dabney yüzünden kavgı ediyorlardı ama Elizabeth Jennings bunu biliyor olamazdı. Muhtemelen Box'ın habersiz gitmesine, Clen'in kırıdığı bardağa kızmıştı.

Bütçede sorun yoktu, raporlar tamamlanmıştı, hazine de doluydu. Hatta o kadar doluydu ki Dabney nadiren yaptığı üzere zam istemeye karar verdi. Fakat kendisi için değil, Nina Mobley için. Oda son derece sıcaktı, Dabney tansiyonunun ayaklarına kadar düştüğünü hissediyordu. Elizabeth Jennings'in tarçın renkli saçları dümdüzdü, tek kulağının arkasına alınmıştı, tırnakları da mükemmeldi, mercan renkli ojeliydi.

Partide Clen'in kolunu fazla samimi tutuyordu.

O senin değil, diye düşündü Dabney. *O benim*.

Dabney varlığını hatırlatmak üzere boğazını temizledi. Vaughan'ı bu talep konusunda önceden uyarınmıştı çünkü Vaughan her toplantı sonunda ajandada başka konu başlığı

olup olmadığını sorardı.

O kadar sıcaktı ki Dabney'nin gözleri kararmaya başlamıştı. Bob Browning her şeye kafa sallıyordu. Emlakçı Karen birileriyle mesajlaşıyordu.

Vaughan, "Her şey yolunda görünüyor. Başka bir şey var mı?" dedi.

"Evet," dedi Dabney.

Hepsi dönüp ona baktılar. Dabney'nin bir ayağı karınca-
lanmıştı. Bir ayak sabitken diğerinin uykuya dalması müm-
kün müydü?

"Evet, Dabney," dedi Vaughan.

"Zam talep ediyorum," dedi Dabney.

Odadan bir mırıltı dalgası yükseldi. Her durumda Dabney'ye destek olduğu söylenemeyecek olan Jeffrey Jackson, "Hak ediyorsun," dedi.

"Kendim için değil," dedi Dabney. "Tabii ki değil. Ben maaşımdan son derece memnunum. Nina Mobley'yi düşünüyorum. Çok iyi iş çıkarıyor, ayrıca son aylarda iş yükü de arttı." Dabney duraksadı. "Yüzde yirmilik maaş artışı aldığını görmek isterim."

Elizabeth Jennings umursamaz bir ses çıkardı, burnundan verdiği nefese kaba bir kahkaha eşlik etmişti.

"Eh," dedi. "Bir toplantı sonu için bombanın daniskası."

Daniska, diye düşündü Dabney. *Bomba*. Elizabeth az önce *bombanın daniskası* mı demişti? Dabney olduğu yerde sallandı. Zeminin ayağının altından kaydığını hissetti. Uzanıp Martha'nın sandalyesine tutundu.

Yaşlı Armstrong, "*Ne kadar istiyor?*" dedi.

“O değil,” dedi Dabney. “Ben. Yani, onun adına ben istiyorum. Sorduğumdan bile haberi yok. Fakat zammı hak ediyor. Zam aldığım görmek isterim. İş iyi yapıyor ve...” Dabney neredeyse, *ve benim işimi de yapıyor*, diyecekti. “Son derece de başarılı.”

“*Hepinizin işinizi en iyi şekilde yaptığınızı düşünmek isteriz*,” dedi Elizabeth. “Size bunun için para veriyoruz. İşinizi yapmanız için. İşinizi iyi yaptığınız için *ekstra* para alacak değilsiniz.” Elizabeth, Dabney’ye delici bakışlarla bakıyordu. Dabney’den nefret ediyordu. Ama neden? Dabney’nin daha önce hiç düşmanı olmamıştı. Bir tek Yale’de Jocelyn vardı, aşâğılık bir tipti. Jocelyn, Clen’e âşıktı ya da işte üniversite zamanı “âşık olmak” ne anlama geliyorsa öyle hissediyordu. Şimdiyse Elizabeth, Clen’in peşindeydi, biliyordu. Bir şekilde Dabney’nin önündeki engel olduğunu *biliyordu*. Nasıl bilebilirdi?

Nasıl bilebilirdi?

“Boş verin,” dedi Dabney. Kendi elinin suratı önünde Nina Mobley’ye zam fikrini kenara itiyormuş gibi sallandığını yavaş çekim izledi. “Dur, bunu tartışalım,” dedi Jeffrey Jackson. Jeffrey Jackson’ın boynuyla yanağında şarap gibi lekeler vardı, ilkokulda iki çocuk onunla alay ederken Dabney onu savunmuştu. O günden beri de Dabney’nin kendini adanmış bir koruyucusuydu.

“Tartışacak bir şey yok,” dedi Elizabeth. “En azından şu an. Bu oda resmen bir fırın, saat de neredeyse altı oldu. Sizi bilmem ama benim akşam için planlarım var. Bence Bayan

Mobley'nin zammını sonraki toplantıya erteleyebiliriz.”

“Katılıyorum,” dedi Emlakçı Karen.

Dabney gözlerini kırptırdı, sırtından ter süzülüyordu. Vaughan Oglethorpe'un bunu nasıl idare edeceğini görmek istiyordu. Diğer kurul üyelerinin kendi otoritesini sarsmasından hoşlanmazdı ancak Dabney ona dönünce Vaughan'ın suratının önünde eriyen bir jöleye dönüştüğünü gördü.

Bayılacağım, diye düşündü.

Ancak neyse ki Vaughan toplantıyı bitirdi. Martha gitmek için ayağa kalkınca Dabney onun sandalyesine yığıldı.

CLENDENİN

Elizabeth Jennings onu Straight Wharf'ta akşam yemeğine davet etti.

Clen, "Açıkçası, ben pek de o Nantucket restoranları insanı değilim," dedi.

Elizabeth, "Önemli değil. Onun yerine bana gel. Yarın akşam yedi buçukta," dedi.

Clen'e reddetme şansı bırakmadan da telefonu kapattı.

Clen mucizevi bir şekilde Hatch's'te bulduğu altılı Singha birası getirmişti. Eskiden Mingus ve Elizabeth'le birlikte Bangkok ve Saigon'da içtikleri biraydı bu.

Cledenin, Elizabeth'in ön kapısını çaldı, kendini pislik gibi hissediyordu. Burada, *ne yapıyordu?* Anlamsız bir nostalji ihtiyacı gibi hissediyordu.

Elizabeth onu görünce neşeyle çılgılık attı. Şimdiden zurna sarhoş görünüyordu. Biraları görünce tekrar çılgılık attı. "Singha mı?" dedi. "Gözlerim doğru mu görüyor? Kargoyla mı getirttin? Hem de buz gibi soğuk. O lanet sıcaklarda yürüdükten sonra soğuk bir Singha'nın nasıl hissettirdiğini hatırlıyor musun? Sen bir dâhisin!"

Elizabeth turkuaz renkli, minik payetli bir kokteyl elbi-

sesi giyiyordu, yalınayaktı. Elizabeth çekici bir kadındı – tarçın renkli saçları, uzun tırnakları, parfümü–, Clen Nha Trang’daki o havuzdan çıkışını hiçbir zaman unutamamıştı. O kırmızı bikini. Ancak Elizabeth’te her zaman zayıf bir taraf vardı. Fazla zorluyordu, zaten tabii ki Dabney değildi.

Verandada iki kişilik bir masa hazırlanmış, rüzgâr fenerleri içinde mumlar yakılmıştı ama önce Elizabeth, Clen’e bir kadeh Glenfiddich viski koydu, birlikte Sound’u izlediler.

Clen bunun bir randevu olduğunu anladı. Elizabeth onu bir randevuya çağırmıştı. Bunu daha önce düşünmemişti. Clen başkalarının da olacağını ya da yalnızdır diye nezaketen çağırdığını düşünmüştü. Clen başka bir zamandan eski bir arkadaşta işte.

Mingus’la Clen, Saigon’daki La Caravelle’de deliler gibi içmiş, sonra da motosiklete atlamış, Reunification Palace’ın önünde kaza yapmışlardı. Mingus’la Clen, Majestic’te, sonra da Continental’de de deli gibi içmişlerdi. Clen özellikle neleri hatırlıyordu? Kamıştan tavan vantilatörleri, Singapur kokteylleri, zemindeki fındık kabukları, Mingus’la peş peşe içtikleri filtresiz sigaraları. Sigaralar Mingus’u elli iki yaşında akciğer kanserinden öldürmüştü.

Teşhis koyulunca Mingus Birleşik Devletler’e geri dönmüştü. Washington’da ölmüştü, Clen cenazeye yetişememişti. Yine de Elizabeth’e uzun bir mektup göndermişti, acısını paylaşmaktan ziyade anılarını sıraladığı bir yazıydı: Bangkok, Singapur, Mandalay, Rangoon, Siem Reap, Saigon, Hanoi, Hoi An ve Nha Trang’daki bir haftalık tatilleri. Elizabeth’in ödediği beş yıldızlı bir merkezde kalmışlardı. Clen’in de gel-

mesinde Elizabeth ısrar etmişti, aslında Clen bu romantik kaçışı bozduğu için kötü hissetmişti. Ancak kaldıkları yer cennetten bir parçaydı, Clen'in de ihtiyacı vardı; uçsuz bucaksız havuz, sonsuz sayıda Domaines Ott şarap şişesi, şemsiyesinin altında servis edilen baharatlı yeşil papaya salatası. Bir gece Mingus erken yatmış, Clen'le Elizabeth'se yemek masasından sahile geçmişlerdi. İkisi de çok sarhoştı. Clen, Güney Çin Denizi'ne yansıyan aya bakmaktan öte pek bir şey yapamıyordu. Bir anda bir şey olmuş, ya Elizabeth ya da Clen bir şey söylemişti, Elizabeth yüzünü Clen'e fazla yaklaştırmıştı. Clen *öpüşmeyi* düşünmüştü, aklına gelmemesi imkânsızdı. O kırmızı bikini. Ancak kendisini geri çekip ayağa kalkarak üstünü başını silkelemişti. Elizabeth, "Yanıldım mı? Bana bakışını gördüm," demişti.

Yanılmış mıydı? Hayır, yanılmamıştı. Ancak o, Clen, Mi Linh'le tanışmadan önceydi. O zaman yalnızdı. Elizabeth'e *bakmıştı*, bütün hafta boyunca. Ancak tek gerçek arkadaşına ihanet edemezdi, o yüzden Elizabeth'e veda edip yatağına gitmişti.

Elizabeth o anda bir soru sordu ama Clen duymadı. *Doğu* kelimesi geçmişti, o kadar.

"Efendim?" dedi Clen.

"Doğu'yu özlüyor musun?"

"Ah," dedi Clen. "Bilmem. Bazen. Bazı şeyleri. Taylan yemeklerini, Kamboçya keşişlerini, Vietnam'ın otel barlarını. Ama çok da sayılmaz. Sandığım kadar değil. Peki sen?"

Elizabeth eliyle çenesini ovuşturdu. "Hayatımda değer

verdiğim bir dönem,” dedi. “Ama bitti. Asla geri gitmem. Ya sen?”

“Ancak Singapur’dan çağırırlarsa,” dedi Clen. Ama o an Dabney’ye ne kadar bağlı olduğunu, Singapur’da bir iş bile çıksa geri çevireceğini fark etti. Onu bir daha asla terk etmeyecekti.

Yemek, dağıtım şirketi tarafından servis edildi. Başka bir adam olsa etkilenebilirdi ama Clen sadece hüznünlendi. Eve yemeğe davet edilip yemeğin başkaları tarafından pişirilmesi...

Daha da beteri, önündeki ızgara filetoydu. Clen tabağa çaresizce baktı. Biftek kesemiyordu. Zaten yemek tekliflerini geri çevirme sebeplerinden biri de buydu. Çatalını alıp patates grateni ısırmaya çalıştı, sonra da çatalını *çat* diye tabağına bıraktı.

“Aman Tanrım,” dedi Elizabeth. “Çok üzgünüm, Ben... düşünemedim.”

“Sorun yok,” dedi Clen. “Ben iyiyim.”

Elizabeth dağıtımcı şirket elemanlarından birini bulmak için etrafına bakındı ama üçü de mutfığa çekilmişti. Elizabeth ayağa kalktı. “Dur, ben senin için keseyim.”

Clen yüzünü ekşitti. İki için de Elizabeth’in sanki Clen bir çocukmuş gibi bifteğini kesmesi küçük düşürücüydü.

Elizabeth, “İşin iç yüzünü öğrendiğimi sanmıyorum,” dedi.

“Ne işi?” dedi Clen.

“Kolun,” dedi Elizabeth. “Ne oldu?”

Kızıl Kmerler, diye düşündü Clen. *Ustura. Sıkıcı hikâye.*

Ancak o anın utancından sıyrılmak için gerçeği anlattı. Kırıldan alınıp Bangkok'ta fahişelik yapmaları için satılan kızlarla ilgili bir haber hazırlıyordu. Elinde otuzlu yaşlarında, on üç yaşındaki kızı kaybolmuş, söylendiğine göre Khao San yolunda çalışan bir kadın vardı. Clen tanınmış bütün genelevlere gidip kızı istedi. İsmi Bet'ti. Bet'in teni açık renkli, çilliydi, büyükbabası O'Brien isimli bir İrlandalıydı, alışılmadık ten rengi yüzünden insanlar onu hatırlıyordu. Clen şehrin arka sokaklarında gitgide daha derinlere indi. Kızlar yaş olarak gitgide küçülüyordu, en son dokuz yaşında bir kız sunulmuştu. Elizabeth'e sanki kendi ruhunun kuru bir dal gibi ortadan ikiye kırıldığını söyledi. Kızı kucağına alıp mekândan çıkarmaya çalışmıştı. Kız çığlık atmıştı. Clen'le gitmek istemiyordu. Onu tanııymıyordu, Clen'in onu kurtarmaya çalıştığının farkında değildi. Clen'de de onu temin edecek dil becerisi yoktu. Tay dilinde polisin *tarwc* olduğunu biliyordu ama kız bunu duyunca sadece daha çok korkmuştu.

Clen daha otuz metre ilerleyemeden kız mekânın sahipleri tarafından elinden alınmıştı. Adamlar Clen'den daha ufak tefekti –Güneydoğu Asya'da herkes daha minyondu– ancak dört-beş kişiydiler, hepsi de karma dövüş sanatlarında eğitimli gibi görünüyordu. Clen'i pestilini çıkarana dek dövmüşler, kolunu dört yerinden kırmışlardı, kırıklardan biri deriyi kesen açık kırıktı. Sonunda varmayı başardığı hastanedeki doktorların bu kırık tedavisi konusunda bildikleri tek şey kolun omzun altından ampute edilmesi idi.

Clen tabağını ittirdi. İştah kaçırır cinsten bir hikâyeydi.

Elizabeth'in nefesi kesilmişti. "Ah," dedi. Masanın kar-

şısından Clen'in sağ eline uzandı.

"Bu yüzden mi ayrıldın?"

"Bir sebebi buydu," dedi Clen. "Aynı zamanda Singapur bürosuna hiçbir zaman gönderilmeyeceğimi de anladım." Elini çekti. "Ayrıca dayak hikâyesini yazarken yanlış kişiyi sinirlendirdim."

"Kimi?" dedi Elizabeth.

"Jack Elitsky."

"Jack'i tanırım," dedi Elizabeth. "Mingus bir kreşinde ona yardım etmişti. Bir şeyde, şimdi hatırlayamıyorum, sanki öndüğümde hepsi buharlaştı."

"Jack iyidir," dedi Clen. "Gururlu bir pislik olan bendim. Her zaman otoriteyle sorunum olmuştur."

"İsyankâr," dedi Elizabeth.

"Onun gibi bir şey," dedi Clen.

Vedalaşırlarken kapıda garip bir an yaşandı. Clen gece boyunca bu anın gelmesi için hızlı davranmış, tatlı, sahil, bir viski daha gibi teklifleri reddetmiş, sadece eve gidip Dabney'ye mesaj atmak istemişti. 4 Temmuz'dan beri, ekonomistle tartışmadan sonra Dabney'yi göz ardı ettiğinden beri ondan haber almamıştı. Ancak Clen artık Dabney'nin yokluğunu çekiyordu.

Yanaktan hızlı bir öpücük, diye düşündü. Yemek için teşekkür.

Elizabeth kapalı kapıya yaslanıp yolunu kapattı. Tarçın renkli perçemleri ardından Clen'e baktı, bir denizkızının baş-

tan çıkarıcı bakışıydı. Başka erkeklerde işe yarıyor olmalıydı.

“Dördündeki partimde... Beech’le benim salondaydın... neler oluyor? Kavga mı çıktı? Beech’leri tanıdığını *bilmiyordum*.”

“Tanımıyorum,” dedi. Sonra kendini düzelitti. “Profesörü tanımıyorum. Dabney’yleyse lisede beraberdik.”

“Öyle mi?” dedi Elizabeth. “İlginçmiş.”

“Ne kadar ilginç olduğunu bilmiyorum,” dedi Clen hemen. İsteddiği son şey Elizabeth’in Dabney’yle aralarındaki şeyi “ilginç” bulmasıydı. “Üzerinden çok sular aktı. Antika bir hikâye.”

“Onu birkaç gün önce kurul toplantısında gördüm,” dedi Elizabeth. “İyi görüldüğünü düşünmüyorum. Cildi çok soluk, çok zayıf. Bana hepatit C gibi görünüyor ama doktor değilim tabii.”

Dabney, Clen’e neredeyse bayılacağını söylemişti. Oda-
nın yüz derece olduğunu, toplantı konusundaki endişesini,
öğle yemeği yemediğini anlatmıştı. Ancak Elizabeth’in söz-
lerini duyunca Clen, Dabney’nin *gerçekten* soluk görüldü-
ğünü –teninde limonumsu bir ton vardı–, çok zayıf oldu-
ğunu fark etti. Geçen gün omurgasındaki kemikleri tek tek
sayabilmişti. Clen hepatit C kadar ciddi bir şey olduğunu
düşünmüyordu ama doktora gitmesini rica edecekti.

Clen boğazını temizledi. “Yemek için teşekkürler.”
Elizabeth’in yanağına uzandı ama kadın Clen’in yüzünü iki
eli arasına alıp dudaklarına yapıştı.

Clen geri çekildi. Elizabeth’in ifadesinde anlık bir utan-
ma belirdi. Yıllar önceki o Güney Çin Denizi’ndeki gece-

nin bir benzerine döndü. *Lanet olsun*, diye düşündü Clen. Elizabeth'e bunu istediğini mi düşündürmüştü? Mingus öldüğü için Clen'in artık boşta olacağını mı sanmıştı?

"Elizabeth," dedi Clen.

Elizabeth kapıyı açtı. "Geldiğin için teşekkürler," dedi kendini toparlayarak. Daima zarif ev sahibesi. "Harika bir akşamdı."

"Harikaydı," dedi Clen ve mehtabın yansıdığı çimenlerden hızla karşıya geçti.

DABNEY

Miranda Gilbert ile nişanlısı Dr. Christian Bartelby son üç yaz yaptıkları gibi o hafta sonu ziyarete geleceklerdi. Ancak gelmelerinden birkaç gün önce Miranda arayıp Christian'ın işi çıktığını söyledi. Hastanede kalması gerekiyordu.

“Sadece beni istemeyeceğinize eminim,” dedi Miranda.

“Ah, tabii ki isteriz,” dedi Dabney. Nezaketen söylemişti. Aslında en iyisi Miranda'nın iptal etmesi olurdu. Dabney misafirler önünde Box'la Clendenin hakkında konuşamazdı.

“Harika!” dedi Miranda. “Sinemaya yalnız gitme ya da Newbury Caddesi'nde gereksiz para harcama olasılığının korkunçluğuyla karşı karşıyayım. O zaman uçağımı kaçırmıyorum.”

Dabney telefonu kapatınca içi rahatlamayla doldu. Box'la misafirler önünde Clendenin hakkında konuşamazdı.

Box'a Clendenin'i anlatmak istemiyordu. Çok korkunç olacaktı.

Yaşadığımız hayat bu.

Miranda cuma öğleden sonra Box, Washington'dan döndükten sadece birkaç dakika sonra geldi; bu yüzden hep

beraber Dabney'nin aracına binip eve yol aldılar. Dabney, Box'ı Dr. Bartelby'nin gelmeyeceği konusunda uyarmamıştı, Miranda'nın yalnız gelişi karşısında şaşırıldığı belliydi. Miranda da bunu hemen fark etmiş, yol boyunca yalnız gelmesine izin verdiği için Dabney'ye teşekkür edip durmuştu. Boston yılın bu zamanı kaynar kazandı, demişti. Box iyi bilirdi.

Box, "Hımm, evet," dedi.

Eve girince Miranda, Dabney'ye misafir odasının ne kadar güzel olduğunu büyük coşkuyla söyledi. "Four Seasons'tan bile güzel," dedi. Miranda uzun boylu, çilek-sarı saçlı, porselen tenli, yeşil gözlü, belki burnu gerçek güzelliğe kıyasla daha keskin bir kadındı. Açık pembe, koton bir elbise ile ipli sandaletler giyiyordu. Saçları nemden biraz kıvrılmıştı, kişiliği de Dabney'nin son hatırladığından daha sıcak, daha rahattı. Hatta neredeyse *salak* görünüyordu ama bu mümkün müydü? O an Dabney, Miranda'nın sadece elbisesinin değil, aurasının da pembe olduğunu fark etti. Etrafına beyaz-pembe sarmaşık gülleri gibi bir renk saçıyordu.

Miranda pembeydi.

Box?

Miranda Gilbert ile Box mükemmel çift miydi? Dabney, Miranda'yı her zaman biraz kıskanmıştı ama hiç düşünmemişti ki... Miranda'nın önceki ziyaretlerinde böyle bir emare hiç olmamıştı ama tabii ki öncekilerde hep Dr. Christian Bartelby yanındaydı. Araya giriyordu... Dabney o yüzden görmemişti.

Pekâlâ, diye düşündü Dabney, *vay be*.

“Bırakayım da yerleş,” dedi Dabney. “Sana içecek bir şey getireyim mi? Bir kadeh şiraz ya da cin tonik?”

“Ah, cin tonik harika olur!” dedi Miranda. Yatağa pat diye kendini bıraktı. “Söylemeden edemeyeceğim Dabney, burası cennetten bir parça. Her yıl gelmeyi dört gözle bekliyorum. Ama Christian... eh, onun etrafı hastalarıyla çevrili. İzin alacak vakti olmadı.”

Dabney anlamış gibi başını salladı. “Sana kokteylini getireyim.”

Yemekte kemiksiz pirzola, marine edilmiş ızgara sebzeler, büyük bir yeşil salata, iyi birkaç çeşit ekmek, epey de şiraz vardı. Dabney masayı dışarıya hazırlayıp kendisi hazırlıkları yaparken Box’la Miranda’yı oturup sohbet etmeleri için cesaretlendirdi.

“Yardım lazım mı?” diye sordu Miranda.

“Biraz kontrol delisiyim,” dedi Dabney.

Box da bir anlık sessizlikten sonra, “Onaylıyorum,” dedi. Kahkahalar.

Dabney mutfağa sığındı. Mutfak penceresinden izlemeyi de sürdürdü. Pembe mi? Miranda pembeydi, Box’ta hiç bir renk yoktu, hiç. Eğer bir aurası varsa hava rengindeydi. Dabney burada olduğu için araya giriyordu tabii.

Taze çilekli sabayon sosundan aldığı son çataldan sonra Dabney müsaade istedi. Ancak acele etmemişti. Nasıl oldu

da ev yapımı sabayon sosuyla minik leziz çilekleri *aceley-le* yiyebildi ki? Yine de yemeği biter bitmez Dabney ayağa kalktı, itiraz etmeye yeltenen Miranda'ya dönüp, "Siz oturup keyif yapın. *Ben* kontrol delisiyim," dedi.

Dabney tatlı bulaşıklarını mutfığa götürdükten sonra verandaya yeni bir şişe şirazla geldi. Box ile Miranda, Milton Friedman konusunda sohbet dalmışlardı. Hem meşhur bir ekonomist hem de Miranda'nın tez konusu olduğu için favori konularıydı. Dabney ikisinin de kendisini fark ettiğini sanmıyordu. Sanki kadehleri periler tarafından büyülü bir şekilde dolduruluyordu.

Bu iyi bir şey, diye düşündü. Bu muhtemelen bütün sorunlarının çözümüydü.

Ama yine de tedirgin ediciydi. Dabney gerçekten de kocasını yirmi dört yaşındaki birine öylece *verecek miydi*? Miranda yeni açmış bir şakayık gibi parlıyordu. Pembeden de öteydi, Box'a âşıkta, *vurulmuştu*. Dabney de Box'ın bunu hak ettiğini hissediyordu. Dabney, Box'a hayranlıkla saygı duymuş, hatta onu arzulamıştı ama hiç vurulmuş muydu?

Dabney bulaşıkları yıkadığı sırada içinde bir vurgun hissetti. Box'ı kıskanmak değildi ama göz ardı edilmeyecek bir histi. Bu şeyleri, galiba dürtüleri son zamanlarda sıkça hissediyordu. Kara seveda.

Clen'e mesaj attı. *Şimdi?*

Bulaşıkları bitirdiği sırada cevap geldi. *Evet, lütfen buraya beş dakika önce gelmiş ol.*

Dabney derin nefes aldı. Fark edilmeden evden çıkabilir miydi? Yapabileceğini düşündü. Odasına gideceğini söyle-

yecekti. Box ile Miranda bir-iki saat daha Friedman, Tobin, sonra da Larry Summers hakkında konuşarak uyanık kalacaklardı. Konu Larry Summers'a gelince onları kimse durduramazdı. Dabney gidip Clen'i beş dakikalığına görecekti, sonra da hemen eve dönecekti.

Başını arka kapıdan uzattı. "Ben yukarı çıkıyorum. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Box şişeden son kalan damlaları Miranda'nın bardağına boşaltıp Dabney'ye doğru uzattı. "Başka kaldı mı?"

"Ah evet!" dedi Dabney. Box'ın yanakları birkaç kadeh şaraptan sonra hep olduğu gibi kızarmıştı ama aurası yine yoktu. Muhtemelen Dabney orada olduğu içindi. Elbette! Onları yalnız bırakması gerekiyordu. Başının döndüğünü hissetti, tezgâha tutunarak ayakta kaldı. Sadece korkunç, ahlaksız bir davranış sergilemekle kalmıyor, başka insanların da bu suça ortak olmalarını sağlıyordu, böylece daha az suçlu hissediyordu.

Dabney yeni bir şişe şiraz açmak için acele etti.

Kaçışı fazlasıyla kolaydı. Dabney ön kapıdan çıkıp aracına bindi.

Dabney kavşağa giderken Agnes'in Priusunu gördü. Agnes da onu *görmüş müydü?* Lanet Impala'yı fark etmemek imkânsızdı. Agnes son zamanlarda çok şüpheliydi, Dabney annesini takip etmek için peşine takılabileceğini düşündü. Dabney yolundan dönmek zorunda kalırdı.

Ancak Agnes bir şey düşünüyor ya da CJ'le telefonda

konusuyor olmalıydı çünkü kavşaktan dönüp eve yöneldi. Dabney gaza bastı.

“Elizabeth Jennings’le randevum vardı,” dedi Clen.

Dabney karnından bıçaklanıyor gibi hissetti. İç organları sanki keskin bıçak darbeleri alıyordu.

“Randevu mu?”

“Beni yemeğe çağırdı. Başka insanların da olacağını sandım ama sadece ikimizdik.”

Dabney’yle Clen pahalı çarşaf lar üzerinde çıplak yatıyorlardı. Dabney’nin uğruna geldiği o uzun öpücüğün ucu kaçmıştı. Halbuki fazla vakitleri yoktu.

Agnes onu *görmüş müydü*? Dabney bunu merak ediyordu. Agnes uygunsuz bir anda Box’la Miranda’nın yanına gidip, *Annemi az önce kavşakta gördüm. Nereye gidiyor?* demiş olabilir miydi?

Bu düşünce Clen’le Elizabeth’in yalnız başına yedikleri yemeğin altında ezilmişti.

“Peki nasıldı?” diye fısıldadı Dabney.

“Bana biftek servis etti,” dedi Clen. “Ben de kesemedim.”

Dabney irkildi. “Ay,” dedi. “Sohbet nasıldı?”

“Eski güzel balık sosları ve Asya tuvaletleriyle ilgili anılar. Bana kolumu sordu.”

“Ona gerçeği söyledin mi?”

“Evet.”

Dabney burnundan nefes verdi. Karnındaki acı, çılgılık atmasına yeterdi. On Japon aşçının onu fileto şeklinde kes-

tiğini hayal etti.

“Bu son derece samimi,” dedi Dabney. “Bundan daha samimi şeyler de oldu mu?”

“Beni öpmeye çalıştı,” dedi Clen.

Ah Tanrım, hayır. Dabney inleyip cenin pozisyonu aldı ama bu sadece sancıyı yoğunlaştırmıştı. Ağlamaya başladı. Herkesi, her şeyi kaybedecekti. Otuz yıl önce Clen’i Jocelyn’le Yale-Harvard partisinde, Jocelyn’in elleri Clen’in saçlarına gömülü halde gördüğünü hatırladı.

Clen ona sarıldı. “Ağlama, Cupe. Ben onu öpmedim. Hatta oldukça kabaydım, arkamı dönüp gittim.” Burnunu Dabney’nin ensesine gömdü. “Ben her gece senin o ekonomistin yanında uyuduğunu düşünerek yaşıyorum, biliyorsun.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Dabney.

“Ama bu dünyada benim için bir tane daha kadın yok,” dedi Clen. “Yok işte. Sadece seni görüyorum.”

Dabney geldiğinde ev karanlıktı, bu içini rahatlattı. Clen’in yanından ayrılmak istememişti, özellikle de Elizabeth Jennings randevusunu duyduktan sonra. *Elizabeth Jennings* olmasın da *kim olursa olsun*, diye düşündü Dabney. Neden böyle tiksindiğini bilmiyordu. Elizabeth saf ve zararsızdı... Evet, Dabney, bu kadının hem zararsız hem de saf olmadığını kabul etmeliydi. Ticaret Odası toplantılarında iradeli, dik kafalı davranıyordu, bütün kurul üyeleri arasında Dabney’nin etkilendiği tek kişi Elizabeth’ti. Belki mesele parası ya da soyadıydı. Ayrıca Clen’le Elizabeth başka bir dünyadan hatıralar paylaşıyorlardı, Dabney orayı hayal dahi

edemezdi. Elizabeth, Clen'in boyuna tasmayı takacak, onu Washington'a götürüp yeni insanlarla tanıştıracaktı. Clen sonunda *Post*'ta yazacaktı. Elizabeth'e Kennedy Center'da, açılış törenlerinde eşlik edecek, Georgetown'da ders verecek, National Press Club'da içecekti. Clen değişecekti.

Dabney, Clen'in evinde umduğunda çok daha fazla kalmış, Clen'in kendisine güvence vermesine müsaade etmiş, bir yandan da karnındaki sancının ayağa kalkabileceği kadar azalmasını beklemişti.

Evden çıkmadan önce Clen, "Çok kilo vermişsin Cupe. Doktora gitmeyi düşündün mü?" demişti.

Dabney isteksizce nefesini tutmuştu. "Doktor mu?"

"Çok zayıfsın," demişti Clen. "Neredeyse lanet bir iskelet gibi. Cildinin rengi de garip. Toplantı odasında da neredeyse bayılacağını söyledin. Senin için endişeleniyorum."

Dabney gülümsemeye çalışmıştı ama dudakları suratına yamuk asılmış bir çerçeve gibi bir hal almıştı. "Kara sevdâ," demişti.

"Bunu söylediğini daha önce de duydum. Ama Cupe..."

Dabney veda öpücüğü verip arabasına yönelmişti.

Dabney hiç kimsenin kullanmadığı ön kapıyı sessizce açtı. İçeri adımını atınca şaşkınlıkla çılgılık attı.

Box önünde dikilmiş, merdivenleri kapatacak şekilde duruyordu.

"Neredeydin?" dedi Box.

"Ne?"

“Doğruyu söyle, Dabney.”

“Arabanın üstünü açıp dolaşmaya çıktım,” dedi. Dabney.
“Hava almaya ihtiyacım vardı.”

“Dolaşmaya mı?”

“Evet.”

“Hiçbir yerde durmadın mı?” diye sordu Box. “Kimseyi görmedin mi?”

O ana kadar Dabney iyi kötü doğruyu söylüyordu.

“Çok sancım var, Box. Hâlâ iyi hissetmiyorum,” dedi.

Box gözlerini kısarak baktı. “Soruma cevap vermedin.
Bir yere uğradın mı? Kimseyi gördün mü?”

Dabney ona doğruyu söyleyemezdi ama yalan da söyleyemezdi. “Bana bunu sorduğuna inanamıyorum. *Umursadığına* inanamıyorum. Beni *yıllardır* önemsemedin, Box. Şimdi aniden *nerede olduğumu, bir yere uğrayıp uğramadığımı, birini görüp görmediğimi* umursamaya mı başladın?”

“Sen benim karımsın,” dedi Box.

“Evet,” dedi Dabney. “Öyleyim.”

“Bana doğruyu söyle!”

Ona doğruyu söyle, diye düşündü Dabney. Kendisi istiyordu. Bunu hak ediyordu.

“Dolaşıyordum,” dedi. “Adayı dolaşıyordum. Araba sürmek iyi hissettiriyor.”

“Bu söylediklerin baştan aşağı saçmalık!” diye bağırdı Box. “Bir şeyler dönüyor, ben ne olduğunu bilmek istiyorum!” Kapıyı çarpınca bütün ev sallandı. Ancak Dabney kapı kapandığı için rahatlamıştı çünkü göz ucuyla yolun karşısındaki Rosemanların evinde ışıkların yandığını görebiliyordu.

York'la Dolly Roseman tanıdıkları en medeni çiftin yaşadığı Beech hanesinden gelen bağırışlar hakkında ne düşüneceklerdi? Duyduklarına inanacaklar mıydı? Hayır, korkunç bir şey olduğunu zannedeceklerdi. Polisi arayacaklardı.

“İyi hissetmiyorum,” dedi Dabney. “Antibiyotikler işe yaramadı, ben de buğday alerjisi sandım ama...”

“Doktora gitmen gerek,” dedi Box.

“Evet,” diye fısıldadı Dabney.

“Gerçek bir doktora,” dedi Box. “Boston’da.”

“Tamam.” Dabney bunu kabul ederse Box’ın yakasını bırakacağını umdu.

“Bir şey daha var,” dedi Box. “Elizabeth’in partisinde o kültürsüz Hughes’la konuşurken bana ikinizin Anacadde’de karşılaştığınızı söyledi. O herifle konuşmuşsun ama bana söylemedin. En kötüsü de bu değil. En kötüsü, ona benim Washington’da başkana danışmanlık yaptığımı söylemen!”

Aman Tanrım, diye düşündü Dabney. Zamanı gelmişti. Söylemek zorundaydı. “Üzgünüm,” dedi.

“O bir gazeteci, her açıdan da kana susamış, zalim bir kurt. Yönetimle ilişkimin *Times* ya da *Journal*’a veya herhangi bir yere çıkmasını istemiyorum!”

“Elbette, tatlım,” dedi Dabney. “Clen asla...”

“Onun *ne* yapıp yapmayacağını bilmiyoruz.”

“Ona söylediğim hiçbir şeyi *bir habere* çevirmez,” dedi Dabney. “Seni bu konuda temin edebilirim.”

“Onu bütün kalbinle affettiğini bilmiyordum,” dedi Box. “İkinizin böyle can ciğer olduğunuzdan haberim yoktu.”

“Can ciğer’ değiliz,” dedi Dabney.

“Bana yalan söyleme!” diye bağırdı Box. Altdudağında tükürük kalmıştı, gözlükleri de burnunun ucuna dek inmişti, yere düşme tehlikesi altındaydılar. Box resmen başka biri haline gelmişti.

“Lütfen,” dedi Dabney. “Lütfen bağırmayı bırak. Miranda’yı uyandıracaksın.”

“Miranda umurumda değil!”

“Bence sana karşı hisleri var,” dedi Dabney. “Buraya geldiğinden beri pespembe.”

“Miranda’nın lanet bir pembe olup olmaması umurumda değil!” dedi Box. “Ayrıca cevap da ‘değil.’ Evlenmek üzere, nişanlı o.”

“Ama sana âşık,” dedi Dabney. “Bunu görebiliyorum.”

“Bunu görebiliyorsun! Bunu *görebiliyorsun!*” dedi Box. “Senin lanet olası görüşün umurumda değil! Hayatımın geri kalanı boyunca yetecek kadar pembe auralarla mükemmel çiftler dinledim! Bunlara inanmıyorum, Dabney. Hiçbirine inanmıyorum!”

“Hiç yanılmadım,” dedi Dabney.

“Ben ve Miranda konusunda yanılıyorsun! En azından *bu konuda* seni temin edebilirim!”

Tam o anda Dabney, Miranda’yı merdivenlerin başında gördü.

“Yarın sabah gideceğim,” dedi Miranda. “Ben fark etmemiştim... ben... ben işlerin böyle olacağını... senin için zor olacağını...”

“Hayır!” diye itiraz etti Dabney. “Lütfen kal! Yarın sahilde piknik yapacağız. Akşam için de Boarding House’da

rezervasyonumuz var.”

Miranda ayaklarına baktı. Dabney karanlıkta bile pembe aurayı görebiliyordu.

“Bırak Miranda gitsin,” dedi Box. “Gitmek istiyor.”

“Gitmek *istemiyorum*,” dedi Miranda. “Ama gitmem gerektiğini hissediyorum.”

“Gitmek istemiyor!” dedi Dabney.

Box omuzlarını dikleştirip Miranda’ya döndü. “Özürlerimi kabul et, Miranda. Bence en iyisi yarm gitmen. Karımla biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

AGNES

Agnes büyürken anne babasının böyle kavga ettiğini hiç duymamıştı. Arada fikir ayrılıkları yaşarlardı. Box cumhuriyetçiydi, Dabney'ye demokrattı, o yüzden de politik tartışmalar uzayıp giderdi. Sık sık da Box, Boarding House'da akşam yemeği yemek ister, Dabney'ye değişiklik yapıp Cru ya da Ventuno'da yemek isterdi. Agnes anne babasının daha derin meseleleri olduğunu da biliyordu –Dabney'nin çöpçatanlığı, Box'ın aşırı işkolikliği– ama bu konular da asla Agnes'in kulağına gelecek şiddette bağırışmalara sebep olmazdı.

O yüzden bu geceki bağırış şok ediciydi. Agnes her kelimesini duymuştu. Box bağırıyor, Dabney çılgılık atıyordu. Sonunda Miranda'nın sesi de araya girmişti. Cesur bir kadındı, bir çocuk gibi pikesinin altına saklanan Agnes'tan cesurdu en azından. Agnes telefonunu alıp CJ'i arayacak kadar üzgündü ama CJ bu konuda pek destek veremezdi. CJ, Box'ın tarafını tutardı.

Agnes'in asıl aramak istediği kişi Riley'ydi. Agnes o akşam Riley ve Celerie'yle Summer House'da piyanisti dinleyip şampanya kokteylleri içmiş, Celerie'nin “yetişkin akşamı” dediği şeyi yapmıştı. Celerie, Agnes'la beraber tuvalete gelip

üç şampanya kokteylinin verdiği yetkiyle küçük tuvaletlerdeki o mahremiyetten de faydalanarak, “Riley senden hoşlanıyor, benden değil,” demişti. Bunu kabullenmiş, öylesine bir şekilde, sadece herkesin bildiğini ifade eder gibi söylemişti. Sanki Agnes’a Riley’ye sahip olma iznini de veriyordu.

Agnes, Riley’nin Celerie’den değil kendisinden hoşlandığını biliyordu. Hem vücut dili hem de ağzından çıkan her kelime bunun altını çiziyordu.

Agnes, “Ben nişanlıyım,” dedi.

Celerie omuz silkti. “Evet ama harika bir adam olduğuna itiraz edemezsin, senden hoşlanıyor da. İyi hissettirmesi gerek.”

Harika bir adamdı, sıcakkanlıydı, yanında olması keyifliydi, eğlenceli, akıllıydı, çekiciydi, bir beyefendiydi ve Agnes piyaniste eşlik ederek şarkı söyleyip parmaklarıyla ritim tutmasını dinlemeye bayılmıştı. Riley’nin ondan hoşlandığını bilmek iyi hissettiriyordu. Agnes aşağıdan gelen tartışma sesleri sebebiyle onu arayabileceğini, durumu açıklayabileceğini, onun da rahatlatıcı bir şeyler söyleyeceğini biliyordu. Riley, Dabney’yi anlıyor, onun kendine has özelliklerini Agnes gibi takdir edebiliyordu.

Ancak Agnes, Riley’yi aramaya karar verdiği an kavgayı bitti. Agnes merdivenlerdeki ayak sesleriyle kapanan kapıları duydu.

Bir yere uğradın mı? Kimseyi gördün mü?

Box sadece Agnes’ın haftalardır sorduğu soruları tekrarlıyordu.

DABNEY

Tahammül: Dabney sabah yürüyüşüne çıktı, aynı insanlara selam verip aynı köpeklerin başını okşadı. Eve döndüğünde herkes hâlâ uyuyordu, o yüzden de portakal sıkmaya, domuz pastırması kızartmaya, yabanmersinli krepler yapmaya koyuldu.

Miranda bavuluyla aşağı indiği sırada ocağın başındaydı.

“Kalmanı gerçekten isterdim,” dedi Dabney. Mutfaktan yayılan kokuların normale dönüşü belirtmesini istiyordu. “Dün gece duygusal patlama yaşandı, hepimiz içmiştik. Box’ m da kalmanı istediğini biliyorum.”

Miranda’nın suratında bir gölge belirip kayboldu. Her an ağlayabilirmiş gibi görünüyordu, Dabney şöyle düşündü: *Bu kadınla kocama karşı karşılıksız aşkı konusunda yüzleşmiş olacağım. Kendimi bu açmaza nasıl soktum? Çöpçatanlığım çığırından çıkıyor. Agnes yine de CJ’le evlenecek, Clen’le Elizabeth akşam yemeği yemiş, ben Miranda’yla Box konusunda büyük bir fiyasko yarattım.*

“Lütfen kal,” dedi Dabney.

Miranda iç çekti. “Yapamam,” dedi. “Yapamam işte.”

AGNES

Pazartesi işten sonra Agnes kampçılara veda edip Polpis Yolu 436 numaraya sürdü. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Annesinin sırrını keşfedeceği için çok korkuyordu ama bilmek zorundaydı.

Yine Riley'yi aramak istedi. Ayak işlerini o yapmıştı. Agnes'in yardımcısı olmayı hak ediyordu; Sherlock Holmes'un Watson'ı gibi.

436 numaralı posta kutusunu bulup eve yöneldi. Sinirleri gerilmişti. Ne bulacaktı burada?

Uzun deniz kabukları kaplı yolda ilerledi, Prius'un lastikleri açık bir alana gelene dek takır tukur ilerledi. Önünde adadaki diğer hayranlık uyandıran yazlık evlere benzemeyen, kocaman bir evdi. İskeleleri, balkonları, gri sedir padavrası, bembeyaz duvarları, ön kapısında da yarım ay şeklinde penceresi vardı. Ev sahipsiz görünüyordu, bütün pencereler kapalıydı; insandan hiç iz yoktu. Agnes göğsünün acıdığını hissetti, hayal kırıklığına uğradı. Riley'nin verdiği adres buydu ama hiçbir şey yoktu.

O anda Agnes evin arkasına uzanan bir yol daha fark edince o yolu takip etti. Kurtbağrı çiçekleriyle çevrili, güzel,

dikdörtgen bir havuzu geçti. Agnes bir masayla sandalyeler, kırmızı bir şemsiyeyle mangal gördü. Sonra da daha ufak bir bina, muhtemelen müstemilat olan yeri gördü.

Bir adam verandadaki sallanan sandalyede oturmuş sigara içiyordu. Agnes'a öylesine bir bakınca Agnes panikledi. Haneye tecavüz ediyordu, orası kesindi ama yanlış yola girip kaybolduğunu söyleyebilirdi. Annesi Dabney Kimball Beech'i arıyordu. Bunu söyleyecek cesareti var mıydı?

Adam sigarasını bir kavanoza attı. Ayağa kalkıp verandanın gölgesinden çıktı. Agnes'ın gördüğü kadarıyla bir kolu vardı. Adamda başka bir hal vardı. Agnes onunla hiç tanışmamıştı ama bir şekilde tanıyor gibiydi.

Agnes konuşabilmek için penceresini açtı. Adam sakallı, iriyarıydı, birini korkutabilecek tehlikeli bir görünüme sahipti. Adam arabaya doğru eğilip de Agnes'ı görünce yüzünde şaşırılmış bir ifade belirdi; Agnes, *beni tanıyor*, diye düşündü. Ve bu düşünce peşinden, *aman Tanrım*, sözlerini getirdi.

Karşısındaki babasıydı.

Çift No. 14: Shannon Wright ve David Kimball, on altı yıl evli kaldılar

Çift No. 29: Shannon Wright Kimball ve Hal Green, dört yıldır birlikteler

Shannon: Dabney'nin iki kere çöpçatanlık yaptığı tek kişi benim. İlki tabii ki babasıyla.

David Kimball'la karakolda çalışmaya 1973'te başladım. Babam iş için Brockton'daydı, ben de 1972 yazında

Nantucket'a gelmiştim. Niyetim garsonluk yapıp güzelce bronzlaşmaktı ama sonunda Nantucket Polis Departmanı'nda sevk memuru olmam da şaşırtıcı değildi.

David'le, karısı kaybolmadan bir yıl önce tanıştım. İlk izlenimim şöyleydi: Katı bir adam, Vietnam etkisi, belki biraz öfkeli, bir savaş gazisinin sertliği var. Vatanperver, ciddi, yasa koruyuculuğuna kendini adanmış bir adamdı. Bu adadaki ailesinin dördüncü nesliydi, epey güzel bir mülk miras almıştı, Sankaty Sahil Kulübü üyesi bir yazlıkçıyla evli olduğunu duymuştum. Dabney isimli küçük bir kızı vardı, masasında fotoğrafı dururdu ama karısıyla kızını şahsen görmemiştim. Diğerleri gibi uğramazlardı.

Derken Aralık 1974'te karısı Patty Benson acayip bir iş çevirmişti. Kızını *Fındıkkaran*'ı izlemek için Boston'a götürmüştü. David yaklaşan seyahat hakkında diğer her şeyden daha fazla konuşmuştu: loca koltukları, Park Plaza Otel'de süit oda, Dabney için siyah kadife ceket. "Patty böyle şeyleri nasıl doğru yapacağını bilir," demişti David.

Patty gerçekten de nasıl yapacağını bilmişti. Çocuğu otel odasında bırakıp kaybolmuştu, resepsiyona yirmi dolarla David'e, *Boston'a gelip kızını al*, dediği bir telefonla.

David ondan hiç haber almamıştı. Ben de, *en azından merak onu öldürmüyor mu?* diye düşünmüştüm. Ancak bir gece karakoldayken özel dedektif tuttuğunu, Patty'nin Midland Teksas'ta özel bir jetin kabin memuru olarak çalıştığını öğrendiğini itiraf etmişti.

"Onu görmeye gidecek misin?" diye sormuştum. "Ya da arayacak mısın? Belki mektup yazarsın."

“Ne için?” demişti. “Beni istemiyor.”

David takip eden yıllarda hüzünlü, içine kapanık bir adam olmuştu. Kızı için yaşıyordu, tek başına bir kız çocuğu yetiştirmesi çok hoştu. Annesi Agnes Bernadette yardımcı oluyordu ama kendisi de savaşçı bir kadındı; yetmiş yaşındayken bile kızıl saçları ile yoğun bir İrlanda aksanı vardı. O yüzden ben de aralarda Dabney’ye yardımcı olmuştum. Regl olduğunda eczaneye gidip ona ped almıştım. David’e sporcu sutyenleri, eve girme saatleri, cinsellik konusunda samimi bir konuşma için tavsiye vermiştim.

Ancak burada şunu da söylemeliyim ki, doğum kontrol konusunu da açmıştım ama Agnes Bernadette eski kafalı bir Katolikti, David de ona karşı koyamıyordu. Dabney’ye doğum kontrol konusunda hiçbir bilgi sunulmadı ve bakın ne oldu.

Bütün bu yıllar boyunca David’e romantik hisler besliyor muydum? Zamanın çoğunda ilişkimizin profesyonel ve platonik olduğunu söylersem yanlış olmaz. David’in ruh hali değişkendi, çoğu zaman ciddi, huysuz şekilde işine odaklıydı. Şaka yapmaz, flört etmezdi. Ancak bazı uzun çalışma gecelerinde David can sıkıcı bir telefon filan aldığında –bir adamın karısının burnunu kırdığın haber veren bir sarhoş mesela– David bu ürkütücü hikâyeyi anlatırken bana belli bir şekilde bakardı. Benden hoşlandığını bilirdim. Bir zamanlar Benjamin Copper isimli bir balıkçıyla evliydim, Alaska’ya gitmek için adadan ayrılmıştı. Benjamin uzun zaman önce gitmişti, ben de arada tek gecelik ilişkiler yaşasam da yerini biriyle doldurmaya niyet etmemiştim.

Bir gece, geç saatte, neredeyse boş ve sessiz karakolda

David beni neredeyse öpüyordu. Fakat kendini durdurmuştu, sebeplerini hiç anlamamıştım.

Fakat Dabney işe dahil oldu. Lisedeki son yılıydı, Harvard'a henüz kabul almıştı. Agnes Bernadette çok hastaydı, fazla zamanı kalmamıştı. Dabney muhtemelen babası yalnız kalacak diye endişeleniyordu. Paskalya geldiğinde Dabney karakolu arayıp beni yemeğe davet etti. Hemen kabul ettim. Yalnız yaşayan bir kadın için Paskalya kutlanacak bir şey değildi. Geçen yıllarda kiliseye gitmiş, kutlama olarak da "Oz Büyücüsü" izlerken bir yandan da çikolatadan tavşanlar yemiştım.

Kabul edince aklıma başka fikirler geldi. "Dur bir dakika," dedim. "Baban beni davet ettiğini biliyor mu?"

Dabney, "Pek sayılmaz ama çok sevinecek Shannon. Bana güven," dedi.

Kimball'ların evine elimde saksıda laleyle geldim, kendimi yabancı gibi hissetmemeye çalışıyordum. David'le çalıştığım on yıl boyunca, o günden önce bu eve hiç davet edilmemiştim. David beni kapıda gömlek ve kravatlı halde karşıladı. İyi görünmek için çabaladığı belliydi, güzel kokuyordu. Ben de yeğenimin kiliseye kabul ayini için aldığım elbisemi giyiyordum. Fırfırlı ve çiçekliydi, belki soğuk, gri nisan ayının ilk günleri için fazla bahara özgü kalıyordu ama kendimi çekici hissediyordum. İşyerinde asla böyle giyinmezdim.

"Vay," dedi David. "Şu haline bak."

Ne diyeceğimi ya da yapacağımı bilememiştim, daha önce sosyal bir ortamda karşılaşmamıştık. Ancak Paskalya'ydı, burada olduğum için heyecanlıydım, o yüzden eğilip du-

dağının kenarını öptüm. Bir an şok oldu, sonra yüzü kızardı, elimdeki laleleri aldı.

Dabney on yedi yaşında bile harika bir aşçıydı. Başlangıç için peynirli puf börekle yengeç sosu yapmıştı, sonra da masaya yabanturpu kabuğunda biftek fileto, kremalı ıspanakla patates geldi. Dabney'yle Agnes Bernadette su içiyordu ama David'le ikimiz bir şişe kırmızı şarabı paylaşıyorduk. Şarap Dabney'nin fikriydi, kilerden çıkarıp getirmişti, David'e minnettar bir vatandaşın hediyesiydi, özel bir gün için saklıyorlardı.

"Bu özel bir gün, değil mi?" dedi Dabney. "Paskalya ve Shannon burada."

"Tanrı bilir," dedi Agnes Bernadette.

Yemek lezzetli, şarap da sohbeti kolaylaştırmıştı. David'le ikimiz hatırdaki kalan 911 aramalarını konuşuyorduk: kocasının kendisine çamaşır suyu içirdiğini iddia eden kadın, Noel arifesinde Noel Baba kostümüyle bacaya sıkışan şişman baba. Dabney onları dinleyip cesaretlendirici sorular sorarken, Agnes Bernadette yersiz laflar sayıklıyordu.

Tatlı da limon merengli turtaydı, tamamıyla limon kabuklarından yapılmıştı. Ayrıca Dabney bana yumurta görünümlü kekle jelibon dolu bir Paskalya sepeti de vermişti. Hatırladığım en harika Paskalyalardan biriydi.

Dabney masadan kalkmıştı. "Büyükanneyi eve götüreceğim, sonra da Clendenin'e uğrayacağım. Saat onda dönmüş olurum," dedi.

David onayladığını gösteren bir baş hareketi yaptı ama bana Clendenin Hughes'u sevmediğini itiraf etmişti. Çocukta

güven vermeyen bir şeyler olduğunu hissediyordu. Kendini beğenmişti, kendine hayır getirmeyecek kadar çok zekiydi.

Ben de mendilimi masaya bıraktım. “Ben de gideyim,” dedim.

“Hayır!” dedi Dabney. “Kal! Lütfen kal!”

David’e baktım. “Kal,” dedi. “Birlikte ‘Oz Büyücüsü’ izleriz.”

Çok geçmeden David’le birlikteliğimiz başladı. Çoğu zaman gizlilik içinde yürüttük, “sadece arkadaş” olarak vakit geçiriyorduk ama kimseyi kandırdığımı sanmam. Agnes Bernadette ocak ayında öldü, David de bir sonraki Paskalya’da, Dabney’nin önünde, yine onun hazırladığı yemekten sonra bana evlilik teklif etti.

Dabney, “Siz mükemmel çiftsiniz. Bunu görüyorum,” dedi.

Ama David benimle aslında evlenemezdi çünkü resmî yette hâlâ Patty Benson’la evliydi. Onun peşine düşmemiş, boşanmak istediğini söylememişti. Sonunda özel dedektiften aldığı bilgiyi kullanıp Patty’nin Teksas’ta izini sürünce bir önceki yıl yüksek doz Valium aldığım öğrendi. Ölmüştü.

David bunu Dabney’ye söylemeye çekiniyordu. Dabney’nin bütün hayatını annesinin geri gelmesini bekleyerek geçirdiğine inanıyordu. Dabney yıllarca terapi görmüştü, hem terapisti Dr. Donegal’ın hem de David’in düşündüğü üzere de adadan ayrılma korkusunun sebebi terk edilmesiydi. Ancak Dabney haberi sakın karşıladı.

“Ah,” dedi. Omuz silkti. “Belki de üzgün hissetmeliyim

ama onu hatırlamıyorum bile.”

Dabney, Clendenin’le ilişkisinde aynı derecede akli başında değildi. Kendisi Harvard’da, Clen Yale’de olduğu halde aşkları sürdü. Dabney’nin ikinci yılında, New Haven’daki Yale-Harvard partisindeki o korkunç hafta sonu vardı. David’le ikimiz bunun son olacağına inanmıştık ama Dabney bırakmayı reddetti.

Sonra Dabney yirmi iki yaşında beklenmedik bir şekilde hamile kaldı. Clen çoktan Bangkok’taydı, ona bir uçak bileti göndermişti ama Dabney adadan ayrılmayı reddetti. Bebeği tek başına büyüteceğini söyledi.

Hamileliği sırasında David çifte mesai yaptığı bir gün Dabney’nin odasında ağladığını duydum. Kapıyı hafifçe çalıp açtım. Dabney yüzünü yastıktan kaldırıp, “Aşktan nefret ediyorum Shannon! Aşk dünyadaki en kötü şey!” dedi.

Bir süre yanına oturup sırtını okşadım. Annesi gibi hissettim. Clendenin’i özleyip özlemediğini sordum. Evet dedi, bütün hücreleriyle özlüyordu. Clen’e Nantucket’a gelmediği için kızgın olup olmadığını sordum. Clen’den bunu kendisinin istediğini söyledi. Aramamasını, yazmamasını, hiçbir şekilde iletişim kurmamasını istemişti. İşte bu benim için yeniydi, David’in de bilmediğine emindim.

Dabney, “Onun hayali orada. Burada, Nantucket’ta kalmasını isteyemezdim, Shannon. Benden nefret ederdi, bu bebekten de... tıpkı...” Hıçkırıklara boğuldu.

Nazikçe, “Tıpkı ne, Dabney?” dedi.

“Tıpkı annem gibi,” dedi.

“Annen senden nefret etmiyordu,” dedim ama bu sözler-

le sınırı aştığımı anladım. Ben kimdim ki Patty Benson'ın neyi, neden yaptığım açıklayacaktım?

Dabney tekrar ağlamaya başladı. "Clen'le mükemmel çift olduğumuzu sanıyordum. Diğer herkes konusunda haklı çıktım. Neden kendim konusunda yanıldım. Bu adil değil!"

Katılıyordum. Adil değildi.

Dabney otuz dört yaşındayken David kalp krizinden öldü, Agnes neredeyse on iki yaşındaydı. Hepimiz için çok üzücüydü. Neyse ki Box yardımcı olmak üzere yanımızdaydı.

Ben otuz yılımı tamamlayıp emekli olana dek karakolda çalışmayı sürdürdüm. Sonra Nantucket'tan gitmeye karar verdim. Neredeyse altmış beşine gelmiş bir kadın için bir adada yaşamak fazla kasvetliydi. Virginia'da kuzenlerim vardı, daha ılık bir iklimde yaşamak cazip geliyordu.

Ama derken Dabney işe dahil oldu. Bana yıllardır Eel Point'te yazlıkçı olan ama artık bütün yıl yaşamak üzere Nantucket'a yerleşen Hal Green'i tanıyıp tanımadığımı sordu. Birkaç yıl önce karısını göğüs kanserinden kaybetmişti, muhteşem bir adamdı. Dabney bunu biliyordu çünkü her sene Nergis Geçit Töreni'nde Model A Ford'uyla katılıyordu.

"Hayır, Dabney, Hal Green'i tanımıyorum," dedim.

Dabney, "Bu harika, demek ki kuralları ihlal etmemiş," dedi.

Hafifçe gülümsedim. Dabney'nin amacını biliyordum.

"Hal Green'le tanışmalısın. Bence onu seversin," dedi.

"Ah, öyle mi?" dedim.

Dabney, "Cumartesi akşam yemeğine gel. Onu da davet

edeceğim,” dedi.

“Dabney.”

“Lütfen,” dedi. “Sadece gel işte.”

Hal’le dört yıldır evliyiz.

CLENDENİN

Dabney'nin yirmi yıl önceki hali gibiydi; Clen ayrılırken Steamship Wharf'taki hali gibi. Ancak önündeki kadında onu çarpıcı gelen başka bir şey daha vardı: kestane rengi gözler ile sadece aynaya bakınca gördüğü yüz ifadesi.

Clen sağ yumruğunu sıktı, sol elinin hayaletinin de eşlik ettiğini hissetti. Rüyaları dışında yıllardır bütün kolunun varlığını böyle duyumsamamıştı.

Buna inanamıyordu.

"Agnes?" dedi, sesi fısıltıdan yüksek çıkmamıştı.

"Evet," dedi Agnes.

Onu içeriye girmeye ikna etmek biraz zor oldu. Kaçma dürtüsünü anlıyordu. Bu karşılaşma korkutucuydu, kafa karıştırıcıydı, planlanmamış ve beklenmedikti ama Clen için umulmadık değildi.

"Sana kahve ikram edeyim mi? Ya da çay?" dedi Clen.

Agnes gözlerini kırıştırdı.

"İsirmam, merak etme," dedi Clen.

Agnes belli belirsiz başını salladı, Clen evet mi yoksa hayır mı demek istediğini anlamadı.

“Viski de var,” dedi Clen.

Agnes arabasının motorunu kapattı. Bir hibritti, arabadan ziyade oyuncak sayılırdı. Clen, “sekiz silindir” Dabney’nin bu Prius hakkında ne düşündüğünü merak etti.

İki bardak viski koydu, Agnes hiç tereddüt etmeden içti. Onun kızıydı işte.

“Annem buraya geliyor,” dedi Agnes.

Clen bunun bir soru olup olmadığından emin değildi. “Evet,” dedi. “Arkadaşız.”

“Arkadaş,” dedi Agnes.

Clen kendi viskisini bitirip iki bardak daha doldurdu. Dabney’nin kıza ne söylediğini bilmiyordu.

“Buraya geldiğini nereden biliyorsun?” dedi.

Agnes, “Bunu sana söyleyemem,” dedi.

Clen kahkaha attı ama sebebi komik olması değil, Agnes’in kendisine çok benzemesiydi. Kendisi yeniden doğmuş gibi hissetti. Kızı, evladı, nesli, DNA’sı, kendisinin, kendisinin. Bunu şimdiye dek nasıl elde edememişti? Yaşlar gözlerini yakıyordu. Bu çok fazlaydı, eziciydi. Meşe ağacı masadaki lekeye baktı. Agnes sessizliğini koruyordu. Onun yaşında başka bir kız olsa bağırıp çağırabilir, histerik hale gelebilir, öfkelenebilir ya da hüznlenebilirdi.

Ah Dabney, diye düşündü. Beni affet lütfen.

Şu ana kadar neyden vazgeçtiğini tam olarak anlamamıştı.

“Annen burada olduğunu biliyor mu?” dedi Clen.

“Bilmiyor.”

“Ona benimle tanıştığını söyleyecek misin?”

“Henüz karar vermedim.”

Clen, “Yıllar önce mektubuna cevap yazdım. Bir daha da haber almadım. Mektubumu aldın mı?” dedi.

“Aldım,” dedi Agnes. “Teşekkürler. Çok yardımı dokundu. Yeterliydi.”

“Yeterli olmaya yakın bile değildi,” dedi Clen. “Çok daha fazlasını hak ediyordun.”

“Bu konuşmayı şimdi yapmayalım,” dedi Agnes. “Olur mu?”

“Olur,” dedi Clen. Rahatlamıştı.

“Seninle annem hakkında konuşmak istiyorum,” dedi Agnes.

Rahatlama yok olmuştu. “Bence annene sormalısın.”

“Anneme sordum,” dedi Agnes. “Bütün yaz bir yerlere gidiyordu, saat üçte işten çıkıp dört saat ortadan kayboluyordu. Nina’ya “işlerini hallettiğini” söylüyordu. Birkaç hafta önce onu buradan bir kilometre ileride gördüm, sorunca da Sankaty’de yemeğe gittiğini söyledi.”

Clen anlamış gibi başını salladı. Dabney’yi tanıyan hiç kimse Sankaty’ye inanmazdı.

Agnes, “Tabii ki yalandı,” dedi.

Clen ikinci bardak viskisini içti. Sigara istiyordu.

Agnes, “Buraya seni görmeye geliyor. Her gün mü geliyor?” dedi.

“Her gün değil.”

“Siz ikiniz... sevgili misiniz?”

“Agnes...”

“Siz ikiniz sevgili misiniz? Evet ya da hayır.” Sesinde öfke yoktu ama boyun da eğmeyen bir hali vardı. Cevap talep ediyordu. Clen doğruyu mu söylemeliydi? Kızına annesiyle sevgili olduklarını mı söylemeliydi?

“Evet,” dedi.

Agnes, “Ne zamandır?” diye sordu.

Clen bir bardak daha viski koydu, halbuki ilk iki tek şimdiden başını bir yana midesini diğer yana sallamaya başlamıştı bile. Başka bir adam olsa bu konuşmayı içkisiz de idare edebilirdi ama Clen o adam değildi.

“Buraya nisan sonu taşındım. Birkaç hafta sonra başladı.”

“Oooovvv!” dedi Agnes. Bu ifadenin şaşkınlık mı, korku mu yoksa onaylamama mı olduğundan emin olamadı Clen.

Clen, “Dabney’yle birbirimize âşığız, Agnes. Derinden, gerçekten, arzu dolu aşk. Sen doğmadan da gerçek buydu, şimdi de bu. Artık daha da gerçek çünkü birbirimizden ayrı hayatlar yaşadık. Dabney Kimball benim sebebim ve cevabım,” dedi. Son cümlede sesi kısılmıştı. “Tekrar gitmesine izin veremem.”

AGNES

436 Polpis Yolu'ndan çıktığında artık başka bir insandı.

Annesinin sırrı ortaya çıkmıştı: Clendenin Hughes, babası.

Agnes birine söylemek zorundaydı. Bu ifşayı yalnız başına kaldıramıyordu. Clendenin'in barakasından çıkınca telefonunda CJ'den dört sesli mesaj gördü. İlk mesaj meraklıydı (*Neredeymiş benim birtanem?*), ikincisi kısa ve öz (*Şey... selam? Tik.*). Üçüncü mesaj öfkeliydi (*Tanrı aşkına, Agnes, aç şu lanet telefonu lütfen*). Agnes'in nefesini kesen son mesajdı. CJ ölçüsüz bir öfkeyle bağıırıyordu: *Hangi lanet yerdesin?*

Manny Partida'yı düşündü. *Ancak sana söylemeseydim kendimden utanarak yaşayamazdım... saç çekme, kol kıvrma, bazı pek de hoş olmayan şeyler... lütfen Agnes, dikkatli ol.* CJ'in, Agnes'in saçı kesilirken yüzünde beliren ifadeyi hatırladı. Agnes'm üzerindeki gücüyle böbürleniyordu.

Agnes sonuncu hariç bütün mesajları sildi. CJ'le Clendenin hakkında konuşamazdı. CJ'le hiçbir konuda konuşamayacağını fark etti; CJ'in kendisi dışında.

Eve akşam yemeğine beklendiğinin farkındaydı –Dabney'ye gelmeyeceğini söylememişti– ama Box ve Dabney'yle masada oturup hoşbeş edemezdi.

Clendenin, Agnes'tan kimseye söylememesini rica etmişti. Hatta Agnes'a yalvarmıştı. Aslında ondan bir şey isteme hakkı olmadığını, zaten Agnes'in kabul etme ihtimalinin daha bile az olduğunu biliyordu.

Clen, "Yetişkin meseleleri," demişti.

Agnes da gerilmiş, "Ben bir yetişkinim," demişti.

"Annenle benim aramda. Ayrıca annenle profesör arasında. *Sen* bir yetişkinsin, bu yüzden de annene bu durumu çözmesi için zaman vermeni istiyorum."

"Yapabileceğine inanıyor musun?" diye sordu Agnes.

"Evet," dedi Clen.

Yazın böyle geçmesini beklememişti. Baktığı her yerde sır görüyordu.

Agnes, Riley'yi arayınca sesli mesaja düştü, öfkenin kendisine galip geldiğini hissetti. Riley'ye ihtiyacı vardı! Konuşabileceği başka kimse yoktu! Belki sadece Nina Mobley. Agnes, Nina Mobley'yi aramalı mıydı? Agnes bunu düşünürken telefonu çaldı. Riley arıyordu.

"Selam," dedi. "Kusura bakma, sörf yapıyordum."

"Neredesin?" diye sordu Agnes.

"Antenna Beach," dedi Riley.

"Orada kal," dedi Agnes. "Birkaç sandviç alıp geleceğim. Yirmi dakikaya oradayım."

"Sinemaya gitmek için Celerie'ye sözüm vardı," dedi Riley. "Dreamland'de Diablo Cody haftası var, bu akşam da 'Juno'yu gösteriyorlar. Celerie favori filmi olduğunu söyledi.

Son üç gündür bana başrol oyuncusunun ismiyle ‘Bleek’ diye sesleniyor.”

“İptal etmenin bir yolu var mı?” dedi Agnes. Sorduğu için kendini pislik gibi hissediyordu ama Agnes bundan daha büyük bir acil durum düşünemiyordu. “Gerçekten konuşmamız gerek.”

“İptal edeceğim,” dedi Riley.

Yarım saatten daha kısa bir sürede Agnes’la Riley bira içiyor, istakozlu sandviç yiyip günbatımını izliyorlardı. Riley’nin cipinde, kumsalın ucunda oturuyorlardı. Riley arabanın tavanını açtığı halde hâlâ ıslak mayosuyla oturuyordu, Agnes da düzgün omuzları, göğsü ve karın kaslarının hoş manzarasını görebiliyordu. Baktığı için utanıyordu. CJ’den iki tane sesli mesaj daha gelmişti ama onları henüz dinlememişti.

“Celerie’yi iptal ettiğin için üzüldü mü?” diye sordu Agnes.

“Mahvoldu,” dedi Riley. “Ama ağlamadı. Oda arkadaşıyla gideceğini söyledi. Konuşmam gereken arkadaşımın ne kadar şanslı olduğunu anlamasını umuyormuş.”

“Benim aradığımı söylemedin, değil mi?”

“Senin aradığını söylemedim,” dedi Riley. “Ama başka kim olacak ki?”

Agnes iç çekti. Celerie’nin bu durumdan haberdar olmasını istemiyordu. Hayır hayır hayır.

Riley, “Ee, ne oldu?” dedi.

Agnes, “Senin ipucunu izleyip 436 Polpis Yolu’na gittim,” dedi.

Riley, “Peki ne buldun?” dedi.

Agnes, “Babamı. Biyolojik babamı, daha önce hiç tanışmadığım...” dedi.

Riley birasını içip vahşi, dalgalı okyanusa baktı. “Sana ilk karşılaştığımızda ne demiştin? Tam ifadem neydi, Agnes? *Buzdağının ucu.*”

“Evet,” dedi Agnes. “Bu konuda haklıydın.” Sonra da açıklamaya koyuldu: Agnes’in hiç tanışmadığı, hayatını dünyanın bir ucunda geçiren, Pulitzer kazanan, bir hikâyenin peşinde kolunu kaybeden, Nantucket’a üç ay önce dönen Clendenin Hughes, Dabney’nin sıırıydı. Dabney’nin sevgiliydi.

“Peki,” dedi Riley. “Nasıl biri?”

Clendenin Hughes *nasıl* biriydi? Agnes onu tanıyacak kadar yanında kalmamıştı aslında. Aklına ilk gelen kelime *karmaşıktı*. Ona baktığında darmadağın düşüncelerle duygular karışımı görmüştü. Clendenin Birleşik Devletler’e geri gelmemiş, Dabney’nin kocası ile Agnes’in babası olarak hayatını geçirmemişti. *Annen bunu istemedi*, demişti. *Yalnız idare etmek istedi*. Ancak içten içe biliyordu ki Dabney onu istemişti. Daha güçlü, daha iyi bir adam olsa doğru olanı yapardı. Clendenin yaptıklarından onur duymuyordu. Utançla pişmanlığın onu yiyip bitirdiğini söylemişti. Bu utanç günlerce, yıllarca hayatındaki en güçlü şeydi. Agnes’tan bağışlanma isteyecek konumda *olmadığının* da altını çizmişti. Ancak aynı zamanda Clendenin, Nantucket’a sadece Dabney burada diye geldiğini de söylemişti.

Kolumu kaybedince bir şeyi fark ettim, demişti. O da asıl kaybımın kolum olmadığıydı. Kalbimi kaybetmiştim. Annenin yanında bekliyordu. Her zaman.

Adaya dönmek tek seçeneğiydi. Sanki bir yerde yazılıydı bu, sanki Tanrı'nın eliyle bunu yapması istenmişti.

Tanrı'ya inanıyor musun? diye sormuştu Agnes.

Daha büyük, daha yüksek, bizden daha önemli, insan-oğlunun algılayamayacağı bir şeye inanıyorum, demişti Clendenin. *Evet, inanıyorum.*

Agnes, Riley'nin kolunu tuttu. "Bunun olduğuna inanmıyorum. Bugün babamla tanıştım. Kanımın, genlerimin, biyolojimin yarısı."

"Bu çok büyük bir şey," dedi Riley. "Bu acayip bir şey. Annene söyleyecek misin?"

"Belki," dedi Agnes. "Henüz değil ama."

"Peki onu tekrar görmeye gidecek misin?"

"Perşembe," dedi Agnes. "Perşembe işten sonra. Beni daha fazla tanımak istediğini söyledi."

"Peki bu diğer baban hakkında nasıl hissettiriyor?" diye sordu Riley. "Profesör hakkında?"

"Box," dedi Agnes. "O benim gerçek babam. Clendenin ise... eh, DNA'mdan başka neyim olduğunu bilmiyorum ama öğrenmek istiyorum. Asıl soru şu: Öğrenirken Box'a ihanet etmiş olacak mıyım?" Biraz daha bira içti. "Bilmiyorum, kafam çok karışık."

"Fikrimi bilmek ister misin?" dedi Riley.

“Lütfen.”

“Annen hayatında iki erkek olan, olağanüstü bir kadın. Muhtemelen ikisini de seviyor.”

“Muhtemelen evet,” dedi Agnes.

“Eminim ki bu sandığımızdan daha sık oluyor,” dedi Riley. “Her ne kadar ben katı bir tek eşli olsam da. Ailem her zaman ‘insan deneyiminin geniş yelpazesi’ dedikleri şey konusunda açık fikirli olmamı söyler. Ben doğmadan önce Malawi’de Barış Gönüllüsü olmuşlar, o yüzden tolerans, nezaket ve kabullenmeyi önemserler.” Riley elini Agnes’in elinin üzerine koydu, ki Agnes hâlâ onun kolunu tutuyordu. “Bence ikisini de sevmesi sorun değil, Agnes.”

Agnes onun koluna, kendi eline, onun eline baktı, sonra da ağlamaya başladı. “Ne sorunum olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Sen o kadar anlayışlısın ki Celerie’yi arayıp iptal ettin, ayrıca sana güvenmek çok kolay, hem bu durum rezalet ama sen sanki rezalet *değilmi*ş gibi hissettiriyorsun. Bana sanki insan deneyimi yelpazesinin akla yatkın bir bölümündeymişim de sonu iyi bitebilirmiş gibi hissettiriyorsun.”

“Bu yüzden mi ağlıyorsun?” dedi Riley. Aralarındaki kapaklı konsoldan bir mendil çıkarıp Agnes’a verdi.

Söylemediği şey CJ’in, evleneceği adamın böyle anlayışlı *olmayacağıydı*. Çünkü konu Dabney’ydi, o yüzden yargılayacaktı. Sadece Dabney’yi değil, Agnes’ı de yargılayacaktı. Annesi yalancı, hilekâr ve sürtüktü, bu yüzden Agnes da öyleydi. Agnes, CJ’i Annabelle’in saçını çekip kolunu kıvrırken hayal etti. CJ, Agnes’ı şu an Riley’nin cipinde görse canını

yakabilirdi. Yapabilirdi işte. Agnes, Dabney'nin, CJ'le aralarında gördüğü yeşil pusun uydurma olmadığını biliyordu. CJ, Dabney'nin çöpçatanlığıyla alay ediyordu ama annesi hiç yanılmamıştı. Ayrıca Agnes, Manny Partida'nın da yanılmadığından endişe ediyordu. *Sana söylemeseydim kendimden utanarak yaşayamazdım.*

Agnes aynı zamanda Riley'nin gelecekteki hastalarını kıskandığını da söylemedi. Hepsi de Riley'nin dünyadaki en iyi dişçi olduğunu düşünecekti. Riley ofisinde patenle kayar gibi süzülecekti. Riley dik kafalı yedi yaşındaki hastasına bakıp, “Kızları öpmeye başladın mı Sam?” diyecekti. Ancak bu da Sam'in ağzını açmasına yetmeyince, “Hey, bil bakalım yılbaşında hediye olarak ne aldım? Kardan adam kakası!” diyecekti. Sam de kahkahayla gülecek, Riley ustalıklı aletleri Sam'in dişlerine yerleştirecekti.

Agnes ayrıca Riley'yi gitar çalıp Jack Johnson'ın bile dinleyince Riley'ye hizmet etmesini, sağdıcı ya da çocuğunun vaftiz babası olmasını isteyecek kadar güzel Jack Johnson şarkıları söylerken dinleyecek genç kadın izleyicilerini de kıskanıyordu. Agnes *en çok* da Riley'nin karısı olacak kadını, her sabah onun yanında uyanıp nazik ruhunun düzenli muhatabı olacak kadını kıskanıyordu.

Agnes bunların hiçbirini söylemedi. Dikkatle elini Riley'nin kolundan çekti, mendille gözlerini kuruladı, derin ve ferahlatıcı bir nefes aldı. Gökyüzü batan güneşin pembe rengiyle çizgi çizgi olmuştu, Agnes acaba Dabney'nin iki insan mükemmel eş olduğunda gördüğü renk bu mu, diye merak etti.

Agnes eve gelince CJ'in gönderdiği dördüncü mesajı dinledi. *Hangi lanet yerdesin?* Sonra da korkarak diğer iki sesli mesajı dinledi. Söz yoktu, sadece CJ nefes alıp veriyordu. Bu iki mesaj daha da korkutucuydu. Agnes çekmecedeki kadife kutuyu çıkarıp nişan yüzüğüne baktı.

Yarın yüzüğü geri gönderecekti.

DABNEY

Miranda'nın gittiği gün Box son üç-dört yıldır (sekiz-dokuz okunur) evlilikle ilgili görevlerini yerine getiremediğini duyurdu. Dabney'ye hak ettiği ilgiyi göstermemiş, onu yeterince şevkle sevmemiş, takdir etmemişti. Ancak bundan sonra değişecekti.

Dabney'yi bir an bile yalnız bırakmayacaktı.

Dabney uyandığında Box mutfakta ona kahve hazırlıyordu. *Wall Street Journal*'ı masaya bırakmış, okumamıştı bile. Onun yerine Dabney'yle sohbet etmişti. İyi uyumuş muydu? Rüyasında ne görmüştü?

“*Rüyamda* ne mi gördüm?” dedi Dabney. “Kim hatırlıyor ki?”

Bu sözleri rüyasında Clen'i gördüğü gerçeğinin üstünü örtmek için söylemişti. Artık hep Clen'i görecekti. Önceki gece Clen'le birlikte çırlçıplak, el ele, sarmaş dolaş yatmışlardı. Matisse'in *La Danse* tablosunun modelleri gibiydiler.

Sonra Box işini sormuştu. Danışma asistanları nasıldı, aralarında aşk başlamış mıydı? Nina Mobley nasıldı, çocukları artık büyümüş olmalıydı. Herhangi biri üniversiteye

başvurmayı düşünüyor muydu? Peki George Mobley? Hâlâ kumar sorunu var mıydı?

Dabney, Box'a hayretler içinde baktı. Üç ya da dört veya sekiz ya da dokuz yıl önce Box'ın günlük hayatıyla ilgilenmesinin hasretini çekmesi mümkündü. Yıllarca, on yıldan fazla hatta, bu kadar ilginin çeyreğinin peşinde koşmuştu. Sanki Dabney'nin söylediği her şeyi zihinsel bir dolaba kaldırmış, şimdi de bütün cömertliğiyle kilidini açmaya karar vermişti. Dabney, *Journal*'ını alıp kendisini huzurla kahve içmesi için rahat bırakmasını diledi. Böyle düşünmesi korkunç bir şey miydi?

Box bir sonraki Mesai Sonrası'nın lokasyonunu öğrenmek istedi. Dabney'yle gitmek istiyordu. Orada yıllardır görmediği, arayı kapatması gereken insanlar olacaktı. Ayrıca bu hafta yeni bir restoran denemeye ne derdi? Mesele Lola Burger ya da The Proprietors? Agnes'i dahil etmeli miydi yoksa sadece ikisi romantik bir akşam mı geçirseydi?

Romantik mi? diye düşündü Dabney.

"Ben yürüyüşüme çıkayım," dedi Dabney.

"Dabney," dedi Box.

Dabney kapıda durup döndü.

"Doktor randevusu alman gerek," dedi.

"Evet," dedi Dabney. "Farkındayım."

"Eğer senin arayacak vaktin yoksa," dedi Box. "Ben senin için halledeyim."

"Ben ararım," dedi Dabney.

"Sancın ne durumda?" diye sordu Box.

"Bir bilsen," dedi Dabney.

Tanrı'ya şükür iş vardı. İsteyken özgürdü. Nina her şeyi biliyordu, o yüzden de Dabney'nin yalan söylemesi ya da numara yapması gerekmiyordu. Bütün sabahını Mesai Sonrası'nı planlayarak geçirdi, Grey Lady Emlak Ofisi'nde yapılacak, Met on Main tarafından da yiyecek tedarik edilecekti. Box'm mekânı öğrenince sözünden ne kadar hızla döneceğini düşününce Dabney kıkırdadı. Bütün emlakçılardan nefret ederdi. Holden Caulfield nezdinde hepsinin şarlatanlarla berbat dedikoducular olduğunu düşünürdü. Ayrıca Met on Main'e de asla gitmek istemezdi çünkü Boston'daki Newbury Caddesi'nde bulunan şubesinde, daha iyi olması beklenen bir öğle yemeğine gitmişti. Hayır, bıçak kemiğe dayandığında Mesai Sonrası'na gelmeyecekti.

Arka ofiste Celerie'yle Riley telefondaydı, ağustos çılgnılığı tepelerine binmişti.

Öğlen Dabney, "Ben bazı işleri halledeceğim," dedi.

Nina onayladığını belirterek başını salladı, Dabney de çıkış listesini imzaladı.

Nina'nın masasının arkasındaki evrak dolabının üstünde Nina'ya bir hafta önce Dr. Marcus Cobb'un gönderdiği zambakların kurumuş kalıntıları duruyordu. Nina'yla Marcus Cobb âşık oluyorlardı, bunu Dabney'nin yardımı olmadan yapıyorlardı. Eğer Dabney bu noktada müdahale ederse her şeyi mahvederdi. Çöpçatanlık kabiliyeti tersine işliyor gibiydi.

Dabney çıkmak için arkasını döndüğü an alt kapının açılıp kapandığını, merdivenlerdeki adımları duydu. Dabney gelenin Vaughan Oglethorpe olduğundan, birkaç saniye içerisinde ofisin mumyalama sıvısı kokacağından endişelendi. Vaughan'la Dabney uğraşmak zorunda kalacaktı, sonra da elma kokulu mumları yakması gerekecekti. Clen'e gitmek istiyordu, onu dört gündür görmemişti; Nina'nın çiçekleri gibi Dabney de solmaya başlamıştı.

"Selam, hanımlar!" Ofisten içeri giren kişi Box'tı.

Nina nefesini tuttu, Dabney de onu görünce öylesine şok oldu ki Nina'nın masasının ucuna tutunarak ayakta kaldı.

"Tatlım!" dedi Dabney. "Burada ne yapıyorsun?"

"Evde otururken birden ilham geldi," dedi Box. "William Carlos Williams'ın o şiirini ne kadar sevdiğini hatırladım, o yüzden de sana erik getirdim."

Dabney'nin ağzı açık kalmıştı. *William Carlos Williams'ın o şiiri mi?* "This Is Just to Say," evet, Dabney o şiiri hep çok sevmişti. Agnes küçükken şiirin bir kopyası buzdolabı kapağına asılı dururdu. Bir özür dileme şiiriydi: *Affet beni. O kadar leziz, tatlı ve soğuklardı ki.* Box eriklerle bir şişe soğuk sodayı suratında aptal bir sırıtışla uzattı.

Celerie o anda arka ofisten öğle yemeği molası için çıktı. "Bu da ne?" dedi. Elinde maden suyuyla erikleri tutan beyaz saçlı adama baktı. "Siz Profesör Beech olamazsınız, değil mi?"

Box hafifçe eğilerek, "Öyleyim," dedi.

"Eşiniz!" dedi Celerie, sanki onu Dabney'ye tanıtıyordu. "Size meyveyle maden suyu getirmiş. Ne tatlı!"

Dabney afallamıştı. Burada ne oluyordu? Eriklerle maden

suyunu aldı, hem Box hem de Celerie'ye cevap vermemek için eriği ısırıldı. Sulu bir erikti, o yüzden suyu çenesine süzül-
dü. Box cebinden bir mendil çıkardı. Her şeyi düşünmüştü.

“Sen Celerie olmalısın,” dedi Box elini uzatarak. “Ben John Beech ama lütfen bana Box de.”

“Oda arkadaşım sizinle tanıştığımı öğrenince *ölecek*,” dedi Celerie. “Penn’de ekonomi okuyor. *Sizin ders kitabınızı kullanıyor!*”

Box yeni mezunlarla akademisyenler arasındaki bu tanrısal statüye alıştı. “Umarım gerçekten ölmez.”

Celerie ellerini göğsünde birleştirdi, sanki bir sonraki tezahüratı bekliyordu. Dabney’nin buradan çıkması *gerekiyordu*, ama nasıl? Endişeyle altın hac kolyesini kemiren Nina’ya kaş göz yaptı.

Nina, “Dabney, çıkman lazım. Geç kalacaksın,” dedi.

“Çıkmak mı?” dedi Box. “Nereye? Nereye gidiyorsun?”

Nina, “Dabney’nin potansiyel bir Ticaret Odası üyesiyle toplantısı var,” dedi.

Dabney, Nina Mobley’yi hiç o andaki kadar sevmemişti. Clen’i gördükten sonra eve dönüş yolunda Nina’ya taze bir demet çiçek gönderecekti.

“Gerçekten mi?” dedi Box. “Kimmiş bu potansiyel üye?”

Nina kahkaha attı. Dabney, *kim bu potansiyel üye?* diye düşündü. Nina, “Ah kim hatırlayacak? Telefon bütün gün çalıp duruyor,” dedi.

“Gerçekten de öyle!” dedi Celerie atkuyruğunu sallayarak.

Box, Dabney’ye, “Elbette sen kiminle görüşmeye gitti-

ğini biliyorsundur,” dedi.

“Evet,” dedi Dabney. Eriğinden bir ısırik daha alıp dudaklarını sildi. “İnternet kuruluşu.”

“Bir internet kuruluşu Ticaret Odası’na mı katılıyor?”

“Nantucket bazlı,” dedi Dabney. Erik çekirdeğiyle mendili çöpe attı. “Gitmem lazım.”

“Toplantını iptal et,” dedi Box. “Seni Yacht Club’da yemeğe götüreceğim.”

“Ayyyyy...” dedi Celerie. “Çok hoş!”

“Toplantımı öylece *iptal edemem*,” dedi Dabney. “Beş dakika önce çıkmam gerekiyordu.”

“İptal et,” dedi Box. “Rica etmiyorum.” Sesi katıydı. Ani bir müsabakaya dönüşmüştü, Dabney yeniliyordu. Box’ın ona ne yapacağını söylemesinden hoşlanmıyordu. Hayali toplantısını iptal etmek istemişti, Clen’in yanında olmak istiyordu.

Celerie aniden önemli bir meselenin ortasında olduğunu fark etti. Çıkış listesini imzaladı, sonra da merdivenlere yöneldi. “Hoşça kalın!”

“Tanıştığımıza sevindim,” diye seslendi Box arkasından. Box çıkış listesine baktı. “Buraya ‘işler’ yazmışsın,” dedi. “Toplantın olduğunu sanıyordum.”

“Var,” dedi Dabney zayıfça. “Toplantıdan sonra işleri halledecektim.”

Box, Nina’ya, “Nina lütfen Dabney’nin ‘toplantısını’ iptal et. Karımı yemeğe çıkarıyorum,” dedi.

Dabney, Clen’e en az doksan dakika kadar, Yacht Club’daki öğle yemeği boyunca mesaj atamadı. Aslında Yacht Club’da

yemek çok hoştu. Limana bakan bir masada, Diana'nın piyano çalışını dinleyerek oturmuş, mavi yengeç, avokado salatası yemiş, Dabney soğuk çay, Box da beyaz Bordo şarabı içmişti. Can yelege giymiş çocuklar yelken dersine gidiyor, çiftler tenis kortlarından geliyordu. Dabney rahatlayıp keyif alabilmeyi denedi ama yapabildiği tek şey gerginlikle bacağını sallamaktı. En azından Clen'e mesaj atıp gelemeyeceğini söylemek istiyordu. Tek başına verandadaki sallanan sandalyede oturup boşa beklemesi fikrinden nefret ediyordu. Muhtemelen sandviç yapmış, margarita hazırlamıştı. Dabney mayosunu da çantasına koymuştu, hayalinde yüzmek de vardı.

Yacht Club'da yemek yiyen seksen yaş üstü her adamla kadın durup Box ve Dabney'yle bir şeyler konuşmak istiyordu. Hepsi de işitme cihazı kullandığı için diyalogların iki-üç kere tekrarlanması gerekiyordu. Bunlar Dabney'nin babasının arkadaşları, eski yazlıkçı arkadaşlarının anne babaları, bazıları da yatırımlarının neden kötü gittiğini öğrenmek isteyen, Box'ın tanıdıklarıydı. Dabney çılgılık atmak istiyordu. Adam teorisyendi! Eğer insanlar yatırımlarını merak ediyorlarsa borsacıları aramalıydı!

"Tatlı ister misin?" diye sordu Box.

"Tanrım, hayır," dedi Dabney. "İşe dönmem gerek."

Clen'e mesaj attı: *Üzgünüm, Beast, kurtulamadığım bir durumla karşı karşıya kaldım. Saat beşte seni görmeye gelebilir miyim?*

Clen cevap yazdı: *Saat beş için planım var.*

CLENDENİN

Açık büfenin önünde dikilen aç bir adam gibiydi. Aç-gözlü biri gibi ağzını yüzünü doldurmamaya çalışmalıydı. Agnes hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Bisiklete binmeyi ne zaman öğrenmişti? Piyano derslerini kimden almıştı? Hangi kitap hayatını değiştirmişti? Kendi adı ev içinde hiç geçmiş miydi? Ne tür filmleri seviyordu? Neden ekonomistin ders verdiği, Dabney'nin de okuduğu Harvard'ı değil de Dartmouth'u seçmişti? Ayakkabı numarası kaçtı? Clen gibi o da arka arkaya üç kere hapsiriyor muydu?

“Evet,” diye yanıtlamıştı son soruyu Agnes. “Gerçekten de hapsiriyorum.”

İkisi de kahkaha atmıştı.

Agnes, Vietnam, Kamboçya ve Tayland'ı, oradaki yaşamını bilmek istemişti. Yirmi yıl geçirmişti ama hatırında kalanlar az sayıda, özelden ziyade genel şeylerdi: boğucu sıcak, jöle kadar yoğun hava. Dizel gazla sigara dumanının kokusu. Çöpler, trafik, sonsuz sayıda insan yığınları. O kadar çok insan vardı ki birini diğerinden ayırmak zordu.

Motosikletteki bebekler, genelevlerdeki küçük kızlar, Clen'in aklında durmadan dönen o soru: *Buradan kim sorumlu?*

Clen, “Bana nişanlıyı anlat,” demişti.

AGNES

Clen'e nişanlısı hakkında ne anlatacağından emin değildi. Zaten teknik olarak artık nişanlısı değildi. Agnes yüzüğü Federal Express'le geri göndermiş, yanma da, *Ne istediğimden emin değilim. Lütfen arama ya da yazma. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. New York'a 1 Eylül'de dönünce arayacağım*, yazan bir not eklemişti. Paketi internetten takip etmişti, dün öğleden sonra yerine ulaşmıştı, şaşırtıcı biçimde ne evden ne de telefonundan aranmıştı. CJ isteklerine saygı gösteriyordu. Futbolcular için hazırlık kampına bir haftadan az kalmıştı, CJ muhtemelen Bantam Killjoy anlaşmasını bitirmeye çalışıyordu. Agnes için kırgın duygulara zamanı olmayabilirdi. Yüzüğe bakıp Agnes'm iyi bir şeyi görünce anlamadığını, zalim cadı annesinden etkilendiğini düşünmüş olabilirdi. Yüzüğü randevulaştığı bir sonraki kadına onu hediyelere boğup Nougatine'deki özel masasında ağırladıktan sonra verecekti.

Agnes, Clen'e, "Sır saklayabilir misin?" dedi.

"Bunu bana gerçekten soruyor musun?" dedi Clen.

Doğru. Clen bu konuda konuşulacak en doğru insandı.

"Annem sana CJ'den bahsetti mi?"

“Pek sayılmaz,” dedi Clen. “Sadece onaylamadığını söyledi. Pembe aura filan yokmuş. Mükemmel eş değilmiş.”

“Onaylamıyor,” dedi Agnes. “Ama yaptığım şeyi bu yüzden yapmadım. Ya da tek sebebi değil en azından.”

“Ne yaptın?”

“Yüzüğü geri gönderdim,” dedi Agnes. “CJ’den üç haftadır uzağım, harika hissediyorum. Yine kendim oldum.”

Clen kaşlarını kaldırdı.

“CJ özgüvenlidir,” dedi Agnes. “Evrenin efendisidir. Parmaklarını şaklatır ve istediği olur. Knicks maçlarına, Broadway şovlarına ön sıradan koltuk, Madison Square Garden’a özel giriş. En sevdiğim şampanya olduğunu bildiği için buzda Veuve Clicquot’un hazır beklediği özel araba. İşyerine çiçekler, yastığıma aşk notları. New York Giants’ta oynayan Victor Cruz benim kulübüme gelip çocuklara imza verdi. *Gerçekten* hoş şeyler. Zekidir de... eğlencelidir.” Agnes gözlerini kırptırdı. *Ne yapmıştı?* Dünyanın en büyük hatasını mı yapmıştı? “Benden yaşça epey büyük. On sekiz yaş... o yüzden de benden belli davranışlar bekliyor. Geçen yılı onun iyi huylu kızı olmaya çalışarak geçirdim. Belki de baba figürü arıyordum.” Clen’e bakıp neşesiz şekilde güldü.

“Eh. İmkânsız sayılmaz,” dedi Clen.

“Ama eve döndüğümünden beri CJ’le ilişkimin sağlıksız olduğunu anladım. Fazla kontrolcü. Ben onun kuklası gibiyim. Ona karşı gelemem. Kendi kararlarımı veremem. Arkadaşlarımdan nefret ettiği için onları görmüyorum. İlişkimiz çoğu kişiye iyi görünüyor –Box, CJ’e bayılır– ama kötü. Gerçekten kötü. Annem haklıydı.”

“Genelde haklıdır,” dedi Clen.

“Her zaman haklıdır,” dedi Agnes. “Çok tuhaf.”

Bir an sessiz oturdular. Sonra Clen dolaptan iki bardak getirdi.

“Viski?” dedi.

“Lütfen.”

“Annene yüzüğü geri gönderdiğini söylemedin mi?”

“Hayır,” dedi Agnes. “Henüz bilmesini istemiyorum. CJ’i bilmesini istemiyorum, seni bilmesini de istemiyorum.”

“Adama üzüldüm,” dedi Clen. “Seninle bir geleceği kaybetmiş.”

“İki dakikada yenisini bulur,” dedi Agnes. Viskiye tek seferde içti. “Annem için çalışan çocuktan hoşlanıyorum aslında. İsmi Riley, dişçilik okuyor.”

“Annenin dişçi hakkında konuştuğunu duydum,” dedi Clen. “Sörf yapıyor, gitar çalıyormuş. Annen ondan hoşlanıyor sanmıştım.”

“Halihazırda hayatında fazlasıyla erkek var.”

“Katılıyorum,” dedi Clen.

Agnes, Clen’in evinden arabasıyla çıkarken, Mercedes süren bir sarışın geldi. Neredeyse çarpışacaklardı ama Prius ufak ve kullanması kolaydı, ayrıca Agnes kenara yanaşıp kadına yol vermişti. Kadın, Agnes’a epey ilgiyle bakmış, sonunda da belli belirsiz gülümsemişti.

Agnes, Polpis Yolu’na çıkana dek kadının kim olduğunu merak etmemişti. Clen’in söylediğine göre ev sahipleri

ağustos'a kadar adaya gelmiyordu. Temizlikçi olabilirdi ama ne tür bir temizlikçi Mercedes sürerdi ki?

Clen'in arkadaşı mıydı? Görüştüğü bir kadın mıydı? Bu yaz hissettiği bütün şaşırtıcı duygular içinde Agnes bir yenisini daha yaşıyordu: Annesi açısından kıskanmış hissetti.

DABNEY

Box dur durak bilmiyordu. Artık her yere Dabney'yle gidiyordu. Dabney asla yalnız kalmıyordu. Yemeğe birlikte gidiyorlar, birlikte kitap okuyor, birlikte yatıyorlardı. Hâlâ cinsel yakınlıkları yoktu ve bu bir lütuftu.

Dabney yürüyüşü sırasında Clen'i aradı.

"Tanrı aşkına be kadın, seni ne zaman göreceğim?" dedi Clen.

"Dün beşte müsaittim ama senin planın vardı. Neydi o plan?" dedi Dabney.

"Bunu sana söyleyemem," dedi Clen.

"Elizabeth Jennings mi?" dedi Dabney.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kıskanmış gibisin," dedi Clen.

"Kıskandım," dedi Dabney. "Neydi planın?"

"Sana söyleyemem," dedi Clen. "Elizabeth değildi ama kendisi yanında bir notla verandama ev yapımı yabanmer-sinli turta bırakmaya gelmiş."

"Ev yapımı turta mı? Elizabeth mi?" dedi Dabney. "Muhtemelen aşçısı yapmıştır."

"Kıskanç ve saldırgan!" dedi Clen. Hoşuna gitmiş gibiydi.

“Bugün beşte gelebilirim,” dedi Dabney. “Yoksa yine mi planın var?”

“Plan yok,” dedi Clen. “Seni yiyip bitirmek dışında.”

Dabney saat beşte Clen’i görmeye gitti, saçlarını kestirmek için kuaföre gideceğini söylemişti. Bunun kendisine bir buçuk saat kazandıracağını hesaplamıştı, ki bu süreye Clen’le ikisinin fena halde ihtiyaçları vardı. Kulağındaki Clen’in sesini dinledi, tenini tattı, sımsıkı sarılışım hissetti –acıyor ama daha sert!–, onun parçası oldu. Clen onundu, o da Clen’in. Bir bütünlerdi.

Ancak sonra geri sayım başladı. On beş dakikaları kaldı, sonra on, sonra beş.

“Beni özleyecek misin?” diye sordu Dabney.

“Seni şimdiden özledim,” dedi Clen.

Dabney arabasının anahtarını alınca Clen’in suratından geçen fırtına bulutlarını gördü, Dabney’nin kalbindeki fırtınaya eşdeğerdi. Onu bırakmaktan nefret ediyordu.

“Box’a söylemeliyim,” dedi. “Hep yanında olmak istiyorum.”

“O zaman Box’a söyle,” dedi Clen.

Evet anlamında başını salladı Dabney. “Söyleyeceğim.”
Ancak sonra, *yapamam*, diye düşündü.

Clen’e yine önceki günkü planını sordu, o da yine söylemeyi reddederek Dabney’ye meraklı taze dedi. Dabney’nin midesi planın Elizabeth Jennings olduğunu, Clen’in kabul etmek istemediğini söylüyordu ancak birlikte o kadar güzel

zaman geçiriyorlardı ki Dabney bu suçlama ve inkâr savaşıyla her şeyi mahvetmek istemiyordu.

Mahremiyetini hak ediyor, diye düşündü Dabney. Fakat buna kendisi bile inanmadı.

Eve geldiğinde Box saçlarını inceledikten sonra gözlerini kocaman açtı. “Aynı görünüyor,” dedi.

“Benim saçım her zaman aynı görünür,” dedi Dabney “Dördüncü sınıftan beri, büyükannem o saç bandını hediye ettiğinden beri. Murray’s Toggery’den alman, üstünde mavi balinalar olan, pembe, grogen kumaş saç bandı.” Dabney gözlerini kısarak Box’ın gözlerinin içine baktı. “Tanrım, o günü öyle iyi hatırlıyorum ki. Niye öyle dersin? Saç bandı yüzünden mi? Büyükannem güzel şeylere para harcamazdı ama bana saçlarım gözüme girmesin diye saç bandı almıştı, ben de çok sevinmişim.”

Box daha yakınına geldi, saçından bir tutam alıp kokladı. “Kuaförden geldiğinde genelde koktuğu gibi de kokmuyor.”

Dabney onu uzaklaştırdı. “Sen neyden *bahsediyorsun*?”

“Saçında kuaför kokusu yok, evden çıktığın gibi görünüyor.”

Dabney buna inanamıyordu. Box daha önce hiç “kuaför kokusunu” fark etmemişti.

Box, “Dabney, kuaföre gittin mi?” dedi.

“Evet!” dedi Dabney. Sesindeki hiddet, yalan söylemenin verdiği bıkkınlıktan kaynaklanıyordu. “Bana inanmıyorsan kuaförü arayıp sor!”

Bir an Box’ın bunu yapacağını düşündü. Eğer kuaförü

arayıp Dabney'nin randevusu için buraya gelip gelmediğini sorarsa Box'ın itibarından ne kadar taviz vereceğini düşündü. Sonra da resepsiyondaki Lindsey, hayır, dediğinde Dabney'yi o gün görmediklerini, Dabney'nin randevusu cumartesi öğlende olduğunu söyleyince (böylece Levinsonların Abrams Point'teki yıllık "Arka Bahçe Barbekü" partisinde saçları güzel görünecek ve kokacaktı), Box ne yapacaktı?

Neyse ki endişelenmesine gerek kalmadı çünkü Box meseleyi uzatmadı, Dabney de rahat bir nefes aldı. O gece akli karışık gibi görünen, fazla sessiz oturan Agnes'la Proprietors'a gittiler. İyi kötü normale dönmüşlerdi.

Ancak o gece Box'la dişlerini fırçalayıp yatağa yattıklarında Dabney, *normali istemiyorum*, diye düşündü.

Clendenin'i istiyordu.

BOX

Miranda Gilbert'ın istifasını beklediği üzere telefonla değil, Nantucket'taki eve gönderilen bir mektupla aldı. Mektup ağır, kremsi bir kâğıda yazılmıştı; Box başta Nantucket'taki kötü planlanmış, yarıda kesilen hafta sonu için teşekkür notu olabileceğini düşünmüştü. Ancak okuduğunda bambaşka bir şey olduğunu anladı.

Çok sevgili Box,

Sana bir ekonomistin hayal edebileceği en güzel, en ilham verici dört yıl için teşekkür etmek üzere yazıyorum. Seninle çalışmak çok büyük keyif ve lütuftu.

Bazı durumların ihtilafı Harvard'dan ayrılmamı gerektiriyor. Christian'la nişanımı attım, sebeplerini bu mektupta açıklama cüreti göstermeyeceğim. Bu arada, Columbia Üniversitesi'ndeki Dr Wilma Dresdalay bir araştırma fırsatıyla geldi. Hem şahsi hem de profesyonel sebeplerle Harvard ve Cambridge'ten Columbia ve Manhattan'a taşınmanın yapılacak doğru şey olduğunu hissediyorum. New York senin de bildiğin üzere ekonomik düşüncenin merkez üssüdür. Bu şansı göz ardı edemem.

*Seni fena halde özleyeceğim; zekânı, sabrını, nezaketini.
En kısa zamanda sana yeni e-posta ve adreslerimi göndere-
ceğim ki iletişimde kalabilelim.*

*Sevgiyle ve tarif edilemez minnettarlıkla,
Miranda*

Box mektubu not defterinin üzerine koydu, sonra da de-
rin, can sıkıcı bir nefes verdi.

“Lanet olsun!” diye kükredi.

Miranda’yı kaybediyordu. Miranda diğer doktora araş-
tırma asistanlarından çok daha uzun süredir yanındaydı,
uyumları fevkaladeydi. Onun gibi birini asla bulamayacaktı,
benzerini bile.

“Lanet olsun!”

Dabney evde bir yerdeydi. Hiç şüphesiz Box’ın bağırışı-
nı duyuyordu ama kapıyı çalmazdı. Çalışma odasının kapalı
kapısını can sıkıcı buluyordu.

Box mektubu tekrar okudu. Mektupla ilgili kafasına ta-
kılan bazı şeyler vardı, en başta da girişi: *Çok sevgili Box.*

Box’ı gerçekten de çok mu seviyordu? Bütün bunlar
Dabney’nin icat ettiği o saçmalıkla mı ilgiliydi? Miranda
Gilbert, Dabney’nin iddia ettiği gibi Box’a *âşık* mıydı?

İlham verici sözleri de geçiyordu.

Biten bir nişanın bahsi vardı ama detaylarından bahset-
me cüreti göstermemişti. Bir hafta filan önce birinci sınıf bir
birliktelik olan nişan şimdi bitmiş miydi? Box, Miranda’ya
iyi huylu doktoru sormuş, Miranda da Box’a Christian’ın
kafasını işinden kaldıramadığını ama bunun normal oldu-

ğunu söylemişti. *Sebeplerini bu mektupta açıklama cüreti göstermeyeceğim.* Bunun anlamı neydi? Box'a sanki Miranda Nantucket'tan eve gider gitmez ilişkisini bitirmiş gibi geliyordu.

Dabney ona ne söylemişti?

Bir de Miranda'nın New York'a taşınması şoku vardı: Columbia'ya, Wilma Dresdalay'la çalışmaya. Wilma'nın ismi arada geçiyordu ama Miranda, Box'ın yaşayan ekonomistler arasında sürekli hayranlık beslediği, hatta kıskandığı tek kişinin Wilma olduğunun *farkında* değildi. Miranda'nın Box'ı uğruna bırakmasının akilane olacağı tek kişi vardı, o da Wilma'ydı. Onu asla suçlayamazdı.

Bir de, *seni fena halde özleyeceğim*, cümlesi vardı. Box'ın asıl odaklandığı cümle buydu. Onu fena halde özleyecekti. Kulağa kalbi kırık, hatta neredeyse romantik geliyordu. Eh, evet, Box da onu fena halde özleyecekti. Miranda olağanüstüydü. Box onun gülüşünün ofisi nasıl aydınlattığını ya da onun aksamından müzik kadar keyif aldığını ya da beraber sinemaya gittiklerinde korkuyla Box'm koluna sarılışını düşünmemeye çalıştı. Meslektaşlarıyla yemeğe çıktıklarında Miranda son derece şık olurdu, çilek renkli saçlarını dağınık topuz yapar, sık sık fildişi ve şeftali rengi kıyafetler giyerdi, ki ten rengine tam uyardı. Şarap konusundaki bilgisi etrafılıydı. Yeni türleri, farklı üzüm bağlarını denemekten hoşlanır, her zaman da Box'ı heyecanlandırıp hoşuna gidecek şarabı seçmeyi başarırdı.

Box da kendi kendine Miranda Gilbert'ı fena halde özleyeceğini kabul etti, sadece iş arkadaşı olarak da değildi. Gi-

dişini düşünmek kalbinin tekleyen bir motor gibi titremesine sebep oldu. Miranda, belki de her şeyden çok, arkadaşıydı.

Sevgiyle ve tarif edilemez minnettarlıkla: bu sözler uygun ve karşılıklıydı.

“Lanet olsun!”

Üçüncü bağırış Dabney’yi kapıya getirmişti.

“Box?” dedi kapıyı hafif çalarak. “Sen iyi misin?”

Box kapıyı açıp mektubu Dabney’nin ellerine bıraktı ama okumasını beklemedi.

“Miranda istifa etti, Columbia’ya Wilma’yla çalışmaya gidiyor.” Boğazını temizledi. “Christian’la da nişanı atmış sanırım.”

“Ah,” dedi Dabney. “Vay be.”

AGNES

CJ'den beş günlük sessizlik. Durum berabereydi. Agnes'ın patlamasını, fikrini değiştirmesini bekliyordu. Sessizlik aynı zamanda ürkütücüydü, CJ'in böyle bir becerisi olduğunu bilmiyordu.

Agnes, Riley'ye işten sonra gezilerle kumsalda eşlik etmeye başlamıştı. O, sörf yaparken Agnes yüzüyordu, sonra da Riley'nin vişne kırmızısı havlusunda evli bir çiftmiş gibi uzanıp altın saatin –güneşin alçaldığı ve yumuşadığı saat–keyfini çıkarıyorlardı. Yazın bütün kargaşasına rağmen Agnes, Riley'yle rahat hissediyordu.

Bir gece Clendenin'in kendisi için yemek pişirmesine izin vermişti. İnternette sipariş verdiği otantik baharatlı kızarmış pilav –pilav koyu sarıydı, leziz sarı kuş üzümü, karamelize domuz eti ve kaya karidesiyle süslenmişti –, hepsi de minik mücevherler gibi görünüyordu. O gece Clen, Dabney'nin lise-deki halini anlattı; onun ne kadar popöler, ne kadar özgüvenli olduğunu, özenli çöpçatanlık planlarını, fakültedeyken bile Nantucket sevgisini. Dabney sınıflarının ikincisiydi, Clen'se bölüm birincisiydi. Dabney'nin bu konuda öfkeli olduğunu söylemişti Clen. GPA'da Dabney'yi yüzde sıfır nokta üç puan

ve SAT'ta da sözlüde kırk, matematikte on puanla geçmişti ama Dabney, Harvard'a gitmiş, Clen kabul edilmemişti. O zamanlar bir kızın Harvard'a kabul edilmesi daha kolaydı ya da en azından Clen öyle düşünmüştü. Dabney'nin eskiden bir not defteri tuttuğunu, adanın en sevdiği sokaklarını yazdığını da söyledi Clen. Balıkçıların ortasındaki Charter Caddesi favorisiydi. Büyüdüğünde Charter Caddesi'nde yaşamak istiyordu, eğer o olmazsa da Quince ya da Lily.

Yemekten sonra Clen birer bardak viski koydu, kendisi verandada sigara içerken Agnes bulaşıkları halletti. Sonra da verandada yanma çıkarak birlikte yıldızlarla Clen'in ilgilendiği büyük, boş ve ışıklı evi izlediler.

Agnes, "Nantucket'ta kalacak mısınız?" dedi.

"Bir daha asla gitmeyi düşünmüyorum," dedi Clendenin. "Eğer annene bir şey olmazsa. Benim için bu ada evim ama Dabney yüzünden. Buraya on dört yaşımda taşındım, Dabney benimle arkadaş olmadan önce sadece üç haftadır buradaydım, arkadaş olur olmaz da hiç gitmek istemedim. Bu adaya anlamını o veriyor. Dabney, Nantucket'tır, Nantucket da Dabney." Clen derin bir nefes aldı. "O kaldığı sürece ben de kalacağım."

Agnes ona ne olacağını düşündüğünü sormak istedi. Dabney'nin Box'ı terk edeceğini mi düşünüyordu? Clen'le mi evlenecekti? O anda Agnes bu aşk üçgenine fazla dahil olduğunu hissetti. Annesi, babası ve diğer babası.

Priusunun anahtarını aldı. "Ben artık gideyim," dedi.

DABNEY

Dabney çiftlikte, akşam yemeği için mısır seçiyordu. O kadar zayıf ve hasta hissediyordu ki ayakta zor durdu. Doktoru haftalar önce aramalıydı ama ne zaman niyetlense ya daha iyi hissetmiş ya da hayat araya girmişti. O sabah Nina Mobley'nin sevgilisi Dr. Marcus Cobb balığa gitmiş, beş tane çizgili levrek yakalamıştı. Nina'yı öğle yemeğine çıkarmak için ofise geldiğinde Dabney'ye de koca bir poşet balık vermişti.

Dabney balığı görünce çok sevinmiş, hemen akşam yemeğini planlamaya koyulmuştu: ızgara çizgili levrek, haşlanmış mısır, az soslu yeşil salata. Öğlen harika bir akşam yemeği gibi gelmişti ama şu an, saat beşte Dabney'nin sancısı o kadar çoktu ki tek istediği bir ilaç alıp uyumaktı.

Tahammül. Mısırları seçecekti. Balık çoktan tezgâhta marine edilmiş, bekliyordu. Birkaç basit talimatla Agnes yemeği hallederdi.

Aniden mısır tezgâhının önünde, Dabney'nin dikkatini çekmeye çalışan bir kadın belirdi. Elizabeth Jennings'ti.

"Elizabeth!" dedi Dabney. "Selam!" Elizabeth'le konu-

şamayacak kadar sancısı vardı. Sancı kara delikti de Dabney içinde hapsolmuştu sanki.

“Dabney!” dedi Elizabeth. “Sana rastladığıma çok sevindim. Paylaşacak çok enteresan bir hikâyem var.”

Dabney “enteresan hikâyelerden” hoşlanmazdı çünkü genellikle ya söylenti ya da dedikodu olurlardı ama yine de insanlar sürekli “enteresan hikâyeleriyle” gelirlerdi. Dabney, Elizabeth Jennings’in “enteresan hikâyesini” duymak *istemi-yordu*, orası kesindi.

“Çok acelem var,” dedi Dabney. Bakmadan iki mısırı geri dönüştürülebilir poşetine koydu.

Ancak Elizabeth ya Dabney’yi duymamıştı ya da umur-samamıştı. “Clendenin Hughes’la arkadaşsınız, değil mi?”

Dabney donup kaldı. İç organları yer değiştirmişti sanki. Kara sevda.

Elizabeth, “Birkaç hafta önce yemek yerken bana birbirinizi liseden beri tanıdığınızı söyledi. Ne hoş!” dedi. Elizabeth gülümsedi, bütün kaplama dişleri ortaya çıkmıştı. Turkuvaz beyaz bir elbiseyle aynı tonlarda turkuaz sandaletler gi-yiyordu, tırnakları da uyumluydu. Elizabeth Jennings’in her gün kıyafetine göre pedikür yaptırması mümkün müydü? İmkânsız değildi. Elizabeth Jennings’in bütün gün dedikodu yapıp Clendenin’in peşinden koşmaktan başka ne işi vardı? Mısır tezgâhına bile *mısır* almaya gelmemişti. Dabney’ye işkence etmeye gelmişti!

“Gitmem gerek,” dedi Dabney. Alışveriş arabasına dönerek poşetleri yerleştirdi.

“Clen’in evine pişirdiğim turtayı götürmek için uğradım,” dedi Elizabeth.

Dabney istemese de başını onaylamaz gibi salladı. Elizabeth hayatta turta yapmazdı.

“Ben girerken evden çıkan genç bir kadın vardı. Çok güzel bir genç kadın. Sanırım Clendenin’in sevgilisi var!”

Dabney acı dayanılmaz hale gelmeden, zar zor Impala’ya bindi. Elizabeth Jennings kıskanç, hatta intikamcı davranmıştı, muhtemelen Clen’le Dabney’nin ilişkisinden şüpheleniyordu. Ya Dabney’nin bu genç kadının kimliğini söylemesini ya da Dabney’nin de aynı acıyı çekmesini istemişti. Erkekler her zaman daha genç kadınları seçerdi. Hayat pek çok açıdan adaletsizdi ama bu muhtemelen en kötüsüydü.

En azından Dabney, Elizabeth Jennings’in saat beş misafiri olmadığını öğrenmişti. Bir başkasıydı.

Dabney, Clen’i otoparktan aradı.

“Geçen gün planın kimleydi? Saat beşte gelmek istediğimde, sen meşgul olduğunu söylediğinde.”

Clen iç çekti. “Üzgünüm, sana söyleyemem.”

“Clen!” diye bağırdı. O kadar çok acı çekiyordu ki. Bir de şimdi bu çıkmıştı. “Genç bir kadın. Güzel bir genç kadın?”

“Dabney,” dedi Clen. “Sana söyleyemem.”

Keskin, parıltılı bıçaklar karnını deşiyordu. Dabney inledi. İç organları milyonlarca minik jilet gibi keskin dişlerle çiğneniyordu.

Sanırım Clendenin’in sevgilisi var!

Üzgünüm, sana söyleyemem.

Kara sevda.

Hayır, diye düşündü.

Sabah olunca Dr. Field'ın ofisindeki Genevieve'i aradı. "Ted'le konuşmam gerek," dedi. "Lütfen, sanırım acil durum."

"Acil servis acili gibi mi?" dedi Genevieve.

"Lütfen, Genevieve," dedi Dabney. "Ted'le konuşmalıyım. Bunu yapabilir misin?"

"Senin için her şeyi yaparım."

Ted Field her şeyi ayarladı. Dabney'nin kan örneğini Mass General'daki doğru kişiye gönderdi, perşembe sabahı için de tomografi taraması randevusu aldılar.

"Anlıyorsun değil mi?" dedi Ted Field, "Boston'a gitmen gerek."

"Evet," dedi Dabney. Hayatı buna bağlı olmadıkça adadan ayrılmayacağı uzun süredir mottosuydu. Artık hayatının buna bağlı olduğunu aniden fark etmişti.

Önce Box'a söyledi.

"Ted Field'la konuştum," dedi. "Tomografi taraması için Boston'a gidiyorum."

"Kulağa ciddi geliyor," dedi Box. "Ben de seninle geliyorum."

"Hayır," dedi Dabney. "Yalnız gidiyorum."

"Orası benim şehrim. Hem sen oraya ya da başka bir yere gitmeyeli çok oldu. Bırak ben de geleyim. Akşamında Har-

vest'ta yemek yeriz, gece benim dairemde kalır, sabah da döneriz.”

“Harika bir plan gibi görünüyor,” dedi Dabney. “Ben gidip gelmek istiyorum, yalnız gidiyorum.”

“Benimle alay ediyor *olmalısın*,” dedi Box.

“Boston’a perşembe ilk uçak,” dedi Dabney. “Perşembe Boston’dan son uçak.”

“Yalnız gideceğine inanmamı bekleyemezsin,” dedi Box.

“Yalnız gidiyorum,” dedi Dabney.

Sonra Clen’e söyledi.

“Perşembe Boston,” dedi. “Bazı testler yapılacak.”

“Bu hoşuma gitmedi,” dedi Clen. “Bırak ben de geleyim.”

“Gelemezsin.”

“İddiaya var mısın?”

“Clen.”

Clen duraksadı. “Ekonomist de mi geliyor?”

“Hayır,” dedi Dabney. “Yalnız gidiyorum.”

Agnes’la Nina’ya da söyledi. Perşembe günü testler için Boston. İkisi de ağzını bile açamadan, “Yalnız gidiyorum,” dedi.

Havaalanında geçiş vizesini aldığı sırada, *bunu gerçekten yapıyor muyum?* diye düşündü. Box ya da Clen veya Agnes ya da Nina’nın desteğiyle çok daha kolay olurdu. Ancak yalnız gitmesinin, kendine güvenmesinin, kendi ayakları üzerinde durmasının önemli olduğunu hissetmişti.

Uçak havalandığı an toprağa bir şey düştü. Dabney'nin ruhu, canı, benliği. Artık bir kabuktan başka bir şey değildi.

Taksi, Ted William Tüneli, Cambridge Caddesi, Mass General. Uçaktayken Prudential Building'le Hancock Tower'ı görmüştü. Gökdelenler, geniş dünya. Burasının sadece Boston olduğunu kendine hatırlattı, evden sadece yüz elli kilometre uzaktaydı. Nehrin öte tarafındaki koleje gitmişti, dört yıl yüksek eğitimi tamamlamayı başarmıştı, bugün de başa-racaktı.

Tansiyon, ateş, iğneler, yüzlerce medikal soru, tomografi taraması, ki bu tam bir bilimkurgu filmi gibiydi.

Sonra da doktorlar taramayı okurken epey uzun bekleyiş. Hastanedeki herkes özenli davranıyordu. Görüntüleme-de pratisyen hemşire olan Rosemary, Dabney'ye sanki şöh-retli biri gibi muamele etmişti.

"Hepsi hızla yapılacak. Eve dönmek istediğini biliyo-ruz," demişti.

Dabney, Dr. Field'ın burada nüfuzu olduğunu düşündü ya da belki Christian Bartelby vasıtasıyla Box'ın tanıdıkları vardı.

Kafeteryada tonbalıklı sandviç yedi. Etrafindaki insanlara baktı; bazıları hastaydı, bazıları iyiydi, bazıları hastane çalışanıydı. Dünyada bir sürü insan vardı, Dabney'nin tanımadığı ve onu tanımayan insanlar. Herhalde en korkutucusu buydu.

Dr. Chand Rohatgi, nazik bakışlı ve yakışıklı bir Hintliydi.

“Yanınızda kimse var mı?” dedi.

“Hayır,” dedi Dabney. “Yalnız geldim.”

Adam anlamış gibi başını salladı. Yüzünde acı vardı.

“Sadece söyleyin,” diye fısıldadı Dabney. “Lütfen.”

“Harika bir teşhis değil,” dedi Doktor.

Pankreas kanseri, çoktan metastazla karaciğerine sıçramış. Sırada muhtemelen akciğerleri varmış. İyi huylu değildi, Dabney’nin yaşadığı sancılara bakılırsa kemoterapiyi de kaldıramazdı, kemoterapinin de onu daha fazla hasta etmeyeceğinin garantisi yoktu. Bu noktada, demişti Dr. Rohatgi, yayılmanın yavaşlamasından başka umut edebilecekleri pek bir şey yoktu. Ancak sancıları konusunda yardımcı olabilirdi.

“Ne kadar zaman?” dedi Dabney.

“Söylemesi zor.”

“Yılbaşı Geçidi’nde Anacadde’deki ışıkları görecektir. Ne kadar yaşayacak mıyım? Yıl içindeki en yoğun haftamdır.”

Doktorun kafası karışmış gibiydi. Yılbaşı Geçidi’ni bilmediğini söyledi ama eğer aralık ayındaysa, belki, bir ihtimal olabilirdi. Dediği gibi, söylemesi zordu.

Belki, bir ihtimal. Yılbaşı Geçidi sadece dört ay sonraydı. *Dört ayı* bile olmadığını mı söylüyordu? Dabney hazırlıksız yakalanmıştı. Bir başkası insana öleceğini söylememeliydi.

Kabuk gibi hissetmesi şaşırtıcı değildi. İç organları hastalık tarafından tüketiliyordu.

“Her zaman sezgilerine güvenen biri oldum. Başka bir şey olduğunu sanıyordum. Sanıyordum ki bu... kara sevdadır,”

dedi Dabney.

Doktor, “Evet, bunu anlıyorum. Muhtemelen semptomlar benzerdir,” dedi.

Ya da belki de Dr. Rohatgi, *muhtemelen semptomlar benzerdir*, demedi. *Belki, bir ihtimal* de demedi, hatta *çoktan metastazla karaciğerine sıçramı*, da demedi. Dabney hastaneden çıktığında aklı son derece karışık, en tuhafı da suydı: Agnes’ı ya da Clen’i veya Box’ı düşünmüyordu. Annesini düşünüyordu.

Dr. Donegal terapiye gittiği sekiz dokuz yıl içinde pek çok kez Dabney’nin annesinin gittiği gece neler olduğunu anlatmasını istemişti. Pek çok kez de Dabney, Dr. Donegal’a sessizce bakmıştı çünkü hatırlamıyordu.

O zaman neden, bunca yıl sonra, bu haberlerin beraberrinde, o sahne Dabney’nin zihninde dün gibi canlanmıştı? Park Plaza’daki süit, devekuşu tüyleri olan vazo, lobideki kamp ateşi büyüklüğündeki avize, annesi makyajını bitirene dek Dabney’nin üzerinde zıpladığı kral boy yatak, *Fındıklıran* gösterisine en ön sıradan koltuklar, “Şekerli Erik Perisinin Dansı” şarkısında annesinin Dabney’nin elinde parmaklarıyla ritim tutması, balerinin güzelliği, süzülme, dönme ve uçma kabiliyeti karşısında Dabney’nin yaşadığı hayranlık. Sonra otelde oda servisinin getirdiği çizburger ve cevizli dondurma... Annesi kırmızı şarap içiyordu, evde de içerdi, her zaman dişleri maviye dönerdi, Dabney bunun komik olduğunu düşünürdü. *Neden kırmızı değil de mavi, anne?* Çok geç olmuştu, Dabney dışarının zifiri karanlık olduğunu, kar

yağmaya başladığını hatırlıyordu. Annesi, görebilsin diye onu kucığına alıp pencereye götürmüştü. Dabney beyaz, pazen geceliğini giyiyordu, önüne çikolatalı süt döktüğü için üzölmüş, ağlamaklı olmuştu, yorgundu. Dişlerini fırçalayıp büyük yatağına çıktı, annesi de yatağıın kenarına oturup Dabney'nin saçlarını okşayarak, yüzünü kapatanları arkaya attı. Annesi yeşil pusun ortasında kalmıştı, biraz sarhoş da olabiliirdi, kelimeleri kayıyordu. Dabney'nin babasıyla ilgili bir şeyler söyledi ama Dabney anlamadı, savaştan gelişini ve, *Nantucket, daima Nantucket*, diye yemin edişini, annesinin babasını başka yerde yaşamaya ikna edemediğini söylüyordu. *Seni her zaman seveceğim Dabney, sen benim biricik kızımsın ve bu benim için zor, çok zor*. Annesinin parfümü şekerli erik gibi kokardı ya da Dabney o akşam öyle düşünmüştü. Annesinin incileri karanlık odada bile parlıyordu. Hemen orada, yatağıın ucundaydı ancak Dabney uyandığıında gitmişti. İrlandalı temizlikçi May oradaydı.

Anne! Annem nerede?

Baban seni almaya geliyor, tatlım.

Hoşça kal, Bayan Amerikan Pastası.

Anne!

Dabney bir taksi çevirdi. Şoföre, "Logan Terminal C, lütfen," demeyi başardıktan hemen sonra gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Gözyaşlarının sebebi aldığı yeni haber değildi çünkü bu haber akıl almazdı zaten. Havaalanına kadar annesi gittiğı için ağladı; bugün bile Dabney onu özliyordu.

Düşüncelerinde mantık ya da düzen yoktu. Bu mümkün

değildi, anlaması fazla korkunçtu. Çok hastaydı. Ölecekti. Ölecek miydi? Arka tarafında ne olduğunu bilmediği bir kapıdan geçecekti. Büyükannesi Agnes Bernadette cennette, yumuşak bulutlara, meleklerle, arplara, huzura inanırdı, Dabney de bunlara inanarak büyümüştü. Ancak katı gerçekle karşılaşıncı, *melekler mi? Arplar mı?* diye düşündü.

Sonra da, *herkes ölür, kesinlikle herkes, bundan kaçış yok*, diye düşündü, o yüzden de elinden gelen tek şey kalan zamanına odaklanmaktı.

Dr. Rohatgi fazla ileriye bakmamasını söylemişti. *Her şeyi zamanında yap*, demişti. Aynı zamanda birkaç bilgi yazdığı bir notla ağrıkesicilerin olduğu reçeteyi Dabney cüzdanına sıkıştırmıştı. Clen'i, Box'ı, Agnes'ı, Nina Mobley'yi, Riley'yi, Celerie'yi, Vaughan Oglethorpe'u, eczanede ona kahve yapan Diana'yı, değer verdiği, onu olduğu kişi yapan insanları düşündü. Kimseye söylemeyecekti. Ancak bunu yapabilir miydi? Artık o kadar çok sır saklıyordu ki. Bir baraj gibi taşmasına daha ne kadar vardı?

Dabney'nin hayatı annesiyle güvenliydi, sonra güvensizdi. Sonra yine güvenliydi ama Clendenin gidince yine güvensizdi. Sonra uzun süre güvenli kalmıştı ama şimdi güvensizdi. Herkesin hayatında ikisi de olurdu. Başından geçenleri atlattığı için özel olduğuna inanmak istiyordu ama bu sonuncusunu atlatamayacaktı. Akıl almazdı. Cüzdanında hastalıkla nasıl başa çıkacağı yazıyordu ama kim böyle bir şeyi yazabilirdi ki? Başa çıkmanın en iyi yolunu nereden bilebilirlerdi? Kimse sırada neyin geldiğini bilemezdi.

Nantucket görüş açısına girince rahatladı; tarihi olarak korunmuş evler, deniz fenerleri, göller, kıyıya sonsuz sefer vuran mavi-beyaz dalgalar. Dabney'nin tek isteği eve varmaktı.

Arabayla eve giderken herkese söylemek için pazartesiye kadar beklemeye karar verdi. Dr. Rohatgi'nin, *her şeyi zamanında yap*, deyişini hatırladı. Cumartesi akşamı Levinsonların arka bahçesindeki barbeküye katılmak, dans etmek, şarap içmek, gülüp eğlenmek istiyordu.

Son bir mükemmel yaz hafta sonu geçirmek istiyordu.

Önce Box sordu, sonra Agnes, Nina ve Clen: *Hastane nasıldı?*

Dabney, "Bir sürü test yapıldı. Bildiğim tek şey buğday alerjisi olmadığı," diye yanıtladı.

Dabney bir gün partiye gidemeyecek kadar hasta olacaktı ancak henüz değildi, o yüzden de cuma günü çıkış listesine *işler* yazdı ama Clen'in yanına gitmek yerine elbise almak için Hepburn'e gitti. Sırtı yüzücü mayosu gibi açık, belinde de dans ettiğinde sallanacak kuşağı olan, beyaz bir Dolce Vita seçti. Korkularıyla endişesine rağmen dans edeceğine karar verdi. Sonuçta bu son şansı olabilirdi. Elbisesiyle uyumlu beyaz sandalet de aldı ama süslü bir şey değil, sadeydi. Dabney elbisesini görebileceği şekilde dolabının kapağına astığında ne kadar sevdiğini düşündü. Gece yarısı uyandığında elbisenin parlak beyazını gördü, bir hayalete benziyordu.

Öldükten sonra bu eve musallat olacak mıydı?

Her şeyin mümkün olduğunu düşündü.

Dabney hazırlanırken Box odasına bir kadeh şarap getirdi.

“Al bakalım, tatlım.” Box kadehi aynasının önüne yerleştirdi. “Giyinme içkisi.”

Dabney kocasına teatral sayılabilecek bir tavırda sarıldı ama artık ne fark ederdi? Şaşırtıcı biçimde Box da karşılık verdi. “Sana sarılmak ne güzel,” dedi.

Dabney gözlerini sımsıkı kapattı. Box’a bakınca pembe-lik yoktu, Box’la hiç pembe olmamışlardı ama iyi bir adamdı.

Box, Dabney’yi yatağa götürdü, Dabney başka niyeti olmasından çekindi, belki de onunla sevişmeyi deneyecekti ama bu ikisini de utandırırды. Ancak Box yatakta Dabney’nin yanına oturdu, elini iki eli arasına aldı.

“Sana bir itirafta bulunacağım,” dedi.

“Öyle mi?”

“Box, “Clendenin Hughes’u fena halde kıskanıyorum. Varlığını öğrendiğim andan beri. Ancak artık Nantucket’ta olduğu için daha da fazla,” dedi.

Dabney başını önüne eğdi.

Box, “Onunla geçmiş ilişkinizin muhtemelen benim anlayamayacağım bir şekilde karmaşık olduğunu biliyorum. Ona hâlâ birtakım hislerinin de kaldığına eminim, bu hislerin nasıl biçimlendiğini bilemesem de özür dilemek istiyorum çünkü bu yaz ona olan kıskançlığım nedeniyle bazı garip davranışlarım oldu,” dedi.

“Özür dilemene gerek yok,” dedi Dabney.

“Sadece sandığın kadar taş yürekli olmadığımı bilmeni istiyorum. Mantıksız da değilim. Hughes konusundaki hislerini çözmelisin, bir sonuca vardığında ve onunla ilişkin konusunda huzur bulduğunda bana da söyle ki içimdeki bu yeşil gözlü canavarı uykuya yatırabileyim.” Box, Dabney’nin elini sıktı. “Eminim adaya dönmesi senin için zordur.”

“Eh, evet,” dedi Dabney. Clen’le ilgili birkaç doğru laf ettiği için rahatlamıştı. “Aslında zor.”

“Öyle düşünmüştüm,” dedi Box. Ayağa kalktı. “Hadi gidip biraz eğlenelim, değil mi?”

Partide arabaları park etmek için vale vardı, yiyecek şirketinden güzel sarışın bir kız da girişte koyu turuncu kokteylleri ikram ediyordu. Dabney içkilerin renginden o kadar etkilenmişti ki tepsiyi tutanın Celerie olduğunu fark etmesi bir dakikasını almıştı.

“Dabney!” diye bağırdı Celerie.

Dabney şaşıtı kaldı, sonra da Celerie ona sarılırken aniden toparladı.

Dabney, “Sen kim için çalışıyorsun?” dedi.

“Nantucket Yemek Dağıtım!” dedi Celerie ellerini V şeklinde havaya kaldırarak. “Riley de burada! Bahçede gitar çalıyor!”

“Ah,” dedi Dabney. “Pek nasıl?”

“Oda arkadaşım da burada çalışıyor, bu akşam fazladan yardım gerekmiş, ben de neden olmasın dedim. Parası da iyi. Riley’yi peşime taktım.” Celerie’nin gözleri parlıyordu. “Levinsonlar ikimizin de Ticaret Odası’nda çalıştığını-

zı öğrenince *çok sevindiler!* Sana bayılıyorlar! Onları sen ayarlamışsın!”

Celerie, Dabney’nin stadyum sesi olduğunu düşündüğü tonda konuşuyordu. Bu, Dabney’yi biraz utandırmıştı.

“Eh, evet,” dedi Dabney. “İşim bu.”

Box Celerie’yle parlak renkli içkileri zekice pas geçti – mandalina kosmos, demişti Celerie–, Dabney’nin önünden partiye girdi. Dabney çitle çevrili kemeraltına adımını atınca Larry Levinson’la Box’ın tokalaştığını gördü. Marguerite Levinson hemen Dabney’nin yanında bitti, iki eliyle de Dabney’nin ellerini tuttu.

“Dabney?” dedi. “*Nasıl* gidiyor?”

Dabney onlarca yıl önce köpeklerini Tupancy Links’te gezdirirken tanıştığı Marguerite Levinson’a bayılırdı. Dabney’nin çikolata labradoru Henry hâlâ hayattaydı, Marguerite’in golden retriever’ı Frank Amca daha yavru sayılırdı. Larry de o sıralar *kendi* golden retriever’ı Arthur Fielder’la sürekli Tupancy’ye giderdi. Dabney yeni arkadaşı Marguerite’le eski dostu Larry’yi tanıştırdığında, daha frizbiler havaya atılmadan pembe auralar oluşmuştu.

Nasıl gidiyordu?

Ölüyorum, diye düşündü Dabney. *Ruhum da Clen için sancıyor*. Box o gün yatak odasında son derece nazik ve düşünceli bir konuşma yapmıştı, olgun bir insan olduğunu kanıtlamıştı. Dabney’ye Clendenin için ne tür hislere sahip olursa olsun anlayacağını söylemeye çalışmıştı. Dabney’nin eline beklediği şans geçmişti ama yapamadı.

Tahammül. Marguerite’e, “Ne güzel bir gece! Biliyor-

sun, yıl boyunca favori partim bu. Dans etmeyi dört gözle bekliyorum!” dedi. Dabney kalçalarını salladı, beyaz elbisesinin kuşağı parıldadı.

Marguerite de yerinde zıplayıp, “Harika! Hadi biraz eğlenelim!” dedi.

Dabney, tangerine cosmos içkisini bitirdi. Şaşırtıcı derecede lezzetliydi, bir tane daha içebilirdi ama ivmesini koruyarak Celerie’yi diğer konuklardan uzaklaştırmamaya karar verdi. Dabney bardaki sıraya girip kendisiyle Box için birer kadeh şarap aldı. Levinsonların Abraham Point’teki, limanın güney kıyısına tepeden bakan evlerinde gökyüzü kristal kadar berrak ve masmaviydi. Bayrakları sallayacak, Riley Alsopp’un sesini alana yaymaya yetecek kadar rüzgâr da vardı.

Her şeyi zamanında yap. Hayatında bunun kadar estetik açıdan keyif verici sadece birkaç an daha vardı.

Dabney elinde şaraplarla Box’ı buldu, birlikte biraz istiride atıştırmak için soğuk meze barına gittiler.

Konuşulacak insanlar vardı. Sayısız insan. Dabney herkesi tanıyordu, aslında bazılarını sadece her yıl bu partide gördüğü için tanıyordu: Kaliforniya, Newport Beach’ten Donald ve Irene’le Marguerite’in evlenmemiş kardeşi Charles Baldwin. Charles kendini beğenmiş bir adamdı, cildi de geçirmediği tetanosun etkilerini taşıyordu. Potomac, Maryland’de evi vardı, özel sermaye işinde çalışıyordu. Ancak Marguerite’in itiraf ettiği üzere yalnızdı; Marguerite, Dabney’nin ona harika birini ayarlamasını umuyordu. Charles herkesin bildiği internet eş bulma sitelerini denemişti –eHarmony, Match.com, It’s

Just Lunch– ama hiçbir iŖe yaramamıŖtı. Dabney, Marguerite’e Charles’ı aklında tutacağı sözünü vermiŖti. Yıllar önce Nina Mobley’yle bir randevu ayarlamının da eŖiđine gelmiŖti ama sonra aksine karar verdi. Dabney kabul etmeliydi ki Charles Baldwin için çantasında bir ok yoktu.

Her Ŗeyi zamanında yap. Charles’la sohbetin keyfini ı-kardı ya da daha ziyade Riley, James Taylor söylerken ve Dabney de atıŖtırmalıkları tadarken –mango-köri soslu, hin-distancevizli karides, öp ŖiŖ domuz eti, yufka yatağında yen-geç, mısır salatası–, yüzüne yansıyan günbatımını izlerken Charles ve Box’ın sohbetini dinledi.

James Taylor Ŗarkısının sonunda alkıŖ koptu, Riley de Dabney’yle göz göze geldi. Dabney süzölerek Riley’nin ya-nma gitti.

“Ŗu haline bak!” dedi Dabney.

Riley ayağa kalkıp mikrofondan uzaklaŖtı. “Umarım ek iŖ yapmamı mevzu etmezsin,” dedi. Muhtemelen önce sen-den izin almalıydım.”

Dabney kahkaha attı. *Mevzu etmek* lafını 1989’dan beri kullanan kalmıŖ mıydı?

Dabney, “Yeteneğini gösterip bu süreçte biraz para da kazandığın için çok mutlu oldum,” dedi.

Riley de, “Evet, bana ödedikleri ücret resmen komik,” dedi.

Dabney’nin zihni tasmaŖı ıkarılmıŖ bir köpek gibi sağa sola koŖturur haldeydi. *Lütfen Riley, Ticaret Odası’ndan ay-rılma*, diye düŖündü. Riley’nin Sadie isimli bir çikolata lab-radoru vardı, bu durum Dabney’nin kalbini almıŖtı çünkü

Henry'yi özliyordu. Özlemi o kadar büyüktü ki asla başka bir köpek almamıştı. Henry, Frank Amca ve Arthur Fielder'la birlikte Tupancy Links'teki o günlere dönmek istiyordu. Sound'a tepeden bakan çayırlarda koşturmak, havada aynı anda atılan onlarca kırmızı, mor ve sarı frizbiyi izlemek. Agnes o zamanlar daha liseye gidiyordu, Clen ise o kadar uzak bir yerde yaşıyordu ki sanki hayal dünyasındaydı. Riley Riley Riley; Agnes için mükemmeldi. Agnes'in gelecekte yanında Riley Alsopp olacağını bilse, Dabney bu dünyadan daha kolay göçebilirdi. Agnes, Charter Caddesi'ndeki evi miras alırdı. Riley'yle çocuklarını yazın Nantucket'a getirebilirlerdi; Dabney'nin torunları, hiç tanımayacağı çocuklar... Dabney evde hayalet olmak isteyeceğini düşündü; böylece torunlarını görebilir, onları uykularında öpebilirdi.

Belli ki Riley ona bir şey soruyordu.

"Affedersin?" dedi Dabney.

"Bu gece Agnes nerede?" dedi Riley.

Dabney gözlerini kırptırdı. Agnes *neredeydi*? Dabney'yle Box evden çıkarken Agnes henüz işten dönmemişti. Dabney buzdolabının üzerine, eğer Agnes akşam yemeği isterse, dolapta tavuklu salata ile ev yapımı çedarlı pideler olduğunu yazan bir not bırakmıştı. Görünüşe bakılırsa Agnes son zamanlarda sık sık tek başına dışarıya çıkıyordu, Dabney nerede olduğunu sorunca da işinin uzadığını söylemişti. Dabney, *acaba Agnes patronu Dave Patterson'dan mı etkileniyor*, diye düşünmüştü. Bu da iyi olurdu. Mükemmel çift değillerdi ama Agnes'ı CJ'den uzaklaştıracak bütün ilişkileri hoş karşılıyordu. CJ olmasın da kim olursa olsun! Dabney bunu

düşünürken Agnes'in bir süredir CJ hakkında konuşmadığını fark etti. En azından bir hafta, on gündür. Aynı zamanda yatak odasında telefonda konuştuklarını da duymamıştı. Ayrıca CJ adaya teşrif de etmemişti. Dabney o anda Agnes'in hayatında neler olduğuyla daha yakından ilgilenmiş olmayı diledi ama Agnes yirmi altı yaşındaydı, yetişkindi. İsteddiği son şey, annesine her hareketini açıklamaktı. Agnes konuşmak isterse Dabney'ye kendisi gelirdi.

Yine de Dabney son zamanlarda içine kapanmıştı.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Dabney.

AGNES

İşten çıktığı sırada bilmediği bir numara aradı. Agnes açmaya çekindi, o yüzden de sesli mesaja düşmesi için bekledi. Eve gelene kadar da mesajı dinlemedi. Arayan Rocky DeMotta'ydı, CJ'in iş ortaklarından biriydi. Agnes, Rocky'yle önceki eylülde, ABD Tenis Turnuvası'nda tanışmıştı. Rocky'nin arama sebebi, söylediğine göre CJ'in ortadan kaybolmasıydı. Firar etmişti adeta. Bantam Killjoy'un Chiefs'le sözleşmesinin daha mürekkebi kurumamıştı, hazırlık kampı önceki gün başlamıştı ve CJ'in Bantam'la *birlikte*, Kansas City'de *olması* gerekiyordu ama uçağa hiç binmemişti. İşe gelmemiş, telefon etmemiş, hatta e-postalarını bile kontrol etmemişti. Telefon ve mesajlara da cevap vermiyordu.

Rocky, "Hepimiz onun için endişeleniyoruz. Hatta o kadar endişeliyiz ki ofis kayıtlarından senin numaranı aldım, bunun için kusura bakma ama eğer seninle birlikteyse ya da ondan haber alırsan, *lütfen* bizi arar mısın?" demişti.

Agnes nefesini tuttu ve, *öldü, öldü, öldü, onu ben öldürdüm*, diye düşündü.

Agnes mesajı yeniden dinledi. Rocky'nin sesi paniklemiş

gibi geliyordu; CJ asla iletişimi koparmaz, bir BlackBerry, iki iPhone, bir tane de laptop taşırdı. Kansas City uçağını hangi sebeple kaçırmış olabilirdi? Kendini dairesinde asmış, yanında da geri gönderilmiş nişan yüzüğüyle bir intihar notu mu bırakmıştı?

Priusunun içi neredeyse kırk dereceydi ama Agnes yine de titriyordu. O kadar üşüyordu ki. Evin içine ilerledi. Annesine ihtiyacı vardı.

Ancak ev boştu, sadece buzdolabının üzerinde Dabney'nin akşam yemeğiyle ilgili notu vardı. Notun sonunda, *Babanla Levinsonlara gidiyoruz. Bizi bekleme... umarım eve çok ama çok geç döneceğiz!* yazıyordu.

Levinsonlar. Dabney, Levinsonlardaki partiye bayılırdı, her yıl dört gözle beklerdi. Agnes, Dabney ya da Box'ı arayıp sırf CJ telefonlarını açmıyor diye gecelerini mahvedemezdi.

Agnes mutfak masasına oturup tımaklarını yedi. CJ'in uçağını neden kaçırdığına dair akla yatkın bir sebep bulmaya çalışıyordu. Bir kaza geçirse ya da hasta olsa ofisi arardı. Başka ne olabilirdi? Otobüs mü çarpmıştı? Yüzüğü geri alınca Dirty Goose'ta bir haftalık âleme gitmiş, barda yüzüstü, baygın yatıyor muydu? Agnes birilerini aramalı mıydı? CJ'in hem annesi hem de babası ölmüştü, New York'ta bir yerlerde bir kardeşi vardı ama CJ'le konuşmuyorlardı. CJ milyonlarca insan tanırdı ama Agnes dışında kimseyle yakın değildi. Rocky... Rocky'yle duvar tenisi oynuyorlardı. Liseye Upper West Side'daki koleje gitmişti, sonra da Florida Üniversitesi'nden önce bir yıl lise sonrası spor eğitimi için Berkshire Okulu'nda okumuştı. Lise ya da üniversiteden hiçbir arkada-

şından bahsetmezdi; sonradan müşterisi olan Gators dışında. Agnes, Boca Raton'daki denize sıfır evindeki Annabelle Pippin'i düşündü. Agnes, Annabelle'i arayıp CJ'i, eski kocası Charlie Pippin'i sonralı mıydı? CJ'in boşandıktan sonra ismini değiştirmesi tuhaf mıydı? Agnes CJ'le evlenmeyeceğine kesinlikle karar vermişti, en azından yakında. O zaman neden kaybolmasını umursuyordu?

Bunun cevabı yoktu ama umursuyordu işte. Sorumlu hissediyordu.

Ne yapacaktı?

Riley'yi aradı. Riley onu sakinleştirebilirdi.

Ancak Riley'nin telefonu da doğrudan sesli mesaja düştü, ki bu normal değildi. Agnes sörf mü yapıyor diye bakmak için Antenna Beach'e sürmeyi düşündü. Telefonuna baktı. Daha fazla arkadaşla ihtiyacı vardı. Daha fazla arkadaş olmaması CJ'in hatasıydı.

Riley'yi aramayı tekrar denedi ama yine sesli mesaja düştü. Sonra Celerie'yi aradı. Celerie'nin Agnes'a yardımcı olmasına imkân yoktu ama Agnes'ın birinin pozitif düşüncesine de ihtiyacı vardı, Celerie ponpon kızdı.

Celerie'nin telefonu da doğrudan sesli mesaja düştü, ki bu, Riley'ninkinden bile daha garipti. Celerie telefonuyla yaşayıp ölürdü.

Agnes, belki de Celerie'yle Riley bir yerlerde randevuya çıkmışlardır, diye düşündü. Acaba birlikte yatakta olabilirler mi, diye merak etti. Kabul etmeliydi ki bu düşünce canını sıktı.

Ne yapacaktı? Annesini mi arayacaktı? Riley'yi aramak için Antenna Beach'e mi gidecekti? Rocky DeMotta-

yı geri mi arayacaktı?

Agnes kendi iradesine rağmen CJ'in numarasını tuşladı, sonra da bırakacağı mesajda ne diyeceğini aklından geçirdi. *Selam, benim, ya da, Selam, ben Agnes.* Telefonun çaldığını duyunca, *Selam, benim,* demekte karar kıldı.

“Alo?”

Agnes şok olmuştu, neredeyse telefonu elinden düşürecekti. CJ telefonu açmıştı.

“Selam,” dedi Agnes. Agnes’in sesi gür ve normaldi ancak düşünceleri korkmuş balıklar gibi sağa sola saçılıyordu. *Ne söyleyecekti?*

“Selam, Agnes,” dedi CJ. Sesi sakın, biraz ruhsuzdu. “Neredesin?”

“Nantucket’ta,” dedi Agnes. “Annemlerin evinde. Sen neredesin?”

Klik. CJ telefonu kapattı.

DABNEY

Dabney büfe kuyruğuna girdiği sırada, patates pürelerinin olduğu kısma bakıp, *domuz pastırması, frenk soğanı, sote mantar, karamelize soğan, çedar, ekşi krema*, diye düşünürken Clendenin'in çadırı Elizabeth Jennings'le birlikte girdiğini gördü.

Bu imkânsızdı.

Ancak buradaydılar. Birlikte, su götürmez biçimde beraber. Clen neydi yani? Onunla mı birlikteydi? Dabney'ye yalan mı söylüyordu?

Dabney'nin elindeki geniş, beyaz seramik tabak sallanmaya, görüşü bulanıklaşmaya başladı. Patates barına gidecek, ızgara ıstakoz ya da sığır filetosu veya burrata peynirli ve leziz görümlü domateslerden alacak hali yoktu. O an tek lokma yiyemezdi, hatta bir daha hiçbir şey yiyemeyecek gibi hissetmişti. Ancak büfe sırasından boş bir tabakla da ayrılamazdı. Box tam arkasındaydı, Dabney bu partideki *herkesi* tanıyordu. Bir kaşık patates, ıstakoz kuyruğu, birkaç parça kuşkonmaz, bir tane de domates alıp oturacak bir yer aramaya koyuldu. Levinsonların masasında iki boş sandalye

vardı ama içinde bulunduğu durumda Dabney ev sahipleriyle birlikte oturmak istemiyordu.

Birisi arkasından omzuna dokundu. Dabney arkasını döndü. Clen'le Elizabeth.

"Selam, Dabney!" dedi Elizabeth. Kanaryayı kapmış bir kedi gibi görünüyordu.

"Selam," dedi Dabney. Gülümsemek içini yakıyordu ama yine de başardı. "Şu halinize bak."

Clen mavi beyaz, kırıksık bir gömlek giyyordu, sağ kolunun manşeti düzgün biçimde kıvrılmıştı, sakalını da düzeltmişti. Ancak yüz ifadesi düpedüz ıstıraplı. Dabney'ye, kendisi hislerini saklamaya çalışmasa nasıl görünecekse, Clen de öyle bakıyordu.

"Dabney," dedi Clen. Dudağının kenarını öpmek üzere eğildi. Dabney bir yabancı tarafından öpülüyormuş gibi hissetti.

Elizabeth, "Senin o yaramaz kocan nerede? Veda etmeden partimi terk ettiği için ona hâlâ kızgınlım," dedi.

Dabney, Box'ı bulmak için etrafına bakındı. Büfe kuyruğunda tam arkasındaydı. Bütün gece Dabney'nin yanından üç adım uzaklaşmamıştı. Ancak Dabney'nin gördüğü kadarıyla o an Levinsonların yanında oturuyordu. Clen'i fark edip ortadan kaybolmuş olmalıydı. Çadırın ucundan Dabney'ye el salladı.

Dabney de ona el salladı. "Şurada," dedi Elizabeth'e. "Gidip selam versene."

"Elbette," dedi Elizabeth. Clen'e dönüp, "Hemen dönerim," dedi.

Dabney dönüp de Clen'e pis pis bakmadan önce Elizabeth'in Box'ın yanına gitmesini bekledi.

"Hadi çıkalım buradan," dedi Clen.

"Ne?" dedi Dabney.

Dabney'nin elindeki tabağı alıp boş bir tepsiye bıraktı. "Dışarı gel de seninle konuşabileyim."

"Sen delirdin mi?" dedi Dabney. "Herkes bizi izliyor."

"Umurumda değil," dedi Clen.

"Ama benim umurumda," dedi Dabney. Elizabeth'in kahkahasını duydu ama Dabney, Box ne kadar espriler yapıyor olsa da bir gözünün kendi üzerinde olduğunu biliyordu.

"Benimle dışarıya gel," dedi Clen. "Gel de seninle konuşabileyim."

İki masa arasında bir yol belirleyip çadırın yan tarafındaki çıkışa, gecenin mor karanlığına çıktı.

Dabney'nin gördüğü kadarıyla bu dönüm noktasıydı. *Hepimiz tercihler yaparız.*

Dabney peşinden dışarı çıktı.

Bana yalan söyledin. Elizabeth Jennings'le görüşüyordun.

"Buraya birlikte gelmedik. Girişte karşılaştık, beni esir aldı. Korkunç bir tesadüftü."

"Buna inanmamı bekleme."

"Ben bisikletimi sürüyordum. Mingus'un eski Mercedesiyle gelmiş, diye düşünüyorum."

"Burada buluşmayı planlamadınız mı?"

"Plan yok."

"Elizabeth'in bahsettiği genç, güzel kadın kim?"

“Dabney.”

“Söyle!” Bu çığlık çadırı sessizliğe gömecek kadar yükseldi ama hayır, bu Dabney’nin hayal gücünden başka bir şey değildi. Aslında çadırın içi sohbet, kahkaha ve müzisyenlerin sesleriyle çınlıyordu.

“Yeni temizlikçim,” dedi Clen. Onu tanımak için biraz zaman ayırdım.

Dabney kaşlarını çattı. Haftalar önce Clen’e Brezilyalı, Opaline adlı bir temizlikçi göndermişti.

“Opaline’i mi diyorsun?”

“Opaline, evet.”

Dabney buna pek inanmamıştı. Opaline otuzlu yaşlarının sonundaydı, Rio’da beş oğlu vardı; Dabney güzel ya da genç sayacağı biri değildi. Saçlarını turuncuya boyuyordu, ince ve sert dudakları vardı.

“Elizabeth senin peşinde. Seni öpmeye çalıştığını kendin söyledin.”

“Evet, denedi. Ancak öpmek için konuyla ilgili iki taraf gerekir.”

“Neden ondan uzak kalamıyorsun? Ona gitmesini söyle. Ne yapıyorsun? Bana işkence mi etmeye çalışıyorsun?”

“Hayır, Cupe, sana işkence etmeye çalışmıyorum.”

“Ama ediyorsun!” Dabney ağlamaya başladı.

“Senin hâlâ o ekonomistle yaşadığını bilmek nasıl hissettiriyor, dersin? Onunla aynı yatağı paylaşman. Bana sürekli ayrılacağını söylüyorsun ama ne var biliyor musun, Dabney?”

İsmiyle hitap etmesi Dabney’yi korkutmuştu.

“Ne?”

“Onu asla terk etmeyeceksin. Ben gerçekten ve sadece benim olmanı istiyorum ama asla olmayacaksın. Asla.”

Dabney bir adım daha yaklaşıp Clendenin’e sokuldu.

“Seni pislik. Seni aptal, inatçı, zor adam. Ben her zaman, gerçekten ve sadece senin oldum.”

Clen, Dabney’yi öyle sıkı sardı ki iç organları acıyla parçalandı, sonra da gözleri kararınca ve sadece yıldızı görünceye kadar Dabney’yi öptü. Dabney aşktan, hemen burada ölecekti.

“Dabney!”

Dabney dönüp Box’a bakmaya tenezzül etmedi, Clendenin’dan uzaklaşmadı da. O anda bir anlamı olduğunu düşünmüyordu.

AGNES

CJ'i üç kez daha aradı ama cevap alamadı. Agnes rahatlaması gerektiğini düşünüyordu. Zaten CJ'e söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Hayatta olduğuna da az çok sevinmişti. Eğer müşterisiyle ilgilenmek istemiyorsa ilgilenmezdi. Agnes'm sorunu değildi.

Riley'nin telefona cevap vermesini ya da mesajını dinleyip onu geri aramasını istiyordu veya Celerie'nin. Keşke anne babası evde olsaydı. Bu evde bir kere bile korkmuş ya da rahatsız hissetmemişti ama o an ürküyordu. Ses olsun diye televizyonu açtı, kendisine annesinin tavuklu salatasıyla çedarlı pidelerinden koyup ısıttı, üzerlerine de yağ koydu ama yiyemeyecek kadar keyifsizdi. Tek başına da dışarı çıkabileceğini düşündü, Straight Wharf bara ya da Cru'ya gidip bir kadeh şampanyayla biraz istiridye yiyebilirdi. Cüzdanında nakit doluydu, Box her evden çıkışında yirmilik, ellilik ya da yüzlükleri eline sıkıştırıyordu. İyi biriyle, yeni biriyle, bir kadın ya da erkekle tanışabilirdi. Arkadaş konusunda acınacak derecede eksiği vardı.

Dışarıdan ses duyduğunu düşündü, sanki biri annesinin ortancalarını koparıyormuş gibi bir sestti. Agnes pencereden

bakmaya korktu, sonra da kendine kızdı. Nantucket dünya-
daki en güvenli yerlerden biriydi. Komşularının yarısı kapı-
larını kilitlemezdi, Dabney'yle Box da sadece sanat eserleri
yüzünden kilitlerdi.

Agnes'm New York'taki dairesinde dört tane hırsız kilidi
vardı.

Agnes arabasının anahtarlarını aldı. Evde tek başına ka-
lamazdı.

İstemeye istemeye Polpis Yolu'ndan Clendenin'in ku-
lubesine ilerledi. Clendenin evde olmalıydı, yalnızlığından
memnun bir münzeviydi, Dabney de Box'la Levinsonlar-
da olduğuna göre bir randevuyu da bozma ihtimali yoktu.
Agnes, Clen'le rahatlıkla konuşabiliyordu. Çok az adamın
yaptığı gibi insanı dinliyordu, Box da dahil. Box söylediğin
her cümleyi üçüncü kelimeden dinlemeye başlardı, o da söz
konusu ekonomiyse. Agnes, Dabney için sözlerinin değer
görüp takdir edilmesinin ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu
anlayabiliyordu.

Agnes, Clendenin'le konuşacaktı.

Evin önüne yanaştı ama kulübe karanlıktı, Agnes'm kal-
bi acımıştı. Bu gece herkes *neredeydi*? Sanki bütün dünya
onu terk etmişti. Büyük evin zaman ayarlı ışıkları her za-
manki gibi yanıyordu. Clendenin, Agnes'a ev sahiplerinin
bu sene gelmeyeceğini, onun yerine Fransa'nın güneyine
gideceklerini söylemişti.

Agnes, Clen'in kulübesinin önünde durup başını Priusu-
nun direksiyonuna yasladı.

Arkasından far ışıkları yansıdı, demek ki Clen eve dönmüştü. Tanrı'ya şükür. Alışveriş yapmaya çıktığında ya da bisikletin uygun olmayacağı başka işleri için Jones'ların Volvosunu kullanıyordu.

Far ışıkları tam Agnes'in ön camına yansıdığından görüşünü kapatıyordu, o anda gelenin Clen olmadığını anladı. Panik yapmak üzereydi –Polpis Yolu çok daha sessizdi, yakında yardım için bağırılacak komşular filan da yoktu– ama Agnes arabanın yolunu kaybedip yanlış yere sapan birine ait olduğunu farz etti. Agnes arabadan indi, aklında bu kayıp ruha yardım etmek, sonra da Clen'e not bırakıp merkezde bir şeyler içmeye gitmek vardı.

Diğer arabadan bir adam inip ona doğru yürümeye başladı.

Agnes gözlerini kırptırdı.

Gelen CJ'di.

DABNEY

Box konuşmadı, Dabney de Clendenin Hughes'la ilgili daha önce bahsettiği duyguları çözümlemeye, huzur ve çözüm bulmaya çalıştığını düşünüp akılcı bir biçimde çadıra dönmesini umdu.

Ancak asıl sorun, Elizabeth'in de Box'ı dışarıya kadar izlemesiydi.

Dabney son derece normalmiş gibi Clendenin'in gövdesinden ayrıldı, sonra da Box'la Elizabeth'e başı dik şekilde dönerek, "Her şey yolunda, sorun yok. Sadece iyi hissetmiyorum, o kadar," dedi.

Box, Clendenin'e dik dik baktı, Dabney bir yumruk yumruğa kavga daha çıkacağını sandı. O an buharlaşmak istedi. Akli bunun doğuracağı skandalı düşünmeden edemiyordu. Ertesi gün herkes Dabney Kimball Beech'ten, adanın en sevilen mensubundan ve amansız şampiyonunun ortaya çıkardığı yalancıdan ve düzenbazdan bahsedecekti.

Ancak yine de şansının *bu an* olduğunu anladı, diğer bütün ihtimaller deneme seferleriydi. Kadere inanıp inanmadığından emin değildi ama Clendenin Hughes'un kolunu kaybedip adaya dönmesinin bir sebebi olduğuna inanıyordu. Çok

geç olmadan Dabney'yle barışması gerekmişti. *Her şeyi zamanında yap.*

Dabney boğazını temizleyip sözlerini paha biçilmez saygınlıktaki kocasına yöneltti. Elizabeth umurunda bile değildi. "Bugün bana Clendenin'e karşı artakalan hislerim olabileceğini söyledin ama bu hislerin ne olduğunu bilmiyordun. Cevap şu... ona âşışım." Bir an duraksadı, bu sözleri söylediğinden emin olamamıştı. "Ona hayatım boyunca âşıktım. Çok, çok üzgünüm."

Box anlamış gibi başını salladı, sanki kafasında yanmayı bekleyen ampul işini ağırdan alıyordu. Dabney'nin daha açık ve net ya da daha nazik olması mümkün müydü? Box sonunda, "Teşekkürler. Bana söylediğin için teşekkür ederim. Delirdiğimi düşünmeye başlamıştım. İçgüdülerimin doğru ve en azından akıl sağlığımın yerinde olduğunu bilmek güzel." dedi. Bu sözlerden sonra Dabney, saygın ve zeki profesörünün gidişini izledi; onu kurtaran, onu seven, kimliğine saygı gösteren, Agnes'ı kendi evladı gibi büyüten, iyi ve prensipli bu adam gidiyordu. Dabney ona peşinde gitmeyerek daha fazla teatral sahne yaratmama iyiliğini yapmaya karar verdi.

Elizabeth burun çekme ya da küçük bir çığlık gibi bir ses çıkarıp, "Hiç bilmiyordum," dedi.

Clen, "Gerçekten, Elizabeth, bunlar seni hiç ilgilendirmez," dedi.

"Bir şeyler olduğunun ben de farkındaydım," dedi Elizabeth. "Dört Temmuz'da biliyordum." Sanki daha net anlamak için başını salladı, sonra da Dabney'ye istikrarsız bir gülümse-

meyle, “Kendini düzenli bir aşk üçgeninin içine sokmuşsun,” dedi.

Dabney, *bir aşk üçgeninde düzenli ne olabilir?* diye düşündü. Belki de vardı. Belki de yıllar önce “denizaşırı” yerlerde Elizabeth de kendini Clen’le aşk üçgenine sokmuştu ya da bunu istemişti. Dabney ne biliyordu ki? O anda pişmanlıkla doldu. Her şeyi rezil etmişti. Çadıra, inci gibi parlak duvarlarına, içini dolduran ışık, müzik, yemek ve sohbete bakınca, o geceki pişmanlıkları arasında dans edemeyeceği fikrinin de olduğunu fark etti.

Elizabeth, “Ben içeri giriyorum. Sonra görüşürüz, sanırım,” dedi.

Clen, “İyi geceler,” dedi.

Elizabeth partiye belli bir amaçla girmişti. Dabney titrediydi. Güzel namı mahvolmak üzereydi.

Clen, “Eh,” dedi.

Dabney, “Eh, ne?” dedi.

Clen, “Eve benim gidonlarımla dönmek zorundayız,” dedi.

AGNES

CJ'in sol elinde üçte ikisi bitmiş bir şişe Grey Goose vardı. Agnes önce şişeyi, sonra buruşuk gömleğini fark etti. Üç gündür üzerinden çıkarmamış gibi görünüyordu. Saçları dikilmişti, dişlerini sıktağı görülüyordu. Kesinlikle korkunçtu.

“Selam, bebeğim,” dedi.

“Selam,” dedi Agnes. CJ'in sesiyle görünüşündeki vahşilik Agnes'm aklını karıştırıyordu. CJ buradaydı, değerli Bantam Killjoy'u umursamamış, Nantucket'a Agnes'ı görmeye gelmişti. Aslında biraz çaresizlikle romantiklik de vardı bu durumda. Agnes kararını yeniden düşündüğünü fark etti.

Votka şişesini Agnes'a uzatıp, “İster misin?” dedi.

Agnes şişeyi kabul etti, buz gibi soğuktu. Şişeyi dudaklarına götürüp bir yudumdan biraz fazlasını yuttu, boğazından geçip ciğerlerine kadar uzanan yanmadan memnun oldu. Derin bir nefes aldı. Şişeyi Priusunun kaportasına koydu.

Ne diyecekti?

Emin değildi, o yüzden bekledi.

CJ, Agnes'm yüzünü elleri arasına alıp sertçe öptü, dişleri kızın dudaklarına batıyordu. Sonra saçını kavradı –yaz boyunca saçları boyun hizasına kadar uzamıştı–, sanki ka-

fasını koparmaya niyetlendiği bir oyuncak bebekmiş gibi arkaya çekti.

“Yüzüğü geri gönderdin,” dedi.

“Ben...” Agnes konuşamıyordu, boynu öyle gerilmişti ki derisi yırtılacak gibiydi, Agnes’ı incitiyordu, kız nefes almakta zorlanıyordu. “Bırak... beni,” dedi.

CJ ağzıyla saldırmaya başladı. Köprücük kemiğini ısırıyor, emiyor, Agnes’ı kuduz köpek gibi çiğniyordu. Onu *incitiyordu*.

“Çekil şuradan!” dedi Agnes.

CJ, Agnes ensesiyle sol el bileğinden, Cartier aşk bileziğini olduğu yerden tuttu. Tutuşu kelepçe gibi sıkıydı. Agnes’ı arabanın kapısına yasladı. Agnes, CJ’in sertleştiğini hissetti ama hiç de çekici bulmadı. Burada, Clen’in evinin önünde CJ’le sevişmeyecekti.

Onu itirmeye çalıştı ama CJ sadece elini daha da sıkı.

Yaralar, diye düşündü. *Yaralar açacak*.

“Bırak beni,” dedi. CJ bir avuç saçını çekip kopardı. “Canımı yakıyorsun, CJ.”

“Canını mı yakıyorum?” dedi. “*Canını mı yakıyorum?* Hadi kim kimin canını yakıyor konuşalım. Yüzüğü geri yolla! Senin için bütün yaptıklarımın sonu!”

“Evet,” dedi Agnes, onu yatıştırmaya çalışıyordu. “Benim için bir sürü şey yaptın...”

“Yarısını bile bilmiyorsun!” diye bağırdı CJ. “Senin o küçük favorilerin, hani o çok endişelendiklerin... Quincy ile...”

“Dahlia,” diye mırıldandı Agnes.

“Annelerine bir ev aldım!” diye bağırdı CJ. “Lanet ola-

sı bir apartman dairesi, yaşayacak yerleri olsun diye. Sana sürpriz yapmak istedim.”

“Aman Tanrım,” dedi Agnes. CJ, Quincy’yle Dahlia’nın annesine ev mi almıştı? Agnes buna inanamıyordu ama aslında tam da CJ’in yapacağı şeydi. Materyal şeyler konusunda akıl almayacak kadar cömertti çünkü kalbinde bir çeşit yetersizlik vardı.

“Teşekkürler,” dedi Agnes. “Bu çok nazik...”

“*Nazik mi?* Bunu *nazik* olmak için yaptığımı mı sanıyorsun? *Seni sevdiğim* için yaptım!”

“Saçımı bırak, CJ,” dedi Agnes. “Kolumu da bırak.” Manny Partida’nın sözleri gün gibi ağıttı: *Sana söylemeseydim kendimden utanarak yaşayamazdım.*

“Yüzüğü gönderdim çünkü,” dedi Agnes. “Çünkü...”

“Çünkü ne?” diye cevap talep etti CJ.

“Çünkü seninle evlenmek istemiyorum.”

CJ, Agnes’in başını kendi göğsüne kadar getirip arka tarafını Prius’a vurdu. Agnes nefesini tuttu. Sabah kocaman bir şişlik olacağını düşündü.

“Dur,” dedi. “Lütfen, CJ.”

“Lütfen Charlie,” dedi CJ. “Lütfen Charlie lütfen Charlie lütfen Charlie lütfen Charlie.” Agnes’in başını peş peşe arabaya vurdu. Agnes ne olduğunu anlayamıyordu, saçları arasında sıcak ve ıslak bir şey hissetti. Kanıyor muydu?

“Seni sürtük!” diye bağırdı CJ. “Senin için yaptıklarım-dan sonra! Buraya gelip başkasının altına yattın!”

“Hayır,” dedi Agnes. “Yapmadım. Yemin ederim!”

Agnes’in başını tekrar arabaya vurdu, bu kez acı yüzün-

den Agnes'ın dizleri titredi. CJ, Agnes'ı tek kolundan kaldırdı, kolunu çıkaracaktı. *Saç çekme, kol bükme, pek hoş olmayan şeyler* Agnes bayılmak üzereydi *Nişanlın iyi bir adam mı?* Ensesinde yapışkan bir ıslaklık vardı, Agnes yoldaki deniz kabuklarına kustı.

“Ne oluyor burada?” Kükreyen ve ayı gibi bir ses. Sonra da Agnes'ın annesine ait olduğunu bildiği, yüksek tonlu bir çığlık.

“Tatlım!”

CJ, Agnes'ı bıraktı, kız olduğu yere yığıldı. Kafasına dokundu. Kan. Sol kolu da hissizdi.

Bir mücadele, yüksek sesli soluklar, ete dokunan yumruklar duydu. CJ, Clendenin'le dövüşüyordu. Tek kolu olan Clen'le.

Dabney, “Clen, dur, incineceksin,” diye inledi.

İncinmek, diye düşündü Agnes. *İncinmekincinmekincinmek.*

Boynundan süzülen kanın yarısı Clendenin'indi.

Agnes gözlerini açınca Dabney'nin verandanın merdivenlerinden çıktığını gördü ve, *polisi ara anne! İçeri girip polisi ara!* diye düşündü. Ancak kelimeler ağzından çıkmıyordu. CJ, Clen'i eskiden spor salonundaki kum torbasında çalıştığı gibi yumrukluyordu. Dur durak bilmeden. Fakat Clen yine de ayakta idi, sağ yumruğunu sallıyordu.

Agnes, CJ Pippin'le tanıştığı günü düşündü; Waldorf'un balo salonundaydı, büyük bir orkestra çalıyor, gümüş tepesilerde kanepeler servis ediliyordu. Yaptıkları galanın imtiyazları, uğruna para topladıkları gayeyle taban tabana zıttı. Agnes bu durumdan rahatsızlık duyduğunu anımsadı. Tabii

bu tür hayır işlerinin kapısının böyle şaşaalı etkinliklerle açık tutulduğunun farkındaydı. CJ, Agnes'ı dansa kaldırmış, sonra da bir kadeh şampanya getirmişti. Ardından da artırma sırasında elini kaldırıp yüz bin dolar bağış yapmıştı. Agnes bu cömertlik karşısında şok olmuştu. O zamanlar nasıl da kahraman gibiydi.

“Bırak onu, pis canavar!” dedi Dabney. Verandanın en üst basamağında elinde silahla duruyordu.

Silah mı? diye düşündü Agnes. *Annem mi?*

Clendenin'in havalı tüfeğini tuttuğunu fark etti. Ancak karanlıkta silah heybetli görünüyordu; en azından CJ'e öyle görünmüş olmalıydı çünkü hemen Clendenin'den uzaklaşıp ellerini havaya kaldırdı.

“Delisin sen,” dedi Dabney'ye. “Deli, manyak, ruh hastası bir kaçıksın. Bunu biliyor muydun?”

“Evet,” dedi Dabney, elindeki havalı tüfeği CJ'in suratını hedef alacak şekilde tutup ona doğru yürüyerek. “Son derece farkındayım.”

Agnes gözlerini kapattı. Aniden çok ama çok yorulmuştu. *Annem, CJ'e silah doğrultuyor*, diye düşündü. *Annem deli. Ama onu seviyorum. Onu çok seviyorum*, diye düşündü.

BOX

Çantasını topladı, bunda bir gariplik yoktu. Dabney'yle hayatı boyunca her pazartesi çantasını toplamış, her cuma da açmıştı. Dabney'yle yaşamı hep iki farklı hayattı, onunla Nantucket'taki yaşamı ile onsuz Cambridge'deki, Washington'daki, New York'taki, Londra'daki hayatı.

Bu bir sorun muydu?

“Gerçek” hayatı hangisiydi? Kendisine hiç bu soruyu sorma fırsatı olmamıştı. Gerçi evliliklerinin ilk günlerinde Dabney yakasını bırakmıyordu. Harvard'ı mı yoksa Dabney'yi mi daha çok seviyordu? Ekonomiyi Dabney'den fazla mı seviyordu?

Sen benim eşimsin, derdi Box hep. Seni hiç kimsenin bir üniversite ya da çalışma alanını sevemeyeceği şekilde seviyorum.

On beş-yirmi yıl önce Dabney bunu soruyordu çünkü o başka bir şeyi, başka birini, terk eden adamı daha çok seviyordu. Box'ın evlenme teklifi ettiği gün Dabney, *seninle evlenirim ama bilmelisin ki Clendenin Hughes'a olan hislerimden asla vazgeçemedim. Kalbimi sadece kırmadı, aynı zamanda çaldı da, demişti.*

Dabney onu uyarmıştı.

Bir başkası olsa vazgeçebilirdi. Sonuçta kim iki numara olmak isterdi ki? Ancak gerçek şu ki, Clendenin Hughes'un hayaleti Box'ı hiç rahatsız etmemişti. Clendenin Hughes dünyanın bir ucunda yaşıyordu. Asla dönmeyecekti, dönse bile arkasında bıraktıklarının enkazıyla karşılaşacaktı. Kesinlikle Dabney ya da Agnes'ı geri isteyecek pozisyonda olmayacaktı.

Box böyle düşünmüştü işte.

Belki de Box daha ilgili bir eş olsaydı Dabney, Hughes'un geri dönüşünün getirdiği cazibeyle başa çıkabilirdi. Box meşgul ve mesafeli olduğu için, Dabney'yi garanti gördüğü için, Dabney'yle evliliklerinde karısının fark edilmeden kaçabileceği alanı bıraktığı için suçluydu. Daha iyi, daha yakın evliliklerde böyle alanlar olmayacağını biliyordu. Ya da belki Dabney'nin Hughes'a olan duyguları, Hughes çekip gittiği için daha derin, daha güçlü hale gelmişti. Box hiçbir zaman başkalarının karmaşıklıklarını anlamakta iyi olmamıştı. Daha da üzücüsü, kendisini bile anlamamıştı ama ulaşılmazlığın güçlü bir afrodizyak olduğunu, neredeyse karşı koyulamayacağını biliyordu. Yeteri derecede ironiyle bu durum, basit arz talep kanunuydu. Her zaman, elde edemeyeceğimiz şeyi isteriz.

Box bir, iki, üç çanta topladı. Her şeyi alıyordu, Cambridge'de eşleri olanları bile. Belki de çocukça bir şekilde Dabney'nin bu gece bu odaya girdiğinde yoksunluk hissetmesini istiyordu.

Clendenin'e âşığım. Ona hayatım boyunca âşıktım. Çok, çok üzgünüm.

Üzgün, diye düşündü Box. Üzgün mü?

Bütün istediklerini mantığa dökabiliyordu ama gerçek şu ki krizdeydi; kişisel bankası temerrüde düşmüştü, şahsi ekonomisi çökmüştü. Bu evi terk edecekti. Tanıdığı en harika kadını terk edecekti, aslında tanıdığı en harika insanı... Ve evet, buna hâlâ inanıyordu. O John Boxmiller Beech'ti, Harvard profesörüydü, kitap yazarıydı, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın danışmanıydı ama Dabney olmadan hiçbirinin anlamı yoktu.

CLENDENIN

Dabney, Agnes'ı acile götürdüğü sırada Clendenin, CJ ve bir polis memuruyla karakola gitti. Son derece uzun bir gece olmuştu. CJ cezai hüküm gerektiren kasti saldırıyla suçlanıyordu, Agnes'in de kafasına otuz beş dikiş atılmıştı, bir gece müşahede altına alınmıştı.

Clen'le Dabney sonunda Clen'in kulübesinde buluştuklarında saat sabahın dördüydü, Clen kendine Gentleman Jack viskiyle Dabney'ye bir kadeh şarap doldurdu. Karanlıkta, büyük meşe ağacından masada oturdular. Clen viskisini tekte içti, kendisi de pek iyi hissetmiyordu. CJ dudağını patlatmış, yanağını şişirip gözünü morartmıştı. Hastaneden eve gelirken Dabney markette durup donmuş bezelyeyle biftek almıştı.

“Yüzün için,” demişti.

“Belki yarın da akşam yemeği olur,” demişti Clen.

Dabney şarabını yudumladı. “Görüştiğün güzel ve genç kadın... Agnes mıydı?”

“Evet,” dedi Clen. “Seni ararken buraya gelmiş, burada da beni buldu.”

Dabney'nin gözleri yaşlarla parıldadı. Clen bu yaşların

mutluluktan olmasını umdu ama emin de değildi. “Peki ne kadar oldu... ikiniz görüşmeye başlayalı?”

Clen cevabının önemli olduğunu biliyordu. Bu gece duygusal açıdan bir matkaba dönüşmüştü. Gidilecek tek yol vardı, o da düz olardı.

“Aramızda her şey harika,” dedi Clen. Viskisini içti. “Son derece zeki, düşünceli ve nazik bir insan yetiştirmişsin. O senin kızın, Dabney. Üzerinde kesinlikle hiçbir hak iddia etmiyorum.”

“Box mükemmel bir baba,” dedi Dabney. “Daha iyisini isteyemezdim. Ancak Agnes’ta sadece sana ait şeyler var.”

“O şeyleri gördüm,” dedi Clen. “Onu tanıdığım kısacık zamanda bile.”

“Eh, artık onu bulduğuna göre gitmesine izin verme.”

Buna cevap niteliği taşıyacak kelimeleri yoktu, o yüzden de Clen, Dabney’yi elinden tutup yatağa götürdü.

AGNES

Agnes hastanede uyandığında Dabney yatağının yanındaki sandalyede oturuyordu. Saç bandıyla incilerini takmıştı ama perişan haldeydi.

Agnes, “Bütün gece burada mıydın?” dedi.

Dabney, “Hayır, kısa süreliğine Clendenin’in evine geri gittim, duş aldım, biraz da kestirdim ama uyandığında burada olmak istedim,” dedi.

Agnes, *Clendenin’in evine geri gittim*, ifadesine takıldı ama ne düşüneceğini bilemedi.

“Babam nerede?” dedi Agnes.

Dabney, “Cambridge’de. Dün gece son feribotu yakalamış. Onun... geri gitmesi gerekti,” dedi.

“Olanları biliyor mu?”

“Arayıp mesaj bıraktım,” dedi Dabney. “Eminim seni arayacaktır ya da görmeye gelecektir. Seni çok ama çok seviyor.”

“Biliyorum,” dedi Agnes. Yastıklarına gömüldü. Baş ağrıyordu, susamıştı. “Haklıydın anne. CJ mükemmel eş değildi.”

Dabney, Agnes’m elini sıktı. “Bir yerlerde senin için mükemmel eş *olacak*, tatlım,” dedi Dabney. “Buna söz verebilirim.”

CJ’in tutuklanması *New York Post*’un spor sayfasında beş santimlik alanda verildi, ESPN’nin yapımcısı da Agnes’ı arayıp “Charlie Pippin’in Gözden Düşüşü” hakkında haber yapmak istediğini söyledi. Annabelle Pippin konuşmayı çoktan kabul etmişti.

Agnes aramaya geri dönmedi. Annabelle, Charlie Pippin’in gözden düşüşü konusunda medyaya anlatabilirdi. Agnes adamın varlığını bile unutmak istiyordu.

CJ kasti saldırıyla suçlanıyordu ama savunma yapacaktı. Bir süre hapiste kalacaktı, belki on iki ila on sekiz ay arası, öfke kontrol derslerine gidecek, saatlerce kamu hizmetinde çalışacaktı. Firmasından kovulmuştu. Bantam Killjoy artık Tom Condon tarafından temsil ediliyordu.

Bütün bunlar kendi hatasıydı. Agnes nişanı atarak kalbini kırmıştı, evet ama bununla baş etmenin Agnes’m kafasını kırmaktan başka yolları da vardı. CJ’in yardıma ihtiyacı vardı. Eğer yardım almazsa karşısına çıkan bir sonraki kadına da aynısını yapacaktı.

Sonraki birkaç gün Agnes’in telefonu sesli mesajlarla doldu: İşyerinden Wilder’la Manny Partida aramıştı, Island Adventures’tan Dave Patterson aramıştı, Agnes’in Dartmouth’taki oda arkadaşı Jane Meyer aramıştı (*Post*’u okumuştunu), Rocky DeMotta aramış, firmadaki herkesin çok üzgün olduğunu söylemişti, Celerie’yle Riley de aramıştı.

Aslında Agnes’in önemseydiği tek mesaj Riley’den gelendi. Riley, *Selam, Agnes, olanları duyudum. Sana ihtiyacın*

olan alanı tanımak istiyorum ama hazır olduğunda konuşmak için buradayım. Sahilde yürüyüş yapar, Sadie'ye yakalaması için top atarız, demişti.

Agnes bir hafta boyunca çalışamayacaktı. İlaç olarak Percocet alıyordu, başının iyileşmesi gerekiyordu. Yatakta yatıp düşünecek bir sürü zamanı olacaktı.

Annesi tepside yemek, ilaçlarını, ince bir dilim limonlu soğuk su getiriyordu. DVD'lerle romanlar da getiriyordu. Agnes aç değildi, televizyona ya da kitap okumaya da odaklanamıyordu. Tek istediği şey ilaçlarıyla soğuk suydı; bir de karanlık oda, yumuşak yastıklar ve annesinin varlığı. Aklından sürekli Riley'yle Ladies Beach'te yapacakları yürüyüş ve havaya attıkları tenis topları sırasında pembeleşen gökyüzü görüntüsü geçiyordu. *Yakala, Sadie! Koş!*

Annesi gelip yatağın ucuna oturdu. Agnes'in bacağına okşadı.

"Bugün daha iyi hissediyor musun?" dedi Dabney.

"Evet," dedi Agnes. "Aslında hissediyorum." Daha net görüyordu, başı hafiflemiş gibiydi, ağrı azalıyordu. Yataktan çıkıp hayatına devam etmeye hazırdı.

Ancak annesinin söyleyecek bir şeyi vardı. "Box'ın yokluğunu fark etmiş olmalısın."

"Beni her gün aradı," dedi Agnes. "Geri gelmek istiyordu ama ona endişelenmemesini söyledim. Daha iyi hissediyorum."

Dabney derin bir nefes aldı. “Box gitti, tatlım. Beni terk etti, gitti. Clendenin’i öğrendi... Clen’le yeniden görüştüğümüzü. Âşık olduğumuzu.”

“Ah,” dedi Agnes.

“Her şeyi karıştırdım,” dedi Dabney. “Son derece müthiş biçimde.” Dabney ellerini yüzüne kapatıp ağlamaya başladı, Agnes annesine uzanıp sarılacak kadar iyi hissediyordu. Agnes’a herhangi bir doğaüstü güç ya da özel görüş bahşedilmemişti ama annesinin iki adamı da sevdiğini anlayabiliyordu. Agnes bunun için annesini affedecekti çünkü Dabney’nin elinde olmadığını biliyordu.

DABNEY

Cumaya kadar Agnes evde tek başına kalabilecek kadar iyileşmişti, Dabney de Ticaret Odası'na geri dönebilirdi. Nina Mobley'den Dabney'nin aramasını rica ettiği sayısız mesaj almıştı –ofisten ya da evden, istediği saatte– ama Dabney, Agnes'a odaklanmıştı. Her gün Box'ı arayıp güncellemeleri vermiş, sürekli de sesli mesaja düşmüştü. Dabney, Clen dışında kimseyle konuşmamıştı.

Dokuza on kala Dabney, Nina Mobley'yi ofisin önündeki bankta, elinde iki kahveyle otururken bulmuştu.

Nina'nın gözleri yaşla dolmuştu. "Tanrı'ya şükür," dedi. "Bu hafta her gün gelirken iki kahve aldım, belki gelirsin diye ama her gün ikisini de ben içmek zorunda kaldım. Kafein sinirlerimi mahvetti."

Dabney kahvelerden birini aldı. Yolun karşısındaki eczanede Diana'nın yaptığı mükemmel bir kahveydi; kremalı, altı şekerli. Dabney bankta Nina'nın yanına oturup önündeki Ticaret Odası binasına baktı. Binayı o kadar iyi biliyordu ki aynaya bakıyormuş gibi hissetti.

Nina, "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi. "Söyle," dedi Dabney.

Nina, “Vaughan Oglethorpe yukarıda seni bekliyor,” dedi.

Dabney kahvesini yudumladı. Bu habere neden şaşırdığından emin değildi. Vaughan onu kovmaya gelmişti. Niye olmayacaktı ki? Dabney bir şıllık, bir sürtük, bir utanç kaynağıydı.

“O zaman en iyisi yukarı çıkayım,” dedi Dabney. “Her şeyi biliyor mu?”

“Keşke beni geri arasaydın,” dedi Nina. “Neredeyse evine gelecektim ama Agnes’la ikinizin mahremiyete ihtiyacınız olduğunu düşündüm.”

“Teşekkürler,” dedi Dabney.

“Vaughan’da çıkış listesi var,” dedi Nina. “Sana imzalamamı söylemiştim. İdare edeceğimi söylemiştim.”

“Benim için yalan söylemeni istemedim,” dedi Dabney. Daha fazla kahve. O an çılgılık atmasını engelleyen tek şey kahveydi. “Senin yerde kulağın vardır. İnsanlar ne diyor?”

“Daha beter olabilirdi,” dedi Nina. “Ama adadaki insanları bilirsin.”

Evet, Dabney adadaki insanları bilirdi; acımasızca dedikodu yapar, insanların isimlerini kanayan bir foka saldıran köpekbalığı gibi parçalarlardı. İnsanların Tammy Block’un Flynn Sheehan’la ilişkisini öğrendiklerinde ne kadar zalim davrandığını düşününce Dabney bir an gözlerini kapadı. Dabney titredi. O konunun *sorumlusu* da –kısmen– Dabney’ydi. Aralarındaki pembe aurayı bir tek Dabney görmüştü.

“Tam olarak ne duydun?” diye sordu Dabney.

“Clendenin’e âşık olduğunu kabul etmişsin. Adaya döndüğünden beri onunla gizli gizli görüşüyormuşsun. Son yir-

mi yedi yıldır onunla iletişim halindeymişsin. Asya'dayken de ona para gönderiyormuşsun."

"Yirmi yedi yıldır *değil!*" dedi Dabney. "Asya'dayken para *göndermedim!*" Ancak bunu söylediği sırada bile söz konusu dedikodu olunca neyin doğru neyin yanlış olduğu ayrımı yapılmadığını biliyordu.

"Ayrıca Box'la bir 'ayarlama' yaptığınız çünkü Box'ın gay olduğu ve Merkez Bankası genel müdürüyle olduğunu da duydum."

"Dalga geçiyor olmalısın!" dedi Dabney. "Biri gerçekten bunları söyledi mi? Merkez Bankası genel müdürüyle ilişki..."

"Evet," dedi Nina. "Absürtlerin tiyatrosu. İnsanlar bunları nasıl uyduruyor, anlamıyorum." Nina kahvesine sanki dipsiz bir kuyuymuş gibi baktı. "Daha da tuhafı, senin son seviyede kanser olduğun ve ölmeden önce Clen'e dönmek istediğin."

Aman Tanrım, diye düşündü Dabney. Başı döndü, sanki bayılacaktı, o yüzden de ayakkabılarına odaklandı, yan yana ufuk çizgisi gibi sabit görünüyorlardı.

"Keşke beni geri arasaydın," dedi Nina. "Vaughan'ı arayıp bu işin ilerlemesini engellemeni önerecektim. Sana bayılıyor, Dabney. Sana sert davranıyor, evet ama iyi bir öğretmen gibi. Açıklayabilirdin."

"Açıklanacak ne var?" dedi Dabney. "Adam beni hayatım boyunca tanıdı. Şaşırmamıştır bile."

"Ben çıkış kâğıdını yakabilirdim ya da yanlışlıkla Old North Wharf'a düşürürdüm," dedi Nina. "Bunu yapmama

gerek bile kalmayabilirdi. Vaughan senin kayıp saatlerini affedebilirdi. Sonuçta Ticaret Odası saat gibi işliyor, kasalarımız hiç bu kadar dolmamıştı; senin sayende.” Nina altın hacını ağzına götürdü, hacı bırakınca da çenesinden aşağı kaydı. “Ancak bir kurul üyesi var, her zaman olur zaten. Kelleni istiyor.”

“Elizabeth Jennings,” dedi Dabney.

Nina suratsız biçimde başını salladı.

Dabney, “Ben en iyisi yukarı çıkayım,” dedi.

Vaughan Oglethorpe, Dabney’nin koltuğuna oturmuş, ayaklarını da masasına koymuştu. Dabney bunu çirkin buldu. O, babasının *Kuşatma* masasıydı, Dabney’nin evindeki bütün mobilyalardan ya da sanat eserlerinden daha fazla sevdiği tek eşyaydı. Vaughan’m kucağında çıkış listesi duruyordu, sayfalarına bakıyor, notlar alıyordu. Dabney’yi görünce ayağa kalktı.

Yetmiş sekiz yaşındaydı, Dabney’nin annesi yaşasa o da aynı yaşta olacaktı. Vaughan’la Patty Benson bir yaz boyunca flört etmişlerdi; cin tonikler içilmiş, Sankaty Sahil Kulübü’nde danslara ve Vaughan’m modifiye MG’siyle Milestone Yolu’nda gezilere gidilmişti; Vaughan babasının cenaze arabasını kullanmadığı zamanlarda buna binerdi. Annesini iyi tanıyıp Dabney’nin iletişimi olan tek kişi Vaughan’dı. Ancak Patty, Vaughan’ı terk etmişti; Dabney de her zaman Vaughan’ın bu sebeple Dabney’den biraz nefret ettiğini düşünmüştü; her ne kadar babacan sevgisini sürekli sergilese de.

Ofis mumyalama sıvısı kokuyordu.

Dabney yakılmak istediğine karar verdi.

“Dabney,” dedi Vaughan. Sesi fırtına bulutları kadar ağır ve boğuktu. Kurul başkanlığı hiç sorgulanmamış olmalıydı çünkü insanlar ondan Ölüm Meleği’nden korktukları gibi ürkerdi.

“Vaughan,” dedi Dabney. Gülümsedi. Saç bandı ve inci-leriyle yüzü tazeydi ama aslında son hafta boyunca toplam on saat uyumuştı, kırk beş kilonun altına düşmüştü. Belki de Dabney’yi kovmazdı. Belki sadece uyarırdı.

“Şahsi meselelerinin işini yapmanı engellediği dikkatimi çekti.” Çıkış listesini kaldırdı. “Nergis Festivali’nden beri on dört tam gün gelmemişsin, burada olduğun günlerdeyse ofis dışında toplam yüz doksan iki saat geçirmişsin.”

Bu *doğru* olabilir miydi? Bütün o kaçamak öğle yemek-leri, Clen’le sahilde bütün öğleden sonraları. Yatakta hasta yattığı günler. Agnes’la ilgilendiği son dört gün. Box’la Yacht Club’daki aptal yemek. Clen Clen Clen. Yüz doksan iki saat kaçırılmıştı. Dabney şok oldu. O da kendisini kovardı.

“Kurul memnun değil,” dedi Vaughan. “Özellikle de bir üye. Kişisel yaşamının iş performansının önüne geçtiğini düşünüyor.”

Clen’i istiyor, diye düşündü Dabney. *Reddedilmiş kadının gazabından kork*. Zaten Elizabeth’in kurulda ne işi vardı ki? Herhangi bir Nantucket işletmesi yoktu veya birinde de çalışmıyordu. Ancak parasıyla nüfuzu vardı; kendisi Nantucket’ı “umursayan” bir yazlıkçıydı. Vaughan Oglethorpe üzerinde cazibesini kullanmıştı, gözlerini kırıştırmış, güzel manikürünü sergilemiş, belki de ona sırtını kaşıma sözü vermişti.

Yine de Dabney ağzını açmadı. Vaughan bombayı patlatacak mıydı?

Vaughan, “Kurul oylama yaptı, senin geri çekilme vaktinin geldiğine karar verildi,” dedi.

O anda Dabney, Riley’yle Celerie’nin masalarında kilise faresi kadar sessiz oturup ön ofise baktıklarını, her kelimeyi dinlediklerini fark etti.

“Geri çekilmek mi?” dedi Dabney.

“İstifanı istiyorum, Dabney,” dedi Vaughan.

İstifasını mı istiyordu? Geri çekilmesini mi istiyordu? O, Dabney Kimball Beech, Nantucket Ticaret Odası’nın *kendisiydi*. Nina’nın yardımıyla Nantucket’ı şimdiki büyüyen işletme topluluğuna dönüştürmüştü. 1992’de Ticaret Odası’nın üç yüz kırk üyesiyle yüz yetmiş beş bin dolar bütçesi vardı, yıllık ziyaretçi sayısı da otuz bin kişiydi. Yirmi iki yıl sonra Dabney’nin liderliğinde altı yüz yirmi üyesi, 1.2 milyon dolarlık bütçesiyle yıllık yetmiş beş bin ziyaretçisi olmuştu.

Bu istatistikleri vermeli miydi? Elbette Vaughan bunları çoktan biliyordu. Ancak önemi yoktu çünkü Dabney Kimball kendisinden önceki sayısız harika insanın izinden gitti. İnsan olduğunu kanıtladı.

“Tamam,” dedi Dabney. “Eşyalarımı toplayayım.” Ofise baktı, nereden başlayacağını bilemiyordu. Masalar onundu, otantik kilimler, ofise gelen her ziyaretçinin iltifat ettiği Abigail Pease fotoğrafları, yeşil elma kokulu mum onundu. Kokuyu nasıl götürebilirdi?

“Nina Mobley’nin yönetici olarak yerini almasını istiyorum,” dedi Vaughan. “Sanırım bu tercihi onaylarsın.”

“Evet,” diye mırıldandı Dabney. Vaughan Oglethorpe ya da kuruldaki herhangi birinin artık Dabney’nin ne düşündüğünü önemsediğini sanmıyordu. Çöp gibi bir kenara atılıyordu.

Nina aniden merdivenlerin başında görüldü. “Eğer Dabney’nin istifasını istiyorsanız benimkini de alabilirsiniz çünkü burada onsuz çalışmayacağım,” dedi.

“Nina,” dedi Dabney. Ancak Nina çoktan eşyalarını toplamaya başlamıştı. İkisinin de günde yüz kere baktığı Nantucket Auto Body takvimini indirdi. Dabney, Nina’nın söylediğinin doğru olduğunu fark etti. Bu ofiste Dabney olmadan asla çalışamazdı.

Vaughan ellerini önünde birleştirdi: cenaze evi müdürünün yüzeye çıkardığı yalancı sempati. “Bunu duyduğuma çok üzüldüm, Nina. Yeniden düşünmeni rica ediyorum.”

“Ben de bırakıyorum,” dedi Celerie arka ofisin kapısında dikilerek. “Dabney Beech benim idolüm! O benim kahramanım. Onun gibi birini hiç tanımadım! Bu adaya sevgimin ilham kaynağı! Adanın eşsizliğini anlamamı sağladı, sayesinde burayı müdafaa etmek istedim! Burayı yuvam gibi düşünmemi sağladı, halbuki çok uzakta doğup büyüdüm! Nantucket’a bağlıyım ama ondan da öte Dabney Kimball Beech’e bağlıyım!”

“Ben de bırakıyorum,” dedi Riley. Gitar çantasını ve *Gazap Üzümleri* kitabıyla masasında duran Sadie’nin fotoğrafını toplamıştı bile.

“Durun,” dedi Vaughan. “Lütfen bir dakika durun. Hepiniz gidemezsiniz.”

O anda telefon çaldı, belli ki Riley epey keyiflendi. Kocaman gülümseyince mükemmel dişleri ortaya çıktı.

“Bütün saygımla efendim,” dedi Riley, Vaughan’a, “bunu yanıtlasanız iyi olur.”

BOX

Box, Cambridge'i sonbaharda, kışın ve ilkbaharda çok severdi ama yazın sevmezdi. En iyi şartlar altında bile hoşlanmazdı ama şu an katlanılmaz buluyordu: Açık pencereler yerine klima, yabancı ziyaretçi akınına uğramış kampüs. Charles Nehri bile hayal kırıklığıydı; bozulmuş çikolatalı süt gibi görünüyor, daha beter kokuyordu.

Box bütün yemeklerini dışarıda yiyor, çoğu zaman da nehrin etrafını dolaşıp Boston tarafına geçiyordu; böylece gece yürüyüşünü uzatmış oluyordu. Her gün de aynı sebeple yürüyordu. Artık hayatında hava karardıktan sonra apartman dairesinin hali kadar bunaltıcı bir şey yoktu. Eğer orada kalırsa pencereye bakan koltuğa oturuyor, Mozart'ın Requiem'ini dinleyerek bir şişe şarabı tek başına içiyordu.

Nerede yanlış yapmıştı?

Düşünceleri bozuk bir plak gibi dağınıktı: işini önceliği yapmıştı, Dabney'yi garantiye almıştı, aralarındaki düzenden fazla memnundu, Dabney'nin arzularına karşılık vermemiş, özellikle de son yıllarda kendisi tatmin olduğu için Dabney'nin de kendi mutluluğuyla heyecanlarını yaratacağını farz etmişti. Ve bilin bakalım ne olmuştu? Dabney bunu yapmıştı!

Box şaşırmış gibi davranamazdı.

Eğer yirmi beş yıl önce böyle sonlanacağını bilse –Dabney’nin Clendenin’e döneceğini bilse– onunla yine de evlenir miydi?

Evet. Cevap evetti.

Bir gece Grill 23’ten çıktığı sırada Box tanıdığı birine rastladı. Kim olduğunu başta kavrayamadı. Çok fazla şarap içmişti. Bu adam...

Adam elini uzattı. “Box?” dedi. “Christian Bartelby.”

“Ah!” dedi Box. “Selam!” Derken Box’m beyni bu *Christian Bartelby’nin* kim olduğunu tespit etmeye çalıştığında bir anda keyiflendi. “Evet! Selam, Christian Bartelby! İyi doktor!” Box sallanıyordu. Barda yemiş ve sevimli kadın bar çalışanı geceyi bir kadeh yıllanmış Porto şarabıyla bitirmesi konusunda ısrarcı davranmıştı. Box kadını inceleyerek ne kadar çekici ve güzel olursa olsun, neden dünya üzerinde başka hiçbir kadının ilgisini çekmediğini merak etmişti.

Christian, Box’m elini uzun süre bırakmamıştı. “Sanırım Miranda’nın New York’a gittiğini duymuşsunuzdur.”

“Evet,” dedi Box. “Görünüşe bakılırsa ikimizi de terk etti.”

Christian Bartelby, Box’ın elini bırakıp kendi saçları arasında dolaştırdı. Denizci mavisini bir tişört, üzerine aynı renk ceket, altına da haki renkli pantolonla çorapsız moksensin ayakkabı giymişti. Box, Christian Bartelby restorana bir randevu için gelmiş olabilir mi, diye merak etti. Box dışında herkes hayatına devam mı ediyordu?

“Peki eşiniz?” dedi Christian Bartelby. “O nasıl?”

“Ah,” dedi Box. “O da beni terk etti.”

“Terk mi etti?” dedi Dr. Bartelby.

“Öyle görünüyor,” dedi Box ama daha fazlasını söylemeye dili varmadı, o yüzden de iyi doktora veda edip uzaklaştı.

Agnes hal hatır sormak için birkaç günde bir arıyordu.

“Baba?” dedi Agnes. “Çalışıyor musun?”

“Evet.”

“Yemek yiyor musun?”

“Evet.”

“Ne?”

“Ne ne?”

“Ne yiyorsun?”

“Çoğunlukla dışarıda. Her zamanki yerlerde. Russell House’daki Freddy benden bıktı.” Box boğazını temizledi.
“Annen nasıl?”

“O... işini kaybetti,” dedi Agnes.

“Ne?” dedi Box.

“Vaughan Oglethorpe’la kurul istifasını istedi.”

“Hangi *sebeple*?” dedi Box. “Elbette Hughes meselesinden olamaz. Bu yasal değil. Kişisel hayatıyla iş ayrı şeyler.”

Uzun bir duraksama yaşandı. “Bu yaz işten çok sık çıkmış baba,” dedi Agnes. “Hepsi de belgeli. Elizabeth Jennings de kurulda, annem kişisel bir intikam olabileceğini düşünüyor.”

Sessiz kalma sırası Box’taydı. *Bu yaz işten çok sık çıkmış.* Çünkü Clendenin’leydi, çünkü Box’la Agnes etrafta olduğu için randevularını mesai saatinde halletmek zorundaydı.

Ah, Dabney, ne yaptın sen? Hayatın parçalanıyor. Böyle olmak zorunda değildi. Buna değdi mi? O adama değdi mi?

Ancak yine de Box, Dabney tarafında öfkeli hissetti. Vaughan Oglethorpe kendini beğenmiş pislğin tekiydi, Elizabeth Jennings de aşağılık ve kıskançtı. Dabney'nin istifasını isteyerek makul olmayan bir tavır sergilemişlerdi. Dabney'nin işe ne kadar gitmediğinin önemi yoktu. Box ve bu dünyadaki herkes Dabney'nin Ticaret Odası'nı uykusunda ya da Mars'tan bile idare edebileceğini bilirdi.

Karımı rahat bırakın! diye düşündü.

“Annen orada mı?” diye sordu Box tepkisel biçimde. Dabney, Agnes'in durumuyla ilgili güncel durumu bildirmek için her gün aramıştı ama Box hiç cevap vermemişti çünkü bıraktığı mesajdaki sesi bile Box'ı konuşmayacak kadar üzüyordu. Ancak Dabney'nin *Ticaret Odası'ndan kovulması* (ifadenin kendisi bile olanaksızdı) Box'a imkânsız gelmişti, ayrıca haber vermek için de aramamıştı. Ancak Box yeni düzenin anlamının bu olduğunu sanıyordu. Ayrılmışlardı.

“Şey...” dedi Agnes. “Hayır, evde değil.”

Evde değil, diye düşündü Box. *Elbette değil.*

DABNEY

Sakladığı bir sır daha kalmıştı, artık onu söyleme zamanı da gelmişti.

Clen haberi sessizlikle karşılamıştı, Dabney de böyle olmasını beklemişti. Dabney sevişmeleri bitene dek beklemişti çünkü sevişmeleri Dabney için çok önemliydi, daha ne kadar süreceğinden emin olamıyordu. En çok özlediği şeylerden biri bu olacaktı: içine giren Clen, aç ağzı Dabney'nin göğüslerini öperken Clen, keyif ve minnettarlık kükremeleleriyle Clen. O kadar nazikti ki Dabney her seferinde gözyaşlarına boğuluyordu.

Dabney bitkin ve terler içinde başını Clen'in göğsüne yasladı. Tek koluyla Dabney'yi sarmalayışı, iki eli olan hiçbir adamın yapamayacağı kadar güvende hissettirmesi hayret vericiydi. Semptomlarının –karın ağrısı, sürekli yorgunluk, nefes kesilmesi, iştahsızlık– kendisini soktuğu imkânsız durumdan kaynaklandığına inandığı zamanları düşündü. Aynı anda iki adamı sevmek.

Her şeyden vazgeçebilirdi; evinden, sabah kahvesinden, gün doğuşu ve günbatımından, Bartlett Çiftliği'ndeki çiçek arazilerinden, masmavi gökyüzünden, sonbaharın kızıl boz-

kırlarından, Impalasının kaldırımlar üzerinde hoplayarak ilerleyen lastiklerinden, iyi kitaplardan, şampanyadan, sandviçlerden, erimiş tereyağlı istakozdan, Brant Point Deniz Feneri'nin etrafını saran gökkuşağımdan, kötü tenis servisinden, incilerinden mokasen ayakkabılarından, torununu kucaklama şansından vazgeçebilirdi. Hepsini Ölüm'e verebilirdi, *ama lütfen*, diye düşündü, *lütfen Clendenin'i almayın*.

"Hastayım," dedi. Alacakaranlık bastırıyordu ama Dabney hâlâ Clen'in kulübesinin dışında kuşlarla yabancılarım duyabiliyordu. "Pankreas kanseri, son aşama, birkaç aylık zaman kaldı. Birkaç güzel ay daha."

Clen kırılacağını düşündürecek kadar sıkı sarıldı. Gerçekten canı yanıyordu, halihazırda tehlike altındaki iç organları, yumuşak, olgun meyveler gibi eziliyordu. Yine de iyi hissetti. Clen'in ne yaptığını, ne düşündüğünü biliyordu; onu içine alabileceği kadar yakınında istiyordu. *Gel içimde yaşa, bir olalım. Seni güvende tutarım, yalnız ölmek zorunda değilsin*.

Agnes'a söylemek tabii ki daha beterd. Bir eşi, sevgiliyi geride bırakmak başka, evladı bırakmaksa bambaşkaydı.

Dabney, Agnes'a kahvaltıdan sonra söyledi: taze şeftalili Fransız tost, çıtır pastırma, patates kızartması, bahçeden toplanan yeşillikler. Yemeğin ne kadar güzel olduğunun önemi yoktu, Dabney ağzını açtığı an ikisi de tek lokma yiyemeyecekti. Ancak insanları beslemek Dabney'nin doğasında vardı. Şimdi duramazdı.

"Tatlım," dedi Dabney. "Ben hastayım."

Agnes bir dilim mükemmel, altın-pembe şeftali dilimini tabağına bıraktı. “Ne?” dedi. “Nasıl hasta?”

“Tatlım,” dedi Dabney.

Agnes gözyaşlarına boğuldu. Küçük Kız Agnes’in gözyaşlarıydı bunlar –iskelenin sert kayalarında dizini kesen Agnes–, yarattığı kalp kırıklığı Dabney’nin dayanamayacağı kadar fazlaydı.

Bazı günler hâlâ normaldi. Dabney bazı günler yürüyüşe çıkıyor, aynı insanlara selam veriyor, aynı köpeklerin başını okşuyordu. Sonra da arabayla Clendenin’in yanına gidiyor, birlikte havuzda yüzüyorlardı, Clendenin sandviç yapıyor, Dabney de sandviçleri yavaşça, son lokmaya gelmeyi hiç istemeyerek yiyordu. Dabney öğleden sonra biraz kestiriyordu çünkü artık hep çok yorgundu, sancısı vardı. Clendenin’in geniş, beyaz, lüks çarşafli yatağında uyurken Clen de meşe masada gazeteleri okuyordu.

Bazı geceler Dabney kulübede kalıyor, Clen için yemek yapıyordu. Bazı gecelerdeyse Agnes’ı görmek için eve gidiyordu. Agnes zamanının çoğunu Riley’yle geçiriyordu. İşten sonra onunla sahil buluşuyor, birlikte istiridye yemek için Cru’ya gidiyor ya da Easy Street Cantina’dan balıklı taco alıyorlardı.

Agnes’la Riley arasındaki gül kırmızısı aura o kadar parlaktı ki, Dabney karanlıkta bile görebiliyordu. Dabney aralarında ne olduğunu sormak istiyordu ama kırk iki çiftten sonra ne zaman zorlayacağını ya da ne zaman duracağını

öğrenmişti. Bu yaz yaşanan her şeyden sonra Agnes'in arkadaşına ihtiyacı vardı, sevgiliye değil.

Ancak yine de Dabney'nin umudu vardı.

Dabney, Nina'yı arayıp Ticaret Odası'nın önünde buluşmak istediğini söyledi. Dabney eczaneden iki kahve aldı. Nina'nınki buzluymuştu, haberi duyunca kahvesini dökme ihtimaline karşı bir paket de peçete aldı.

Ancak Dabney ona söyleyince Nina sakince kahvesini ayakları arasına bıraktı, sonra da yüzünü elleri arasına alıp ağlamaya başladı. Dabney, yüzüyle burnunu silebilsin diye ona mendili uzattı.

Dabney, Box konusunda ne yapacağını, ne düşüneceğini, ne hissedeceğini bilmiyordu.

Banyodaki tezgâha okuma gözlüğünü bırakmıştı. Dabney'nin tanıdığı herkes gözlüğünü eczaneden alırdı ama Box'ın bir israfı da gözlükleriydi; kare siyah kemik gözlükler onu tanımlayan şeydi. Dabney, Box'm gözlüklerine onun gözlerini, çarpıcı mavilikteki buzlu gözlerini düşünmeden bakamıyordu. Dabney hoş davranmadığında hep soğuk, ilgisiz, üstten bakan gözler.

Elizabeth Jennings'in ve Levinsonların evinde gözleri öyle incinmiş bakıyordu ki. Box'ı daha önce hiç *incinmiş* görmemişti. Bunu ona yapan da Dabney'nin kendisiydi.

Onunla konuşmak istiyordu, hasta olduğunu söylemeliydi ama henüz bunu yapamamıştı. Sempatisini kazanmak

için hikâye uydurduğunu düşünebilirdi, hastalığını eylemlerinin bahanesi olarak kullandığını da düşünebilirdi. Teatral tavırların en üst düzeyi olduğunu da düşünebilirdi... Öyle değil miydi zaten? *Ölüyorum Box, lütfen beni affet!* Onu aramamıştı çünkü içinde bulunduğu durum ne olursa olsun Box'tan merhamet istemeye hakkı yoktu.

Agnes, "Babam hasta olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Dabney.

"Ona benim söylememi ister misin?" diye sordu Agnes.

"Hayır. Lütfen yapma. Bu senin sorumluluğun değil. Ben yapmalıyım."

"Ona söylemelisin anne. Ağzımdan kaçabilir."

"Evet," dedi Dabney. "Bunun farkındayım." Box'tan bir şeyler saklamak pek iyi sonuçlanmamıştı.

Dabney, Box'ı aradı ama yine sesli mesaja düştü.

"Box," dedi. "Lütfen, *lütfen* beni ara." Yutkundu. "Lütfen.

Dabney işini kaybetmişti. Evlilik sezonu yaklaşmıştı, sonbahar festivalleri de geliyordu. En iyi kızcılık sosunu kim yargılayacaktı, Dabney değilse kim en büyük balkabağının üzerine kurdele takacaktı? Gece gündüz Ticaret Odası'nı düşünüyordu. Ticaret Odası için sanki elinden alınıp üvey anne babaya verilmiş bir çocukmuş gibi endişeleniyordu.

Dabney kimsenin yardım ya da tavsiye istemek için aramasına şaşırıyordu. Sonbahar hesap kontrolü yaklaşıyordu, turist kurulu için bağış talepleri de yapılmalıydı. Bu işlerle Dabney dışında kimse ilgilenemezdi. Orada *ne oluyordu?*

Nina Mobley hemen Nantucket Cottage Hastanesi'nin Halkla İlişkiler Müdürü olarak işe alınmıştı. Daha iyi imkânları olan, harika bir işti, maaşı da epey yüksekti. Dabney aslında suçlu hissediyordu. Nina'yı böyle bir fırsattan bunca zaman alıkoymuş olabilir miydi?

"Ticaret Odası'ndaki işim asla işle alakalı değildi," dedi Nina, Dabney onu hastanede ilk ziyarete gittiğinde. Nina'nın Old Mill'e tepeden bakan bir köşe odası vardı. "Mesele her zaman seninle çalışmaktı. Mesele adanın atan kalbi olmaktadır. Çilekli frappeler, senin çiğnediğin incilerin, Vaughan Oglethorpe'la alay etmek, Anacadde'den kimin geçtiğine bakmak, Diana'nın yaptığı mükemmel kahveler, uyum içindeki günlerimiz, haftalarımız, yıllarımızdı." Nina gözlerini kırpınca gözyaşları dökülmüştü. "On sekiz buçuk yıl en yakın arkadaşım ile çalıştım. Bunun bir lütuf olduğunu biliyorum."

"Nina," dedi Dabney. "Yapma lütfen. Ben hâlâ buradayım."

"Biliyorum," dedi Nina. "Bununla başa çıkmam mümkün değil, ancak ikimizin sonsuza dek birlikte olacağını düşünabiliyorum."

Riley, Brotherhood of Thieves'te haftada üç gece gitar çalıyordu. Bir gece Dabney, Clen ve Agnes onu izlemeye gitmişti. Dabney kendini büyük bir merasimde gibi hissetmişti; sevgilisiyle halka karışmıştı! Ancak kalbinin arzuları-

nı Clen'le eve kapanmak için açıklamamıştı. Ayrıca cesareti de karşılığını buldu: Harika vakit geçirdiler. Agnes için çocukluğundan beri favorisi olan peynir tabağı sipariş verdiler, büyük sandviçler, balık türlüleriyle patates kızartması istedikler, Riley'yi dinlerken de donmuş bardaklarda bira içtiler.

Van Morrison'dan "Brown Eyed Girl"ü söylüyordu. Dabney şarkıyı gizlice istemiş, Riley ilk notalara bastığı sırada Clen'in elini tutmuş, masalarının önündeki dar alanda dans etmişlerdi. Onlar kırık bir çiftti –tek koluyla Clen, kanseriyle Dabney– ama yine de lisedeki ve üniversitedeki gibi dans etmiş, kalabalık da onları alkışlamıştı.

Yeşil çimlerde sevişmek seninle, stadyumun arkasında...

Bir daha asla dans edemeyebileceğini biliyordu. Oturduğu sırada nefesi kesilmiş, incileri ters dönmüştü. Umurunda değildi. O kadar iyi, vahşi, özgür, değerli, kuralsız hissetmişti ki dans etmek böyle olmalıydı.

Brotherhood tanıdık yüzlerle doluydu –ofis malzemeleri mağazasından Julia, Dr. Field'ın ofisinden Genevieve, eczane öğle yemeği kısmından Diana–, hepsi de Dabney'ye gelip Ticaret Odası'ndan emekli olmasına ne kadar üzüldüklerini, adanın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını söylemişti.

Celerie'nin iyi olmadığını Dabney'ye söyleyen Agnes'ti. Dabney'nin hastalığı haberi onu yıkmıştı, ayrıca Ticaret Odası'nda kariyer yapma planları da artık gerçekleşmeyecekti. Agnes, Celerie'nin yatağa düşüp evden çıkmaya ikna edilemediğini söylemişti.

“Yatağa mı düştü?” dedi Dabney. Celerie’yi bütün gün yatarken düşünemiyordu, kız sürekli hareket halindeydi. “Gerçekten mi?”

“O senin... hayranın... müridin gibi,” dedi Agnes. “Yani ona bir baksana anne. Saç bandı, inciler... hadi ama.”

Celerie geçici bir yemek dağıtım işinde çalışıyordu ama Boys & Girls Club’da ponpon kızlar koçluğu yapmak dışında uzun süreli planları yoktu. Minnesota’ya dönmeyi düşünüyordu.

Dabney, Vaughan Oglethorpe’u aramaya karar verdi. Aradığı sırada Clen de odadaydı.

Clen, “O grotesk zombi pisliği aradığına inanamıyorum,” dedi.

Dabney, “Yapılacak doğru şey bu,” dedi.

Görünüşe bakılırsa Vaughan, Dabney’den haber aldığına sevinmişti. Sesi kulağa her zamanki gibi geliyordu –tabii Dabney’yi kovmak için ofise gelmeden önceki gibi–, sanki uzun zamandır kayıp yeğeninden haber alan amcaydı.

“Dabney!” dedi. “Sesin kulaklarıma melodi gibi geliyor.”

Dabney gerçekten de arkadan belli bir melodi duydu; Bach’m Toccata and Fugue’ünün ağır, çileli notaları. Cena-ze evi müziği. Herkesin sesi bundan iyi gelirdi.

“Seninle konuşmak istediğim bir mesele var,” dedi Dabney.

“Umarım işini geri istediğini söylemek için arıyorsundur,” dedi Vaughan. “Çünkü istifanı istediğimden beri sözlerimi geri almak istiyorum. Ticaret Odası sensiz bir hiç, Dabney. Oradan gittiğin andan itibaren parçalanmaya baş-

ladı. Geçici personel tutmak zorunda kaldım, Elizabeth Jennings de telefonlara bakmayı kabul etti ama sadece kendi boş zamanlarında. Kayboldum. Geri gelmen gerek. Sana zam bile önerebilirim.”

Dabney kahkahasını bastırdı. Vaughan’ın anlamadığı şey, Dabney’nin bu işi maaşının yarısına, hatta çeyreğine bile yapacağıydı. Lanet olsun, bedavaya bile yapardı.

“Geri gelmiyorum, Vaughan,” dedi. “Ancak yeni yönetici konusunda bir önerim var.”

Evet, Celerie gençti. Ancak enerjisi, isteği, taze bir bakış açısı vardı. Zekiydi, çabuk öğreniyordu. Kızda ışık vardı. Ayrıca Dabney’yle doğrudan iletişimi olacaktı. Dabney de ona şeye kadar yardım edecekti...

“Eh,” dedi Dabney. “Yardım edemeyeceğim gün gelene kadar.”

Vaughan balgamlı öksürük gibi, boğazını temizlediği bir ses çıkardı. Dabney bunu rahatlamasını gizlemek için yaptığını biliyordu.

“Tamam,” dedi. “Celerie’ye söyle bana özgeçmişini e-postalasın. Derhal.”

Sırada Celerie’nin evi vardı; Hooper Çiftlik Yolu’nda ufak, kiralık bir daireydi. Dabney evin önüne geldiği anda buranın eskiden Moe’yle Curly’nin kiraladığı yer olduğunu fark etti. Dabney’yle Clen’in lise ve üniversite hayatları boyunca Moe’yle Curly, Madequecham Beach’te sörf yapmaya gelirdi. Dabney bu evdeki partilere gelirdi, bir keresinde çok fazla votka içtiği için burada kusmuştu.

Dabney ön kapıya yürüdüğü sırada kıkırdadı. Şimdi Dabney`ydi, o zamanlar da Dabney`ydi ama onlar iki farklı insandı.

Bazen hayat çok uzun geliyordu.

Diğer zamanlardaysa kısa.

Dabney kapıyı çaldı, Celerie kapıyı hemen açtı. Elinde Jane Austen`m *Emma* kitabı vardı. Üzerinde kısa, mavi, havlu kumaş sabahlık vardı. Tabii incileriyle beyaz yıldızlı, mavi saç bandı.

Dabney gelmekle iyi yaptığını biliyordu.

Dabney`yi görünce Celerie`nin ağzı O şeklini aldı. Onun yaşında başka kızlar Justin Bieber`ı görse böyle tepki verebilirdi ya da büyükannesi Agnes Bernadette, Papa II. John Paul ziyarete gelse böyle yapardı.

“Bu benim favori kitabım, biliyor musun?” dedi Dabney.

“Evet,” dedi Celerie, gözleri yaşlarla parladı. “Biliyorum.”

“Bir dakikalığına içeri gelebilir miyim?” diye sordu Dabney.

“Elbette.” Celerie odayı işaret etti. İçinde gri, tüylü bir koltuk, büyük, kare bir halı, tavşan kulağı antenli, eski tip televizyon ve çevirmeli telefon vardı. “Bu odaya ‘müze’ diyoruz çünkü aslında hiçbir şey çalışmıyor.”

Dabney kahkaha attı. Neredeyse otuz yıl önceden kalma marihuana kokusunu alacak, Moe`yle Curly`yi, Sarhoş Sürtük Meg dedikleri kızı kırmızı cam bong`un etrafında görebilecekti.

Celerie gözlerini sildi. “Az önce kavunlu limonata yap-

mıştım. Sana bir bardak getireyim mi?”

“Evet,” dedi Dabney. “Bir bardak kavunlu limonata çok iyi fikir.”

Celerie mutfağa koştu, Dabney onlarca yıl öncesinden kalma aynı muşamba kaplamayla formikaları görebiliyordu. Eskiden buzdolabı Miller bira, votka, üzümlü soda dolu olurdu. Moe’yle Curly mutfak alışverişine haftalık on dolar harcar, kalan parayı da içkiye, ota ve kayganlaştırıcıya harcarlardı.

Dabney koltuğun bir ucuna oturdu, diğer uçtaysa Celerie’nin az önce yattığı belli olan kuş tüyü yastık vardı.

Celerie pembe, buz gibi bir bardakla döndü.

Dabney limonatayı tattı. “Leziz ve mükemmel!” dedi, Celerie de gülümsedi. Gelip Dabney’nin yanına oturdu.

Dabney, “Öncelikle, sana bir özür borçluyum,” dedi.

“Hayır,” dedi Celerie. “Değilsin. Anlıyorum.”

“Peki,” dedi Dabney, “ama anlamamalısın. Bana deli gibi kızmalısın. Bu yaz saatlerce ortada yoktum. Sadece kocamı değil, Nantucket’ı da aldattım. Seni, Riley’yi, zavallı Nina’yı kandırdım, ofisi size bırakıp gittim.”

“Ofisi sen toparladın,” dedi Celerie. “Çünkü orada değilken bile var gibiydin.”

“Bunu söylediğin için teşekkürler,” dedi Dabney. “Ancak buraya bana iltifat etmen için gelmedim. Buraya *sana* iltifat etmeye geldim. Bu yaz da yine harika bir iş çıkardın. Daha iyi bir danışma asistanı umamazdım. Bunları söylediğime göre artık ana soruya gelebilirim.”

“Ana soru mu?” dedi Celerie. “Neymiş o?”

“Lütfen Vaughan Oglethorpe’a özgeçmişini gönderir misin? Mümkünse bugün? Senin Nantucket Ticaret Odası müdürlüğüne başvurmanı istiyorum. Elimden geldiği sürece sana yol gösterip tavsiyelerde bulunacağım.”

Celerie oturduğu yerde kıpırdamadan kaldı, sonra da bir savaş çılgılığı attı. Ellerini başının üzerinde V şeklinde kaldırdı.

“Evet!” dedi.

BOX

Kaçınılmazı ertelemenin anlamı yoktu, o yüzden de boşanma avukatı Michael Ohner'la Abe & Louie's'te akşam yemeği ayarladı. Ohner gece boyunca yeminli ifadelerden, mahkeme celbinden, kredi kartlarından, vergi beyannamesinden, mali bilançodan, paylaşılan mallardan, nafakadan bahsetti.

Ohner, "Dabney'ye daha az ödeme karşılığında Nantucket'teki evi vermeyi anlıyor musun? Çünkü bu durumda Dabney'ye ödeme yapman adil görünmüyor," dedi.

Box elini salladı. "Ne isterse alabilir."

"Ona çiftliği vermene müsaade edemem," dedi Ohner. "Şu Hughes denen herifin üçüncü taraf olarak ismini görmek istiyor musun?"

Üçüncü taraf mı? diye düşündü Box. Bir zamanlar, onlarca yıl önce Box kendisini üçüncü taraf sayardı.

Ertesi gün Box hazırlanan yasal belge konusunda bilgilendirmek için Dabney'yi aradı. Sesli mesaj kutusunda Dabney'den bir dizi mesaj vardı. Bir hafta öncesinden, sesinin çaresiz geldiği bir mesaj da bunlara dahildi. Muhtemelen birkaç kadeh şarap içmişti, onu halka açık şekilde utandır-

dığı için suçlu hissediyordu ya da belki bir sabah uyanmış, Clendenin Hughes'un hiçbir açıdan kendisine layık olmadığını anlamıştı. Ona olan sözde aşkı lise çağlarının romantik fantezisinden başka bir şey değildi.

Dabney telefonu hemen açtı. "Alo?" dedi. "Box, sen misin?"

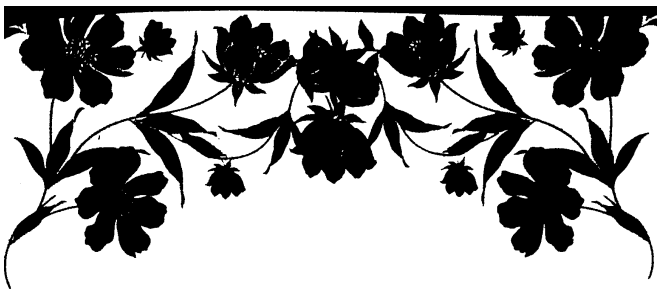
Dabney'nin sesindeki bir şey Box'ın dikkatini çekti. Muhtemelen yirmi dört yıldır ilk kez karısı söz konusu olduğunda bir içgüdü hissedebilmişti.

"Dabney, sen iyi misin?" dedi.

"Hayır," dedi Dabney. "Değilim."

Telefonu kapattığında titriyordu. Hayatını Dabney olmadan geçirme fikrine henüz alışmaya başlamıştı. Ancak ölüyor olduğu haberi, *aylar* içinde Dabney'siz bir dünyada yaşıyor olacağı fikri kalbini uzun, keskin bir iğne gibi delerek içinde yaşama dair ne kadar kan pompalanıyorsa hepsini söküp almıştı.

Hızlıca Michael Ohner'a e-posta yazıp artık hizmetine ihtiyacı olmadığını bildirdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SONBAHAR

AGNES

Sonbahar boyunca Nantucket'ta kalacaktı, belki kışın da. Nantucket'ta kalacaktı, ta ki...

Manny Partida'yı arayıp Morningside Heights Boys & Girls Club için dönem izni istemişti. Agnes'in yokluğunda yerine Wilder'm bakmasına karar verilmişti. Agnes okul sonrası programı için haftada yirmi saat Island Adventures'ta çalışacaktı. Dave Patterson buna çok sevinmişti.

CJ'le avukatı, Agnes'in beklediği üzere cezai indirim talep etmişti. CJ doksan gün hapiste on sekiz ay da gözetimde kalacaktı. Yasaklama emri de çıkarılmıştı. CJ beş yıl boyunca Agnes'm iki yüz metre yakınına yaklaşamayacaktı.

Beş yıl sonra Agnes'm nasıl bir hayatı olacaktı?

İşçi Bayramı'ndan bir hafta sonra Riley'nin Penn'deki dişçilik akademisine dönmesi gerekmişti. Agnes, Sadie'yle ikisini havaalanına götürmüştü. Bu kadar üzgün hissettiğine inanamıyordu. Riley'yle cipinde çizburger yiyip Dabney'yi aradıkları o gecenin üzerinden yıllar geçmiş gibiydi ama yine de Riley'yle yeterince zaman geçiremediğini düşünüyordu.

Kalabalık havaalanında durdular. Herkes gidiyordu: Man-

hattan'a ya da Washington'a veya Los Angeles'a, işlerine, okullarına, süveterlerine, ayakkabılarına, futbol maçlarına, Broadway gösterilerine dönüyorlardı. Yaz bitmişti. Her yıl biterdi ama bu yıl Agnes'a daha çok dokunuyordu çünkü hiç kimse Nantucket'ta yazın bitmesini istemezdi.

Ağlayacağından korktu.

"Yazımı kurtardın," dedi Agnes. "Arkadaşım olduğun için teşekkürler. Clen'i bulmama yardım ettiğin için teşekkürler. Annemi sevdiğin için teşekkürler. Kendin olduğun için teşekkürler."

"Hey," dedi Riley. Agnes'ın çenesini tuttu, Agnes kalbinin yerinden fırladığını hissetti. "Bir şey değil." Öne eğilip Agnes'ı öptü. Öpüştüler, öpüştüler, öpüştüler –sanki bütün yaza yetecek kadar öpüştüler–, sonunda uçağa çağrı yapılmınca Agnes'ı bırakmak zorunda kaldı, Sadie itiraz eder gibi havlıyordu.

CLENDENİN

Gece havası serinlemeye başladığı gibi Dabney sırtını dönerek uzaklaşır oldu.

Uzaklaşır oldu. Bu ifade habersizce, birlikteki antik tarihlerinden, ilk randevularından birinden, 1980 Aralık ayındaki beklenmedik kar fırtınasından kopup gelmişti.

Clen'le Dabney 1980 Aralık ayında el ele bile tutuşmuyordu ama bu bir ilişkileri olmadığı anlamına gelmiyordu.

Dabney, Clen'in acıma temelinde oluştuğuna inandığı coşkuyla Clen'in peşindeydi. Clen yeni çocuktu, kimseyle de arkadaş olmayacak kadar zekiydi. Dabney bir öğlen, İngilizce dersinden sonra yanına gelip hiç Cheever okuyup okumadığını sormuştu.

Clen'le alay mı ediyordu?

Elbette okudum, demişti Clen. Bir önceki yıl Attleboro'daki genç, hayat dolu kütüphaneci Eleanor'un tavsiyesiyle kırmızı kaplı hikâyelerini silip süpürmüştü. Artık banliyö trenleri, cin tonikler, zina hakkında her şeyi biliyordu.

Dabney kitaplar hakkındaki sohbetlerle yanına gelmeyi sürdürmüştü –Dabney, Jane Austen seviyor; Clen'se Çehov'la Kafka'yı tercih ediyordu–, oradan da kişisel tarihini sormaya

başlamıştı. Bunaltıcı Ruslara ilgisi nereden geliyordu? Nantucket'a bir Rus çalışma kampından mı gelmişti? Clen kendisi hakkında konuşmakta tereddütlüydü ama bazı detaylar ağzından kaçırıyordu: Annesiyle yaşıyordu. Tek çocuktu. Annesi, Lobster Trap'te garsonluk yapıyordu. Restoranın arkasındaki kulübede yaşıyorlardı.

Çok eğlenceli olmalı! demişti Dabney. *Hiç bedava ıstakoz yiyor musunuz?*

Clen evet anlamında başını sallamıştı. Annesi her akşam yemek için eve ıstakoz, yengeç turtası ile balmumu gibi görünen dondurulmuş tereyağlı patatesler getiriyordu. Clen ıstakozdan bıkmıştı ama bunu söylemedi.

Dabney kafeteryada, Clen'in defterinin kenarlarına şekiller çizdiği çalışma salonunda yanına oturmaya başlamıştı. Şekiller bir süre sonra notlara dönmüştü. Notlarda şöyle şeyler yazıyordu: *Ben de tek çocuğum. Annem yok.*

Clen bunu okuyunca kaşlarını kaldırmıştı. Altına, *Öldümü?* yazmıştı.

Bilmiyorum, yazmıştı Dabney. *Muhtemelen hayır.*

Clen, *Babam içkiden öldü,* yazmıştı.

Dabney bunu okuyunca iki kocaman gözyaşı olan üzgün surat çizmişti.

Clen babasının ölümüne ağlamadığını Dabney'nin bilmesini istemişti. Üzülmemişti de, sadece rahatlamıştı çünkü babası iriyarı, büyük bir içki sorunu olan bir adamdı ve... Şey. Clen annesi ağlayınca şaşırmıştı ama taşındıklarını söyleyince şaşırmamıştı.

Okyanusa ihtiyacımız var, demişti annesi.

Clen'se şehri, Boston'u istemişti. Boston Latin'e ya da Buckingham Browne & Nichols'ta, yani gerçek bir *eğitim* alabileceği bir yerde şansını denemek istiyordu ama onun oyu bir anlam teşkil etmemişti. Gidilecek yer Nantucket'tı.

Buradan nefret mi ediyorsun? yazmıştı Dabney.

Clen ona bakmıştı. O öğlen lise kütüphanesinin kargaşası etraflarını sarmıştı, Dabney saç bandıyla Clen'in sahte olduğunu düşündüğü –belki de gerçektir çünkü her ne kadar babası polis de olsa Dabney'de *zenginlik* vardı– için incilerini takmıştı. Burnu çilliydi, kocaman kahverengi gözleri sanki Clen'in üzerine sıcaklık saçıyordu.

Hayır, yazmıştı Clen.

Sürpriz kar geldiğinde sevgili değillerdi ama hiçbir şey de değillerdi. Kar dışarıda tutuyordu; Dabney defterin kenarına, *Dead Horse Valley, akşam dört. Kalın giyin. Kızağımı getireceğim,* yazmıştı.

Clen, Attleboro'da yeterince kızakla kaymış, diğer kış sporlarını yapmıştı ama hiçbirinden de eğlenmemişti. Fazla iriyarıydı, kayakta beceriksizdi. Eğer kar yağıyorsa evde kalıp kitap okumayı tercih ederdi.

Tamam, demişti.

Okuldan sonra Dead Horse Valley'deki kışın ilk karında oluşan manzara çılgınlıktı ama çocukların çoğu daha küçüklerdi. Clen diğer liselilerin muhtemelen birinin evinde takıldığını, birayla ot içtiğini zannediyordu. Dabney tam yolun kenarında bekliyordu, üzerinde denizci mavisi kar pantolo-

nu, açık pembe parka, üzerinde beyaz ponpon olan pembe bir şapka vardı. Elinde, Clen'in gördüğü en güzel kızağı tutuyordu. Cilalı, ceviz ağacından yapılmıştı, önünde tutunmak için oyulmuş zarif bir ahşap vardı, iç kısmı yeşil, pamuklu altlıkla kaplanmıştı.

"Kullanmak için fazla güzel görünüyor," demişti Clen.

"Babamla bu kızağı çocukluğumdan beri kullanıyoruz," demişti Dabney. "Ona iyi baktık."

Clen başını anlamış gibi sallayıp, *zenginlik*, diye düşünmüştü. Kirada oturduğu kulübede bu kızak kadar güzel bir tane bile mobilya yoktu.

Dabney ön tarafa oturup dizginleri tutmuştu. "Bu harika," demişti. "Sen ittir. Birlikte *uçacağız!*"

Clen hızdan korkmamıştı ama yine de tepe dik, engebeli görünüyordu. Clen en yüksek noktası otuz iki metre olan bir adada bu kadar dik bir tepenin bulunmasına şaşırmıştı. Diğer çocuklar –on-on iki yaşındakiler– yüksek tonda çığlıklarla aşağı kayıyor, bazıları yarı yolda düşüyor, bazıları da tümseklere çarptıktan sonra daha da hızlanarak devam ediyordu. Clen'i korkutan şey, kendisinden beklenen atletik beceriydi: önce kızağı ittirip peşinden koşacak, yeterince hızlanınca da içine atlayacak, bacaklarını Dabney'nin iki yanına yerleştirecekti. Bunu yapabileceğini sanmıyordu.

Ancak Dabney için deneyecekti.

Öne eğilip eldivenli ellerini kızağın arkasına yerleştirdi, başı önünde koşmaya başladı, bütün gücüyle ittiriyordu. Dabney sevinçle bağırdı. Clen tepenin ivmesinin kendisini

yere çektiğini hissediyordu. Eylemsizlik gerçektir. Bacaklarını koşturmadan kurtaramıyordu. Asla ayaklarını kaldırıp Dabney'nin arkasına oturamayacaktı. Asla.

Atın ölmesine şaşmamalı, diye düşündü.

Kendisi şahane bir şekilde kara yüzüstü gömülmeden hemen önce birkaç adım daha atıp kazığı tepeden aşağı bırakmayı başardı. Kafasını kaldırdığında Dabney'nin gerçekten de uçtuğunu gördü. Süslü kızak belki de sihirli halıydı. Dabney tepeden aşağı doğru uzaklaşır oldu, gittikçe küçüldü, mesafeler arttı, en sonunda köknar ağaçları arasında gözden kayboldu. Onu kaybetmişti.

Clen, bu tepenin üstüne geldiği gibi onu öpeceğim. Onu benim yapacağım, diye düşündü.

Otuz küsur yıl geçmişti ama Dabney'nin Dead Horse Valley'deki tepeden kızakla kayışıyla eylülün sonunda başlayan sağlığındaki kötüleşme arasında tüyler ürpertici bir benzerlik vardı. Clen o zamanki kadar çaresiz, beceriksiz, acemi hissediyordu. Dabney gidiyordu. Clen onunla gidemezdi.

Dabney günler boyunca yataktan kalkmadı. Acı, acı! Agnes, Doktor Rohatgi'yi aradı. Onun da yapabileceği hiçbir şey yoktu, hastalık böyle ilerliyordu.

Dabney içten içe tükeniyordu. Öyle hissettiğini söylemişti. Binlerce jilet diş gibi. Sağlıklı hücreleri, mutant, deforme, kanser hücreleri tarafından işgal ediliyordu. Ağrıkesiciler vardı ama Dabney çoğu zaman geceleri hıçkırıklara

* *Bulundukları Dead Horse Valley'nin Türkçesi "Ölü At Vadisi"dir (ç.n.)*

boğuluyordu. Dabney, daha çok Clen için ama aynı zamanda Agnes'la annesi için ağlıyordu.

Anne!

Clen gerildi, Dabney'yi yanlış duyduğunu sandı. Ancak Dabney tekrarladı, kendi yetişkinliğinden çok daha genç bir sesle.

Anne!

Büyürlerken –lisede, üniversitede– Dabney'nin annesi Patty Benson'la yaptıkları hakkında konuştukları olurdu. Dabney, Clen'in "kabullenmiş umursamazlık" dediği tavırla konuşurdu. *Anne olmaya uygun değildi. Her neyse. Çoğu anne baba öyledir Beni yastıkla boğmadı ya da küvette boğmadı sonuçta, sadece gitti. Beni becerikli ellere bıraktı. Buna minnettarım. Eminim her neredeyse kendi pişmanlıkları vardır.*

Clen bu tavrı çözmeye çalışırdı. Dabney'nin yıllarca bu kaygısızlığı başarmak için Dr. Donegal'la terapiye gittiğini biliyordu ama gerçekten de öfkeli değil miydi? Clen bile babasına sinirliydi; sehpadaki boş Wild Turkey şişeleri, Clen'e Amerikan futbolunda nasıl sarmal pas atacağını ya da bir kızığın arkasından nasıl koşup da arkasına atlayacağını öğretmesi gerekirken her gün işten sonra, hafta sonu boyunca barda oluşu. Sadece içkiyi umursuyordu, ölene kadar içmek.

Çirkin gerçekse karnına inen bir yumruk gibiydi: Clen babasından ya da Dabney'nin annesinden daha iyi değildi. Hiç de değildi.

Anne!

Clen, Dabney'nin alnını ıslak bezle silerek gözkapaklarının kırışmasını izledi.

Dabney'nin yataktan gülümseyerek kalktığı, yürüyüşe çıktığı –her ne kadar gitgide yavaşlasa da– güzel günler de vardı. Bir gün Dabney eve gelip, “Bay Lawson beni eve bırakmayı teklif etti. Ben de hayır dedim ama yine de son yüz metrede yavaşça peşimden geldi. O kadar kötü mü görünüyorum?” demişti.

Clen burnunun ucunu öpmüştü. “Hayır,” demişti. “Çok güzel görünüyorsun.”

Clen kum saatinden süzülen kumları hissedebiliyordu. Ona ne kadar güzel olduğunu, onu ne kadar sevdiğini, Bangkok’tan hemen eve dönmediği için ne kadar *üzgün* ve pişman olduğunu söylemek için yeterince zaman yoktu. *Hemen eve gelmeliydi!*

Yirmi yedi yılı harcamıştı!

Yirmi yedi yıl imkânsız gibi geliyordu. Nereye gitmişti bu yıllar? Vietnam’ı öğrenmesi, ona korkuyla, güvensizlikle bakan insanlarla yaşamayı öğrenmesi yedi yılını almıştı. Dil becerisi çok zayıftı; Fransızca, biraz da İngilizceyle idare etmişti. Ülke bir çorba kadar sıcaktı, sevdiği tek yer Dalat ve oradaki tepelerdi. *Times* ona Dalat Palace’ta bir oda ayarlamıştı, her sabah ahşap panjurları açıp göle bakabiliyordu. Her gece onlarca buz gibi soğuk 333 birası içiyor, bardaki taş masada bilardo oynuyordu. Güneydoğu Asya’da görebileceği en iyi bilardo masası buydu. İnsanlar gelip geçiyordu: Fransızlar, Avustralyalılar, askerler, doktorlar, komünizmin tutma-

yacağını söyleyen girişimciler. Bir insanın parasını kazanmak istemesi doğasında vardı; ister Dalat'ta, ister Detroit'te olsun.

Clen bütün bu zamanı Dabney'yle geçirebilirdi. O kadar çok sigara içmiş, o kadar çok uzak doğu çorbası, yol kenarında üçgen şapkalı bir kadının çömelerek ızgarada çevirdiği eti taze kesilmiş ekmek arasına havuç, nane, kişniş, salatalık ve sosla hazırladığı *banh mi* yemişti ki...

Bütün bu zaman Dabney'yle olabilirdi.

Beş yılını Mi Linh'le geçirmişti ama o, Bangkok'a gelmek istememişti. Bangkok bir delik, demişti. İlk yılında oradan sağ çıktığı için şanslıydı. Neden geri dönüyordu? Kadın haklı çıkmıştı. Orası bir delikti, ikinci seferi daha beterdi. Sonra da kolunu kaybetmişti.

Kolunun kaybindan Dabney'siz geçirdiği yıllar kadar pişmanlık duymuyordu.

Dabney uyurken ona bir sürpriz hazırlamak istedi. Röportajlar yapıp kayıtları deşifre etmek saatlerini alıyordu ama yine de bitmemişti. Elinde yeterli kaynak yoktu. Agnes elinden gelince yardım ediyordu. Agnes, Clen'i yaptığı şeyin gerçek anlamda muhteşem olduğu konusunda temin ediyordu. *Bu en muhteşem şey*, deyip duruyordu. *En muhteşem şey*.

Dabney, Kızılılık Festivali'ne gidecek kadar iyi hissetmişti. Kızılılık desenli örgü süveteriyle ona uygun pilili eteğini kuşandı, Agnes ve Clen'le beraber Impala'nın üstünü açıp kızılılık tarlalarına gittiler. Hava muhteşemdi; gökyüzü öyle maviydi ki bakması acı veriyordu, gün ışığı yumuşaktı, ekimin ortası için bir lütuftu.

“Günler bundan daha güzel olmayacak,” dedi Dabney. İlk kez Impalasım Clen’in sürmesine izin vermişti. Tabii bunu kendisi söylememişti ama süremeyecek kadar zayıf hissediyordu, başını koltuğa yaslamış, yüzünü güneşe çevirmişti.

Tarlalara vardıklarında uyuyakalmıştı.

“Ne yapmalıyız?” diye sormuştu Clen, kendileri için ayrılan yere park ettiklerinde. ETKİNLİK JÜRİSİ yazıyordu levhada çünkü soslarla muffinleri Dabney yargılayacaktı.

“Onu uyandır,” dedi Agnes. Agnes arka koltuktan kalktı. “Dur, ben yaparım.” Dabney’nin omzunu dürttü. “Anne! Anne, geldik.”

Dabney gözlerini kocaman açtı, dimdik oturup güneş gözlüklerini düzeltti. “Tamam!” dedi. “Hazırım!”

Tarlalar ziyaretçi doluydu. Dabney bu kadar çok kişinin katıldığını görünce çok sevindi; anne babalarla çocuklar, daha yaşlı ada sakinleri, hepsi de Dabney’yi tanırdı. Bedava balonlar, yüz boyama, yarım düzine yemek çadırında, hepsi de –soslar, kurabiyeler, meyve suları, muffinler– bağbozumundaki meyvelerden yapılmış yiyecekler vardı. Clen her şeyden denedi, halbuki kızcılığı pek sevmezdi.

Celerie aniden yanlarında bitti. Saçları arkasında toplanmıştı, yüzü elma gibi kırmızıydı. Üzerinde kızcılık renkli bir elbiseyle siyah mus çorap vardı. Saç bandıyla inciler. Dabney’nin daha genç, daha açık renkli versiyonuydu. Clen bu konuda uyarılmıştı ama yine de görünce kıkırdamadan edemedi.

“Onur konuğu!” dedi Celerie. Dabney’ye o kadar sıkı sarıldı ki Clen, Dabney’nin ürktüğünü gördü. Dabney kırılıgandı, her şey canını yakıyordu. Dişlerini fırçalamak bile,

demoştı Clen'e, hatta mendil katlamak da. O yüzden Clen, Celerie'ye yavaş olmasını söylemeye niyetlendi ama Celerie bırakınca Dabney rahatlamayla gülümseyerek, "Harika bir iş çıkarmışsın," dedi.

Celerie'nin yüzü sevinçle aydınlandı. Clen'e döndü. "Sizinle tanışmak büyük bir onur, Bay Hughes."

Clen de başını eğip, "O onur bana ait, Bayan Truman," dedi.

İkisi de aynı anda, "Dabney sizden çok bahsetti," dediler.

Dabney; Nina Mobley, Ted Field ile *Nantucket Standard*'m yayımcısı Jordan Randolph'la birlikte jüri masasına oturdu. Bir sürü şey tadılmak üzere masaya gelip gitti, Dabney de defterine notlar aldı. Clen onu ait olduğu yerde izlemek için geriye birkaç adım attı. Her katılımcıya mavi birer kurdele vermek istediğini biliyordu.

Bir an Dabney kafasını kaldırıp kalabalığı taradı. Clen, kendisini aradığını anladı. Kolunu kaldırıp salladı.

Buradayım, Cupe. Tam buradayım.

Festivalden sonra Clen, Dabney'yle Agnes, Riley'yi almak için havaalanına gittiler. Nantucket'ın keyfini sonbaharda da çıkarmak için iki gece kalacaktı, daha erken gelmek istemişti ama o sabah sınavı vardı.

Agnes heyecanla titredi. Clen havaalanının önüne yanaşınca arka koltuktan dışarı atlayıp, "Ben koşup karşılayayım," dedi.

Dabney girişe acele eden Agnes'ı izledi.

"Gül gibi kızarmış," dedi Dabney. "Hiç görmediğim kadar kızıl."

O gece Dabney, Jones'ların evindeki gurme mutfağında dördüne yemek hazırladı. Clen şömineyi yaktı, Dabney peş peşe tabakları doldurduğu sırada –mavi peynirle pastırma dolgulu hurma, Nantucket limanı deniztarağı, biberiyeli kavrulmuş kaju– geniş koltuklara yerleştiler. Bunlar şimdiden yeterli bir ziyafetti, sadece başlangıçtı. Riley bir barmen edasıyla Agnes'a şampanya, Clen'e viski koyuyor, kendisi için de bir dizi Dark & Stormy kokteylleri hazırlıyordu. Her biri de Dabney için bile numunelikti. Riley dışçılık okulunun zorluklarını anlattı, Dabney okul sonrası programındaki çocukların hikâyelerinden bahsetti, Dabney de herkes yiyor mu ve yemekler lezzetli mi diye kontrol etti.

Mutfğa döndüğü sırada durup Clen'i öptü.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı Clen.

Yeterince zaman yoktu.

Dabney ateşin kenarının çok hoş olduğuna, masa yerine piknik yapar gibi orada yemelerine karar verdi. Ana yemekler, ev yapımı kıyılmış mantar soslu Wellington usulü biftek, yağlı kaz ciğeri, ev yapımı ekmek, peynirli patates graten, kavrulmuş çamfistıklı hardal soslu, kızarmış kuşkonmazla armutlu, kurutulmuş kızılıcıklı ve çavdar ekmeği krutonlu salataydı.

“Anneciğim,” dedi Agnes. Clen artık hep “anneciğim” dediğini fark etmişti ya da belki hep öyleydi. Clen nereden bilecekti ki? “Kendini aşmışsın.”

“Hareket edemiyorum,” dedi Riley. Oturduğu koltukta-

ki yastıklara sırtüstü gömüldü. Tabağı tertemizdi, saniyeler içinde her şeyi yemiş, Dabney de bunu görünce daha fazlasını koymuştu. “Lezizdi, patron.”

“İlk Wellington usulü bifteği 1982 ilkbaharında yapmıştım,” dedi Dabney. “Clen’le lise balosuna gitmeden önce.”

“O daha bile güzeldi,” dedi Clen.

Dabney başını Clen’in sağ kolunun altına sokuşturdu, Clen de Dabney’nin gülümsemesini göğsünde hissetti. Dabney neredeyse hiçbir şey yememişti ama ne Clen ne de Agnes bu konuda bir laf edecekti çünkü bir faydası olmayacaktı. Dabney acıkınca yerdi, yani yaklaşık olarak üç günde bir. Kendini aştığı doğrudu. Clen bunun pişireceği son yemek olduğunu biliyordu.

Şüphesiz, Jones’ların devasa SubZero buzdolabının gizli köşelerinden birinde bekleyerek geceye katılacak muhteşem ve nefis bir tatlı da vardı. Dabney, Clen’in göğsünde uyuyakaldı. Agnes’la Riley sessizce kalkıp bulaşıkları hallederken Clen olduğu yerde oturup ateşin ölmekte olan alevlerini izledikten sonra kırk üç kiloluk Dabney Kimball’ı kulübedeki yatağına taşıdı.

Zamanı durdur, diye yakardı. Şimdi. Şimdi durdur.

DABNEY

Bir şey istiyordu ama ne olduğunu söyleyemiyordu.

AGNES

Ekimin sonuna geldiklerinde annesi artık tekerlekli sandalyedeydi. Sürekli uyuyor, kendi isteğiyle Clen'in kulübesinde kalıyordu. Dabney neredeyse tüy gibi kalmıştı. O kadar zayıflamıştı ki sanki bir parçası silinip gitmişti.

Agnes ne yapacağını bilemiyordu. Her akşam Riley'yle telefonda konuşuyordu. Annesi ölecekti. Noel Geçidi gerçekçi bir hedef gibi görünmüyordu. Agnes'ın yakında bakım hizmetlerini araması gerekiyordu.

CLENDENİN

6 Kasım Dabney'nin doğum günüydü. Kırk dokuz yaşındaydı.

Dabney'ye nasıl kutlamak istediğini sormuş, o da Foods for Here and There'den Küba sandviçleri sipariş edip Clen ve Agnes'la "Aşk Hikâyesi"ni izlemek istediğini söylemişti.

"Pasta istemez misin?" demişti Clen. Söz konusu doğum günleri olunca Dabney tam bir seremoniden hoşlanırdı: pasta, mumlar, kartlar, hediyeler... Gençken böyleydi en azından. Clen değişmeyeceğini düşünüyordu.

Dabney hayır anlamında başını iki yana salladı. "Sadece sandviçlerle film," dedi.

"Sence de 'Aşk Hikâyesi' biraz... fazla duygusal değil mi?" dedi Clen.

"Favori filmim," dedi Dabney. "Son bir kez daha izlemek istiyorum."

Agnes kulübeye vardığında çok üzgün görünüyordu. Clen'le beraber ertesi gün bakım hizmetlerini aramaya karar verdiler. Dabney'nin doğum gününün keyfini çıkarma-

sını bekleyeceklerdi, sonra da ihtiyaçları olduğu sürece her gün bakım hizmetinden birileri gelecekti.

Dabney ellisini görecektikar yaşamayacaktı.

Sandviçlerle filmnden önce Clen, Dabney'ye hazırladığı sürprizi verdi. Dabney hediyeı kucağına alıp evirdi, çevirdi. Denizci mavisı, Nantucket kırmızısı, Kelly yeşili ambalajına hayran kaldı.

"Bu ambalaja bayılıyorrum," dedi. "Keşke bana verilen bütün hediyeler bu ambalaja sarılsa."

İyi bir başlangıç, diye düşündü Clen. Ambalajı Agnes seçmişti.

Dabney hediyeıe bir süre daha dokundu, kenarlarını elledi. Muhtemelen açacağı son hediye paketi için zamanını yavaş kullandı.

"Sanırım bu bir kitap!" dedi Dabney.

"Aç hadi, anneciğim," dedi Agnes.

Dabney ambalajı açtı. Kitabın kapağı pembe, tozlu gül pembesiydi. Üzerinde de siyah harflerle, **ÇÖPÇATANIMIZ: DABNEY KIMBALL BEECH** yazıyordu.

"Ah," dedi Dabney.

İlk sayfayı açtı. Çift No. 1: Phil ve Ginger (kızlık soyadı O'Brien) Bruschelli, yirmi dokuz yıldır evliler. Ginger: *Kendime Dabney'nin en yakın arkadaşı demek küstahlık olur çünkü 1981'de, okuldaki ilk yılımızda bile Dabney okuldaki en popüler kızdı.*

Böyle de devam ediyordu; Tammy Block'la Flynn Sheehan'dan Dr. Donegal'a, Levinsonlara, Genevieve'le

Brian Lefebvre ve Nina Mobley'nin hayal kırıklığı yaşadığı hikâyesine kadar. Clen kırk iki hikâyenin on dokuzunu toplamayı başarmıştı. Röportajlar yapmış, okunabilmeleri için de hepsini düzenlemişti.

Dabney kitabın sayfalarını çevirdi, kahkaha atıyor, mırıldanıyor, *evet, evet, bunu hatırlıyorum!* diyordu. Başını kaldırıp Clen'e baktığında gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Dabney. "Bu birinin benim için yaptığı en muhteşem şey."

"Bu dünyaya çok fazla aşk getirdin, anneciğim," dedi Agnes.

Clen, "Önemli olduğunu düşündüm. Agnes onu saklayacak. Çocukları bunu okuyacak, onların çocukları da. Hepsi bu hikâyeler sayesinde nasıl bir insan olduğunu bilecek," dedi.

Dabney gözlerini kırptı. Sayfalara gözyaşları aktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

DABNEY

İsteddiği bir şey vardı. Sormaya korkuyordu. *Tahammül*, diye düşündü. Ancak zamanı daralıyordu.

Gecenin bir yarısı, saat üç veya dört gibi doğum günü resmen bittikten sonraydı. Kitap hediyesi altında ezilmişti. Kitap yaşayan bir tarihi, hayat hikâyesiydi aslında, torunlarıyla onların çocukları da okuyacaktı. Belki kendisi Dabney Margaret Wright, Winford Dabney Wright, ondan önceki nesillerdeki kadınlar hakkında nasıl hissediyorsa, onlar da Dabney için aynı duyguları taşıyabilirlerdi.

Küba sandviçleri lezizdi. “Aşk Hikâyesi” de Oliver babasına Jenny’nin öldüğünü söyleyene kadar fena değildi.

“Kapatın,” demişti Dabney.

“Emin misin?” diye sormuştu Clen.

“Evet.” Dabney sıradaki sahneyi biliyordu, Oliver’ın karda tek başına oturduğunu görmeye dayanamayacaktı.

Ölmek hüznü değil, diye düşündü. İnsanları geride bırakmaktı hüznü olan.

İsteddiği bir şey vardı. Saat tam 03.44’tü. Dabney o günün çoğunluğunda uyumuştı ama çok geç saatlerde, artık erken

sayılacak geç saatlerde uyku kendini sakınıyordu. *Tahammül*. Büyük büyükannesi Winford Dabney Wright, Main’le Federal sokakları arasında altı hafta boyunca günde sekiz saat ayakta durup dinlemek isteyen herkese kadınların seçme seçilme hakkı konusunda bilgi veriyor, imza topluyordu. Dabney’nin sevgili büyükannesi Agnes Bernadette adadaki ilk beş yılında, haftada altı buçuk gün çarşaf değiştiriyor, tuvaletleri temizliyordu. Pazar sabahları da vaaz dinlemeye gidiyordu.

Dabney, uyanana kadar Clen’in kaburgalarını dürttü.

“Ne?” dedi Clen. Uykudan her zaman kuvvetle kalkardı ama Dabney bu konuşmayı sabah hatırlayamayabileceğini biliyordu. Gerçekten uyandığından emin olmalıydı. Dabney yerinde doğrulup ışığı yaktı. Epey çabalaması gerekmişti. İç organları artık jöle gibiydi.

Clen de yanına oturdu, gözlerini kırıştırıyordu. Clen saate bakıp suyunu içti. “Dabney?” dedi. “İlaca mı ihtiyacın var?”

“Hayır,” dedi Dabney.

“Konuşmak mı istiyorsun?” diye sordu Clen. “Korkuyor musun?”

Dabney hayır anlamında başını iki yana salladı. Daha önce neler olacağına dair gerçekten de korkunç konuşmalar yapmışlardı. Dabney ölünce ne olacaktı? Her şey nasıl değişecekti? Dabney, Clen’in samimiyetini takdir etmişti: *Bilmiyoruz, Cupe. Kimse bilmez*. O yüzden Dabney sadece yaşadığı zamana odaklanmaya karar vermişti. Ölüm kapısı kapatılmıştı.

Yaşadığı zaman.

“Box’ı görmek istiyorum,” dedi.

Clen sessiz kaldı, Dabney bunu beklemişti zaten. Dabney elini kaldırıp Clen’in sol kolundan kalan boşluğa götürdü.

“Onu arayıp gelmesini söylemeni istiyorum.”

“Ben mi?” dedi Clen. “Neden ben? Onu sen aramalısın... ya da Agnes.”

“Hayır,” dedi Dabney. “Bunu çok düşündüm. Senin aramanı istiyorum.” Dabney buzlu suyuna uzandı, eli bardağı zar zor tutacak kadar güçlüydü. Bir ilaç aldı. Clen, Box için hayır demesi en kolay kişiydi; o yüzden de eğer gelirse Dabney bunu gerçekten istediği için yaptığını bilecekti. “Yarın sabah aramanı istiyorum.”

Clen iç çekti, Dabney bunu da beklemişti. Ancak aynı zamanda Clen’in reddetmeyeceğini de düşünmüştü.

“Peki,” dedi.

BOX

Günlerinde boş bir dakikası bile yoktu. Sömestr tüm hızıyla başlamıştı, Box üç ders veriyordu; iki seminer, bir Makro dersi. Normalde Makro dersinin yüküyle idaresini Miranda'ya ya da Vergi ve Finans Departmanı'ndan birine bırakırdı ancak bu yıl kendisi ilgileniyordu. Meşgul, meşgul, meşgul. Cesur ya da daha şefkatli meslektaşları arada “nasıl gittiğini” de soruyordu. Miranda'nın gittiğini biliyorlardı, muhtemelen Dabney'nin hastalığını da duymuşlardı ama gerisini bilmiyorlardı herhalde, en azından böyle umuyordu.

Cuma günleri ders vermiyordu, o gün de Washington'a giden Delta servisine bindiği gündü.

Telefon geldiğinde West Wind'deydi. Telefonu sessizdeydi ama titreşimi hissetti, ihtiyatla kimin aradığına baktı; bilmediği bir numaraydı. Sonra ilgilenecekti.

Ancak bir saat geçmeden bir yaver odaya elinde Box için notla girdi.

“Affedersiniz,” dedi. “Belli ki acil bir durum.”

Box kâğıttaki *Clendenin Hughes* ismini gördüğünde boğazı düğümlendi; sebebi adama olan hor görüşünden öte tek bir anlamı olmasıydı.

Öldü mü? diye düşündü Box. Önceki gün Dabney'nin doğum günüydü, Box eve bir demet gül göndermişti. Normalde doğum günü, yıldönümleri, Sevgililer Günü'nde kırmızı güller gönderirdi ama bu kez pembe gül yollamıştı. Ancak bu kez kırmızı, yani *Seni seviyorum* gülleri gönderemezdi, elbette onu seviyordu, onu dağları yerinden oynatacak kadar çok seviyordu. Bir şeyin altını çizmek için pembe gül göndermişti. İşler artık değişmişti. Dabney elbette fark edecekti. İş gücü detaylardı.

Agnes'a güllerin gelip gelmediğini sormak üzere mesaj atmış, Agnes da evet diye yanıtlamıştı ancak Dabney o an evde değildi, güllerin geldiğini haber verecekti.

Agnes'ın mesajdaki son cümlesi de şuydu: *Sen çok iyi bir adamsın, babacığım.*

Box, o an evde olmamasına takmıştı. Gülleri almak için evde değildi, güllerin renginin farkına varmamıştı. Box'un gülleri hiç göndermemiş olmayı dilemesine sebep olmuştu!

Dabney'nin doğum gününü o görgüsüz hödükle geçirdiğini düşünmüştü ama şimdi mesaja bakarken, Agnes'ın belki de Dabney'nin hastanede olduğunu söylemediğini düşünüyordu.

Ayağa kalkarken neredeyse sandalyesini devirecekti. *O öldü. Karım öldü,* diye düşünüyordu. Hazine Bakanlığı sek-

reteriyle vekiller dikkat kesildi.

“Profesör?” dedi sekreter. “Bir sorun mu var?”

Box, “Bir dakika izninizi isteyeceğim,” dedi.

Bir yaver Box’a telefon etmesi için boş bir ofis ayarladı. Hughes ilk çalışta telefonu açtı.

“Hâlâ hayatta. Seni aramamda ısrar etti. Seni görmek istiyor,” dedi.

Box öfkenin, nefretin ötesinde bir hisle tükeniyordu. Ancak rahatlamıştı da. Yaşıyordu. *Nefes al, nefes al.* O yaşıyordu.

“O nasıl?” dedi Box. “Bana doğruyu söyle. Ne kadar zamanı kaldı?”

“Kimse tam bilmiyor,” dedi Hughes. “Haftalar, belki bir ay. Belki daha uzun, belki de değil. Agnes bakım hizmetlerini aradı. Pazartesi gelecekler. Biz rahat olmasını istiyoruz.”

“Biz,” dedi Box istemeyerek.

Hughes boğazını temizledi. “Seni görmek istiyor. Seni soruyor.”

“Evet,” dedi Box. “Bunu duydum.”

“Senin aramam için ısrar etti,” dedi Hughes. “İnan bana bunu ben uydurmadım.”

“Hayır,” dedi Box. “Hiç sanmam.”

Dabney onu görmek istiyordu. Öfke, rahatlamaya galip geldi, habersizce de incinme belirdi. Onu *şimdi* görmek istiyordu, ona yalan söylemiş, *aldatmıştı*; ne acı bir kelime,

ne anlaşılmaz bir kavramdı. Dabney Kimball, bir yalancı ve hilekâr. Böyle acımasız bir aşağılanmayı hak edecek ne yapmıştı? Ona defalarca, arka arkaya, sürekli yalan söylemişti! Onu *şimdi de* görmek istiyordu ama bir zamanlar görmek istediği tek kişi Hughes'du.

Kuafore gitmediğini de biliyordu! Yine de onu sorgulamak Box'ın yapacağı şey değildi.

Box'ı aptal yerine koymuştu! John Boxmiller Beech'i alay konusu yapmıştı.

Ayrıca neden Hughes'a aratmıştı? Neden kendisi aramamıştı? Neden Hughes'u buna zorlamıştı? Agnes da arayabilirdi. Neden Hughes'du?

Box kalbin şahsa ait dramlarına ya da motivasyonlarına hâkim değildi; belirsiz duyguları, özellikle de kendi içindkileri küçümserdi. Kendisini daha üst düzey görmek isterdi. Yine de içinde bir kısım Dabney'yi anlıyordu. Hughes'la Box'ı bir araya getirmeye çalışıyordu. Çürümüş bir çeşit çöpçatanlıktı bu. Bu kez istediğini alamayacaktı.

Box kararını verdi: Dabney'ye gitmeyecekti.

Bakım hizmeti, haftalar, aylar, Dabney'siz geçecek bir ömür. Çilekli turta ısırtığı, buz gibi soğuk bira; Dabney, Box'ı istemek istemişti ama kalbi müsaade etmemişti, bunu daha büyükannesinin Kuzey Özgürlük Caddesi'ndeki evinin arka bahçesindeki düğün resepsiyonlarında görmüştü Box ama Dabney'nin gözlerindeki gölgeyi göz ardı etmişti çünkü onun artık Bayan Dabney Kimball Beech olmasından

fazlasıyla mutluydu.

Dabney, Box'ı bir daha asla görmese daha iyiydi. Box'ı son anına dek eski saygın haliyle hatırlayabilirdi. Eğer yeniden bir araya geldikleri bir an yaşanırsa Box'ın ağzından çıkacakları kim bilebilirdi? Acısını, hüznünü, inanamaz halini ya da bu öfkeyle hiddetten öte duyguyu nasıl saklayabilirdi? Box kırık kalbini Dabney'den asla saklayamazdı, Dabney'nin kendini bu yüzden suçlu hissederek ölmesini istemiyordu.

Gitmeyecekti.

CLENDENİN

Dabney kalan zamanını evinde geçirmek istediğini söyledi, ev diyerek Charter Caddesi'ni kastediyordu.

Seni seviyorum, dedi Dabney. Seninle, bu kulübede geçirdiğim zaman benim hazinem ama bu kulübe benim evim değil. Yutkundü. Eve gitmek istiyorum, benimle olmak istiyorsan, ki bunu umut ediyorum, o zaman senden naçizane benimle Charter Caddesi'ne gelmeni istiyorum.

Clen'in tüyleri diken diken oldu. Artık, sona gelirken Dabney ondan zor şeyler istemeye başlamıştı. Ekonomistle birlikte alıp yirmi dört yıl yaşadıkları evde kalmasını bekliyordu. Clen ne yapacaktı ki? Orada mı uyuyacaktı? Misafir odasında mı?

Ancak yine de kulübenin Dabney'nin evi olmadığını anlıyordu, zaten Clen'in evi bile değildi, ayrıca hemşirelerle bakım hizmetlilerinin rahatça hareket edeceği yer de yoktu. Dabney geri dönmek zorundaydı.

"Seni bırakmak istemiyorum," dedi Clen. Gözyaşlarının fazlasıyla yaklaştığını hissetti ama Dabney'ye ağlamama sözü vermişti, o yüzden de bir tek viski koyduktan sonra Agnes'ı arayıp geleceklerini haber verdi.

AGNES

O kadar çok ziyaret etmek isteyen vardı ki Agnes bir çizelge hazırladı: günde iki kişi, kişi başı on dakika. Dabney yatağında oturuyordu, incileriyle saç bandı da takılıydı. Bazen sohbet edebiliyor, bazen de yapamıyordu.

Morfin. Bir gölün yüzeyindeki yusufçuk gibi hissettirdiğini söylüyordu.

“Üç yaşındayken seni yaz boyunca onlarca kez Jewel Gölü’ne götürdüm,” dedi Dabney. “Oraya varması zordu, Nova da defalarca kuma batmıştı ama oraya taş atmaya seviyordun, ayrıca etrafta kaplumbağa arıyorduk. Kaplumbağalar güneşte mücevher gibi parlıyordu. Bazı günler safir, bazen de zümrüt gibi. Hatırlıyor musun?”

Agnes evet dedi ama hatırlamıyordu. Dabney’nin çizdiği resmi seviyordu: Agnes’la Dabney saklı göl kenarında, Agnes taş atmak için parmak uçlarına yükselirken Dabney de kırmızı beyaz şemsiye altından onu izliyor. Dabney bir yandan Jane Austen romanı okuyup diğer yandan sırtını okşarken Agnes yüzüstü uzanıyor.

Agnes’la annesi mutlu, huzurlu bir baloncuk içerisinde,

yalnızlar. Eğer Agnes üç yaşındaysa, Box da resimde olmaydı. Box onun “babasıydı,” Dabney’yle evlendikten birkaç ay sonra Agnes’ı nüfusuna almıştı. Ancak o hep çalışıyor, seyahat ediyor, konuşma yapıyor, ders veriyor, yazıyordu.

Agnes, annesine sadece bir tane kin tutuyordu, on yıllık ama bir ömürlük bir kin: Dabney, Agnes’a gerçek babasının kimliğini söylemek için on altı yıl beklemişti. On altı yıl. Dabney açısından berbat bir adımdı. Agnes çok daha erken öğrenmeliydi, *bilerek büyümeliydi*. Sadece bir kere, Box’ın Dabney’ye kur yaptığı zamanlarda kaldığı hanın sahibi olan, Agnes’ın pazar okulu öğretmenliğini de yapan Bayan Annapale bir şey söylemişti. “Annen onunla evlenmeyi kabul edene kadar her hafta sonu handa kalırdı. Annen arada seni de getirirdi. Ne sevimli bir bebektin!” demişti.

Agnes da, “*Nasıl?*” diye düşünmüştü.

Agnes konuşmayı annesine anlattığında Dabney bir an *endişeli* görünmüş, sonra Bayan Annapale’in yaşlandığını, yakında Mary Magdalene ile Bakire Meryem’i bile birbirine karıştıracığını söylemişti.

Bu bir yalandı, öyle sayılırdı. Agnes’a Clendenin’i söylememek suskunluk yalanıydı, en kötüsünden, bile bile kandırmaydı.

Ya da Agnes şimdiye dek, bu son yaza dek öyle düşünmüştü; Clendenin’le tanışana dek. Artık hisleri farklıydı. Artık eskiden olmadığı şekilde *gitmiş* Clendenin’in Dabney için anlamını kavramıştı. Clen dünyanın bir ucundaydı. Dabney’nin hayatta

kalmasının tek yolu Clen hiç var olmamış gibi davranmaktı. Agnes aynı zamanda Dabney'nin adamı nasıl sevdiğini, uzun bir süre sevgisinin devam ettiğini de anlıyordu. Aşk ile incinme bir araya gelince Dabney için Agnes'a söylemesine yetecek sebebi yaratmıştı. Ayrıca, Box da sahnedeydi, kan bağı dışında gerçek bir babaydı. *Ne*, diye sormuştu Dabney –Agnes'm on altı yaşındaki histerik haline bakarak, sakince– *fark eder?* Clendenin Hughes sadece bir isimdi, babalığı da biyolojiden öte değildi. Asla Agnes'ın babası olmamıştı, Dabney'nin on yıl önce söylediğine göre de asla olmayacaktı.

Ancak şimdi Clen bir şeydi. Agnes tam neyi olduğundan emin değildi. En azından annesini seven biriydi. Bu konuda yoldaş, takım arkadaşı, hatta dostuydu.

Bir akşam güneş batarken –karanlık sonbaharda çabuk çöküyordu– Agnes oturup Dabney'nin uykusundaki derin nefeslerini izlerken, “Seni affediyorum, anneciğim,” dedi.

Tammy Block ziyarete geldi, Marguerite Levinson da golden retriever'ı Frank Amca'yı getirdi. Genevieve Lefebvre geldi, Vaughan Oglethorpe balmumu kokusuyla birlikte geldi. Her üç-dört günde bir de Celerie, Ticaret Odası'yla ilgili stratejileri tartışmak için geldi.

Nina Mobley, Dr. Marcus Cobb'la nişanlandığım haber vermek için geldi! Dabney, her ne kadar kendisi tek yudum içemese de Agnes'tan şampanya açmasını istedi.

Agnes'm daha önce Clen'in evinin önünde arabasıyla gördüğü kadın geldi, kendini Elizabeth Jennings olarak tanıttı ama Agnes ziyaretçinin kimliğini annesine söyleyince Dabney inleyerek, "Ona uyuduğumu söyle," dedi.

Agnes, Elizabeth Jennings'e annesinin uyuduğu haberini verince Elizabeth anlamış gibi başını sallayıp, "Beni görmek istemeyeceğini biliyordum. Lütfen ona ne kadar üzgün olduğumu söyle," dedi. Elizabeth bir tepsi tarte tatin uzattı. "Kendim yaptım demek isterdim ama aşçımın işi," dedi.

"Ah," dedi Agnes. Tartın üstü yuvarlak, altın gibi elma dilimleri, karamelize şekerle parlıyordu ama Dabney bir haftadır katı bir şey tüketmemişti. "Tamam, teşekkürler."

Dabney'nin eski terapisti Dr. Donegal geldi, bir saat kadar Dabney'nin yanında kaldı. Aşağı indiğinde hıçkırarak ağlıyordu.

Sonra da en şaşırtıcı ziyaretçi geldi. Ya da belki o kadar da şaşırtıcı değildi. Agnes sonuçta umuyor, dua ediyor, meraklanıyor ama sormaya korkuyordu.

Koridorda ayak seslerini duyunca Clen'in geldiğini düşündü. Clen çoğu gece Charter Caddesi'nde kalıyor, Dabney uyurken başında bekliyor, sonra da tavan arasındaki minik ve korkunç odada yatıyordu. *Bulaşıkçı kız gibi*, diye espri yapıyordu. Normal misafir odasını kullanmıyordu çünkü oraya ait hissetmiyordu. Tava arasında bir tane ikiz yatak vardı. Agnes, Clen'in orada nasıl uyuduğunu anlayamıyordu ama Agnes ne kadar söylese de odasını değiştirmiyordu.

Ancak koridordaki ayak sesleri Clen'e ait değildi. Agnes kafasını kaldırınca mutfak kapısında dikilen kişinin babası olduğunu gördü.

Box.

Agnes o an hıçkırıklara boğulup ağladı.

DABNEY

İhtiyacı olan her şey vardı. Bir tek...

Bakım hizmetlileri yumuşak sesli, kanatlı beyaz melekler gibiydi. Dabney'nin yüzünü siliyor, saçını tarıyor, ayaklarını ovuyorlardı. Ona morfin veriyorlardı. Morfin tahammül ihtiyacını yok ediyordu. Tahammül artık sağlıklara, yaşayanlara kalmıştı. Hizmetliler Clen'in Dabney'ye hazırladığı kitabı da okuyordu ya da Agnes gelip okuyordu.

Ah, diye düşündü Dabney. Ginger O'Brien'la Phil Bruschelli, dokuzuncu sınıf, kışın basketbol oynandığı sırada spor salonunun kokusu, ayakkabıların sesi, cilalı zemine vuran topun sesi, ısıklar, tezahüratlar, izleyici sıralarındaki çocukların sohbeti. Dabney eskiden yıllığın sayfalarından lastik solüsyon kullanarak maketler yapar, yapışkan desenler ellerine yapıştırdı. İncilerini takar, Oxford tişörtünü, sadece pazar günleri televizyonda "Sixty Minutes" izlerken ütülediği soluk Levi's kotlarını giyerdi. Mokasen ayakkabıları yıprandığı için her ağustos ayının ilk günü Murray's Toggery'den yenisiyle değiştirilir, böylece Dabney okul başlamadan önce bir ay açılışlar diye ayakkabılarını evde giyerdi.

O mutlu, güvenli günlere geri dönebilir miydi?

Clen'e, "Dokuzuncu sınıftayken iki kolun da vardı," dedi.

"Evet," dedi Clen. "Vardı."

Clen yanmdaydı. Bakım hizmetlilerine mola veriyordu ya da onlar ikisine mahremiyet sağlıyordu. Dabney hangisinin doğru olduğundan emin değildi. Clen, Dabney'yi minik buzlarla besliyor, dudaklarıyla parmak uçlarına krem sürüyordu; Dabney biraz gözyaşı döküyordu çünkü Clen'in diğer kolu, sol kolu, o güçlü, güzel kolu da artık yoktu. Dabney, uzak bir kıtada toza döndüğünü düşünüyordu.

Clen'e, "Rahibi ne zaman arayacağını biliyor musun?" dedi.

Clen evet anlamında başını salladı, dudaklarını beyazlaşana dek sıkıyordu. Belki de Katolikliğe inanmadığı ya da sonu işaret ettiği için rahibi aramak istemiyordu. Rahip, Dabney için önemliydi, günahlarını itiraf etmek istiyordu, kutsal yağın vücuduna sürüldüğü ayini istiyordu, sırada ne varsa oraya geçmek için izin istiyordu. Büyükannesi Agnes Bernadette'in yüzü cenaze töreninden önceki son duada, mermer Meryem Ana heykeli gibi huzur ve kabul eden bir ifadeye bürünmüştü.

Clen rahibi aramaya söz verdi.

Ancak henüz değil. Henüz değil.

Minik buzlar, melekler, ağrıyan ayağını rahatlatan eller, Clen'in sesi, kudretli sesi. Yirmi yedi yıl boyunca onsuz nasıl yaşamıştı? Gözlerinin yeşil vadisiyle çay rengine bakmadan nasıl yaşamıştı?

Clen'e, "Birini bulmalısın. Sana yardım etmesi için ama..." dedi.

"Şşşt," dedi Clen.

"Buna katlanamıyorum," dedi Dabney. "Bencildim, seni sadece kendime istedim ama Clen, yalnız kalamazsın."

"Cupe," dedi. "Lütfen."

"Deneyeceğine söz ver."

"Hayır," dedi Clen. "Denemeyeceğim."

Clen, Agnes, bakım hizmetlileri... Sonunda da rahip. Dabney'yi vaftizinden kiliseye kabulüne dek gören Rahip Healey değil de yeni, genç, hatta Dabney'ye göre cüppesi için fazla yakışıklı bir adam gelmişti. Rahip Carlos'un İspanyol aksanı, yumuşak bakışlı, kahverengi gözleri vardı. Dabney'nin yatağının ucuna oturdu ve elini tutup, "Benimle birlikte dua et," dedi.

İhtiyacı olan her şey vardı, bir tek... Bunu istemeyi bırakma zamanı da gelmişti. *Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına, Amin*. Günahlarını itiraf etmiş, kefaret dilemişti ama asıl kefareti ihtiyacı olan son şey olmadan gitmek olacaktı.

Yolculuğu sona eriyordu. Kırk dokuz yıl. Doksan dokuzu ummuştu. Kim ummazdı ki? Ama Dabney şikâyet edemezdi. Saint-Tropez'in altın kumlarında güneşlenmemişti, Taç Mahal'i ziyaret etmemişti, Hollywood tabelasını, Rushmore Dağı'm ya da piramitleri görmemişti. Fas pazarından alışveriş yapmamış, Route 66'te yemek yememişti.

Ancak Dabney biliyordu ki, onun Nantucket'ı vardı. Bu-

rada doğup büyümüştü, yirmi iki yıl buraya hizmet etmişti, burada da ölecekti. Nantucket’a sadık kalmıştı. Ah, Nantucket, kendi annesinden çok daha iyi bir anneydi.

İhtiyacı olan her şey. Bir tek...

O an onun sesini duydu ya da öyle sandı. En başta emin olamayacağı kadar kısıktı.

“Tatlım?”

Buna inanamıyordu. Rüya görüyordu ya da morfinin etkisindeydi. Artık gerçeğe başka bir zamana ait misafirler arasındaki farkı ayırt edemiyordu. Agnes üç yaşındaydı, Jewel Gölü’nün zümrüt ve sabit yüzeyini sarsan taşlar atıyordu; bu anı dün Agnes’m başında oturup *Emma*’nın son satırlarını okuması kadar canlıydı.

Tatlım.

Dabney gözlerini açtı, işte oradaydı. Box. Ağlama, bağırma, gülümseme ya da kahkaha atma becerisi olsa hepsini yapardı.

Bir kelime denedi. *Burada!* Aslında, *Buradasın!* *Geldin!* *Seni fena halde yüzüstü bıraktığım halde sen beni terk etmedin!* *Tatlım mı? Öyle miyim gerçekten? Kalbinin derinliklerinde eve dönüp bana tatlım deme iyiliğini buldun!* demek istiyordu.

Ancak Box, *burada* deyince, *buraya otur*, demek istediğini sanmıştı. Dabney’nin yanına oturdu. Elini tuttu.

“Ah, Dabney,” dedi.

Bu ses tonunu Dabney daha önce hiç duymamıştı. Acı,

hüzün, pişmanlık, aşk doluydu. Bir kelime daha söylemesi-
ne dayanamayacaktı. Başka ne diyebilirdi ki?

“Seni seviyorum,” dedi. “Seni daima, daima, daima se-
veceğim, Dabney Kimball Beech.”

Dabney ona göz kırpmayı başardı. Elinde kalan tek şey
gözleriydi ama fazla uzun süreceğini sanmıyordu.

Tekrar denedi. “Lütfen.”

Box başını salladı. “Şşt. Sorun yok.”

“Lütfen,” dedi ya da demeye çalıştı. Gereken çaba çok
fazlaydı. Dabney çok yorgundu. Gözlerini kapattı.

Sesler duyuyor, bir şey hissediyordu ama ne olduğu-
nu bilmiyordu. İrlandalı temizlikçi May’in sesini duydu,
“Amerikan Pastası”m söylüyordu.

Annem nerede?

Baban yolda geliyor, tatlım.

Anne!

Dabney hayatındaki cumartesilerden birini sadece Clen-
denin için balodan önce Wellington usulü biftek yapmaya
harcamıştı. Hamurun kilit noktası –elde yapılmalıydı, hazır
alınamazdı– *çok soğuk tereyağı* koymaktı. Club Car’daki
şef, Dabney liseye giderken yaşlı bir adamdı, bunu birkaç
kez tekrarlamıştı: *çok soğuk tereyağı*.

Albert Maku, Dabney’yi Grays Hall’un merdivenlerinde
ağlarken bulmuştu. Diğer herkes, Harvard’a geldiği için he-
yecanlıydı; Dabney’yla Albert dışında herkes. Albert Zulu
dilinde konuşmuş, Dabney de ağlamıştı çünkü Clen yanında

yokken dünya garip ve yabancıydı. Clen yüz elli kilometre uzakta, New Haven'daydı.

Nergis Festivali'nde bir kar fırtınası. Ne olmayacak şeydi! Anacadde'de tutan karları izlerlerken Nina Mobley neredeyse altın hacını yutacaktı.

Istakozlar: Island Creeks ve Kumamotos. En az on tane yese bile yetmezdi.

1963 model, Corvette Stingray, Bermuda mavisini, aynı renk numaralar. Bu da iyi olurdu da dünyanın neresine gidebilirdi ki? O arabanın olayı istemekten ibaretti.

Matisse, *La Danse*. Belki cennet orasıydı. Maviler, yeşiller, çıplaklık, dans, sonsuz dans, her seferinde de ilki kadar heyecan verici.

Hamilelik konusunda hisleri karışık. Clen gittikten sonra sekiz ay evden çıkmamıştı. Babasına yemek pişiriyor, temizlik yapıyor, utanç romanları okuyor –*Tess: Yalan Bahçesinde Bir Gül* ve *Gurur Dünyası*–, karnı da günden güne büyüyor, daha utanç verici bir hal alıyordu. Lise ve üniversitedeki arkadaşları sessizliğe gömülmüştü. Uzak duruyorlardı. Hiç olmadığı kadar yalnızdı.

Doğumhanede sadece Dabney, Mary Beth isimli hemşire ve Dr. Benton vardı. Dabney'nin hatırladığı kadarıyla doğum sancısızdı, muhtemelen bebeğin ya da kendisinin yaşamasını umursamadığı için. Clendenin olmadan ne anlamı vardı ki?

Ancak elbette bebek, Dabney'nin kolları arasına yerleştirilince bütün yalnızlık yok olup gitmişti. Bir kere anne olan hep öyle kalırdı.

Agnes!

Annesi makyaj masasında rimel sürerken Dabney yataкта zıplıyordu.

Dabney, *bak ne kadar yükseğe çıkıyorum!* demişti. Kırmızı yılbaşı elbisesiyle beyaz mus çoraplarını giymişti. Annesi Mary Jane marka ayakkabılarını çıkarmasını söylemişti.

Görüyorum, tatlım, demişti annesi. Bakışları aynadan yansıyor. *Gerçekten de çok yüksek Ancak dikkatli ol. Düşüp bir yerini kırmak istemezsin.*

“Anneciğim.”

Dabney gözlerini açtı. Evet, hâlâ açılıyorlardı. Agnes, Riley’yle el ele yatağın ucunda duruyordu, etrafları pembe bulutlarla, pamuk şeker gibi sarılıydı.

Agnes yaz sıcağında, karnavalda, her yeri, yüzü, saçları pamuk şekerden yapış yapış olmuş, Dabney’ye dönme dolaba binmek için yalvarıyordu.

Korkuyorum! demişti Dabney.

Ama sen yetişkinsin, demişti Agnes. *Yetişkinlerin korkmaması gerekir.*

Agnes ve Riley, pembeler içinde. Dabney bunu biliyordu. Biliyordu!

Clendenin sol tarafında, Box da sağ tarafında elini tutuyorlardı. Dabney bunu hak etmediğini hissediyordu ama buna minnettardı. İhtiyacı olan her şeye sahipti. Kalbi iki tarafında ipleri tutulan bir uçurtma gibiydi ama uçabilmesi için bırakmaları gerekiyordu.

O bir yusufçuktu, süzölmeliydi. Belki de cennet gökyüzünde bir Corvette Stingray'di.

Cennet hepsinin yanında olmalarıydı.

Clen elini sıktı. "Cupe," dedi.

Box, "Korkarım gidiyor," dedi.

Sorun yoktu. Sonuç özgürlük gibi tatlıydı.

"Anneciğim!" dedi Agnes.

Dabney gözlerini kapatınca her şeyin pembe olduğunu gördü. Pespembeydi.

Çift No. 43: Agnes Bernadette Beech ve Riley Alsopp.
Altı aydır birlikteler.

Agnes: Annemin küllerini Nergis Festivali'nin olduğu cuma günü babasının, büyükannesinin, büyük büyükannesinin, büyük büyükbabasıyla onların anne babalarının, orijinal Dabney'nin gömülü olduğu aile mezarlığına gömdük. Annem eskiden Nantucket'tan ayrılmaktan nefret ettiğini söylerdi çünkü başka bir yerde ölüp asla dönemeyeceğinden korkuyordu, o yüzden benim için –Box'la Clen için de sanırım– güven içinde toprağa girdiğini görmek rahatlatıcıydı. Cenazeyi mahrem tuttuk. Sadece üçümüz, Riley ve Nina Mobley. Ancak ertesi gün Antik Araba Geçidi'ni takip eden piknikte insanlar Impala'nın etrafını sarıp saygılarını sundu: kakhaha, ağlama, Dabney'yle ilgili hikâyeler. Celerie annemin anısına kocaman bir tabak dolusu sandviç yaptırmıştı. Bu yıl hepimiz sandviçleri yedik. Ben, annemin görse ne kadar mutlu olacağını düşünmeden edemedim.

Bir yıl önce CJ'le evleneceğimi düşünüyordum.

Riley bana daha tanışmadan âşık olduğunu söylüyordu; Ticaret Odası'nda annemin masasında fotoğrafımı gördüğü gün. Fotoğrafı görüp olduğu yerde kalmış, *Evleneceğim kadın bu*, diye düşünmüştü. Hayatında kalbinin hiç kırılmadığını ama benim nişanlı olduğumu öğrenince kırılmaya epey yaklaştığını söylüyordu.

Benim Riley'ye karşı duygularım daha yavaş ilerledi ama içinde bulunduğum durumda bu gayet anlaşılırdı. Duygusal kâsem doluydu: CJ, annem, Clendenin. Onu sevdiğimi biliyordum, onun dünya üzerindeki en nazik, en sevimli, en yakışıklı, en yetenekli sörfçü ve dişçi olduğunu biliyordum; gitmesini istemiyordum ama evlilik hakkında konuşmaya hazır değildim. Özellikle de bu hafta sonu. Yazın getireceklerini görmeye karar verdik –yaz boyunca birlikte Nantucket'ta olacaktık–; belki, belki sonbaharda onunla birlikte Philadelphia'ya taşınacaktım.

Annem duysa sevinçten deliye dönerdi.

Piknik bittikten ve bütün antika arabalar Milestone Yolu'ndan merkeze yol aldıktan sonra Box'a veda ettim. Arkadaşlarıyla Boarding House'a gidiyordu. Sabah birlikte kahve içecektik, sonra da annemin yıllarca yaptığı gibi onu havaalanına bırakacaktım, Cambridge'e dönecekti.

Clen Nergis Festivali'ne bisikletiyle gelmişti, eve gitmeye hazırlanıyordu. Clen konusunda Box'tan farklı bir endişe taşıyordum. Riley'yi Celerie'yle birlikte pikniği toparlaması için bırakıp tam bisikletine bindiği sırada Clen'in yanına gittim.

“Bu akşam ne yapıyorsun?” dedim.

“Viski. Keyfim yerinde gelirse de kızarmış pilav. Belki radyoda Sox maçını dinlerim,” dedi.

“Riley’yle mangal yapacağız,” dedim. “Kaburga. Bize katılmak ister misin?”

Hayır anlamında başını iki yana salladı. “Sorduğun için teşekkürler ama ben iyiyim.”

“İyi misin?” diye sordum. Birkaç akşam Clen’in kulübesine gitmiştim, ikimiz de viski içmiştik. *Onu çok özlediğimiz için* ikimizden biri mutlaka hıçkırıklara boğulmuştu. Nereye gitmişti? Buradaydı, capcanlıydı, ikisinin de tanıdığı en hareketli insandı ama artık yoktu. Bir parmak şaklatması gibi, puf, gitmişti.

Ağlayan Clen olunca –yüksek sesli hıçkırıklar, sanki bir hayvanın, balinanın çıkaracağı gibi sesler,– *babam, annemin arkasından ağlıyor*, diye düşünmüştüm. Bu doğru olduğu kadar garipti de, o yüzden algılamak için kendi içimde birkaç kez tekrarlamam gerekmişti. Eğer Nantucket’ta kalıp beni büyütseydi hayatlarımız nasıl olurdu? Ya da annem Tayland’a gidecek cesareti bulsa?

“Agnes,” dedi Clen. Önemli bir şey söyleyeceğini biliyordum.

“Ne?”

“Bir iş teklifi aldım,” dedi. “*Washington Post* için Singapur masasını idare edeceğim. Kariyerim boyunca istediğim bir görev. İşle beraber iki odalı bir daire de veriyorlar. Tam Orchard Yolu’nun yanında.” Yüzümdeki bakışı fark etmiş

olmalıydı çünkü daha hızlı konuşmaya başladı. “Elizabeth Jennings, kocası Mingus’a birkaç borcu olan bir adama benden bahsetmiş. Sanırım annene davranışları yüzünden suçlu hissediyor.”

“Elizabeth Jennings’in iyiliklerini mi kabul ediyorsun?” dedim.

“Bu hep istediğim iş,” dedi Clen. “Raffles Otel’in barında Singapur Slings içerek yaşlanacağım.” Hafifçe gülümse-di. “Agnes, onsuz burada kalamam. Her gün çile gibi. Onsuz burada kalamam, gidecek başka yerim de yok.”

Beni bırakarak, diye düşündüm, *birbirimizi henüz bulmuşken*. Dünyanın o kısmını Clen yirmi yedi yıl daha yutacaktı, onu bir daha asla görmeyecekti.

“İşi her yıl ağustos ayında bir ay Nantucket’a gelme koşuluyla kabul ettim. Orada muson zamanı, ülkenin çoğu tatile çıkıyor. O yüzden yılın otuz bir günü yanında olacağım, söz veriyorum.”

Yüzümün yumuşadığını hissettim. Her ağustos kulağa iyi geliyordu.

“Ayrıca Riley’yle sen de ziyarete gelirsiniz. Balayınız için Singapur’a gelebilirsiniz!” dedi.

O anda Riley arkamdan gelip bana öyle güçlü sarıldı ki ayağım yerden kesildi. “Biri ‘balayı’ mı dedi?” dedi.

Çift No. 44: John Boxmiller Beech ve Miranda Gilbert. Birlikteler.

Box: Sürekli iş vardı. Harvard, ders kitabı, Hazine Ba-

kanlığı sekreteri, ki arada adımlı Merkez Bankası müdürlüğü için düşünüyordu çünkü mevcut müdürün ismi bir skandala karıştığından istifa etmesi bekleniyordu. Haziranda Londra Ekonomi Akademisi'nde seminer verecektim, ayrıca bu yıl Atlanta'da düzenlenen yıllık Makro konferansının da baş konuşmacısıydım.

Bir hevesle kendimi New York'ta bulmuştum. Eski bir ekonomi öğrencim, Edward Jin, aşçı olmak için yüksek lisansı bırakmıştı. Görünüşe bakılırsa epey yeteneği de vardı, başarmıştı da: Bowery'de Divident isimli bir restoran açacak birikimi de toplamıştı ve beni açılışa davet etti. Nasıl olduysa açılışın olduğu hafta sonum boştu, baharda Manhattan'a meylim olurdu. Edward Jin'i arayarak katılacağımı söyleyip St. Regis'te kk bir süit tuttum.

Divident'taki açılış samimi bir etkinlikti, sadece otuz kişi vardı ve çoğunlukla Edward Jin'in arkadaşları, ailesi, yatırımcılarından oluşuyordu. Herkes Lancaster'daki Amiş iftliğinden esinlenilen ahşap kapılı, eski bir vagon tekerleğinden yapılan bir şamdanın, çok sayıda bakır kap, mum ışığı ve el yapımı kokteyller olan bar alanında toplanmıştı. Artık çoğu restoran böyleydi: iftlikten masaya, organik, ürünler gayretle seçilmiş. Güzel, hoş ve asildi ama Dabney'nin yemeklerini özlüyordum.

Edward Jin dışında kimseyi tanıımıyordum; o da tabii ki meşgul olduğundan sıcak bir karşılama ve annesiyle Brooklyn'de yaşayan evli kız kardeşini kısaca tanıtmak dışında bir şey yapmamıştı. Edward'a Harvard'da ders verdiğimden

bahsettim, o da Edward'ın Brown, Duke ve Dartmouth tarafından reddedildikten sonra Harvard'a kabul edilmesinin bütün aileyi şok ettiğini söyledi. Ben de kahkaha atıp üniversite kabullerinin rasgele ve zorlu olduğunu söyledim.

Ondan sonra diyalog ihtimalimiz epey azaldı. Ben de panikleyip Dabney'nin yanımda olmasım diledim. O herkesle hoşbeş edebilirdi.

Ancak o anda Miranda Gilbert'm içeri girdiğini görünce kurtulduğumu hissettim.

Eğer kalbimin durduğunu ya da nefesimin kesildiğini söylersem, Dabney'nin okumayı çok sevdiği İngiliz roman kahramanlarına benzerim. Tekleyen kalp, duran nefes; bunu nasıl anlatacağımı bilemiyorum ama Miranda'yı görünce bir şey oldu.

Burada ne işi vardı?

Tabii o anda Miranda'nın okuldayken Edward Jin'in birden çok dersine girdiğini hatırladım, hatta arada bira içmeye Rathskeller'a giderlerdi, ki bunu onaylamazdım çünkü Miranda ona not vermekle de yükümlüydü.

İlk başta içimi kıskançlık kemirdi. Miranda'yla Edward görüşüyor muydu?

Miranda beni görünce bir an dondu, sonra hemen yanıma geldi. Restoranda ışık loştu ama yine de kızardığını düşündüm.

"Box," dedi. "Tanrım, burada olacağından haberim yoktu."

"Ben de senin geleceğini bilmiyordum," dedim. İki elini de tutarak yanağından öptüm. Her zamanki gibi kokuyordu, kayısı çiçeği gibi zarif ve hoş.

“Dabney için çok üzüldüm. Kartımı aldın mı?” dedi.

“Evet,” dedim. “Teşekkürler.” Bir sürü kart almıştım, Miranda’nınki de dahil pek çoğunu açmamıştım çünkü okumak çok zordu. Hepsini büyük bir zarfa koyup Agnes’a göndermiştim.

“Çok özel bir kadındı,” dedi Miranda. “Aşk konusunda doğuştan kabiliyetliydi, diğer insanların renkler konusundaki yetenekleri gibi.”

Çok doğrudu. Bu sözler gözlerimi yaktı, hızlıca göz kırptım.

“Evet,” dedim. “Öyleydi. Aşk konusunda her zaman haklıydı. Tekinsiz bir durumdu.”

Miranda’yla yer kartlarımızı değiştirip uzun masada yan yana oturduk, bütün geceyi de harika yemekler, daha da iyi şaraplar, masadaki diğer kimsenin katılamadığı muhabbetlerle geçirdik.

“New York’a geldiğinden beri Edward’ı sık görüyor musun?” diye sordum.

“Edward mı?” dedi, sanki kimden bahsettiğini bilmiyordu.

“Mekân sahibi,” dedim. “Şef.”

Miranda kahkaha attı. “Hayır,” dedi. “Onu bu geceden önce hiç görmedim. Şehirde olduğunu bile bilmiyordum. Beni Facebook’tan buldu.”

Bunu duyduğuma sevinmiştim. Miranda’yla Edward birlikte değildi! Ancak bu tabii yalnız olduğunu göstermiyordu.

“Sen... biriyle görüşüyor musun?” diye sordum. “İyi doktorun yerini alan oldu mu?”

Miranda şarabını yudumladı, gözlüklerini benim büyüleyici bulduğum bir edayla düzeltti.

“Hayır,” dedi.

Dabney, Miranda Gilbert doğru kişi demişti ama dinlememiştim.

Dabney’yi dinlememiştim çünkü onunla evliydim. Dabney Dabney Dabney.

Ancak Dabney’nin sözlerini artık duyabiliyordum: *Miranda Gilbert. Sana âşık, Box.*

Dabney asla yanılmazdı. Onda aşk kabiliyeti vardı, bazılarında renk yeteneği olduğu gibi.

Gecenin sonunda Miranda’ya ceketini tuttum.

“Birer içki daha içelim mi?” dedim.

“Üzgünüm ama yorgunum, Box. Yarın sabah da erkenden toplantım var. Doğrudan eve gitmeliyim.”

“Hayır!” diye bağırdım. Elimi korkunç şekilde kaldırdığımın da farkındaydım.

İçimi ısıtacak şekilde gülümsedi. “Beni yarın akşam yemeğe çıkar, olur mu? Sadece ikimiz.”

Kabul ettim.

Yaptım da.

Atmosferde bir yerde, cennette demeye cüret edebilir miyim, başka bir kadının ruhu yine lütufla haklı olduğu için iç çekiyordu.

CLENDENİN

İlkbaharın sonlarında hava yumuşaktı, Clendenin de o yüzden feribotun güvertesinde oturmuş, Nantucket'in silikleşen ışıklarını izliyordu.

Geceyi Boston'da geçirecek, ertesi gün Londra'ya, oradan da Singapur'a uçacaktı. Bir valiz toplamıştı ve valizi önden gidiyordu, o yüzden tek eliyle kolayca idare edebileceği bir sırt çantasından başka bir şeyi yoktu.

Singapur. Buna inanamıyordu. O kadar uzun süre beklemişti ki... Singapur hep ulaşılmazdı ama şimdi kucağına bırakılan altın bir elma gibiydi.

Elizabeth Jennings'i arayıp teşekkür etmişti. Elizabeth de, "Benimle ilgisi yok. Sadece Jack'e seni tanıdığımı söyledim. O da hemen kaptı. Şaşırmama gerek yok, Clen. Senin Pulitzer ödülün var. Bütün yabancı bürolar sana sahip olmak ister," demişti.

Bunu söylemesi nezaketindendi. Doğru olduğunu sanmıyordu ama karşı çıkacak değildi.

Singapur onun mükemmel eşiydi.

Çeyrek yüzyıl önceki, benzer feribot yolculuğunu dü-

şündü. Yirmi üç yaşındaki, iki sağlam kolu olan genç adam, macera arzusu, büyük hayalleriyle dünyayı fethetmeye gidiyordu.

Dabney'ye çılgın gibi el sallamış, peş peşe *seni seviyorum*, diye bağırıyordu.

Dabney ona defalarca, *biz mükemmel çiftiz. Ne olursa olsun, sonunda bir araya geleceğiz*, demişti.

Sonunda bir araya gelmek. Evet, bunun olduğunu sanıyordu.

Sinyal düdüğü son, yalnız notasını üfledi. Dabney gitmişti. Onun yokluğunun hapishanesinde sonsuza dek sayılacaktı.

Ama çok şanslıydı. Dabney ona ikinci şansı vermişti: altı aylık bilip bileceği en saf mutluluk. Dabney'yi aracıyla kulübesinin önüne yanaşırken, verandasının üç basamağını çıkarken düşündü. Elleri Clen'in yüzünü tutuyordu. Gü-lümsüyordu.

Clen ceketinin cebindeki incilere dokundu. Onları son günlerinde Clen'e vermişti. Clen ilk eline aldığı anda hâlâ boyunun nemi üzerlerindeydi.

Bunları sakla, demişti. *Beni hatırla*.

Sanki aksi mümkünmüş gibi.

